

Em đồng ý gọi anh là chồng

Contents

Em đồng ý gọi anh là chồng	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	7
3. Chương 05 - 06	13
4. Chương 07 - 08	19
5. Chương 09 - 10	25
6. Chương 11 - 12	31
7. Chương 13 - 14	36
8. Chương 15 - 16	42
9. Chương 17 - 18	47
10. Chương 19 - 20	53
11. Chương 21	59
12. Chương 22	62
13. Chương 23 - 24	67
14. Chương 25 - 26	73
15. Chương 27 - 28	79
16. Chương 29 - 30	84
17. Chương 31 - 32	90
18. Chương 33 - 34	96
19. Chương 35 - 36	102
20. Chương 37 - 38	108
21. Chương 39 - 40	114
22. Chương 41 - 42	120
23. Chương 43 - 44	126
24. Ngoại Truyện (hết)	133

Em đồng ý gọi anh là chồng

Giới thiệu

Giới thiệu: “Có những người đến tận lúc chết vẫn chẳng gặp được người mình yêu, do vậy suốt cả cuộc đời họ sống trong nỗi đau khổ và chờ đợi.”

1. Chương 01 - 02

Chương 1

Tịch Mộ Thiên sải bước ra khỏi nhà hàng, thái độ lạnh lùng, khuôn mặt tuấn tú cùng thân hình cao lớn. Một người đàn ông phong độ như vậy nhưng bề ngoài lại toát lên sự sắc lạnh khiến cho người khác không dám lại gần. Cho dù là bất kỳ ai, chỉ cần không ngốc đều hiểu người đàn ông này không nên dây vào. Có điều sự đời chẳng cái gì là tuyệt đối, một số người “có mắt mà không trông.”

Ông Lưu tài xế dừng xe trước mặt anh rồi cung kính mở cửa. Tịch Mộ Thiên hơi cúi người ngồi vào hàng ghế sau, chiếc xe từ từ lăn bánh. Anh khẽ nhíu mày, những ngón tay thon dài day vào huyệt thái dương, anh uống hơi nhiều.

Ông Lưu nhìn cậu chủ qua gương chiếu hậu, cung kính hỏi: “Tổng giám đốc có cần thuốc giải rượu không ạ?”

Tịch Mộ Thiên xua xua tay: “Không cần đâu, hạ cửa kính xuống, tôi muốn hóng gió một lát!”

Cửa kính lập tức được hạ xuống, một cơn gió đêm ẩm áp thổi qua mang theo vài cánh hoa mỏng manh lạc vào trong xe. Tịch Mộ Thiên nhắm mắt nhìn ra ngoài, đôi lông mày nhíu chặt từ từ giãn ra. Bên đường là hàng cây anh đào đang nở rộ, cánh hoa nhẹ nhàng rơi trong gió, bầu không khí trở nên ngập tràn ý thơ. Ánh đèn tỏa trên những bông hoa màu hồng phản chiếu xuống nước sông lấp lánh, thứ ánh sáng đó chạy dọc quanh co theo bờ sông, nhìn từ xa giống như một sợi dây chuyền bằng pha lê trong suốt, đẹp đến mê hồn.

“Dừng xe, tôi muốn đi dạo cho giải rượu!”

Ông Lưu có hơi ngạc nhiên đưa mắt nhìn cậu chủ rồi từ từ cho tắt xe vào lề đường. Tịch Mộ Thiên bước xuống, hít một hơi thật sâu khẽ nói: “Chú cứ ở trong xe đợi tôi là được rồi!”

Tịch Mộ Thiên đi theo bậc thềm xuống con đường bên dưới, con đường ven sông trông toàn liễu, bây giờ đang là mùa đâm chồi nảy lộc, những cành liễu thi nhau đua đưa trong gió nhẹ, ngay cả cảnh sắc đêm khuya cũng không che lấp nổi sự tươi tốt tràn trề của rừng cây.

Trên con đường ven hồ, cứ cách vài bước chân lại đặt một chiếc ghế dài phục vụ người đi bộ nghỉ ngơi. Tịch Mộ Thiên ngồi xuống ghế, nhắm mắt cảm nhận khoảnh khắc thư thái này, cơn đau đầu dường như dịu đi rất nhiều. Bên tai anh đột nhiên vang lên tiếng hát lạc giọng xen lẫn chữ lữ bới từ xa vọng lại, càng lúc càng rõ rệt:

“Tình yêu chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi tầm thường, đàn ông chẳng qua chỉ như một thứ đồ tiêu khiển. Tình là cái gì...? Ý là cái gì...? Mẹ kiếp Chu Thuần, mày chết đi, mày là đồ đê tiện, bà đây sẽ tìm một thằng đàn ông tốt hơn mày một nghìn lần, ày tức chết đi tên khốn...!”

Tịch Mộ Thiên mở to mắt nhìn về phía ấy, một cô gái từ xa bước đến, người cô ta lão đạo, dường như đang say rượu, bước chân liêu xiêu suýt chút nữa thì ngã. Tịch Mộ Thiên lại nhíu mày. Anh cực kỳ phản cảm với loại con gái nửa đêm vẫn lang thang ở bên ngoài, lại còn uống rượu say khướt nữa chứ. Hơn nữa cô ta còn phá vỡ khoảng thời gian yên tĩnh hiếm có của anh.

Tịch Mộ Thiên đứng dậy, vừa đi được vài bước thì người phụ nữ kia cũng đến nơi, cô ta dường như không nhìn thấy gì nên cứ thế đâm thẳng vào anh. Tịch Mộ Thiên đưa tay lên đỡ cô gái, cô ta có lẽ đã tìm được một chỗ để dựa nên cả cơ thể nghiêng hẳn xuống, bám vào người anh như một chú gấu túi, miệng cười khan vài tiếng, nói:

“Đàn ông... anh cũng là đàn ông... Tốt quá rồi! Tôi nói cho anh biết... đàn ông đều là lũ khốn, lũ khốn!”

Bàn tay nhỏ tóm chặt vào cà vạt của Tịch Mộ Thiên, anh thật sự muốn hét vang ả say rượu này xuống dưới nước. Trên thực tế mặc dù không làm như vậy nhưng anh cũng thẳng thừng đẩy cô ta ra, trong từ điển của

Tịch Mộ Thiên không hề có khái niệm “thương hoa tiếc ngọc”, hơn nữa đây là cô gái đầu tiên dám ngang ngược như vậy trước mặt anh.

Tịch Mộ Thiên tóm chặt lấy cánh tay cô ta, từ từ gỡ những ngón tay đang bầu chặt vào cà vạt của mình rồi đẩy mạnh một cái. Cô gái uống quá say, vốn dĩ đã đứng không vững, bị Tịch Mộ Thiên đẩy một cái là ngã ngửa ra đất, không tài nào ngồi dậy nổi.

Tịch Mộ Thiên quay được hai bước, ngoảnh đầu nhìn lại, thấy cô ta vẫn nằm bất động như người chết. Anh khẽ cúi thẳm một tiếng rồi bước tới, hơi cúi người nhìn cô gái dò xét. Còn chưa kịp nhìn rõ xem tình trạng của cô ta thế nào thì chân anh đột nhiên bị ôm chặt.

“Ha ha... bắt được rồi nhé! Anh là đồ tồi, có muốn chạy cũng không chạy được nữa rồi.”

Chuyện này là...

Những đường gân xanh trên trán Tịch Mộ Thiên nổi hẳn lên, anh thẳm hối hận vì đã ôm rơm nặng bụng. Một người xưa nay luôn lạnh lùng như anh không biết đã trúng phải thứ tà chú gì?

Mắt Tịch Mộ Thiên sáng quắc, anh ngồi xổm xuống gỡ cánh tay cô ta khỏi chân mình. Cô gái bị đẩy thêm lần nữa không thương tiếc, ngã ngửa ra đất, mái tóc dài buông sông, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay phơi dưới ánh đèn.

Tịch Mộ Thiên hơi ngạc nhiên, anh không khỏi hiếu kỳ đưa mắt nhìn cô gái. Một khuôn mặt rất trẻ trung, chắc chỉ ngoài hai mươi tuổi, thuần khiết và thanh tú, chưa hẳn là đẹp nhưng rất khả ái, chẳng hề giống với đám đàn bà thích chơi bời phóng túng. Cô gái đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt mơ hồ dường như bị phủ một làn sương mờ mịt, nhưng cũng nhanh chóng làm sáng bừng ngũ quan hài hòa.

Cánh tay cô ta đột nhiên giơ lên, quán chặt lấy cổ anh rồi ngóc đầu dậy, Tịch Mộ Thiên còn chưa kịp định thần thì đôi môi thoang thoảng mùi rượu đã đè chặt lên môi anh. Anh nhú mày, ánh mắt kinh ngạc tột độ, đôi môi mím chặt nhưng tay không hề có ý muốn đẩy cô ta ra.

Cô gái dường như chưa hài lòng, kéo ghì cổ anh xuống, há miệng dùng răng cắn vào môi anh. Nụ cười lạnh lạnh hiện lên trong ánh mắt Tịch Mộ Thiên rồi nhanh chóng chìm hẳn vào bóng đêm, tay anh đang rộng ôm chặt lấy eo cô, nhấc bổng cô lên, siết vào trong lòng. Đôi môi mỏng mở ra, đầu lưỡi mang hơi lạnh xộc thẳng vào miệng cô khua khoắng, chỉ đến khi cô gái rên rỉ đẩy anh ra, Tịch Mộ Thiên mới chịu buông tay. “Mùi vị” của người đàn bà này... tuyệt vời đến bất ngờ.

Hạ Tử Khâm vốn đã bị men rượu làm cho không còn tỉnh táo nay lại bị nụ hôn này làm ụ mồm cả đầu óc. Hôm nay là một ngày xúi quẩy của Hạ Tử Khâm, bạn trai lấy vợ rồi, cô dâu không phải là cô, một chuyện kinh tởm như vậy lại xảy ra với chính cô.

Cô quen Chu Thuyền từ năm thứ hai đại học. Chu Thuyền đáng cao, khuôn mặt không đến nỗi tồi, hoàn cảnh gia đình cũng khá, điều quan trọng hơn cả là tính cách cởi mở, giỏi ăn nói, do đó rất có tiếng tăm ở trường đại học. Một nhân vật nổi tiếng như vậy lại thành cặp với Hạ Tử Khâm, khiến cho lúc bấy giờ, không ít người phải oán thán.

Nhưng hai người vẫn ở bên nhau cho đến khi tốt nghiệp đại học, ra trường và đi làm. Sau khi tốt nghiệp, Chu Thuyền vào làm ở một nhà xuất bản khá quy mô, còn Hạ Tử Khâm ở nhà viết lách trên mạng sống qua ngày.

Nói như cách của Chu Thuyền thì Hạ Tử Khâm không có chí hướng, hai người vì chuyện này mà cãi nhau không ít lần. Hạ Tử Khâm chưa bao giờ nghĩ viết lách trên mạng là một công việc không có tiền đồ, không đi ăn cướp, chẳng đi ăn trộm, kiếm tiền dựa vào chính sức lao động của mình thì sao có thể gọi là không có chí hướng? Sao có thể nói là không có chí tiến thủ? Tào Tuyết Cần viết ra Hồng Lâu Mộng, cho đến giờ chẳng phải vẫn là một tác phẩm bất hủ đấy ư?

Những lời này cô cũng từng nói với Chu Thuyền, nhưng người đàn ông đó mặt mày đứng đưng đáp:

“Hạ Tử Khâm, em là Tào Tuyết Cần à? Cho dù em có là Tào Tuyết Cần đi chẳng nữa, em có biết Tào Tuyết Cần chết thế nào không? Anh nói cho em biết, ông ấy chết vì đói đấy, chết vì nghèo đấy. Em thích sống những ngày tháng không có tiền đồ như thế nhưng anh xin lỗi, anh không thể.”

Đó là lần hai người cãi nhau gay gắt nhất, cãi nhau xong Chu Thuyền không hề lộ diện, thậm chí điện thoại không gọi, tin nhắn cũng chẳng có. Vì thể diện của bản thân, Hạ Tử Khâm nhất quyết không chủ động đi tìm anh ta, thế mà nửa tháng sau anh ta lại đến tìm cô, nhưng là để gửi cô thiệp mời cưới.

Tấm thiệp mời đồ chọi, trên đó có ghi rõ tên chú rể là Chu Thuyền, nhưng cô dâu lại không phải cô mà là Triệu Gia Kỳ bạn học đại học của hai người họ, cháu về đằng ngoại của sếp Chu Thuyền. Lúc ấy Hạ Tử Khâm cảm thấy mình có lẽ là người ngốc nghếch nhất trên đời này.

Kể từ lúc học đại học, cô đã biết mối quan hệ của Chu Thuyền và Triệu Gia Kỳ không hề bình thường. Nhưng Chu Thuyền giải thích với cô rằng, hai người chẳng qua chỉ là bạn học bình thường, nói chuyện hợp cạ mà thôi. Mức độ “hợp cạ” của hai người đó ra sao, Hạ Tử Khâm không cần nghĩ cũng hiểu. Triệu Gia Kỳ nói chuyện hợp cạ với Chu Thuyền bao nhiêu thì khắc khẩu với cô bấy nhiêu. Ngay từ hồi học đại học năm thứ nhất cho đến tận năm thứ tư, Hạ Tử Khâm có thể cảm nhận rõ ràng thứ cảm giác thù địch ấy ở Triệu Gia Kỳ. Còn Chu Thuyền nữa, người đàn ông luôn miệng nói yêu cô, vậy mà lời giải thích cuối cùng của anh ta dành cho cô là:

“Kỳ Kỳ có bầu rồi, vì vậy Tử Khâm à, xin lỗi em! Kỳ Kỳ nói em nhất định phải đến dự hôn lễ, đám bạn học của chúng ta đều tham dự mà!”

Hạ Tử Khâm phần nộ tột độ, ngứa cổ gào lên: “Kỳ Kỳ? Mới có bao lâu thôi mà từ nói chuyện hợp cạ bỗng trở thành hồng nhan tri kỷ, rồi từ hồng nhan tri kỷ trở thành cô dâu Kỳ Kỳ của anh rồi?”

Hạ Tử Khâm biết rõ Triệu Gia Kỳ cố tình gây khó dễ cho cô, cô ta muốn nói với tất cả các bạn học rằng kẻ chiến thắng cuối cùng không phải là Hạ Tử Khâm, mà là Triệu Gia Kỳ này. Hạ Tử Khâm thật không thể nào hiểu nổi trạng thái tâm lí nực cười này.

Thế mà gã đàn ông cặn bã Chu Thuyền kia còn giả bộ tử tế, quan tâm nói: “Nếu như khó xử quá thì...”

Chu Thuyền không nói nốt về sau, Hạ Tử Khâm đã bật dậy. Hạ Tử Khâm cô có thể không có chí lớn, nhưng điều duy nhất mà Mẹ viện trưởng dạy cho cô là: “Làm người có thể chẳng có gì cả, nhưng niềm kiêu hãnh cơ bản nhất không thể đánh mất, đây là yêu cầu cơ bản để có một chỗ đứng đường hoàng trên đời này.”

Vì vậy Hạ Tử Khâm đã lấy hết can đảm đến tham dự đám cưới của Chu Thuyền, mặc cho phải đối diện với muôn vàn những ánh mắt chế nhạo và thương hại, cô vẫn kiên quyết ở lại cho đến cùng. Nhưng sự dửng dưng tội nghiệp ấy vẫn không ngăn nổi cảm giác buồn bã và thất bại. Ra khỏi lễ đường, cô cảm thấy bản thân mình dường như chẳng còn chốn dung thân.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô uống say đến thế. Ra khỏi quán rượu, cô đi lang thang trên con đường ven hồ, không ngờ lại gặp Tịch Mộ Thiên. Mặc dù say mèm không phân biệt nổi đông tây nam bắc nhưng trong lòng Hạ Tử Khâm hiểu rõ, Tịch Mộ Thiên là gã đàn ông “cao cấp” nhất mà cô từng gặp trong đời, ít nhất cũng hơn Chu Thuyền nhiều lần.

Hay nói như người bạn gái thân thiết nhất Mạch Tử, Hạ Tử Khâm thường ngày trông nhát gan giống chuột thể thôi, chứ nhiều lúc cũng có thể làm ra những chuyện khiến người khác phải kinh hồn bạt vía đấy.

Không biết là do vẻ điển trai của Tịch Mộ Thiên hợp hôn hay vì sự không cam tâm trong lòng mà Hạ Tử Khâm sau khi thở dốc mấy hồi liền túm lấy cổ áo Tịch Mộ Thiên nói thản nhiên như thể chân lí: “Chúng ta làm tình đi!”

Chương 2

Trên chiếc giường xa hoa theo lối truyền thống Trung Quốc, hai cơ thể nam nữ quấn chặt lấy nhau, không thể tách rời...

Có đánh chết Tịch Mộ Thiên anh cũng chẳng thể ngờ bản thân mình lại có lúc điên khùng đến thế. Trong một phút nông nổi, anh đã dẫn cô gái nồng nặc mùi rượu này về nhà, hơn nữa vừa vào đến cửa, hai người đã đi thẳng vào chủ đề chính.

Những phản ứng của cô lúc này khiến cho Tịch Mộ Thiên hơi kinh ngạc, thân hình cô mềm mại và cực kì nhạy cảm, có vẻ gì đó rất ngượng ngùng. Bàn tay anh nhẹ nhàng lướt qua, kéo theo những cái rung mình

trên cơ thể cô. Ánh sáng dịu dịu trải xuống, anh gần như có thể nhìn rõ từng cái gai ốc nổi lên trên làn da trắng ngần.

Cô gái này mặc dù ngoại hình chỉ có thể coi là được nhưng khoảnh khắc như đêm nay không thể không thừa nhận cô rất đẹp, đến nỗi một người luôn kén cá chọn canh như Tịch Mộ Thiên cũng không kiềm chế nổi cơn dục vọng đang bùng lên. Đặc biệt là cái dáng vẻ say khướt ấy khiến ở cô toát một vẻ quyến rũ khó tả.

Đôi mắt nhắm chặt, đôi môi nhỏ đỏ hồng lên, mở hé hé. Những tiếng rên rỉ thoảng qua bờ môi này lọt vào tai bất cứ người đàn ông nào cũng khiến cho anh ta khó lòng kiềm chế được. Thẹn thùng, quyến rũ, thuần khiết, hấp dẫn... ở người phụ nữ này đan xen của tất cả những thứ cảm xúc đó.

Cơn đam mê như những ngọn sóng trào lên đến tận đỉnh điểm, khiến cả hai đều đắm chìm trong cảm xúc không sao thoát ra được. Rất lâu sau đó, ngọn lửa đam mê mới tạm lắng xuống, Tịch Mộ Thiên cúi đầu nhìn cô gái đã thiếp vào giấc ngủ, khuôn mặt đỏ hồng vẫn còn vương lại nước mắt.

Tịch Mộ Thiên nằm ngửa ra bên cạnh cô, anh kéo chăn đắp lên người cả hai rồi vắt tay lên trán suy nghĩ, cảm thấy chuyện hôm nay thật hoang đường, cứ như thể từ khoảnh khắc gặp cô gái say mềm này, mọi thứ đều thoát li khỏi quỹ đạo của nó.

Chiếc điện thoại ở đầu giường đột nhiên đổ chuông, tiếng chuông chói tai phá vỡ sự yên tĩnh. Tịch Mộ Thiên ngồi bật dậy, châm một điếu thuốc đưa lên miệng, rít thật sâu rồi từ từ nhả khói. Điện thoại lại đổ chuông mấy hồi, Tịch Mộ Thiên dụi tắt điếu thuốc, nhíu mày nghe điện: “Có chuyện gì thế?”

Thư kí hành chính Tiểu Dương đã theo Tịch Mộ Thiên nhiều năm nay nên mọi thói quen của Tịch Mộ Thiên, Tiểu Dương đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Nói thật, Tịch Mộ Thiên là một người đàn ông vô cùng lạnh lùng, sau khi vợ chết, anh có một số bạn tình cố định, không bao giờ quan hệ bừa bãi với người khác, cho dù bản thân thừa tư cách để làm những điều đó.

Người đàn ông này rất biết kiềm chế, đồng thời cũng rất mạnh mẽ. Anh thích cái cảm giác tất cả mọi thứ phải nắm chắc trong lòng bàn tay, cho dù là lúc nào, những lời anh nói đều không dễ dàng bị phản bác hay nghi ngờ. Ngay cả khi mới bước chân vào Tịch Thị, chẳng có ai dám thách thức uy quyền của anh, Tịch Mộ Thiên bẩm sinh đã là một “ông hoàng”.

Tịch Mộ Thiên đột nhiên mang một cô gái về nhà giữa đêm khuya, lại dẫn thẳng lên phòng ngủ, đây đúng là chuyện xưa nay chưa từng có. Hơn nữa qua giọng nói trầm khàn của anh bây giờ có thể biết được mức độ hài lòng của anh đến đâu. Tiểu Dương biết Tịch Mộ Thiên hài lòng đến thế nào với người đàn bà tối nay rõ ràng Tịch Mộ Thiên đang có vẻ khó chịu với cuộc điện thoại của mình, nhưng sự việc cấp bách, Tiểu Dương cũng bất đắc dĩ mới phải làm vậy:

“Tổng giám đốc, Vinh lão gia xảy ra chuyện rồi!”

Mắt Tịch Mộ Thiên lóe sáng: “Bảo ông Lưu chuẩn bị xe đi, mười lăm phút nữa xuất phát!”

Tịch Mộ Thiên nhanh nhẹn đứng dậy, đi tắm rửa rồi thay quần áo, chưa đầy mười phút sau đã chui chu đứng ở cửa. Anh bất giác ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt Tịch Mộ Thiên xuyên qua tấm bình phong ngăn cách cái giường với gian bên ngoài, khóe môi khẽ nhếch lên rồi quay người đi ra cửa, lao thẳng đến sân bay, trước khi làm thủ tục lên máy bay còn dặn dò Tiểu Dương vài câu.

Lúc Hạ Tử Khâm tỉnh dậy đã là giữa trưa. Cô phát hiện đây không phải là không gian quen thuộc của mình, đập vào mắt cô là quang cảnh thành phố rộng bao la.

Hạ Tử Khâm khẽ vươn vai, toàn thân đau nhức như thể bị ai đó nhào nặn nhiều lần. Cảnh tượng tối hôm trước loáng thoáng hiện về, nó dường như bị ngăn cách bởi một tấm kính, mơ hồ nhưng cũng thật rõ ràng.

Hạ Tử Khâm giật mình lật tung chăn ra, liếc nhìn xung quanh rồi không khỏi kinh hãi. Trên người cô rải rác vài vết xanh tím, điều này khiến cho cô có muốn nghĩ chuyện tối qua chỉ là một giấc mơ cũng khó. Hạ Tử Khâm đưa tay lên sờ đầu bắt tai, nhăn nhó rên rỉ:

“Hạ Tử Khâm, đồ lợn, lại gây họa rồi! Không biết gã đàn ông ấy là ai mà dám lên giường với anh ta! Mạch Tử mà biết chuyện chắc sẽ lột da mình mất! Ai da... hu hu”

Reng...

Hạ Tử Khâm còn chưa nghĩ ra cách để đối phó với Mạch Tử thì điện thoại ở đầu giường đã đổ chuông khiến cô giật nảy mình. Lúc này cô mới đưa mắt nhìn quanh, mắt mở to, miệng há hốc.

Đây là nơi nào mà xa hoa thế? Cả căn phòng toát lên vẻ xa hoa và sang trọng. Hạ Tử Khâm còn chưa kịp nhìn qua tấm bình phong thì đã bị tiếng chuông điện thoại phiền phức cắt ngang dòng suy nghĩ.

Cô ngẫm nghĩ rồi với tay lấy cái điện thoại, dè dặt kê vào tai, vô cùng thấp thỏm. Không biết người trong điện thoại là ai thế nên cô dứt khoát không chịu nói gì, nhưng sự cẩn thận của cô là thừa thãi, một giọng nói trẻ trung và trầm ấm vang lên:

“Cô Hạ, tôi là Tiểu Dương, trợ lý hành chính của Tổng giám đốc Tịch, một tiếng nữa tôi sẽ qua đó.”

Đến tận khi chiếc điện thoại phát ra tiếng tút tút liên hồi, Hạ Tử Khâm vẫn chưa hiểu nổi Tổng giám đốc Tịch là ai? Lại còn gã trợ lý nào nữa, qua đây để làm gì? Thế nhưng cô vẫn cố leo xuống giường để đi tắm, lại một lần nữa cô bị căn phòng tắm xa hoa ấy làm cho kinh ngạc đến nỗi không ngậm miệng lại được.

Anh phục vụ ăn mặc đẹp đẽ đẩy chiếc xe chở đồ ăn đi vào, ngồi trong gian phòng ăn cũng xa hoa không kém, Hạ Tử Khâm chẳng có chút cảm giác chân thực nào. Nhân viên phục vụ còn mang đến một bộ quần áo, chiếc váy màu xanh nhạt mặc lên rất hợp với cô, đôi giày dưới chân cũng vừa đúng size của cô.

Hạ Tử Khâm vừa sửa soạn xong thì một người đàn ông bước vào, khuôn mặt tuấn tú, dáng người không thấp lùn, chắc khoảng chưa đầy ba mươi tuổi. Anh ta mặc bộ vest đen được là lượt thẳng thớm, dáng vẻ rất chững chạc, lịch sự và cung kính. Đây rõ ràng không phải người đàn ông tối qua, anh ta là ai? Hạ Tử Khâm thầm suy đoán.

Mặc dù theo Tịch Mộ Thiên nhiều năm, đã sớm rèn ình thói quen bình thản trước mọi việc nhưng vừa nhìn thấy cô gái qua đêm với Tịch Mộ Thiên tối qua, Tiểu Dương không khỏi ngạc nhiên.

Một cô gái còn rất trẻ, trên chứng minh thư của cô cho thấy cô chỉ mới hai tư tuổi, trông vẻ bề ngoài còn có vẻ trẻ hơn thế, ánh mắt trong veo như làn nước, cho dù có nhìn thế nào cũng không giống loại phụ nữ chơi bời.

Tiểu Dương đưa cái túi xách cho Hạ Tử Khâm rồi đặt một tấm thẻ ngân hàng lên bàn:

“Cô Hạ, trong thẻ này có mười vạn, mật mã là ngày sinh của cô, nếu cô Hạ còn gì không hài lòng có thể đưa ra. Tổng giám đốc Tịch đã dặn tôi rồi, phải cố gắng đáp ứng yêu cầu của cô Hạ!”

Hạ Tử Khâm ngẩn ra hồi lâu, đột nhiên cảm thấy đúng là dở khóc dở cười. Ánh mắt cô dừng lại trên tấm thẻ ngân hàng đặt trên bàn, mười vạn đối với cô mà nói là một số tiền không nhỏ, thật không ngờ trình tiết của cô lại đáng giá nhiều tiền như thế.

Mặc dù khuôn mặt của người đàn ông tối qua có chút mơ hồ nhưng cô vẫn có thể mang máng nhận ra, anh ta là một người đàn ông đẳng cấp. Hạ Tử Khâm tuy hơi hối hận về chuyện đã qua nhưng trong lòng cô lại bắt đầu nhẹ nhõm, giống như thể vứt bỏ tấm màn trình diễn đi cũng là vứt bỏ hoàn toàn cái gã Chu Thuần chết tiệt, là gạt phăng gã đàn ông thói tha đó ra khỏi đầu. Suy đi tính lại thì vụ này cô vẫn lời chán.

Hạ Tử Khâm mặc dù đầu óc không được lanh lợi nhưng cũng chẳng phải kẻ ngốc. Theo như trong mấy cuốn tiểu thuyết cô từng đọc thì anh chàng trợ lý này hình như là người đi theo hỗ trợ các ông chủ lớn trong việc kinh doanh, nói cho dễ nghe thì là trợ lý hành chính chứ kì thực chính là một “đại quản gia” chuyên phụ trách chuyện ăn uống, sinh hoạt hàng ngày của ông chủ.

Cuộc đời Hạ Tử Khâm có thể gặp được những chuyện như thế này coi như là hiếm có rồi, cho dù nói thật với Mạch Tử có khi Mạch Tử cũng chẳng tin, không biết chừng còn tưởng cô bị ngộ tiểu thuyết cũng nên.

Hạ Tử Khâm trầm tư suy nghĩ, nếu là nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết lúc này chắc chắn sẽ ném thẳng tiền trả lại, sau đó dùng lời chính nghĩa để từ chối rồi uỳnh thẳng lưng, đầy kiêu hãnh bước ra khỏi đây. Còn nếu là nhân vật nữ phụ lẳng lơ đảm bảo sẽ nhếch môi nói: “Quá ít, đằng sau phải thêm vài số không nữa!”

Đầu óc Hạ Tử Khâm quay mòng mòng với những suy nghĩ linh tinh còn ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tấm thẻ ngân hàng, khước môi nhếch lên để lộ nụ cười vô cùng ngớ ngẩn. Tiểu Dương không khỏi nghi hoặc, rốt cuộc đây là phản ứng gì vậy? Chẳng nhẽ chê ít, hoặc giả người phụ nữ này không biết tự lượng sức mình, muốn tìm cách đeo bám Tổng giám đốc Tịch?

Ánh mắt như sáng lên, vừa định mở miệng thì Hạ Tử Khâm đã định thần lại, bàn tay nhỏ với lấy tấm thẻ ngân hàng, nhét vào trong túi rồi ngẩng đầu, chớp mắt

“Quần áo hôm qua của tôi đâu?”

“Hơ, à...”

Tiểu Dương ngăn người ra, cũng may thường ngày anh đã luyện được thói quen phản ứng nhanh nhạy nên vội vàng nhấn chuông, kêu phục vụ mang bộ quần áo hôm qua đã được giặt sạch và là ủi kĩ càng vào phòng.

Hạ Tử Khâm đón lấy, cuộn lại rồi nhét đại vào trong túi xách. Cô đứng dậy, cúi đầu nhìn xuống đôi giày dưới chân mình, quả thực có hơi không quen. Cô đi qua Tiểu Dương, đến kéo cánh tủ giày ra, quả nhiên đôi giày của cô đang nằm ngay ngăn ở bên trong.

Hạ Tử Khâm cởi đôi giày cao gót dưới chân, nhét nốt vào trong túi, cô đi đôi giày bệt thường ngày của mình, đeo cái túi lên vai rồi quay đầu lại vẫy tay chào Tiểu Dương.

“À ờ... cái anh Tổng giám đốc Tịch gì đó, nhờ anh chuyển lời cảm ơn của tôi cho anh ta, anh ta phục vụ rất tốt, bye bye!”

Hạ Tử Khâm đã ra khỏi cửa rồi mà Tiểu Dương vẫn đứng trơ như phỗng. Nói thật lòng người đàn bà này có hơi luộm thuộm, anh nghi cái túi to của cô ta là cái túi nhét đủ thứ trên trời dưới biển, cái gì cũng có thể nhét vào được thì phải. Bảo cô ta không yêu tiền ư? Tiền, quần áo, giày, cô ta chẳng từ chối cái gì. Bảo cô ta yêu tiền ư? Ngay cả việc dò hỏi xem Tịch Mộ Thiên là ai cũng không buồn hỏi. Lại còn câu nói trước lúc ra về có nghĩa gì? Nói thế chẳng phải cô ta coi Tịch Mộ Thiên là trai bao sao?

Trai bao? Tổng giám đốc? Tiểu Dương vội lắc đầu! Anh thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cô gái này cũng dễ dàng thu xếp ổn thỏa, không khiến anh mất nhiều công sức. Chẳng may cô ta tham lam vùi vĩnh thêm, Tiểu Dương cũng vẫn phải làm theo đúng dặn dò của Tịch Mộ Thiên.

Tiểu Dương lấy điện thoại ra gọi cho Tịch Mộ Thiên, cung kính hồi báo: “Tổng giám đốc, cô Hạ đã nhận tiền, quần áo và đi rồi ạ!”

2. Chương 03 - 04

Chương 3

Đặt điện thoại xuống, Tịch Mộ Thiên châm điều thuốc rít một hơi rồi từ từ nhả khói. Anh khẽ lắc đầu cười, khoảnh khắc ban nãy làm anh có hơi chút hụt hẫng và thất vọng. Chẳng qua chỉ là một con nhóc con thôi, thế mà khiến cho anh nhớ nhung đến tận giờ!

“Tổng giám đốc, lão gia tỉnh lại rồi, mời anh qua bên đó ạ!”

Tịch Mộ Thiên dụi tắt điều thuốc trên tay, quay người bước đi.

Vinh Hồng Thịnh ngồi dựa lưng vào giường bệnh, nhìn anh con rể của mình bước vào, tâm trạng có hơi phức tạp. Hồi đầu ông và bố của Tịch Mộ Thiên đấu đá nhau mất nửa đời người cũng khó mà phân định thắng thua, cho đến khi nhà họ Tịch xảy ra chuyện, ông Tịch rời bỏ trần thế, lúc này Vinh Hồng Thịnh mới phát hiện ra đấu đá nửa đời người chỉ là công cốc, nhắm mắt xuôi tay rồi, cái gì cũng chẳng thể mang theo.

Do đó ông không nghe theo lời khuyên thu mua Tịch Thị mà ngược lại, còn đem gả con gái lớn của mình là Vinh Phi Loan cho con trai độc nhất của nhà họ Tịch là Tịch Mộ Thiên. Mặt khác ông cũng rất coi trọng Tịch Mộ Thiên, gặp biến hóa lớn, anh ta liền kết thúc việc học ở nước ngoài, vội vàng về nước tiếp quản Tịch Thị. Chớ thấy con người đó còn ít tuổi mà khinh thường, anh ta chẳng khác gì một thanh bảo kiếm, một khi đã ra tay là khiến cho cả hội đồng nguyên lão của ban quản trị phải im miệng hết.

Vinh Hồng Thịnh tự cho rằng mình biết nhìn người, cho dù lúc ấy bản thân không đưa tay ra hỗ trợ, ông tin Tịch Mộ Thiên vẫn có thể ổn định lại giang sơn của nhà họ Tịch.

Vinh Hồng Thịnh là người lo xa nghĩ rộng, hồi đó sợ dĩ ông chẳng chút đắn đo ra tay tương trợ bởi vì ông hi vọng Tịch Mộ Thiên sẽ nhớ kĩ công ơn của mình, cũng chính là vì ngày hôm nay.

Vinh Hồng Thịnh không khỏi trầm thờ dài, bản thân ông chỉ có một cậu con trai và một cô con gái, con gái lớn Vinh Phi Loan đoản mệnh, vừa mới ra đời bác sĩ đã quả quyết cô sẽ không thể sống quá ba mươi tuổi. Phi Loan năm hai mươi tuổi lấy Tịch Mộ Thiên, một năm sau bệnh nặng qua đời.

Mấy năm nay mặc dù Tịch Mộ Thiên chưa lấy vợ khác nhưng nói thực lòng hai nhà Vinh Tịch cũng chẳng còn qua lại gì. Tịch Mộ Thiên giúp đỡ Vinh Thị chẳng qua là vì tình hữu nghị, nếu không phải thẳng ranh Phi Lâm chẳng ra gì, thì đâu đến nỗi một ông già hơn sáu mươi tuổi như ông vẫn phải đấu đá với đám trẻ ranh như thế này?

Vinh Hồng Thịnh trong lòng không khỏi thầm ngưỡng mộ ông Tịch, vợ chết sớm, chỉ có duy nhất một mụn con trai, nhưng thằng con trai này lại rất tài giỏi, cũng đủ khiến cho ông ta có thể ngậm cười nơi chín suối. Điều này đúng là làm Vinh Hồng Thịnh tức chết.

Tịch Mộ Thiên mở miệng hỏi: “Bố, sức khỏe bố đỡ hơn chút nào chưa ạ?”

Vinh Hồng Thịnh gật đầu: “Yên tâm đi, bố không sao! Nào, Mộ Thiên ngồi sang bên này, nửa năm rồi bận rộn quá, bố con ta ngay cả cơ hội chạm mặt nhau cũng không có. Vào viện cũng có cái tốt của nó đấy chứ!”

Tim của Vinh Hồng Thịnh luôn không được tốt, lần này phát bệnh bác sĩ nói là do làm việc quá độ. Tịch Mộ Thiên ngồi x9ống ghế cạnh giường bệnh, khuyên nhủ:

“Tim của bố không được khỏe, thường ngày phải chịu khó giữ gìn chứ!”

Vinh Hồng Thịnh xua xua tay:

“Haizzz, không được nữa rồi, già rồi, già thật rồi, không thể nào bằng thanh niên tụi con được nữa. Nếu như chẳng phải vì Vinh Thị còn cả đồng việc không có người tiếp quản thì bố cũng về hưu từ lâu rồi!”

Tịch Mộ Thiên nhướn mày: “Phi Lâm...” Tịch Mộ Thiên mới nhắc đến cái tên Phi Lâm, Vinh Hồng Thịnh đã sầm mặt: “Đừng nhắc đến thằng mất dạy ấy nữa, bố phải vào viện mà nó một cú điện thoại cũng không có. Chưa nghe bố chết thì nó còn chưa lộ diện, đúng là phí công dạy thằng mất dạy ấy, suốt ngày chỉ biết đàn đúm với lũ bạn chó má...”

Tịch Mộ Thiên hiểu Vinh Hồng Thịnh mặc dù ngoài miệng chửi rủa là thế nhưng trong lòng vẫn rất nuông chiều cậu con trai, nếu không phải vì ông quá cưng chiều Phi Lâm thì thằng nhóc ấy đâu thể đến giờ vẫn 9ng dung, thoải mái như vậy. Hết đưa xe lại đi leo núi thám hiểm, rồi còn đến tận Bắc cực tham quan. Tịch Mộ Thiên chẳng cảm thấy bất ngờ, Phi Lâm là một con ngựa hoang, ông Vinh muốn lồng yên cương vào người nó e còn khó.

Nói thật bụng, Tịch Mộ Thiên chẳng muốn xía vào chuyện của Vinh Thị, mặc dù gọi là bố vợ nhưng thực ra bản thân mình cũng chỉ là người ngoài, nhất là Tịch Thị hiện nay lấy bất động sản làm chủ, còn Vinh Thị lại khởi nghiệp từ nghề truyền thông. Hai mảng kinh doanh mặc dù đôi lúc cũng có giao điểm nhưng giờ đã không còn nhiều, dần dần trở thành hai doanh nghiệp trụ cột ở hai lĩnh vực khác nhau.

Hơn nữa các “nguyên lão” dưới trướng Vinh Thị đều không phải hạng dễ đối phó, bản thân mình danh không chính, ngôn không thuận, có nhận “ngọc tử” cũng chẳng phải Hoàng đế. Thêm nữa Tịch Mộ Thiên hiểu rõ, mục đích của Vinh Hồng Thịnh là tạm thời nhờ anh ổn định Vinh Thị, chiếm giữ vị trí cho Phi Lâm, tránh để long đong cả đời rồi cuối cùng Vinh Thị lại rơi vào tay kẻ khác.

Nói trắng ra chính là lợi dụng địa vị và năng lực của anh để trấn áp Vinh Thị. Xét cho cùng cũng chỉ là việc nhọc thân mà chẳng được lợi lộc gì. Người làm ăn trọng cái lợi, Tịch Mộ Thiên cũng chẳng phải nhà từ thiện, do đó anh nhanh chóng lảng sang chủ đề khác.

“Bố à, sức khỏe của bố không đáng ngại, nghỉ ngơi vài hôm là bình phục thôi!”

Mắt Vinh Hồng Thịnh sáng lên: “Mộ Thiên, con đừng như bọn họ, suốt ngày nói mấy lời dõ dành bố. Sức khỏe của bố bố hiểu rõ, mặc dù Phi Loan đã đi rồi, nhưng con vẫn là con rể của nhà họ Vinh. Hôm nay bố cũng không vòng vo làm gì, còn coi như nể mặt Phi Loan mà giúp ông bố vợ này một thời gian. Hiện giờ

có mấy hạng mục lớn mới khởi động, cho dù bây giờ có bảo Phi Lâm về tiếp quản nó cũng chẳng làm nổi. Giang sơn bố lẫn lộn cả đời xây dựng không thể để hủy hoại trong tay thằng ranh ấy được!”

Nói rồi Vinh Hồng Thịnh vẫy tay gọi Lâm Bác Vân, luật sư đại diện của Vinh Thị đang đứng ở bên cạnh. Lâm Bác Vân lập tức lấy ra một xấp tài liệu kẹp trong túi giấy tờ trên tay, đưa cho Tịch Mộ Thiên:

“Tổng giám đốc Tịch, đây là di chúc của chủ tịch Vinh. Sau khi chủ tịch Vinh qua đời, toàn bộ cổ phần của ông sẽ được chia làm hai, anh và cậu chủ mỗi người một nửa...”

Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn tám biển ở trên cao, kéo khóa túi xách rồi lôi chiếc áo trong túi ra so sánh nhãn mác, không khỏi nhếch môi cười. Đúng là quá hời, cô vốn tiếc tiền chẳng bao giờ dám xài những thứ hàng hiệu như thế này.

Hạ Tử Khâm vốn ngờ nghệch chẳng biết gì, nhưng do tính chất công việc của Mạch Tử khiến cô nghe nhiều thành quen, vậy nên cũng biết được một vài thương hiệu lớn, vậy này thuộc về một trong những thương hiệu nổi tiếng đó.

Cô thầm nghĩ mình mới mặc nó được một lúc cho dù không có hóa đơn nhưng chắc vẫn có thể trả lại hàng. Dù những cửa hàng như thế này tuy đắt nhưng thái độ phục vụ cũng rất được.

Hạ Tử Khâm vừa ôm túi xách bước vào cửa, cô nhân viên bán hàng đã đơn đả ra chào:

“Chị muốn mua gì ạ, chỗ bọn em mới nhập toàn hàng mùa xuân, mời chị qua bên này...”

Nụ cười chuẩn mực, thái độ phù hợp, không quá nhiệt tình nhưng cũng không quá lạnh nhạt, không hề thể hiện thái độ khinh mạn khi nhìn thấy Hạ Tử Khâm mặc sơ mi quần bò, trông rất là bình dân.

Hạ Tử Khâm thở phào, mang chiếc váy ở trong túi ra, hỏi: “Cái này... là ở chỗ các chị phải không ạ?”

Cô nhân viên bán hàng liếc qua rồi khẳng định chắc nịch: “Đúng rồi ạ, đây là sản phẩm mới của mùa xuân năm nay, số lượng có hạn.” Hạ Tử Khâm cười bảo: “Vậy thì tốt, tôi muốn trả lại hàng!” Cô nhân viên hơi ngây người, sau đó nói về khó xử: “Chuyện này cần hỏi ý kiến của quản lý cửa hàng, mời chị ngồi đây, xin đợi một chút ạ!”

Nhân viên bán hàng dẫn Hạ Tử Khâm ngồi vào hàng ghế nghỉ ngơi gần cửa sổ. Trên ghế sofa nam còn có một người đàn ông, Hạ Tử Khâm liếc mắt nhìn anh ta rồi không khỏi mừng thầm, dạo này không biết mình có vận may gì mà toàn gặp hết trai đẹp này đến trai đẹp khác. Người đàn ông ngồi trước mặt cô bây giờ cũng đẹp, chẳng kém anh chàng hôm qua là mấy.

Anh ta ăn mặc đẹp mắt, ung dung ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế, ánh mắt nhìn cô chẳng chút giấu giếm. Chỉ có điều m9n khiến Hạ Tử Khâm phải cảm thấy e thẹn e còn khổ. Nói như Mạch Tử là: “Con ranh này bị đứt mất dây thần kinh xấu hổ từ lâu rồi!”

Hạ Tử Khâm trừng mắt với anh ta: “Anh nhìn tôi làm gì?” Vinh Phi Lâm thoáng vẻ ngạc nhiên rồi nhướn mày khiêu khích:

“Cô không nhìn tôi sao biết tôi nhìn cô?”

Ánh mắt Phi Lâm dừng lại trên chiếc váy cô đang cầm: “Cái này là của cô à?”

Nghe giọng điệu có vẻ rất nghi ngờ, Hạ Tử Khâm không nghĩ gã đàn ông đẹp trai này lại đáng ghét như thế liền giật chiếc váy lại, gắt: “Của tôi đây, thì làm sao nào?”

Phi Lâm cười cười, ánh mắt lướt qua người cô, đột nhiên ghé miệng thì thầm:

“Của bạn trai tặng à?”

Hạ Tử Khâm lườm anh ta một cái định mặc kệ anh ta, người đàn ông này lảm lòi như đàn bà. Vinh Phi Lâm lại cười, nói về rất tự nhiên:

“Theo như tôi được biết thì cửa hàng này không cho trả lại hàng đâu!”

Thích thú liếc nhìn khuôn mặt thất vọng của Hạ Tử Khâm, Phi Lâm tiếp tục

“Chỉ có điều tôi có chút giao tình với chủ cửa hàng, cô đồng ý lát nữa mời tôi đi ăn, tôi sẽ giúp cô. Thế nào?”

Hạ Tử Khâm nhìn anh ta vẻ hoài nghi. Đẹp trai thì có đẹp trai, nhưng trông có gì đó không tử tế. Vinh Phi Lâm nhún vai:

“Sao, không tin tôi à?”

Hai người đang nói chuyện thì có một cô gái khoảng ngoài ba mươi rất xinh đẹp tiến lại gần, cúi người nói:

“Chào quý khách! Tôi là quản lý cửa hàng, cửa hàng chúng tôi có cho trả lại hàng ạ.”

Hạ Tử Khâm liếc nhìn người đàn ông ngồi đối diện, còn chưa kịp thể hiện vẻ vui mừng thì cô quản lý cửa hàng đã tiếp tục:

“Mời quý khách đưa hóa đơn mua hàng ra, chúng tôi sẽ làm thủ tục trả lại hàng ngay cho quý khách.”

Hạ Tử Khâm chớp chớp mắt:

“Cái đó... Tôi làm mất hóa đơn rồi, không thể trả lại hàng trực tiếp sao?”

Quản lý cửa hàng lắc đầu nói:

“Xin lỗi quý khách, nếu quý khách không có hóa đơn, chúng tôi không thể đồng ý cho quý khách trả lại hàng.”

Hạ Tử Khâm đang buồn phiền không biết phải làm thế nào thì đột nhiên nghe thấy tiếng người đàn ông ngồi đối diện vang lên:

“Dù gì cũng đã xác định được là quần áo của cửa hàng, lại không bị hư hỏng gì, cô ấy đã nói là mất hóa đơn, cần nhắc đến uy tín của cửa hàng cũng nên cho trả lại đi chứ, tránh để mất khách!”

Nhân viên quản lý đã gặp nhiều loại người, chỉ liếc mắt là có thể đoán ra chiếc áo trên tay Hạ Tử Khâm nguồn gốc không minh bạch, hơn nữa chủ nhân của nó cũng không phải là người hiểu biết về hàng hiệu. Vì vậy quản lý muốn dọa Hạ Tử Khâm một chút rồi ép giá để mua lại sản phẩm, thế là có một món lời lớn. Nào ngờ một người ít lo chuyện bao đồng như Vinh thiếu gia hôm nay bỗng nhiên lại xen vào.

Vinh thiếu gia là khách hàng siêu VIP của cửa hàng, tuyệt đối không thể đắc tội. Nếu anh ta đã muốn nhúng tay vào chuyện này, chắc chắn dự tính kia không thể thực hiện được, thôi thì đành coi như nể mặt anh ta vậy. Nghĩ đến đây, cô quản lý cúi người nói:

“Vinh thiếu gia đã có lời như vậy, chúng tôi đành phá lệ lần này. Mời cô đi theo chúng tôi để làm thủ tục trả hàng ạ!”

Hạ Tử Khâm nào ngờ gã đàn ông trông như tên lưu manh này lại có uy quyền đến thế, chỉ vài câu nói đã giải quyết được việc. Cô nhìn anh ta hồi lâu rồi mới đi theo người quản lý làm thủ tục trả hàng.

Vinh Phi Lâm không nhịn được cười, chỉ có điều anh ta chẳng cười được lâu. Vinh Phi Lâm ngẩng ra nhìn cô gái kia cầm tiền rồi quay người bỏ đi, hoàn toàn chẳng đếm xỉa gì đến mình, đúng là đồ vong ân phụ nghĩa!

Vinh Phi Lâm đứng bật dậy, cô bạn gái từ phòng thay đồ đi ra chỉ kịp nhìn thấy cái bóng của anh ta lao ra ngoài. Cô ta tức tối giậm chân:

“Phi Lâm, Phi Lâm, Vinh Phi Lâm, sao anh lại đi đâu thế?”

Chương 4

Tử Khâm đang say giấc nồng thì bị tiếng chuông cửa inh ỏi đánh thức. Cô bực bội giơ tay lên khua khoắng xung quanh, cuối cùng cũng vớ được cái gối để bịt chặt lấy tai. Thế nhưng vẫn không ngăn được tiếng chuông réo rắt.

“Á...”

Hạ Tử Khâm lớn tiếng gào lên rồi ngồi bật dậy, hai tay ôm chặt lấy đầu, vò đầu bứt tai. Lúc này tiếng chuông cửa đã biến thành tiếng gõ cửa, kèm theo đó là tiếng gọi của Vinh Phi Lâm.

“Hạ Tử Khâm, mở cửa, mau mở cửa ra, anh mua bữa sáng đến đây!”

Hạ Tử Khâm đột nhiên uể oải đổ vật xuống giường, chớp lấy cái gối tức tối cắn một miếng, trong đầu tưởng tượng ra cái gối đó chính là gã Vinh Phi Lân đáng hận kia.

Bị gã lưu manh Vinh Phi Lân này đeo bám, Hạ Tử Khâm đến tận ngày hôm nay cũng vẫn không hiểu nổi sao gã ta mặt dày đến thế.

Xuất phát từ truyền thống tiết kiệm của gia đình, thế nên khi bị Vinh Phi Lân ép phải mời cơm, Hạ Tử Khâm đành cắn răng mời anh ta về nhà làm tạm bữa cơm cho xong chuyện. Chẳng hiểu cái gã Phi Lân này ăn nhằm thuốc gì mà kể từ hôm đó, ngày nào hắn cũng đến chỗ cô điểm danh, mới sáng ra đã xuất hiện, đến tận nửa đêm mới về. Chuyện này đối với một người ngủ ngày cày đêm như Hạ Tử Khâm đúng là một nỗi đau khổ tột cùng.

Mái tóc như tổ quạ ở trên đầu, Hạ Tử Khâm lê bước ra mở cửa, cúi kính nói:

“Vinh Phi Lân, anh rảnh rang đến thế sao. Anh coi nhà tôi là chỗ làm việc của anh đấy à?”

Vinh Phi Lân đứng dựa lưng vào khung cửa, tay xách bịch quẩy và sữa đậu nành, anh đã quá quen với cái bộ dạng lồi thối lếch thếch của Hạ Tử Khâm rồi, đến nỗi mà bản thân cảm thấy, cái đầu bù của Hạ Tử Khâm nếu nhìn kĩ thì trông cũng nghệ thuật ra phết.

Vinh Phi Lân đưa tay nhắc một lọn tóc của cô gợn lên: “Em nên gội đầu đi, bết quá!”

Hạ Tử Khâm gạt tay Vinh Phi Lân ra, quay người đi thẳng vào nhà tắm, đóng sầm cửa lại, chẳng mấy chốc đã nghe thấy có tiếng nước chảy ào ào.

Vinh Phi Lân không nhịn được cười, con nhóc này đúng là một đứa quái thai mà từ bé đến lớn bây giờ anh mới gặp phải. Thế mà hôm gặp nhau lần đầu tiên, trông cô sạch sẽ, xinh xắn, đuổi theo bắt cô mời cơm, cô còn nhanh chóng nhận lời. Lúc Vinh Phi Lân theo cô về cái “ổ chó” này, chẳng hiểu Hạ Tử Khâm lôi đầu ra được hai bát mì ăn liền đặt trước mặt anh, đun nước sôi đổ vào rồi cắn đũa nói: “Ăn đi!”

Vinh Phi Lân lúc bấy giờ cảm thấy như có một bầy quạ bay ngang qua đầu mình. Sau đó điều kì lạ là, nhìn bộ dạng ăn uống ngẫu nhiên xì xà xì xụp húp mì của Hạ Tử Khâm, Vinh Phi Lân cũng làm theo, ăn một hơi hết cả tô mì, xong rồi còn cảm thấy ăn mì ăn liền cũng ngon ra phết, chẳng kém gì món tổ yến hay bào ngư đắt tiền.

Hơn nữa cô nhóc này quá thú vị, nhất là đối với anh, cô chẳng có chút khách khí nào. Vinh Phi Lân thấy thực ra cô rất đáng yêu, ở bên cạnh cô con người anh nhẹ nhõm, thoải mái vô cùng. Vì vậy Vinh Phi Lân không phải cố ý đeo bám mà là vì cô quá thú vị, khiến cho anh có cảm giác khác hẳn so với lúc ở bên cạnh những cô bạn gái trước đây?

Cứ như lúc này chẳng hạn, để ột gã đàn ông vào nhà rồi đi thẳng vào phòng tắm, sau đó khoác một cái áo lung thùng đi ra, trên đầu còn quần nguyên cả cái khăn mặt to đùng, thần nhiên ngồi phịch xuống ghế trước mặt anh, hút một hơi nước đậu nành và ngọam một miếng quẩy ăn uống ngon lành.

Nói thật lòng, đối với Hạ Tử Khâm, Vinh Phi Lân đột nhiên có cảm giác thích thú và hiểu kì như đang nuôi một con thú cưng, hơn nữa sau khi thân thiết với cô rồi Vinh Phi Lân mới biết Hạ Tử Khâm là người sống nhờ việc viết tiểu thuyết ở trên mạng, th9ộc loại nếu ở trong nhà mà kiếm được cơm ăn thì tuyệt đối sẽ không ra khỏi cửa.

Ngày nào cũng vậy, chỉ cần no bụng là Hạ Tử Khâm vùi đầu vào máy tính bấm bấm gõ gõ. Thỉnh thoảng cô nhúu chặt mày, hai tay vò đầu bứt tai, đến mức nhìn trông rất khốn khổ. Vinh Phi Lân nhiều lần còn không nhìn nổi nữa.

Vinh Phi Lân cầm ống hút vào một cốc sữa đậu nành rồi đẩy

“Hôm qua thế nào? Có thuận lợi không?”

Hạ Tử Khâm bỗng như quả bóng bay bị xì hơi, thở dài một tiếng rồi nhét tất cả miếng quẩy còn thừa vào miệng, phồng mang trợn má nhai quẩy nhìn Vinh Phi Lân từ đầu đến chân:

“Vinh Phi Lân, anh nói thật cho tôi biết, anh ngày nào cũng đến tìm tôi là có mục đích gì?”

Cổ nuốt miếng quấy trong miệng vào bụng, Hạ Tử Khâm nói tiếp:

“Anh đừng có nói là để mắt đến tôi nhé, tôi biết mình là ai, kì thực nhà tôi chẳng có tài sản gì, tiền tiết kiệm nhiều lắm cũng chỉ đến bốn con số. Tôi nghĩ chắc Vinh thiếu gia cũng không đến mức để mắt đến vài nghìn tệ của tôi chứ hả? Loại trừ những điều trên ra, nguyên nhân duy nhất là, anh đang cảm thấy tẻ nhạt nên chạy đến chỗ tôi cho vui phải không?”

Vinh Phi Lâm cười khan rồi đưa tay ra búng cái tách lên trán cô:

“Chuẩn! Từ ngày quen em hôm nay mới thấy em thông minh nhất đấy, đáng được biểu dương! Có cần anh tặng em nụ hôn đầu của trai đẹp làm phần thưởng không?”

“Phi...”

Hạ Tử Khâm phun sạch nước đậu nành ở trong miệng ra, nếu Vinh Phi Lâm không tránh nhanh chắc là lĩnh đủ. Hạ Tử Khâm trừng mắt quát:

“Nụ hôn đầu á? Tôi e cái miệng trinh của anh chắc mất từ tám trăm năm trước rồi, có khi còn chẳng biết mất trong tay cô nào ấy chứ. Kinh tởm!”

Phi Lâm nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng ngỗ ngược, nghiêng người nhìn thẳng vào mặt cô:

“Còn em thì sao? Nụ hôn đầu? Đêm đầu tiên? Dành tặng cho người đàn ông tặng áo cho em đó rồi chứ gì?”

Mặt Hạ Tử Khâm đỏ bừng lên, vội đẩy mặt anh ta ra:

“Tránh ra! Không được làm phiền tôi, tôi đang sáng tác. Tôi thấy cảm xúc của mình đang bị khô cạn hết rồi đây này.”

Hạ Tử Khâm vừa định chạy ra bàn máy tính thì bị Vinh Phi Lâm lôi lại:

“Toàn ở lì trong nhà thì lấy đâu ra cảm xúc? Đi! Chúng ta ra ngoài đi dạo, anh đảm bảo sau khi ra ngoài cảm xúc của em sẽ tha hồ dạt dào!”

Vinh Phi Lâm sai bước đến tủ quần áo trong phòng ngủ, mở cánh tủ ra anh không khỏi lắc đầu thở dài. Cô gái này đúng là lười thôi hết thuốc chữa, toàn là áo pull với quần bò, chẳng còn loại nào khác. Anh lấy một chiếc quần bò màu xanh lam cạp trễ và cái áo phông trắng nhét vào tay Hạ Tử Khâm, đẩy cô quay người lại:

“Mau, đi thay quần áo đi!”

Đứng trước khu giải trí của trẻ con, Hạ Tử Khâm ngạc nhiên đến nỗi không ngậm nổi miệng, cô ngoảnh đầu nhìn Vinh Phi Lâm:

“Đây là nơi mà anh bảo dẫn tôi đến cho có cảm hứng sáng tác á? Vinh Phi Lâm, rốt cuộc anh bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Vinh Phi Lâm bật cười, đưa tay lên bẹo má cô: “Bây giờ chỗ này là chỗ người lớn đến. Đi thôi, thú vị lắm đấy!”

Hạ Tử Khâm là một cô nhi, thuở niên thiếu của cô tuy thiếu thốn nhưng không hề cô độc. Cô luôn cảm thấy mồ côi chẳng có gì là không tốt cả, vì cô có Mẹ viện trưởng và người chị em Mạch Tử, hai người họ đối với cô còn quan trọng hơn cả người cha, người mẹ đã bỏ rơi cô. Nhưng những nơi như thế này, cô và Mạch Tử cũng chỉ từng được đến chơi có hai lần thôi.

Lúc ấy cô nhi viện nằm ở khu vực ngoại ô, gần đó nhất có một vườn hoa nhỏ, bên trong là một số trò chơi đơn giản cho trẻ con như cầu trượt và xích đu. Cô cùng Mạch Tử mỗi khi trốn học thường qua đó chơi đến tối mới về.

Đây là lần đầu tiên Mẹ viện trưởng nổi giận, cũng là lần đầu tiên cô và Mạch Tử bị phạt. Nhưng đến thứ sáu, Mẹ viện trưởng đặc biệt dẫn cô và Mạch Tử vào khu vui chơi trong thành phố chơi cả ngày, do đó đến bây giờ cô vẫn còn nhớ như in chuyện ấy.

Chỉ có điều vui chơi trong kí ức hoàn toàn khác hẳn với nơi cô đang đứng, Hạ Tử Khâm có cảm giác bản thân mình giống như một bà già đi vào công viên bị Vinh Phi Lân kéo đi chơi hết trò này đến trò khác. Cuối cùng lúc ngồi phao vượt thác, Hạ Tử Khâm bám chặt vào tay Vinh Phi Lân rồi hét lên thất thanh, xuống đất rồi cô vẫn còn chưa hết run rẩy.

Vinh Phi Lân dở khóc dở cười, gõ đầu cô nói: “Em đúng là vô dụng! Thế đã là gì, lát nữa nếu có cơ hội anh sẽ cho em biết thế nào là ngồi phao vượt thác thực sự, còn kích thích hơn cái này gấp trăm lần!”

“Thôi đủ rồi đây! Tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa!” Hạ Tử Khâm yếu ớt trừng mắt với Vinh Phi Lân.

Vinh Phi Lân kéo tay cô: “Đi thôi, chúng ta đi ăn, tiêu hao nhiều năng lượng quá, đói lắm rồi!”

Hai người chạy đến một quán mì, mỗi người ăn một tô mì thịt thật to. Ra khỏi quán, Hạ Tử Khâm đi được mấy bước mới phát hiện Vinh Phi Lân không đi theo, cô quay lại thì nhìn thấy anh ta đang đứng bên ngoài một sạp báo, tay cầm tờ báo, vẻ mặt rất kỳ dị.

Hạ Tử Khâm ghé mắt nhìn, không khỏi giật nảy mình, bức ảnh gần như chiếm hết mặt báo, góc độ chụp không được đẹp lắm nhưng cũng khá rõ ràng.

Người đàn ông bị chụp nghiêng từ trong sân bay đi ra, nửa mặt bên kia chìm trong bóng tối, dáng người cao ráo bước đi kiên định, ngũ quan hài hòa, nhìn nghiêng thấy lông mi dày và đen. Mắt anh ta hơi nheo nheo, mũi rất cao, đôi môi mỏng mím chặt khiến cho khuôn mặt càng thêm sắc lạnh.

Người đàn ông này tuy không lộ khuôn mặt chính diện nhưng thứ khí chất bá đạo toát ra từ con người anh ta hiện rõ mồn một trên trang báo. Trên mặt báo in hàng chữ rất nổi bật

“Tịch Mộ Thiên, người khổng lồ trong giới bất động sản tạm thời nhận chức Tổng giám đốc công ty truyền thông Vinh Thị. Lần hợp tác này có mang lại sự thay đổi đột biến cho giới truyền thông hay không, chúng ta hãy cùng chờ đợi!”

Bên dưới còn có một bài viết khá tường tận giới thiệu vị Tổng giám đốc này, Hạ Tử Khâm chỉ liếc vài dòng mà toát mồ hôi hột. Cho dù đêm hôm ấy uống say mềm, nhưng cô chỉ liếc sơ qua cũng nhận ngay ra, người đàn ông trên báo chính là người đàn ông hôm trước. Còn nữa, anh ta là Tổng giám đốc Tịch ư? “Ặc ặc...” Hạ Tử Khâm khẽ rên hai tiếng.

Chỉ có điều một người đàn ông như thế có cần thiết phải lên giường với một cô gái xa lạ và say mềm như cô không? Hơn nữa Hạ Tử Khâm còn loáng thoáng nhớ đêm ấy chính cô là người lôi kéo anh ta...

Nhưng định thần lại, Hạ Tử Khâm thấy mình đúng là lo hão, chẳng qua chỉ là tình một đêm thôi, hứng lên thì làm, còn không thì đường ai nấy đi. Xã hội hiện nay những chuyện như thế này đâu có gì ghê gớm. Dù gì gã đàn ông ấy cũng bỏ tiền, còn cô bỏ cái màng trinh của mình, một cuộc giao dịch vô cùng công bằng.

Hơn nữa món tiền ấy cô đã gửi toàn bộ về cô nhi viện, vì vậy bây giờ có nói gì cũng muộn rồi. Hạ Tử Khâm đang trấn trở bản khoăn thì Vinh Phi Lân vỗ vai cô nói:

“Em tự về nhà nhé, anh có việc gấp phải đi trước đây, đừng quên ăn sáng đấy!”

“Này, Vinh Phi Lân...!”

Chớp mắt một cái, cái bóng của Vinh Phi Lân đã chìm trong đám đông đi đường...

3. Chương 05 - 06

Chương 5

Tịch Mộ Thiên từ tòa nhà Vinh Thị bước ra, lúc này đường phố đã lên đèn.

“Cuộc họp ngày mai đã dặn dò mọi người chưa?”

Tiểu Dương vội vàng đáp: “Rồi ạ, tôi đã thông báo với quản lý các tầng, ngày mai sẽ họp trên tầng thượng!”

Tiểu Dương ngập ngừng một lát rồi nói: “Tổng giám đốc, thật sự phải bãi chức của mấy người đó sao? Vinh Thị dù gì cũng không bằng Tịch Thị chúng ta, đám lão thần kia đều từng lẫn lộn với chủ tịch Vinh, ai cũng đầy đủ tư cách, anh vừa mới lên đã bãi chức của họ, chỉ e là không ổn!”

Mắt Tịch Mộ Thiên lóe lên một tia sáng lạnh giá: “Tư cách ư? Cái mà doanh nghiệp cần là năng lực và lợi ích chứ không phải cái thứ tư cách vô dụng kia. Tôi đã xem tài liệu của Vinh Thị suốt ba ngày trời, bên ngoài tưởng là ngon lành tử tế, năm nào lợi nhuận thật cũng vô cùng nhỏ, bố vợ đã giao quyền hành cho tôi quản lý ắt hẳn hiểu được tác phong làm việc của tôi, Vinh Thị không phải nhà phúc lợi, không phải là nơi nuôi béo cô người khác!”

Ánh mắt Tịch Mộ Thiên chợt dừng lại bên ngoài cửa sổ, anh giơ tay lên ra hiệu: “Dừng xe!”

Ông Lưu đỗ xe sát vào lề đường, Tịch Mộ Thiên sải bước xuống xe, những cánh hoa anh đào rơi lả tả trong không trung. Tịch Mộ Thiên không khỏi nhớ lại con “mèo say khướt” đêm đó, cô bám chặt lấy anh, còn cả tấm thân mềm mại và run rẩy đó, cũng giống như những cánh hoa mềm mại nở xòe trong lòng anh vậy. Vẻ đẹp thuần khiết ấy khiến anh đến tận hôm nay vẫn không thể nào quên được.

Tịch Mộ Thiên thầm ngạc nhiên, chẳng nhẽ đây chính là lí do vì sao dạo này anh không tìm đàn bà qua đêm, dẫn đến những phản ứng tâm lí do dục vọng không được giải tỏa. Có lẽ nên cân nhắc đến chuyện qua một thời gian nữa, đỡ bận rộn hơn sẽ đi nghỉ một chuyến.

Chiếc xe rẽ vào làn đường riêng, đèn điện tử của biệt thự vừa bật Tịch Mộ Thiên đã nhìn thấy Vinh Phi Lâm đang đứng dựa vào cột đèn ở cổng. Anh không khỏi nhướn mày, kéo cửa xe xuống. Tịch Mộ Thiên nhìn Vinh Phi Lâm từ đầu đến chân rồi nói: “Cậu đúng là khách quý, lên xe đi!”

Tịch Mộ Thiên rót hai ly rượu rồi đưa cho Vinh Phi Lâm một ly, nói vẻ đùa bỡn: “Sao dạo này ngoan thế? Anh còn tưởng cậu lại chạy đến cái xá xinh nào rồi! Ông già nói đợi khi nào cậu về sẽ đánh gãy chân cậu, tránh để suốt ngày chẳng thấy bóng dáng cậu đâu cả!”

Ánh mắt Vinh Phi Lâm lướt qua gian phòng khách lạnh tanh, không khỏi lắc đầu. Nơi này xa hoa như hoàng cung nhưng chẳng có chút hơi người, lần nào đến cũng cảm thấy lạnh lẽo như cái hầm băng. Ở được trong chỗ này đúng là chỉ có mình Tịch Mộ Thiên. Đối với người anh rể này, Vinh Phi Lâm thực lòng khâm phục, so với Tịch Mộ Thiên, anh thấy bản thân mình đúng là một thằng công tử bột không hơn không kém.

Vinh Phi Lâm tự biết mình là ai, hiểu rõ bản thân không phải người có duyên kinh doanh, cho dù bị bố áp giải về nhà cũng vô ích, anh không có năng lực và càng không có dã tâm như ông anh rể, do đó anh chỉ an nhàn hưởng thụ cuộc sống của một thiếu gia.

Tịch Mộ Thiên nhìn Vinh Phi Lâm dò xét: “Sao, dạo này có duyên tao ngộ à?”

“Duyên tao ngộ?”

Trong đầu Vinh Phi Lâm thoáng hiện lên hình ảnh Hạ Tử Khâm đầu bù tóc rối, lời thô lếch thếch không thể tả. Vinh Phi Lâm không khỏi phì cười, nói vẻ hơi nghiêm túc: “Không hẳn là duyên tao ngộ, chẳng qua chỉ là một con nhóc thú vị thôi!”

Tịch Mộ Thiên nhướn mày: “Sao, thật sự không định quay về Vinh Thị à? Bố sức khỏe không được tốt, cậu là con trai độc nhất của nhà họ Vinh, sớm muộn gì cũng phải tiếp quản, đây là trách nhiệm cậu không trốn tránh được đâu, mau cân nhắc đến chuyện qua giúp anh một tay đi!”

“Ai nói em không trốn thoát được? Trừ thằng con trai độc nhất của nhà họ Vinh là em ra, chẳng phải còn có ông con rể là anh sao? Anh thích kiếm tiền, em thích tiêu tiền, chúng ta ai cũng có sở thích riêng mà.” Tịch Mộ Thiên lắc đầu cười: “Nói đi, hôm nay đến tìm anh có việc gì? Là bố đóng băng thẻ tín dụng của cậu hay là cần ông anh rể này ra mặt cho hả?”

Vinh Phi Lâm không nhịn được cười: “Vốn dĩ em còn không nghĩ thế, giờ nghe anh rể nói vậy em cũng cảm thấy mình đúng là một thằng công tử nhàn rồi, nhìn tình trạng của anh hiện giờ em biết sức khỏe của bố không thành vấn đề!”

Vinh Phi Lâm đưa trả ly rượu cho Tịch Mộ Thiên:

“Em đi trước đây!”

Sải bước ra cửa lớn, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, Phi Lâm quay lại cầm một quả táo ở trên đĩa ném lên rồi đón lấy, đưa vào miệng cắn một miếng: “Anh rể, em có một người bạn viết tiểu thuyết, em đọc bản thảo rồi, cũng được phết, em gửi vào hòm thư của anh, anh đọc xem có thể giúp được không nhé!”

Tịch Mộ Thiên hơi ngẩn người rồi cười bảo: “Bạn gái mới phải không? Sao, dạo này thay đổi khẩu vị à?”

Vinh Phi Lâm gãi gãi đầu: “Nói tóm lại là anh cứ giúp em đi, con nhóc ấy viết khá lắm, chỉ thiếu một cơ hội thôi, điều này không hề vi phạm nguyên tắc làm việc của anh mà!”

Nói rồi Vinh Phi Lâm vẫy tay và biến mất vào trong bóng đêm.

Tịch Mộ Thiên tắm rửa rồi quần khăn đi ra thư phòng. Vừa bật máy tính lên liền nhớ tới những điều Phi Lâm nói. Tịch Mộ Thiên đăng nhập hòm thư, quả nhiên thấy có mail giới thiệu bản thảo. File đính kèm vừa hiện lên khiến anh không khỏi ngạc nhiên, điều khiến Tịch Mộ Thiên ngẩn ra không phải là cái tên truyện “Tình yêu đang độ chín”, mà là bốn chữ “Thanh Thanh Tử Khâm” trên mục bút danh.

Cái tên này khiến Tịch Mộ Thiên không khỏi nhớ đến “Con mèo say khướt” nọ. Lúc cầm giấy chứng minh thư của cô lên xem, chính anh cũng bất ngờ vì cô lại có một cái tên đầy ý thơ như thế. “Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm [1]”. Lắm bả cái tên này trong miệng, Tịch Mộ Thiên chợt có cảm giác quuyến luyến và nhớ nhung.

[1] Thi kinh Trung Quốc, đại ý chỉ tình cảm của một cô gái dành cho chàng trai mình yêu mến “Chiếc cổ áo màu xanh anh mặc, vương vấn trong lòng em”.

Tịch Mộ Thiên kéo chuột xuống cuối bản thảo, bên dưới có phần giới thiệu cụ thể về tác giả. Lúc nhìn thấy tên thật của tác giả để là Hạ Tử Khâm, trong lòng Tịch Mộ Thiên bỗng có cảm giác phần nộ và khó chịu kì lạ.

Trong ấn tượng của anh, “Con mèo say khướt” kia không hề có tâm địa gì, nhưng “con mèo say khướt” không có tâm địa gì đó vừa mới lên giường với anh xong lại câu được đại thiếu gia của nhà họ Vinh. Nhớ lại việc Hạ Tử Khâm thần nhiên nhận số tiền và quần áo kia, Tịch Mộ Thiên cảm thấy mọi chuyện đều là lẽ dĩ nhiên. Chỉ có điều anh không ngờ “Con mèo say” đó lại cao tay đến thế, hoặc cũng có thể chỉ là một cô gái cùng tên?

Tịch Mộ Thiên lạnh lùng đọc kĩ phần giới thiệu tác giả từng chữ từng chữ lướt qua đầu anh, cuối cùng đến một tia hi vọng xa xỉ cũng tan biến. Anh ngửa người ra ghế, dường như là để xoa dịu sự tức tối và khó chịu trong lòng. Tịch Mộ Thiên châm điếu thuốc lên, tay ấn điện thoại:

“Tiểu Dương, chuẩn bị cho tôi tư liệu tường tận về Hạ Tử Khâm, ngày mai giao cho tôi, nhớ là phải cực kì tường tận đấy!”

Cúp điện thoại, ánh mắt lạnh lùng dừng lại ở ba từ “Hạ Tử Khâm, nên xử lí cô thế nào đây? Con mèo say to gan này?”

Hạ Tử Khâm tắm xong đi ra, không khỏi rung mình ớn lạnh, ngoảnh đầu lại phát hiện cửa sổ phòng khách chưa đóng, từng cơn gió đêm ùa vào trong phòng mang theo hơi lạnh se se. Vừa ra đóng cửa sổ lại, Hạ Tử Khâm đã nghe thấy tiếng khóa cửa khê vang lên. Cô giật mình ngoảnh đầu nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã chỉ sang mười một giờ, chẳng nhẽ là kẻ trộm?

Trong đầu Hạ Tử Khâm hiện lên cảnh tượng kẻ trộm đột nhập vào trong phòng, giết người chặt thành từng miếng, giết trước rồi cưỡng hiếp... càng nghĩ cô càng thấy sợ.

Hạ Tử Khâm chạy trong bếp, tiện tay vớ lấy một cái chảo gõ cao lên rồi đứng ở sau cửa. Cánh cửa vừa đẩy ra, Hạ Tử Khâm đã vung cái chảo đập xuống.

“Á... Cái đầu tôi! Tử Khâm chết tiệt, cậu muốn chết à? Sao lại đập tôi?”

Đây rõ ràng là giọng nói của Mạch Tử mà?

Hạ Tử Khâm cầm một quả trứng luộc nóng hổi chưa bóc vỏ, cẩn thận lăn trên trán Mạch Tử. Mạch Tử rên rỉ: “Ấ... Cậu nhẹ tay thôi! Đau quá, ối da. Tử Khâm! Cậu đốt thật đấy, nếu là kẻ trộm có ai cần dùng chìa khóa mở cửa không hả trời? Chìa khóa nhà này ngoài tớ với cậu ra còn ai có nữa chứ?”

Mạch Tử cúi kính hất tay Hạ Tử Khâm ra, giot tay lên gõ đầu cô:

“Đầu cậu cả ngày nghĩ đến chuyện gì hả? Có phải viết tiểu thuyết nhiều quá nên hâm rồi phải không?” Hạ Tử Khâm bóc vỏ trứng, bẻ ra làm đôi, một nửa nhét vào miệng, nửa kia đưa cho Mạch Tử rồi phồng mồm trợn mép nhai, mắt chớp chớp chột dạ, áy áy phản bác: “Chẳng phải cậu bảo mai mới về hay sao? Tớ làm sao biết được nửa đêm nửa hôm cậu lại mò về thế này?”

“Hạ Tử Khâm, sao tớ cứ cảm thấy cậu có chỗ nào đó khang khác, thành thật khai ra mau, cậu để cái gã Chu Thuyền được như ý rồi chứ gì?”

Mặt Hạ Tử Khâm chợt tối sầm rồi từ từ hồng lên: “Mạch Tử, Chu Thuyền lấy vợ rồi, cô dâu chính là Triệu Gia Kỳ.”

“Cái gì?” Mạch Tử đứng bật dậy: “Anh ta lấy vợ rồi, thế là thế nào? Chẳng phải hai người đã yêu nhau bốn năm rồi sao? Mẹ kiếp, tớ đã bảo con tiện nhân Triệu Gia Kỳ ấy chẳng tử tế rồi mà, lúc nào cũng sán đến gần Chu Thuyền! Không được! Đi! Để tớ dẫn cậu đi gặp anh ta, để xem tớ xử lí đôi gian phu dâm phụ chó chết ấy thế nào!”

Nói rồi Mạch Tử hùng hổ kéo tay Hạ Tử Khâm, Hạ Tử Khâm giữ tay Mạch Tử lại: “Mạch Tử, tớ với Chu Thuyền đã không còn quan hệ gì nữa rồi, tớ không muốn gặp lại hắn ta

Mạch Tử nhìn Hạ Tử Khâm hồi lâu rồi dang rộng cánh tay ôm lấy cô: “Con cóc này, thôi được rồi, chúng ta không gặp lại hắn ta nữa, biết trước khi cưới vẫn còn tốt hơn cưới rồi mới biết. Tớ nguyên rửa đôi gian phu dâm phụ ấy, chúng sẽ không được chết yên ổn, sinh ra con không có chim.”

Hạ Tử Khâm không nhịn nổi cười: “Mạch Tử, khiếp quá đấy!”

Mạch Tử vỗ vỗ lưng Hạ Tử Khâm: “Như thế còn là dễ dàng với bọn chúng đấy!”

“Mạch Tử, cậu thật là tốt!”

Mạch Tử thô lỗ đẩy cô ra: “Thôi đủ rồi, đừng nịnh nọt nữa, chiều này của cậu chỉ có hiệu quả với Mẹ viện trưởng thôi!”

Hạ Tử Khâm từ bé sức khỏe đã không tốt, lúc nhỏ gãy trơ xương, trông vô cùng đáng thương. Mạch Tử và Hạ Tử Khâm cùng vào cô nhi viện, do đó mối quan hệ của hai người rất thân thiết, Mạch Tử gần như đã quen với việc chăm sóc Hạ Tử Khâm, nào là uống thuốc, ăn cơm, đi học... Tình cảm còn hơn chị em ruột.

Đến tận sau này mỗi đứa tốt nghiệp một trường đại học cũng không chịu rời nhau ra, hai người liền thuê một phòng trọ nho nhỏ ở chung trong thành phố. Công việc của Mạch Tử tương đối đặc biệt, làm tuyên truyền trong công ty Điện ảnh. Công việc mặc dù không nhẹ nhàng, thỉnh thoảng còn phải đi đây đi đó, nhưng được cái lương cũng không đến nỗi thấp, chứ nếu cứ trông đợi vào mấy đồng tiền bản thảo lúc có lúc không của Hạ Tử Khâm có mà chết đói từ lâu.

Hơn nữa trong lòng Mạch Tử, Hạ Tử Khâm là đứa con gái ngốc nghếch nhất trên đời này. Do đó mặc dù Hạ Tử Khâm và Chu Thuyền yêu nhau bốn năm trời, Mạch Tử cũng vẫn dằn dò cô cẩn thận như mẹ dặn con gái, tuyệt đối không để Chu Thuyền được như ý.

Vì chuyện này mà Chu Thuyền và Mạch Tử không ưa gì nhau, chỉ có điều bây giờ cô thật sự mừng thầm bởi con mắt tinh đời của mình. Thế nhưng Mạch Tử có nằm mơ cũng không ngờ Hạ Tử Khâm vừa thoát khỏi tên cặn bã Chu Thuyền lại dính vào Tịch Mộ Thiên, vì vậy Mẹ viện trưởng mới nói Hạ Tử Khâm là kẻ chuyên rước họa vào thân, đây đúng là chân lí

Chương 6

“Tịch Mộ Thiên, khi tao và bố vợ mày cùng xây dựng giang sơn, mày mới chỉ là thằng nhóc còn đóng bím. Mày muốn tao nhường vị trí là tao phải nhường chắc?”

Tịch Mộ Thiên nhíu mày, đặt cây bút xuống bàn. Tiểu Dương vội vàng định quay người ra ngoài giải quyết thì Tịch Mộ Thiên liền xua xua tay: “Để cho ông ta vào!”

Hàn Chung Khôn tức tối xông vào, nhân viên bảo vệ hình như e dè địa vị và uy quyền của ông ta trước đây nên không dám ngăn lại, để cho ông ta xông thẳng lên tầng ba mươi.

Hàn Chung Khôn là “lão thần” của Vinh Hồng Thịnh, điều này đúng như ông ta nói, hồi ấy chính ông ta đã cùng Vinh Hồng Thịnh gây dựng giang sơn, nhưng khi “công thần” trở thành sâu bọ đục khoét công ty, Tịch Mộ Thiên buộc phải trừ bỏ, nếu không hậu họa khôn lường. Mà bố vợ giao công ty vào tay anh cũng chính vì nguyên nhân này, con người ta luôn làm mọi việc theo ý mình.

Hàn Chung Khôn đập bộp xấp tài liệu điều chuyển trên tay xuống bàn làm việc của Tịch Mộ Thiên: “Tịch Mộ Thiên, mày làm thế này là có ý gì? Chuyển tao sang chi nhánh khác, đây rõ ràng là chơi xấu tao, tao không chấp nhận lệnh điều chuyển này!”

Tịch Mộ Thiên lạnh lùng nhướn mày: “Không chấp nhận thì tùy ông. Tôi thấy ông Hàn năm nay cũng lớn tuổi rồi, có lẽ về nhà an hưởng tuổi già có khi lại hợp lý hơn!”

“Tịch Mộ Thiên, mày...”

Hàn Chung Khôn tức đến tím mặt, Tịch Mộ Thiên lấy một xấp tài liệu trong ngăn kéo ném lên mặt bàn: “Hay là ông Hàn muốn nôn những thứ này ra hả?”

Hàn Chung Khôn cầm xấp tài liệu lên liếc sơ qua, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt răng nói: “Tịch Mộ Thiên, mày giỏi lắm, tao chịu thua!”

Nói rồi ông ta quay phắt người bỏ đi, ra đến cửa đột nhiên nói một câu: “Bố vợ mày rất giỏi qua cầu rút ván. Tịch Mộ Thiên, tao chờ xem kết cục của mày!”

Tịch Mộ Thiên chẳng buồn ngẩng đầu lên, lạnh lùng dặn dò Tiểu Dương:

“Cho toàn bộ nhân viên bảo vệ tầng ba mươi hôm nay thôi việc.”

“Vâng ạ!”

Tiểu Dương đáp lời rồi đưa xấp tài liệu trên tay cho Tịch Mộ Thiên: “Đây là tài liệu về cô Hạ ạ.”

Tịch Mộ Thiên nhíu mày liếc qua: “Cô nhi viện Thánh Tâm? Sao tôi thấy hơi quen mắt nhỉ?”

Tiểu Dương vội đáp: “Tịch Thị chúng ta năm ngoái có mua một mảnh đất gần ngoại ô, chính là mảnh đất định cho khởi công xây dựng Bệnh viện Tổng hợp đấy ạ, yêu cầu di dời mất bao nhiêu lâu, những người khác đều chuyển đi rồi, chỉ có cái cô nhi viện ấy là khó xử lí. Là một cô nhi viện không thuộc quốc gia, tiền chúng ta bồi thường di dời cho họ còn lâu mới đủ xây dựng một cô nhi viện mới, do đó bọn họ cứ đòi co với chúng ta cho đến tận hôm nay, chúng ta đã cho người đi thương lượng mấy lần rồi nhưng đều bị bà viện trưởng đuổi đi. Cô Hạ cũng là một trong những cô nhi thuộc cô nhi viện này, ngoài ra...”

Tiểu Dương nói đến đây bỗng dừng lại, đắn đo hồi lâu không biết có nên nói tiếp hay không. Tịch Mộ Thiên ngẩng đầu nhìn Tiểu Dương, anh ta liền tiếp tục: “Mười vạn mà anh cho cô Hạ, cô ấy đã gửi toàn bộ vào trong tài khoản của cô nhi viện Thánh Tâm bằng một cái tên nặc danh, bởi vì chuyển trực tiếp từ tài khoản của anh nên có thể biết rõ nơi đi nơi đến của khoản tiền ấy.”

Tịch Mộ Thiên khẽ gật đầu, đằng sau là sơ lược lí lịch của Hồ Mạch, Tiểu Dương tiếp tục giải thích:

“Cô gái tên Hồ Mạch này là bạn thân cùng lớn lên trong cô nhi viện của cô Hạ, hai người họ vẫn ở chung với nhau, hiện tại đang làm nhân viên quảng cáo của công ty truyền thông Điện ảnh dưới trướng của Vinh Hồng Thịnh”.

Phía dưới tập hồ sơ còn có tư liệu về một thanh niên cũng tương đối điển trai, Tiểu Dương liếc nhìn Tịch Mộ Thiên rồi nói: “Đây là bạn trai cũ của cô Hạ...”

Sự nhảy bén mách bảo Tiểu Dương rằng không khí có phần lạnh lẽo, anh ta vội vàng giải thích, đã lấy cô gái khác, cũng là bạn học Đại học của họ.

Tịch Mộ Thiên không khỏi nhớ đến con mèo say tối hôm ấy, đã say mềm còn luôn miệng lải nhải: “Đàn ông chẳng phải thứ gì tốt đẹp!”. Giờ nghĩ lại chính vì nguyên nhân này.

Tịch Mộ Thiên gấp xấp tài liệu lại: “Phi Lâm quen cô ấy như thế nào?”

Tiểu Dương lắc đầu: “Chuyện này tôi cũng cảm thấy kì quặc, hai người họ hoàn toàn không chung đường, theo lí mà nói chắc không thể đi cùng nhau được.”

Những ngón tay thon dài của Tịch Mộ Thiên gõ xuống bàn làm việc: “Cậu đi sắp xếp, mai đưa cô ta đến đây, cứ nói để bàn bạc những vấn đề có liên quan đến việc xuất bản tiểu thuyết của cô ta.”

Lúc nhận được điện thoại, Hạ Tử Khâm vui đến ngay người, hoàn toàn không nhận ra giọng của Tiểu Dương trong điện thoại. Cúp máy rồi cô mới nhớ, bên đó chỉ nói địa chỉ, hoàn toàn không nói là nhà xuất bản nào, mà giờ nhớ lại bản thân mình đã gửi bản thảo đến nhà xuất bản nào cũng chẳng nhớ rõ nữa. Thôi mặc kệ nó, dù gì cũng được xuất bản rồi, cũng coi như là tiến được một bước lớn đến thành công, đây là chuyện ngay cả nghĩ thôi cô cũng chẳng dám nghĩ.

Hạ Tử Khâm mừng rỡ khua chân múa tay suốt cả buổi mới phát hiện ra trong phòng tự nhiên yên tĩnh đến thế. Mạch Tử đi đâu rồi? Liếc thấy có một mảnh giấy ở trên bàn, Hạ Tử Khâm liền mở ra, bên trong là nét chữ của Mạch Tử: “Heo lười, công ty có việc gấp, tớ lại phải đi công tác, lần này chắc phải một tháng mới về được. Cậu nhớ ăn uống đầy đủ, đừng suốt ngày ăn mì tôm, thức khuya ít thôi, tim mà khó chịu thì nhớ đi khám bác sĩ. Mạch Tử.”

Hạ Tử Khâm chu môi, từ nhỏ tim cô đã không được tốt, bác sĩ từng nói sau này lớn rồi tình trạng sẽ tốt dần lên. Nói một cách nghiêm túc, cô không hẳn là bệnh nhân bị tim bẩm sinh, mấy năm gần đây bệnh cũng không tái phát, mặc dù hôm ấy chơi rất nhiều trò cảm giác mạnh với Vinh Phi Lâm ở khu vui chơi nhưng cô cũng cảm thấy rất bình thường. Chỉ có Mạch Tử và Mẹ viện trưởng cứ thích suốt ngày ca cẩm, đã thành thói quen rồi.

Đặt mảnh giấy nhắn của Mạch Tử xuống, Hạ Tử Khâm cầm địa chỉ của công ty xuất bản vừa gọi đến, xoay liền ba vòng, bấm đốt ngón tay bắt đầu nhắm tính xem họ có thể ỉnh bao nhiêu tiền, lòng thầm nhủ biết đâu từ nay về sau mình có thể trở thành một nhà văn chân chính cũng nên?

Mỗi lần đi qua hiệu sách, nhìn thấy cảnh tượng những hàng dài bạn đọc đứng xếp hàng chờ xin chữ kí của tác giả, Hạ Tử Khâm không khỏi ngưỡng mộ. Cô từng không ít lần mơ ước sẽ có một ngày mình được ngồi ở đó kí tặng cho bạn đọc, bây giờ dường như đã có thể nhìn thấy chút ánh sáng hi vọng rồi.

Cho dù có nghĩ hàng ngàn hàng vạn lần, Hạ Tử Khâm cũng không ngờ lại là cảnh tượng này. Trước mắt cô là tòa nhà cao chọc trời, những tấm kính lớn phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ, hàng chữ “Tập đoàn Vinh Thị” to đùng được khắc ở góc tòa nhà trông đầy kiêu hãnh và quyền lực.

Hạ Tử Khâm thường ở lì trong nhà, đến mức mà cô có phần hơi ngu ngơ đối với thế giới bên ngoài. Nhưng vì Mạch Tử và Chu Thuyền nên cô cũng biết đôi chút về Vinh Thị, một tập đoàn có thể lực hùng hậu, một con cá sấu khổng lồ khởi nghiệp từ truyền thông. Nhà xuất bản cùng với công ty Truyền thông Điện ảnh mà Chu Thuyền và Mạch Tử làm việc đều là công ty con thuộc tập đoàn Vinh Thị này.

Hạ Tử Khâm xòe tờ giấy ghi địa chỉ ra trước mặt, đọc lại từng chữ một, sau khi xác nhận là mình không nhầm, cô cảm thấy rất có thể đây là một trò đùa ác ý của ai đó. Hạ Tử Khâm có ý bỏ về nhưng trong lòng vẫn mong manh một tia hi vọng ăn may, dù gì việc xuất bản tiểu thuyết cũng có ý nghĩa vô cùng lớn đối với cô.

Hạ Tử Khâm hít một hơi thật sâu, quyết định đi thử vận may. Cúi xuống nhìn cách ăn vận của mình, luôn luôn là quần Jean và áo Pull, hoàn toàn khác hẳn với những người thỉnh thoảng ra vào nơi đây.

Hạ Tử Khâm lấy hết dũng khí bước vào, cô lễ tân tỏ vẻ ngạc nhiên rồi nở nụ cười khinh mạn với Hạ Tử Khâm. Sau khi nói rõ mục đích đến, không biết Hạ Tử Khâm có nhầm không, nhưng sao cô cứ cảm thấy ánh mắt cô gái đó nhìn mình ý vị thật sâu xa.

Nhân viên lễ tân chau mày dẫn cô ra thang máy, bấm số tầng rồi cúi người nói: “Mời cô Hạ đi thang lên tầng ba mươi ạ!”

“Tầng ba mươi á?”

Hạ Tử Khâm nhìn đèn hiển thị trong thang máy lúc sáng lúc tối, mức độ căng thẳng tăng dần theo từng tầng. Kính coong! Cửa thang máy rộng mở, Hạ Tử Khâm vừa ngẩng đầu lên, bước ra ngoài đã nhìn thấy trợ lý Dương, mắt cô mở to kinh ngạc.

Nói thật lòng, mặc dù ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ điềm đạm như bình thường nhưng lúc nhìn thấy bộ dạng khúm núm như chuột của Hạ Tử Khâm, Tiểu Dương thật muốn phì cười. Đã thế Hạ Tử Khâm còn quay phắt người lại ẩn thang máy, có ý bỏ về. Hành động này đúng là quá nực cười, chẳng nhẽ bản thân cô không biết cái đêm hôm ấy cô đã dây vào ai sao? Giờ muốn chạy e là hơi muộn rồi!

Tiểu Dương tiến lên trước, hơi cúi người nói: “Cô Hạ, Tổng giám đốc Tịch đang đợi cô, mời cô theo tôi!”

Khi cụm từ “Tổng giám đốc Tịch” vừa bay ra từ miệng Tiểu Dương, chút hi vọng mong manh cuối cùng của Hạ Tử Khâm tắt ngấm. Nhưng cô đột nhiên nghĩ ra, tại sao cô lại phải trốn chạy, cô có nợ người đàn ông đó cái gì đâu, tối đó hai người hoàn toàn tự nguyện, gã đàn ông ấy chắc không đến nỗi nhỏ nhen như vậy, qua ngàn ấy ngày rồi còn gọi cô đến tính nợ.

Vừa nghĩ đến việc bản thân mình đến đây để bàn bạc vấn đề xuất bản, công ra công, tư ra tư, sợ gì chứ? Tử Khâm ngốc nghếch không hiểu được rằng, một cuốn tiểu thuyết tình yêu của cô có cần thiết để một Tổng giám đốc của tập đoàn phải đích thân ra mặt không? Vì vậy Mạch Tử lo lắng không hề thừa chút nào, đứa trẻ này có lúc ngốc không còn gì để nói.

Hạ Tử Khâm hít một hơi thật sâu, cố gắng gạt bỏ sự rụt rè kì lạ ban nãy, cô lấy hết dũng khí tỏ vẻ bình thản đi theo Tiểu Dương. Đứng trước hai cánh cửa gỗ nặng nề, Tiểu Dương khẽ gõ rồi đẩy cửa ra: “Mời cô Hạ!”

Hạ Tử Khâm có hơi dẫn đo rồi mới bước vào, vừa bước vào trong, cánh cửa đã khép lại sau lưng cô. Hạ Tử Khâm giật nảy mình, nói thật lòng cho dù kí ức mơ hồ, cô cũng còn nhớ rõ người đàn ông đêm hôm đó rất sắc bén, lạnh lùng, giống hệt như lúc này vậy.

Căn phòng sáng trưng và rất rộng, nội thất bên trong tương đối giản dị nhưng vẫn toát lên được sự sang trọng. Tịch Mộ Thiên không ngồi ở bàn làm việc gần cửa sổ mà đang ngồi trên ghế sofa, đôi chân dài vắt vẻo lên bàn, miệng ngậm một điếu thuốc, sắc mặt anh trầm lắng, ánh mắt sâu thẳm nhìn Hạ Tử Khâm khiến cho cô không khỏi cảm thấy bất an, những ngón tay bấu chặt vào dây đeo ba lô trên vai, ánh mắt lấp lánh, không dám nhìn thẳng vào mắt người đàn ông này, Tử Khâm hiểu rõ người đàn ông này không phải dễ dây vào. Ánh mắt Tịch Mộ Thiên từ từ dừng lại trên người Hạ Tử Khâm, ánh mắt chệch đi lướt qua bộ quần áo trên người cô, cô gái này thật luộm thuộm, chỉ có điều khuôn mặt nhỏ nhắn ấy vẫn thuần khiết và trong sáng, trông vô cùng dễ chịu. Anh dụi tắt điếu thuốc trên tay, mở miệng nói: “Qua đây!”

“Hơ? Dạ!”

Hạ Tử Khâm bước đến trước mặt Tịch Mộ Thiên rồi cô mới to não nhận ra sao bản thân mình lại nghe lời anh ta đến thế. Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, đang định lùi ra sau thì đã bị bàn tay cứng như thép nguội của Tịch Mộ Thiên giữ chặt, Hạ Tử Khâm chỉ cảm thấy trời đất bỗng như quay cuồng, ngay sau đó cô bị Tịch Mộ Thiên đè xuống ghế sofa, đôi môi nhỏ nhắn bị môi anh ta bịt chặt không còn kẽ hở.

4. Chương 07 - 08

Chương 7

Hạ Tử Khâm chưa kịp phản kháng đã bị bao trùm bởi hơi thở ngang ngược của Tịch Mộ Thiên. Đôi mắt cô mở to nhìn anh, sự hoảng loạn lộ rõ qua ánh mắt.

Trông cô thực sự còn rất trẻ, ở khoảng cách gần như vậy, Tịch Mộ Thiên thậm chí còn có thể nhìn thấy những sợi lông tơ trên mặt cô đang khẽ rung rinh, thế nhưng mùi vị vẫn tuyệt như trong kí ức.

Cho đến tận bây giờ Tịch Mộ Thiên không thể không thừa nhận bản thân mình vẫn nhớ đến cô nhóc này, mặc dù còn rất “non” nhưng lại khiến anh không thể buông tay. Tịch Mộ Thiên không hề có ý bức ép cô, hơn nữa anh lại nhận thấy mình đang khiến Hạ Tử Khâm sợ chết khiếp, do đó anh nhanh chóng nói lỏng tay, nhưng vẫn ôm cô trong lòng. Tịch Mộ Thiên chẳng buồn quanh co mà hỏi thẳng vào vấn đề anh muốn biết: “Em và Phi Lâm có quan hệ gì?”

“Hử? Cái gì?”

Đầu óc Hạ Tử Khâm vẫn còn quay cuồng, thở không ra hơi, giọng nói cũng hổn hển, không được liền mạch.

“Phi Lâm? Vinh Phi Lâm? Anh cũng quen anh ta sao?”

Tịch Mộ Thiên chợt phát hiện ra con nhóc này ngay cả lúc tỉnh táo cũng chẳng dễ nói chuyện. Anh liền nâng cằm cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt mình, không cho phép cô né tránh: “Anh hỏi em với cậu ta có quan hệ gì? Quan hệ nam nữ?”

Có lẽ Tịch Mộ Thiên không hề nhận thức được rằng những lời mình nói ra có phảng phất ý vị ghen tuông.

Hạ Tử Khâm lập tức bừng tỉnh, bản thân mình rõ ràng đến đây để bàn chuyện xuất bản, đã bị gã đàn ông này tùy tiện hôn hít, giờ còn bị hắn ta chất vấn những chuyện riêng tư này.

Hạ Tử Khâm muốn vùng ra khỏi vòng tay anh nhưng vừa cự quấy một chút, Tịch Mộ Thiên đã thì thầm bên tai: “Xem ra em cũng nhớ anh lắm hả?”

Hạ Tử Khâm ngay lập tức cảm nhận một vật gì đó đang cứng lên bên dưới cơ thể mình. Mặt cô đỏ bừng lên: “Anh thả tôi ra đã nào!”

Tịch Mộ Thiên lần này không ép buộc cô nữa, vừa buông tay cô ra, Hạ Tử Khâm đã đứng phắt dậy, chộp lấy cái ba lô quay đầu định bỏ chạy. Ra đến ngoài cửa, cô nghiêng rằng kéo mãi mà cánh cửa vẫn không mở, ngoảnh đầu lại phát hiện Tịch Mộ Thiên vẫn đang ung dung ngồi trên ghế sofa. Ánh mắt ấy, Hạ Tử Khâm có nhìn thế nào cũng thấy giống ánh mắt của một con sói đang thích thú nhìn con thỏ non hoảng sợ.

Hít một hơi thật sâu, Hạ Tử Khâm lấy hết dũng khí nói: “Anh kia, Tổng giám đốc Tịch, tôi nghĩ tôi với anh chẳng có quan hệ gì. Do đó chuyện riêng tư của tôi không thể cho anh biết được! Còn nữa, nếu không phải bàn bạc chuyện xuất bản sách, tôi không cần thiết phải lãng phí thời gian quý báu với anh.”

“Không có quan hệ gì ư? Thế tại sao tôi lại nhớ rất rõ là tôi và cô Hạ đây có quan hệ không hề bình thường nhỉ? Hử?”

Hạ Tử Khâm mặt đỏ bừng, lắp bắp: “Chuyện đó, chuyện đó... Chẳng phải đều là quá khứ rồi sao, tôi uống say quá, hơn nữa tiền trao cháo múc rồi...”

Bốn chữ cuối vừa thốt ra miệng, Hạ Tử Khâm liền im bặt, bởi vì mặt Tịch Mộ Thiên đã sẫm xuống, ánh mắt toát lên sự sắc lạnh. Hạ Tử Khâm biết nếu mình còn tiếp tục nói, không biết người đàn ông này có thể làm ra những chuyện gì.

Sắc mặt Tịch Mộ Thiên dần dần dịu đi, mặc dù cô nói không sai, nhưng Tịch Mộ Thiên không muốn cô vạch định chuyện quan hệ của hai người là quan hệ trao đổi rõ ràng như thế. Hơn nữa đột nhiên anh phát hiện ra bản thân mình không hề muốn “tiền trao cháo múc” rạch ròi như vậy với cô.

Tịch Mộ Thiên đứng dậy, đi về phía Hạ Tử Khâm. Hạ Tử Khâm lùi ra sau hai bước, nhưng đằng sau lưng cô là cánh cửa lớn, cô cũng không thể ra ngoài. Tịch Mộ Thiên lại gần bắt cô ra bàn làm việc của mình, bế cô ngồi lên ghế, bật laptop trên bàn làm việc lên. “Em ngồi đây viết truyện của em, anh đi họp đã!”

Hạ Tử Khâm còn chưa hiểu rõ chuyện gì, Tịch Mộ Thiên đã quay người đi ra ngoài. Cả không gian rộng lớn chỉ còn mình cô, Hạ Tử Khâm ngẩn ra hồi lâu cho đến khi có tiếng gõ cửa cô mới định thần lại. Bước vào phòng là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, trông bộ dạng chắc là thư kí hay gì đó, trên tay bê một cái đĩa rất tinh xảo. Nhìn thấy Hạ Tử Khâm ngồi trên ghế của ông chủ, khuôn mặt cô ta thoáng chút ngạc nhiên, đặt cốc sữa ấm và đĩa bánh Tiramitsu lên trước mặt Hạ Tử Khâm rồi mỉm cười đi ra ngoài.

Hạ Tử Khâm nhìn đĩa bánh Tiramitsu thơm ngào ngạt, nuốt nước bọt đánh ực một cái, đột nhiên nhớ ra sáng nay cô còn quên chưa ăn sáng. Thôi mặc kệ, đồ ăn ngon trước mặt, phải lấp đầy cái bụng đã rồi tính

tiếp. Hạ Tử Khâm nhanh như vũ bão đánh sạch bách đĩa bánh trên bàn, uống cạn hết cốc sữa rồi mới hài lòng xoa xoa bụng, ợ một cái rất chi thỏa mãn.

Ăn uống no nê rồi cô chợt thấy mắt mình như không mở ra nổi, bởi vì cô là người có cuộc sống đảo lộn ngày đêm mà, phải dậy sớm như thế này đúng là một cực hình đối với cô, nhất là trong một ngày âm áp như thế này. Hạ Tử Khâm vươn vai, ngáp dài một cái rồi nằm bò ra bàn, chẳng mấy chốc đã đánh cờ với Chu Công [1] rồi.

[1] Chu Công: Người thời cổ, chuyên giải mộng, ý là đi ngủ.

Lúc Tịch Mộ Thiên bước vào thì thấy cô nhóc đang ngủ ngon lành, nói thực lòng tư thế ngủ chẳng đẹp mắt chút nào, miệng há hốc ngáy khe khẽ, nước miếng nhỏ ra bên mép giống hệt một đứa trẻ con đang ngủ say nhưng lại khiến cho Tịch Mộ Thiên có cảm giác rất đáng yêu.

Có lẽ con người là như vậy, luôn có một người cho dù họ có làm gì, như thế nào cũng khiến bạn cảm thấy vô cùng đáng yêu. Tịch Mộ Thiên cẩn thận bế cô lên, cô nhóc này ngủ rất say, bị anh bế lên cũng chỉ dụi dụi đầu vào ngực Tịch Mộ Thiên vài cái rồi lại ngáy khò khò.

Tịch Mộ Thiên bế cô vào gian phòng nghỉ của mình ở bên trong, đặt cô xuống giường, kéo chăn đắp lên người cho cô. Hạ Tử Khâm xoay người, ôm lấy cái chân rồi ngủ say sưa. Mạch Tử từng nói Hạ Tử Khâm là con heo ham ngủ, cô mà ngủ rồi có mang cô đi bán cũng chẳng biết.

Tịch Mộ Thiên đưa tay gạt mấy lọn tóc dính trên mặt cô, khuôn mặt thanh tú hiện ra. Anh ngẩng ngửa hồi lâu rồi quay người đi ra ngoài.

Nói thực lòng, lần này chính Tiểu Dương cũng không hiểu Tịch Mộ Thiên định làm gì, chẳng nhẽ Tổng giám đốc một lần mất vợ này lại bị tình yêu giảng lối, mà đối tượng lại là Hạ Tử Khâm chẳng mấy nổi bật. Tiểu Dương cảm thấy vừa chân thực vừa không chân thực. Cho dù tối hôm ấy đối với Tổng giám đốc chỉ là một ngoại lệ.

Mặc dù không phải người giữ thân như ngọc nhưng đối với đàn bà, Tịch Mộ Thiên không bao giờ làm bừa chứ đừng nói đến chuyện tình một đêm. Thế mà bây giờ chuyện tình một đêm không chỉ xảy ra mà còn kéo theo rất nhiều chuyện khác, Tiểu Dương thầm suy đoán, chẳng lẽ Hạ Tử Khâm sẽ trở thành “Tịch phu nhân” tiếp theo?

Có thể là bởi vì chiếc giường quá êm ái nên lúc Hạ Tử Khâm tỉnh lại, phát hiện mặt trời đã xuống núi, bóng đèn trên tường phát ra ánh sáng dịu dịu khiến cho không gian xung quanh càng thêm rõ nét. Hạ Tử Khâm dụi mắt, ngồi bật dậy: “Đây là đâu?”

“Đây là nhà anh, cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi, anh còn tưởng em sẽ ngủ luôn đến sáng mai chứ?”

Hạ Tử Khâm lúc này mới nhìn thấy Tịch Mộ Thiên đang ngồi trên ghế tựa trước cửa sổ, đầu óc cô quay mòng mòng, nghĩ mãi mà không hiểu nổi tại sao rõ ràng mình đi bàn chuyện xuất bản tiểu thuyết, thế mà giờ lại đang ở trong hoàn cảnh này. Hạ Tử Khâm chỉ muốn vò nát đầu mình ra mất.

Hơn nữa cho dù có gốc đến mấy thì lúc này cô đã hiểu mục tiêu của gã đàn ông kia không hề đơn thuần. Nhưng cô có cái gì đáng để một ông chủ lớn như anh ta nhắm đến? Tiền ư? Thật nực cười. Hay là sắc? Càng nực cười hơn. Hạ Tử Khâm nghĩ ngợi rất lâu mà không hiểu nổi, cô quyết định không tự giày vò đầu óc mình nữa mà hỏi thẳng:

“Này anh Tổng giám đốc kia, rốt cuộc anh muốn gì?”

“Mộ Thiên, cứ gọi anh là Mộ Thiên!”

Hạ Tử Khâm mặt đỏ bừng, cô vẫn không thể gọi ra miệng hai từ “Mộ Thiên” ấy, thế nên cô dứt khoát gọi anh ta là Tịch Mộ Thiên:

“Hèm, Tịch Mộ Thiên, tôi có thể hỏi anh rốt cuộc muốn thế nào không?”

Ánh mắt của Tịch Mộ Thiên lấp lánh trong đêm. Anh trả lời mà như không trả lời:

“Anh là Tịch Mộ Thiên, ba mươi sáu tuổi, vợ đã qua đời từ lâu, cũng tương đối có tiền. Hạ Tử Khâm, anh muốn lấy em!”

“Hả...?”

Hạ Tử Khâm cảm thấy cho dù trái đất này có bị hủy diệt cũng không chấn động bằng câu nói này của Tịch Mộ Thiên. Hơn nữa có phải người đàn ông này quá khiêm tốn không, nếu như anh ta chỉ được coi là tương đối có tiền, vậy thì cô là cái gì? Ngay cả một kẻ ăn mày cũng chẳng bằng, hơn nữa anh ta lại còn nói muốn lấy cô.

Tịch Mộ Thiên đã hiểu rất rõ về Hạ Tử Khâm, hơn nữa câu này nói ra không hề giống như đang cầu hôn với cô. Trong từ điển của anh, anh đã nhắm vào cái gì thì cái đó phải là của mình. Đây chẳng qua chỉ là thông báo để cho Hạ Tử Khâm biết mà thôi, anh cũng chẳng để cho Hạ Tử Khâm có cơ hội phản đối.

“Lấy anh đi, em có thể tiếp tục viết tiểu thuyết, anh đảm bảo không can thiệp. Điều quan trọng nhất là anh có thể giải quyết được chuyện cô nhi viện Thánh Tâm cho em.”

Hạ Tử Khâm ngăn người, gần như lập tức hỏi vặn lại: “Anh làm sao biết được?”

Vừa buột miệng nói Hạ Tử Khâm liền sực nhớ Mạch Tử đã mấy lần nói với mình rằng mảnh đất ở chỗ cô nhi viện Thánh Tâm là do tập đoàn Tịch Thị thu mua và đang chuẩn bị xây dựng bệnh viện.

Thực ra chính bản thân Tịch Mộ Thiên cũng cảm thấy buồn cười, đường đường là Tịch Mộ Thiên mà lại đi dùng thủ đoạn này để dụ dỗ một cô gái lấy mình. Chỉ có điều Tịch Mộ Thiên cảm thấy đối với “Con mèo say khướt này”, đây là cách hiệu quả nhất, hơn nữa anh cũng chẳng muốn lãng phí thời gian.

Nghĩ đến đây, Tịch Mộ Thiên liền đứng dậy, thân hình càng thêm cao lớn dưới ánh đèn. Anh chậm chậm bước lại gần Hạ Tử Khâm, dùng giọng điệu vô cùng hấp dẫn để dụ dỗ cô: “Chỉ cần em lấy anh, anh đảm bảo khi anh còn sống trên đời, anh sẽ quyên góp cho cô nhi viện Thánh Tâm vô điều kiện, các bệnh viện thuộc tập đoàn Tịch Thị sẽ hỗ trợ dịch vụ khám chữa bệnh miễn phí cho đám trẻ mồ côi ấy.”

Hạ Tử Khâm ngẩn ra nhìn Tịch Mộ Thiên: “Tại sao? Tôi không nghĩ tôi lấy anh lại có giá trị đến thế?”

Tịch Mộ Thiên khẽ cười: “Có đấy, chỉ là em không biết mà thôi...”

Giọng nói thấp trầm lại rất tình tứ khiến ặt Hạ Tử Khâm nóng bừng. Hơn nữa anh đã ngồi trước giường cô, khoảng cách gần như thế, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của anh. Hạ Tử Khâm ý thức được tình hình vội giật lùi ra sau, cô cảm thấy có những chuyện cứ nói ra trước mặt thì tốt hơn: “Nhưng mà... Nhưng mà tôi không yêu anh.”

Chương 8

Hạ Tử Khâm vừa thốt ra câu này, những đường gân trên trán Tịch Mộ Thiên bỗng giật giật, “Con mèo say” này trông thì tưởng ngờ nghệch nhưng lúc này lại đang cố làm cho rõ ràng mọi việc. Thử nghĩ có tức không cơ chứ, câu nói này phát ra từ miệng Hạ Tử Khâm khiến cho Tịch Mộ Thiên tức đến mức muốn bóp cổ cô ngay lập tức.

Một người luôn kiêu hãnh và biết kiềm chế như Tịch Mộ Thiên suýt chút nữa thì phát điên. Lần đầu tiên Tịch Mộ Thiên cảm nhận được khả năng chọc giận của Hạ Tử Khâm.

Tịch Mộ Thiên hồi lâu không nói lên lời. Hạ Tử Khâm rụt rè ngẩng đầu, còn chưa kịp nhìn thấy sắc mặt của anh đã bị anh tóm chặt gáy, đôi môi bị môi Tịch Mộ Thiên đè chặt. Nụ hôn này không hề kết thúc nhẹ nhàng như nụ hôn lúc ban ngày. Nó mang theo sự phẫn nộ rõ ràng, lại có gì đó như không cam tâm, sâu và quynh luyến, khuấy động hơi thở và cả nhịp tim của Hạ Tử Khâm. Đầu óc cô như mù mịt đi.

Lúc Tịch Mộ Thiên thả cô ra, khuôn mặt cô đã đỏ lựng lên. Cô thở dốc trợn mắt nhìn anh. Nỗi giận dữ trong lòng Tịch Mộ Thiên không hiểu sao tan biến đâu mất.

“Ọc ọc ọc ọc...”

Tiếng dạ dày của Hạ Tử Khâm sôi lên, càng rõ ràng hơn khi căn phòng đang rất yên tĩnh. Tịch Mộ Thiên không khỏi cúi đầu phì cười, anh xoa xoa đầu cô: “Anh coi như đó là lời đồng ý của em, giờ thì thưa Tịch phu nhân, chúng ta xuống dưới ăn cơm thôi!”

“Tịch phu nhân ư?”

Cái cách xưng hô này khiến cho Hạ Tử Khâm không mấy thoải mái, cô còn chưa kịp phản ứng với cái danh xưng này thì đã bị Tịch Mộ Thiên bế dậy. Hạ Tử Khâm mặt đỏ bừng: “Tịch Mộ Thiên, anh... anh thả tôi ra, tôi tự đi!”

Chẳng mấy chốc cô đã phát hiện ra chỉ cần là những chuyện Tịch Mộ Thiên quyết, cô có nói gì cũng chỉ phí lời. Đi ra khỏi phòng ngủ, xuyên qua một hành lang dài trải thảm nhung mềm mại, đứng ở cầu thang, Hạ Tử Khâm đã chẳng còn tâm trí để cân nhắc những điều này nữa.

Nơi đây xa hoa hết như một tòa lâu đài, khoảng trần nhà phía trên cầu thang là chiếc đèn chùm bằng pha lê đẹp tuyệt diệu đang phát ra thứ ánh sáng lấp lánh, Hạ Tử Khâm có hơi choáng váng, mãi đến lúc Tịch Mộ Thiên đặt cô ngồi trước một bàn ăn dài, Hạ Tử Khâm mới định thần lại. Trước mặt cô là ánh nền lung linh, phản chiếu ánh mắt lấp lánh của Tịch Mộ Thiên. Hạ Tử Khâm cảm thấy tất cả những thứ này đều là một giấc mơ xa xỉ nhưng lại vô cùng chân thực.

Những người giúp việc mặc đồng phục bê món ăn được chế biến công phu lên, trên mặt bàn toàn là dao và đĩa. Một người chưa từng ăn đồ Tây như Hạ Tử Khâm hoàn toàn bế tắc trong hoàn cảnh này, hai người rõ ràng không phải người cùng một thế giới. Cô lại lần nữa hoài nghi đầu óc Tịch Mộ Thiên hình như có vấn đề, nếu không tại sao anh ta lại muốn lấy cô?

Tịch Mộ Thiên dường như nhận ra sự bối rối của cô. Anh đứng dậy đi ra sau lưng Hạ Tử Khâm, cúi xuống vòng tay qua người cô, cầm tay dạy cô cách sử dụng dao đĩa. Bàn tay của anh to và ấm áp, khiến cô thấy điều gì đó rất kì lạ và an tâm.

Tịch Mộ Thiên vô cùng kiên nhẫn giảng giải cho Hạ Tử Khâm hiểu, cứ như thể cô là con của anh vậy. Anh dạy rất cẩn thận, lúc lâu sau Hạ Tử Khâm mới học được, tuy vẫn còn thua xa động tác thuần thục và tao nhã của anh, nhưng dù sao cô cũng có thể ăn là tốt rồi. Khó khăn lắm mới ăn xong bữa cơm, Hạ Tử Khâm đặt dao đĩa xuống, thở phào một hơi rồi ngập ngừng hỏi: “Cái đó... Anh ngày nào cũng ăn như thế này à?”

Tịch Mộ Thiên nhướn mày: “Sao? Em không thích đồ ăn Tây hay là em thích đồ ăn Trung Quốc hơn? Em thích món ăn vùng nào? Em thích các món của Sơn Đông hay Quảng Đông?”

Hạ Tử Khâm đột nhiên phát hiện ra khoảng cách giữa mình và Tịch Mộ Thiên đã đến mức hoàn toàn không thể hiểu nhau. Chỉ có điều nếu bắt buộc lấy anh ta mà phải đóng kịch, giả bộ thì đúng là làm khó bản thân, vì vậy Hạ Tử Khâm phải thẳng thắn nói: “Tôi thích các món ăn bình thường trong gia đình, cá sốt cà chua, cơm và canh cà chua.”

Tịch Mộ Thiên có hơi ngạc nhiên, khẽ mỉm cười: “Vậy thì đơn giản, sau này anh đảm bảo bữa nào em cũng được ăn những thứ này.”

Hạ Tử Khâm ghệt mặt ra, vội nói: “Ý của tôi là thỉnh thoảng ăn một bữa thì được, thường ngày có thể ăn cả những thứ khác nữa chứ!”

Đùa, bữa nào cũng ăn một loại thức ăn thì cho dù có ngon đến mấy cũng phát ngán đến tận cổ. Ánh mắt Tịch Mộ Thiên loanh quanh trên người cô, gật gù đầy hàm ý:

“Em gầy quá! Phải cân bằng dinh dưỡng mới được. Đưa chứng minh thư của em đây, ngày mai anh đi đăng kí.

“Hả?”

Hạ Tử Khâm đầu nghĩ mọi chuyện lại nhanh đến vậy. Cô đột nhiên cảm thấy chuyện lớn như vậy mà cô tự ý quyết định dường như không thỏa đáng cho lắm, ít nhất cũng phải bàn bạc với Mạch Tử. Hạ Tử Khâm cũng biết đầu óc mình không mấy thông minh, vì vậy việc cô dựa dẫm Mạch Tử đã thành thói quen rồi.

Nghĩ đến đây, cô lí nhí mở miệng:

“Chuyện đó... Tịch Mộ Thiên! Tôi nghĩ tốt nhất nên nói với bạn thân của tôi đã!”

Tịch Mộ Thiên khẽ nhếch môi cười, đến gần dắt tay cô ra khỏi phòng ăn. Anh để cô ngồi xuống ghế sofa phòng khách, đưa điện thoại cho cô rồi nói: “Bây giờ nói, anh không quen chờ đợi.”

“Hả?”

Hạ Tử Khâm tay cầm điện thoại, chậm rãi ấn số di động của Mạch Tử, dè dặt kê ống nghe lên tai. Điện thoại đổ chuông hai hồi, Mạch Tử liền nghe máy: “Xin chào, tôi là Hồ Mạch!”

Giọng nói của Mạch Tử dịu dàng dễ nghe, khác hẳn với giọng điệu chua ngoa lúc bình thường. Hạ Tử Khâm nuốt nước bọt, liếc nhìn Tịch Mộ Thiên đang ngồi đối diện, rụt rè mở miệng: “Mạch Tử, là tớ, Tử Khâm đây!”

“Hạ Tử Khâm, lúc này cậu lại có thời gian rảnh để gọi cho tớ à? Cậu trúng gió rồi đúng không? Có chuyện gì thì nói mau đi, tớ đang bận tối mắt tối mũi đây. Có phải hết tiền không, hay là tên khốn Chu Thuyền lại đến tìm cậu? Mẹ nó chứ, thằng khốn ấy...”

Giọng nói của Mạch Tử cao hẳn lên, giọng nói to đến mức bàn tay nhỏ của Hạ Tử Khâm không bịt lại được. Hạ Tử Khâm bối rối vội vàng ngăn Mạch Tử tiếp tục tưởng tượng:

“Mạch Tử, không phải chuyện ấy, là... Tớ chuẩn bị lấy chồng rồi!

Đầu dây bên kia đột nhiên im bật, lúc Mạch Tử lên tiếng lại, giọng nói đã dịu dàng đi nhiều:

“Tử Khâm, cậu điên rồi à? Kiểm tra nhiệt độ chưa? Nếu sốt thì lấy thuốc giảm sốt ở tủ thuốc đầu giường mà uống. Cậu cứ uống tạm thuốc đi rồi mai đi khám xem sao!”

Hạ Tử Khâm mặt đỏ bừng: “Ồ ờ... Tớ không ốm, cũng không sốt, tớ nói thật đấy Mạch Tử!”

Đầu dây bên kia lại im lặng hồi lâu: “Hạ Tử Khâm có phải cậu viết tiểu thuyết nhiều quá nên bị tẩu hỏa nhập ma rồi đúng không? Ai? Ai có mắt như mù mà lại muốn lấy một con heo như cậu thế hả?”

Hạ Tử Khâm lén nhìn sang Tịch Mộ Thiên lúc này đã cầm báo lên đọc, phát hiện hình như Tịch Mộ Thiên không nghe thấy những lời Mạch Tử nói, Hạ Tử Khâm liền thở phào, ậm ừ trả lời Mạch Tử: “Nói tóm lại chuyện này là thật Mạch Tử ạ!”

Mạch Tử cười ha hả: “Tử Khâm, cậu đừng có bảo tớ anh chàng muốn cưới cậu là một người đàn ông đẹp trai như tài tử điện ảnh và giàu có vô đối đấy nhé?”

Hạ Tử Khâm có hơi bị động lòng, hình tượng mà Mạch Tử miêu tả cũng khá sát với hiện thực. Mạch Tử cười lớn, tiếp theo đó là tiếng ồn ào vang lên rồi cô vội vàng nói:

“Hạ Tử Khâm, sau này cậu làm ơn đừng coi những tình tiết tiểu thuyết ấy là sự thật để mang ra bàn bạc với tớ nữa, ok? Nói thật nếu có một người đàn ông như thế, hơn nữa còn có mắt như mù một mực đòi lấy cậu, tớ đồng ý cả hai chân lẫn hai tay. Giờ tớ có việc gấp, ngày mai sẽ gọi cho cậu nhé. Bye bye!”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng tút tút kéo dài, Hạ Tử Khâm hơi ngẩn ra, Tịch Mộ Thiên đặt tờ báo trên tay xuống ngắt đầu lên hỏi: “Gọi xong chưa?”

“Ồ... ừ... Xong rồi!”

“Chứng minh thư đâu

Tịch Mộ Thiên đi thẳng vào chủ đề chính, Hạ Tử Khâm nhìn ngó xung quanh: “Trong túi của tôi ấy!”

Tịch Mộ Thiên đứng dậy đi ra ngoài, chẳng mấy chốc đã xách một cái ba lô mới đến:

“Cái cũ anh vứt đi rồi, đồ của em ở hết trong này, anh bảo Tiểu Dương mua tạm đấy!”

“Cái gì? Vứt rồi á?”

Hạ Tử Khâm nhú mào: “Tịch Mộ Thiên, anh dựa vào cái gì mà vứt đồ của tôi?”

Cả người cô chồm phắt dậy, đứng thẳng trên ghế sofa, dáng người nhỏ nhắn mà trông cũng ghê gớm ra phết. Đáng tiếc là trong mắt Tịch Mộ Thiên, cô chẳng khác gì một con mèo cái đang xù lông, đôi mắt tròn tròn, tay chống nạnh vô cùng đáng yêu.

Ngọn lửa trong lòng Tịch Mộ Thiên không thể trấn áp nổi nữa, anh ném cái túi trên tay xuống, đi đến chỗ cô, vác cô trên vai đi thẳng lên tầng.

“Tịch Mộ Thiên, anh thả tôi ra, thả tôi ra! Tịch Mộ Thiên, tôi phải về nhà, mau thả tôi ra!”

Tịch Mộ Thiên hoàn toàn không đếm xỉa đến sự chống cự của cô, vác cô xuyên qua hàng lang đi vào phòng ngủ, đá cửa nhà vệ sinh ra, đứng trước bồn nước bốc khói nghi ngút, thả tay ném Hạ Tử Khâm đang vùng vẫy vào trong bồn nước tắm:

“Em lười thôi chết đi được con mèo hoang này, mau tắm rửa cho sạch sẽ đi!”

Nói rồi không để Hạ Tử Khâm kịp phản đối, Tịch Mộ Thiên lột sạch quần áo trên người cô. Hạ Tử Khâm vừa tức vừa xấu hổ, nhưng người đàn ông tên Tịch Mộ Thiên hoàn toàn không đếm xỉa đến vẻ xấu hổ của cô, mặc cô chống đối, anh ta đã cởi tung cả bộ quần áo ở nhà trên người mình ra.

“Á!!”

Hạ Tử Khâm bịt mắt, bịt tai, cúi gằm mặt xuống la lên: “Tịch Mộ Thiên, chúng ta còn chưa lấy nhau cơ mà!”

Con nhóc này thật là nực cười, Tịch Mộ Thiên cúi đầu cười gằn, trả lời như lẽ dĩ nhiên: “Chuyện này chẳng có liên quan gì đến việc cưới xin cả, anh muốn ôm em!”

Hạ Tử Khâm đột nhiên cảm thấy lưng mình ầm lên, cô đã nằm gọn trong vòng tay của người đàn ông này, dòng nước ấm chảy trên da thịt, hai người ôm chặt lấy nhau nằm trong bồn nước rộng.

Hạ Tử Khâm nhắm chặt mắt lại, coi tất cả những chuyện này chỉ là một giấc mơ kì lạ, nhưng giấc mơ này đang dần dần phát triển thành “giấc mơ ướt át”, khiến cho Hạ Tử Khâm không thể giả bộ được nữa.

Thực ra giữa hai người mặc dù không phải lần đầu tiên, nhưng sự thân mật chẳng chút che đậy như vậy thì chỉ có lúc này, hơn nửa lần trước Hạ Tử Khâm say mềm, mơ mơ màng màng, cảm giác không mấy thật, nào giống như lúc này đây.

Bàn tay của Tịch Mộ Thiên vuốt ve lúc nhẹ nhàng, lúc mạnh bạo trên cơ thể cô, kết hợp với dòng nước ấm chảy qua, mỗi lần chạm vào cơ thể Hạ Tử Khâm đều khiến cho cơ thể cô không khỏi run rẩy.

Cô nhắm chặt mắt nhưng các giác quan dường như trở nên nhạy cảm hơn nhiều, bên tai cô phảng phất hơi thở của Tịch Mộ Thiên, hai tay anh ôm chặt lấy cô, chẳng để cho cô có cơ hội phản kháng:

“Mèo say, giờ hãy mở mắt ra nhìn anh, anh là Tịch Mộ Thiên, người đàn ông của em!”

Giọng nói của Tịch Mộ Thiên trầm ấm và rất có từ tính, kèm theo hơi thở gấp gáp nhưng tràn đầy sự ngang ngược không cho phép Hạ Tử Khâm được phản kháng. Hạ Tử Khâm mở mắt ra, cô lập tức như đắm chìm vào ngọn lửa đang bùng lên trong mắt Tịch Mộ Thiên. Trong đôi mắt đó, Hạ Tử Khâm nhìn thấy rõ ràng hình ảnh của mình.

Bàn tay Tịch Mộ Thiên đẩy eo cô lên, nhẹ nhàng nâng lên rồi chậm rãi hạ xuống.

5. Chương 09 - 10

Chương 9

Đối với Hạ Tử Khâm mà nói, chuyện kết hôn dường như chẳng có mấy ý nghĩa, ít nhất ngoài chuyện giường chiếu hiện tại, cô cảm thấy cuộc sống gần như không thay đổi so với trước đây, vẫn là suốt ngày ở lì trong nhà, chỉ có điều thói quen đảo lộn ngày đêm của cô đã bị Tịch Mộ Thiên ép buộc phải điều chỉnh lại.

Hạ Tử Khâm nhiều lúc cảm thấy: hình như Tịch Mộ Thiên khỏe quá mức, hoặc cũng có thể do cô không mấy hiểu biết về đàn ông trên phương diện này. Hàng ngày dường như ngoài chuyện ăn cơm ra là lại làm chuyện đó, không tận dụng hết chút sức lực cuối cùng của Hạ Tử Khâm dường như anh không thể chịu được.

Nhưng người đàn ông ấy cũng có ưu điểm, sau khi lấy anh Hạ Tử Khâm phát hiện chuyện ăn ở, đi lại của mình chỉ trong một đêm đều có thể giao cho Tịch Mộ Thiên lo liệu ổn thỏa hết, cô đã trở thành một con lợn được nuôi trong chuồng đúng nghĩa.

Nhiều lúc nửa đêm tỉnh dậy, Hạ Tử Khâm lại nằm suy nghĩ không hiểu tại sao Tịch Mộ Thiên lại lấy mình, từ bất cứ phương diện nào, chuyện này đều không thể tưởng tượng nổi. Với bộ não có dung lượng thấp như của Hạ Tử Khâm, một câu hỏi “kỹ thuật cao” thế này, cô không thể nào đưa ra nổi đáp án. Do đó chẳng cần thiết phải tự làm khổ mình, dù gì cũng được ăn uống đầy đủ, Hạ Tử Khâm thấy vậy là tốt lắm rồi.

Hạ Tử Khâm nhanh chóng nhận ra, Tịch Mộ Thiên một khi đã muốn biết gì thì nhất định phải biết cho bằng được, cũng giống như vấn đề mối quan hệ giữa cô và Vinh Phi Lâm, đến tận bây giờ Hạ Tử Khâm mới biết hóa ra Vinh Phi Lâm lại là em vợ của Tịch Mộ Thiên. Người vợ đã qua đời của Tịch Mộ Thiên chính là chị gái ruột của Vinh Phi Lâm, là đại tiểu thư của tập đoàn cũng chính là người thừa kế danh chính ngôn thuận của tập đoàn Vinh Thị, còn mục đích anh ta bám riết lấy mình là gì, Hạ Tử Khâm vẫn chưa hiểu ra.

Về sau cô nghĩ, có thể đây chỉ là trò tiêu khiển của những người lắm tiền, mà cũng có thể do người ta đã chán ngấy những cô tiểu thư đài các, những người đẹp, mình tinh nổi tiếng nên bắt đầu cảm thấy mới mẻ, tò mò với loại lồi thoi như cô. Nói chung có đánh chết Hạ Tử Khâm không tin nổi Vinh Phi Lâm lại để mắt đến mình.

Tịch Mộ Thiên đối xử với cô rất tốt, tốt đến mức chẳng có gì cần phải chê trách. Tịch Mộ Thiên bận rộn như vậy mà ngày nào cũng cố gắng về nhà ăn cơm tối với cô, cũng chẳng bao giờ ép cô phải đi tiếp khách cùng, tiểu thuyết cô viết đã được chính thức kí kết xuất bản, vận may giống như mùa xuân đang lần lượt kéo đến với cô.

Hôn nhân và tình yêu, điều này cô có thể không tính đến, nhưng việc Tịch Mộ Thiên tạo điều kiện cho tiểu thuyết của cô được xuất bản, Hạ Tử Khâm thấy vô cùng cảm kích, mặc dù quan hệ giữa hai người đã rất thân mật nhưng Hạ Tử Khâm vẫn thực lòng ghi nhớ công ơn của Tịch Mộ Thiên.

Hạ Tử Khâm biết rõ, nếu như không có “ngọn núi” Tịch Mộ Thiên này, cho dù cô viết có hay đến mấy, có cảm động đến mấy đi chăng nữa cũng chẳng thể thuận lợi xuất bản thành sách, càng chẳng mơ được xem xét chuyển thể thành kịch bản, được Vinh Thị đầu tư làm phim. Hạ Tử Khâm nằm mơ cũng không ngờ mình lại thành danh vào năm hai mươi tư tuổi, mặc dù vẫn chưa thành hiện thực nhưng có lẽ cũng chẳng còn xa vời nữa rồi.

Đáng tiếc sự thật không hề vui vẻ như tưởng tượng, sự nghiệp hôn nhân và cả đàn ông đối với Hạ Tử Khâm mà nói, tất cả đều như là đồ ăn cấp được, chẳng có chút gì chân thực.

Trong lòng Tịch Mộ Thiên cũng có sự nuối tiếc mơ hồ, thứ cảm giác nuối tiếc giống như cốc nước chỉ thiếu một giọt nước nữa là tràn, nhưng không có giọt nước ấy thì không thể giải tỏa cơn khát một cách triệt để, chính là bởi vì câu nói cô không yêu anh ngày hôm ấy, không một chút tình yêu nào.

Con nhóc này cứ vô tâm vô tính như vậy nhưng về phương diện tình cảm lại vô cùng keo kiệt, có thể trong lòng cô còn hình bóng của người đàn ông trước, cũng có thể do bản tính cô là người lạnh lùng.

Cô không phải là Phi Loan, Phi Loan từ nhỏ đã thích lẻo đẻo theo sau anh, cho dù sức khỏe không tốt cũng vẫn dùng ánh mắt để dõi theo anh. Tịch Mộ Thiên biết Phi Loan thích mình từ rất sớm, thế nhưng lúc ấy anh không hề nghĩ mình sẽ lấy cô.

Tịch Mộ Thiên đứng bên ngoài ban công, châm điếu thuốc và rít một hơi dài. Đứng từ góc này anh có thể nhìn thấy ngôi nhà hoa rất rộng bên dưới, có thợ riêng chăm sóc, bên trong trồng toàn loài Mê Diệt Hương mà Phi Loan yêu thích trước đây, lúc Phi Loan còn sống, trong phòng khách chỗ nào cũng thấy loài hoa này, mùi thơm tuy ngào ngạt nhưng không khó chịu. Về sau Phi Loan đi rồi, đọc nhật kí của cô, Tịch Mộ Thiên mới biết cô vì muốn anh nhớ mãi đến mình, cho dù không nhớ rõ người, chỉ cần nhớ mùi hương thoang thoảng này cũng được.

Lúc này không khí đang thoang thoảng mùi hương quen thuộc, khiến Tịch Mộ Thiên không khỏi nhớ đến cô. Tịch Mộ Thiên ngồi trên chiếc ghế tựa ở bên ngoài ban công, vẻ mặt thất thần.

Từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy Tịch Mộ Thiên không nằm trên giường chờ mình như thường lệ, Hạ

Tử Khâm thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù chuyện ấy cũng khiến cho cô cảm thấy thích thú nhưng suốt ngày như thế, eo cô cũng thấy đau nhức lắm.

Đắn đo trong giây lát, cuối cùng Hạ Tử Khâm nhẹ bước đi ra ban công. Tịch Mộ Thiên ngoảnh mặt lại nhìn cô, ánh mắt chợt lóe lên một tia vui mừng. Con nhóc này không hề biết, bản thân mình là một viên ngọc, ẩn giấu đằng sau những bộ đồ luộm thuộm kia là một thân hình vô cùng quyến rũ. Khuôn mặt của người phụ nữ đương nhiên vô cùng quan trọng, nhưng đối với đàn ông, thân hình còn quan trọng hơn, ít nhất nó làm Tịch Mộ Thiên hài lòng và thỏa mãn. Cảm giác thỏa mãn này lặp lại nhiều lần khiến anh gần như có thể đặt một dấu bằng với hạnh phúc. Ôm siết cô trong vòng tay, Tịch Mộ Thiên thấy hạnh phúc kì lạ, thứ hạnh phúc này anh thậm chí không hề cảm nhận được lúc lấy Phi Loan.

Cô mặc một chiếc váy ngủ màu đen, chất liệu mềm mại mỏng manh, đặc biệt đêm nay, trăng rất đẹp, ánh trăng bàng bạc dát lên người cô, gần như phản chiếu toàn bộ đường cong tuyệt mỹ, con nhóc này thân hình mặc dù gầy nhưng chỗ nào ra chỗ đấy. Tịch Mộ Thiên có một quy định, ở trong phòng ngủ, không cho phép cô mặc bất cứ loại quần áo ngủ nào có hình nhân vật hoạt hình, bởi vì nó làm mất hứng thú của anh

Còn có một nguyên nhân khác không thể nói ra, Tịch Mộ Thiên không muốn lúc nào cũng bị nhắc nhở chuyện mình lớn hơn cô quá nhiều tuổi, chiều cô cũng được, nhưng tiền đề cô phải là vợ chứ không phải con gái. Tịch Mộ Thiên đưa tay nói như ra lệnh: “Qua đây!”

Hạ Tử Khâm bước đến, Tịch Mộ Thiên kéo tay cô lại gần, ôm gọn trong lòng, hôn lên mặt cô: “Ừm, thơm quá!”

Hạ Tử Khâm cũng gật gù: “Đúng thế! Ở đây thơm mùi gì vậy? Hình như giống với mùi sữa tắm trong nhà tắm nhưng nồng nàn hơn.”

“Mê Diệt Hương!”

Tịch Mộ Thiên ôm cô, ghé vào tai cô thì thầm: “Trong vườn hoa dưới kia trồng rất nhiều, nếu em thích ngày mai có thể xuống đó hái mang vào phòng.”

Hạ Tử Khâm ngẩn người, lắc đầu nói: “Em không thích mùi Mê Diệt Hương cho lắm, em thích mùi hoa Nhài.”

Hạ Tử Khâm nhanh chóng phát hiện phần thân dưới của Tịch Mộ Thiên có gì đó đang cứng lên. Cô cũng chẳng để tâm, vẫn thao thao bất tuyệt:

“Trong vườn hoa của cô nhi viện Thánh Tâm có trồng hai cây hoa nhài to, phải cao đến nửa người, cứ đến mùa hè là nở rất nhiều hoa. Mùi hoa nhài bay xa, thanh mát, em với Mạch Tử hay hái một hai bông, lén để vào cốc pha trà của Mẹ viện trưởng để pha trà, hương thơm man mát xộc vào mũi. Đến khi hoa nở rộ, hai đóa thường xâu thành chuỗi nhưng không dám đeo mà đặt dưới gối, thế là trong mơ cũng ngửi thấy mùi hoa nhài.”

Tịch Mộ Thiên trầm ngâm lắng nghe, Hạ Tử Khâm luyên thuyên cả buổi, phát hiện ra sau lưng mình chẳng có động tĩnh gì liền ngoảnh đầu lại nhìn, Tịch Mộ Thiên đang thất thần nhìn xuống ngôi nhà hoa bên dưới, không biết có nghe cô nói không nữa.

Thực ra Hạ Tử Khâm cảm thấy nơi này quá to mà cô thì nếu như không có việc gì cần thiết cũng chẳng bao giờ xuống lầu, bởi vì xuống lầu cô rất dễ bị lạc đường. Nơi này rộng tựa như mê cung, hoàn toàn không có cảm giác của một ngôi nhà. Hơn nữa Hạ Tử Khâm cảm thấy chỗ này không thể trở thành nhà của cô, cho dù cô đã lấy Tịch Mộ Thiên nhưng đây vẫn không phải là nhà của cô.

“Tịch Mộ Thiên, nếu mai anh đi Pháp công tác, em muốn về nhà ở vài ngày!”

“Về nhà à?”

Sắc mặt Tịch Mộ Thiên có vẻ sầm sì: “Đây không phải là nhà em à?”

Hạ Tử Khâm cúi đầu nói: “Ý em là Mạch Tử sắp về rồi, chuyện kết hôn lần trước vẫn chưa nói rõ, lần này...”

Hạ Tử Khâm còn chưa nói hết đã bị Tịch Mộ Thiên quay mặt lại, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình:

“Tử Khâm, em đã lấy anh rồi, em còn nhớ chứ hả? Anh là chồng em, nơi này là nhà em, hay là em không thích nơi này?”

Hạ Tử Khâm vội xua tay, cô biết Tịch Mộ Thiên có tình cảm sâu đậm với nơi này:

“Không! Không phải không thích, chỗ này to quá, anh đi rồi còn mỗi mình em, em hơi sợ!”

“Sợ á?”

Sắc mặt Tịch Mộ Thiên chợt dịu xuống, anh hôn lên môi cô, nói: “Chỗ này có hơi lớn thật, lần này đi công tác lịch trình hơi gấp gáp, để lần sau anh sẽ dẫn em cùng đi chơi, kể ra chúng ta còn chưa đi trăng mật nữa. Thế này đi, lúc anh không có ở nhà, em về tạm chung cư trong thành phố, cũng gần với bạn em, nhưng nhớ là phải ngoan! Nhé? Nghe lời anh!”

Hạ Tử Khâm mặt đỏ bừng, nhiều lúc cô cảm thấy Tịch Mộ Thiên coi cô như trẻ con, mặc dù yêu chiều đầy nhưng cũng quản thúc, ràng buộc ghê lắm. Chỉ có điều há miệng thì mắc quai, Hạ Tử Khâm đành khẽ gật đầu tượng trưng. Nhưng Tịch Mộ Thiên không hài lòng với thái độ lấp lửng cho qua chuyện của Hạ Tử Khâm, anh đưa tay tóm gáy cô kéo lại gần: “Hả? Nghe thấy anh nói gì chưa?” Hạ Tử Khâm hơi bực mình, cô hất tay Tịch Mộ Thiên ra định đứng dậy nhưng Tịch Mộ Thiên đã xoay người, ép cô xuống ghế. Bàn tay to luồn vào trong váy cô mò mẫm, chỉ trong chớp mắt đã khiến cho hơi thở của Hạ Tử Khâm trở nên hỗn loạn, những ngón tay như con ngựa quen đường, đi sâu vào bên trong cơ thể cô, tò mò khám phá, đôi môi mơn man, lúc mạnh lúc nhẹ trên cái cổ thon dài và trắng ngần của cô.

“Con mèo say này chán sống rồi phải không, dám dối với anh hả?”

Hạ Tử Khâm giữ chặt cánh tay Tịch Mộ Thiên, thỏa hiệp: “Thôi được rồi, em đồng ý, em sẽ ngoan!”

Nhiều lúc Hạ Tử Khâm cảm thấy người đàn ông này có ham muốn bất tận, luôn biết cách hành hạ cô. Sau vài lần, Hạ Tử Khâm phát hiện có thể đây là cách trừng phạt của anh đối với cô.

Cô không yêu Tịch Mộ Thiên, cô cũng cảm thấy Tịch Mộ Thiên không hề yêu cô, cho dù lúc này hai người đang quấn chặt lấy nhau, nhưng khoảng cách ấy vẫn không thể xóa nhòa.

Chương 10

Chuyển ra khỏi biệt thự đồ sộ nhà họ Tịch, Hạ Tử Khâm cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Thật kì lạ, so với ngôi biệt thự nhà họ Tịch, Hạ Tử Khâm càng thích căn hộ chung cư này hơn. Căn chung cư nằm ở trên tầng cao, có ba phòng ngủ, bài trí cũng rất cầu kỳ, từ đây có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố. Điều quan trọng nhất là nơi này không có người giúp việc, không có đầu bếp, cũng không có Tịch Mộ Thiên, chỉ có một mình Hạ Tử Khâm, tương đối tự do tự tại.

Về cơ bản, Hạ Tử Khâm chẳng hiểu gì về Tịch Mộ Thiên, mà cho dù là bất cứ người đàn ông nào đi nữa, với trí tuệ của Hạ Tử Khâm cô cảm thấy mình chẳng cần thiết phải phí công đi tìm hiểu suy đoán. Cuộc hôn nhân của họ xét từ góc độ nào đi chăng nữa cũng đều giống như một vở kịch, Hạ Tử Khâm chẳng coi đó là chuyện nghiêm túc, vì vậy cô không nghĩ gì về cách làm của Tịch Mộ Thiên, nhưng Mạch Tử thì khác.

Cuộc đời của Mạch Tử, Hạ Tử Khâm chiếm ít nhất một nửa, cô đã quen với việc chăm sóc Hạ Tử Khâm, giống như một người chị chăm sóc cho em gái mình. Trong mắt cô, Hạ Tử Khâm là đứa con gái ngây thơ nhất, ngốc nghếch nhất trên đời, không có cô chỉ bảo là không được. Do vậy khi nghe chuyện Hạ Tử Khâm nói sắp kết hôn trong điện thoại, Mạch Tử chỉ coi như gió thoảng qua tai, nhưng đến khi quay về phát hiện Hạ Tử Khâm làm thật, hơn nữa đối phương lại chính là Tịch Mộ Thiên, Mạch Tử cảm thấy đúng là chuyện động trời.

Tịch Mộ Thiên là người như thế nào ai mà chẳng biết, anh ta là người chồng sào của tập đoàn Tịch Thị, con rể tập đoàn Vinh Thị, một người đàn ông giàu có và quyền lực nắm trong tay cả hai thế giới, có thể hô phong hoán vũ, thủ đoạn nổi tiếng khắp thương trường. Mặc dù cuộc hôn nhân trước kia của Tịch Mộ Thiên là chuyện đã qua nhưng đến tận bây giờ mọi người vẫn hay bàn tán đến, một đôi kim đồng ngọc nữ, thanh mai trúc mã, đáng tiếc giai nhân qua đời sớm.

So với đám công tử con nhà đại gia, Tịch Mộ Thiên là một người đàn ông “sạch sẽ”, tuyệt nhiên không hề có chút tai tiếng nào. Nhưng Mạch Tử cảm thấy, người đàn ông này nếu như không có tình cảm sâu sắc với

vợ cũ thì cũng là một kẻ biến thái.

Cho dù Tịch Mộ Thiên là loại đàn ông nào đi chăng nữa, ít nhất có một điểm để khẳng định đó là anh ta không phải loại đàn ông mà Hạ Tử Khâm có thể dây vào. Nhưng kì lạ, hai người này làm sao quen nhau để rồi đi đến hôn nhân chứ?

“Hạ Tử Khâm, nói thật cho tớ biết, cậu và Tịch Mộ Thiên quen nhau như thế nào?”

Hạ Tử Khâm sợ nhất là câu hỏi này của Mạch Tử, cô vẫn muốn lấp liếm cho qua chuyện: “Chuyện đó... Quen là quen thôi!”

“Quen thế nào?”

Rõ ràng Mạch Tử đang muốn truy hỏi cho ra vấn đề. Hạ Tử Khâm chột dạ, xua tay nói: “Nói chung là tớ lấy anh ấy rồi, đăng kí rồi, đăng kí kết hôn ở chỗ anh ấy, giờ có nói gì cũng đã muộn!”

Hạ Tử Khâm cướp quả táo trên tay Mạch Tử cắn một miếng, trông bộ dạng giống như là “điếc không sợ súng”. Mạch Tử vừa tức vừa buồn cười, cô giật quả táo trên tay Hạ Tử Khâm, gắt lên: “Cậu là lợn à, chỉ biết ăn thôi. Cậu có biết Tịch Mộ Thiên là ai không hả? Cậu lấy anh ta cậu có nghĩ không hả? Người đàn ông đó là dân kinh doanh, không bao giờ làm những việc không có lợi, lấy cậu chắc chắn có vấn đề.”

Hạ Tử Khâm xòe ngón tay ra trước mặt ngấm ngĩa, thản nhiên nói:

“Điều này tớ đã nghĩ đến từ lâu rồi, nói chung tớ đây muốn sắc không có sắc, muốn tiền không có tiền, anh ta không chê thì cứ lấy. Anh ta còn hứa sẽ giúp chúng ta giải quyết xong chuyện của cô nhi viện Thánh Tâm, lấy cũng lấy rồi, tớ cảm thấy ít nhất anh ta cũng hơn Chu Thuyền.”

“Hơn cái đít ấy!” Mạch Tử tức tím mặt.

“Cậu mà lấy Chu Thuyền, sau này nếu không vừa ý còn có thể li hôn, với Tịch Mộ Thiên có được không hả? Cả đời này cậu sẽ phải là Tịch phu nhân rồi!”

Hạ Tử Khâm tỏ vẻ vô tội: “Trước khi kết hôn tớ đã gọi cho cậu, cậu bảo tớ lấy chồng gấp đi còn gì!”

Mạch Tử tức tới mức muốn ọc máu mồm, cô gõ đầu Hạ Tử Khâm: “Nói đùa với nói thật mà cậu còn không nhận ra à? Chỉ có điều chuyện của cô nhi viện đúng là đã được giải quyết rồi, Mẹ viện trưởng hôm trước có gọi cho tớ, cậu kết hôn chuyện lớn như vậy mà không nói với mẹ một câu. Hạ Tử Khâm, cậu nói xem sao cậu to gan đến thế hả?”

Hạ Tử Khâm vừa nhai táo vừa nói: “Tớ thấy không biết chừng hôm nào Tịch Mộ Thiên tỉnh ra lại li hôn thôi, thế nên nói với Mẹ viện trưởng làm gì!”

Mạch Tử đột nhiên ngồi xổm xuống đất, ngẩng đầu nhìn Hạ Tử Khâm: “Anh ta đối xử với cậu không tốt à?”

Hạ Tử Khâm ngây người: “Không, tốt lắm!”

Mạch Tử ngấm ngĩa hồi lâu: “Tử Khâm, anh ta có yêu cậu không?”

Hạ Tử Khâm ném lõi quả táo vào thùng rác bên cạnh, sắc mặt hơi nhạt, lắc đầu nói: “Anh ấy rất chiều tớ!”

Mạch Tử ủ rũ: “Tử Khâm, chiều không phải là yêu, cậu có phân biệt rõ ràng không hả?”

Hạ Tử Khâm lại ngây ra, “yêu chiều” hai từ này đi liền với nhau, cô vốn nghĩ nó cùng một ý nghĩa, giờ mới phát hiện thì ra hoàn toàn chẳng liên quan. Hạ Tử Khâm lúc này có phần mơ hồ, trong sự chiều chuộng vô điều kiện của Tịch Mộ Thiên, liệu cô có thể rút lui toàn vẹn?

Một người phụ nữ cho dù có lạnh lùng đến mấy nhưng nếu có một người đàn ông đối xử với bạn chu toàn, chăm chút từng li từng tí, lâu dần bạn cũng sẽ động lòng, huống hồ Hạ Tử Khâm tự nhận mình là người phàm, ngày ngày ở bên Tịch Mộ Thiên tuy không có cảm giác gì, nhưng anh vừa đi, Hạ Tử Khâm phát hiện có chút không quen lắm.

Nhất là buổi tối, không có anh ôm mình cô thật sự hơi cô đơn lạc lõng, thấy bên cạnh trống trải. Mới được có bao nhiêu ngày đầu mà cô đã bắt đầu quen với sự có mặt của Tịch Mộ Thiên rồi?

Mạch Tử ngồi bên cạnh xoa đầu cô thở dài, trịnh trọng nhắc nhở: “Tử Khâm, nhớ tránh thai đấy!”

“Tránh thai ư?”

Hạ Tử Khâm kinh ngạc nhìn Mạch Tử.

“Cậu sợ tim tớ...”

Mạch Tử gõ đầu cô: “Bác sĩ nói không sao nhưng việc có bầu và sinh con thường quá tải với tim, cũng có nguy hiểm nhất định, chúng ta nên cẩn thận thì tốt hơn!”

Hạ Tử Khâm chưa bao giờ nghĩ tim mình là gánh nặng, lúc nhỏ sức khỏe của cô không tốt, nhưng khi lớn lên, cô gần như phát bệnh lần nào, Mạch Tử chẳng qua chỉ đang chuyện bé xé ra to mà thôi.

Nhưng mà mang bầu, lần đầu tiên Hạ Tử Khâm ý thức được chuyện này. Giữa cô và Tịch Mộ Thiên còn có vấn đề con cái, dường như không hề đơn giản như cô vốn tưởng. Cô lấy Tịch Mộ Thiên, mối liên hệ giữa hai người đang nhiều lên, ngoài một tờ giấy ra còn có thể có con nữa.

Hạ Tử Khâm cũng biết rằng hôn nhân không có tình yêu là một sự tổn thương lớn đối với con trẻ. Cô bắt đầu cảm thấy hơi bức mình, thực ra cô là một người phụ nữ đơn giản, hướng đến một cuộc sống đơn giản, nhưng kể từ khi dính vào Tịch Mộ Thiên, cuộc sống của cô dường như phức tạp hơn nhiều. Sự phức tạp này bao hàm một nguy cơ không rõ tên, đang chờ cơ hội để bùng phát. Mà Hạ Tử Khâm không hề biết nguy cơ này, đợi đến khi biết được thì đã khiến cô tan xương nát thịt rồi.

Mạch Tử hiện giờ đang làm quảng cáo cho ca sĩ Phùng Tiểu Sơn, cần phải đi lưu diễn định kì mỗi năm một lần với anh ta, do đó căn phòng này cứ để trống, dù vậy nhưng không trả lại vì dù gì đây cũng là “cái ổ” của hai người. Những món đồ Hạ Tử Khâm tạm thời không dùng đến được cất hết trong vali, dùng băng keo dán kín lại, đặt ngay ngắn ở góc nhà.

Vừa thu dọn xong thì có tiếng gõ cửa:

“Hạ Tử Khâm, mở cửa ra, anh đến đây!”

Hạ Tử Khâm đã quen với việc xuất quỷ nhập thần của Vinh Phi Lân, nhất là kể từ sau khi biết thân phận thật của anh ta. Cô rất hiểu cách hành xử tùy tiện của Vinh Phi Lân, vậy nên cô mở cửa với vẻ cau kính:

“Anh lại đến đây làm gì?”

Vinh Phi Lân có vẻ hơi bất ngờ, anh đi vòng quanh Hạ Tử Khâm, nói: “Này này, đây không phải là cô gái lôi thôi mà anh quen biết. Em chắc chắn là Hạ Tử Khâm đấy chứ?”

Ngoài lần đầu tiên gặp mặt ra, mỗi lần Vinh Phi Lân nhìn thấy Hạ Tử Khâm cô cũng đều ở trong bộ dạng ngái ngủ, vô cùng nhếch nhác. Do đó hôm nay trước vẻ gọn gàng sạch sẽ của Hạ Tử Khâm, anh có phần bất ngờ.

Bây giờ Hạ Tử Khâm có muốn lôi thôi cũng khó, con người Tịch Mộ Thiên mắc bệnh sạch sẽ, cô mà lôi thôi, anh ta sẽ lập tức bế cô thả vào trong bồn tắm, giúp cô tắm rửa sạch sẽ, lúc ấy thì không phải là tắm rửa thông thường nữa rồi. Sau nhiều lần bị “đạy dỗ”, Hạ Tử Khâm bây giờ đã biết ngoan ngoãn giữ gìn hình ảnh sạch sẽ trước mặt Tịch Mộ Thiên, lâu dần trở thành thói quen.

Bản thân Hạ Tử Khâm cũng không nhận ra điều này, nhưng đối với Vinh Phi Lân, đây đúng là một sự thay đổi long trời lở đất. Mái tóc dài đen như nhung của cô không được trang điểm bởi bất cứ món trang sức nào, để xóa tự nhiên làm cho khuôn mặt cô càng thêm thanh tú. Quần bò ngắn trẻ trung kết hợp với áo phông bó sát, dưới chân đi đôi giày cao gót da cừu, vừa dịu dàng lại hoạt bát, nói cô thay da đổi thịt thật chẳng ngoa!

Điều quan trọng nhất là, ngoài vẻ hoạt bát đó ra, từ con người cô còn toát lên vẻ quyến rũ khó tả.

Hạ Tử Khâm là một người phụ nữ lười biếng, làm gì có thời gian mà đi phối đồ, tất cả những bộ quần áo này đều do Tịch Mộ Thiên cho người mang đến tận nơi, bộ nào đi bộ ấy, đặt ngay ngắn ở trong tủ quần áo, còn đồ đã mặc rồi thì cô chỉ cần ném vào bên trong tức khắc sẽ có người mang đi. Chuyện ăn mặc đẹp hay xấu đối với một người suốt ngày chẳng lo mặt đi đâu như Hạ Tử Khâm thực sự chẳng mấy ý nghĩa, nhưng

dù gì cũng là con gái, được Vinh Phi Lân khen ngợi như thế, trong lòng Hạ Tử Khâm cũng cảm thấy vui.

Ánh mắt Vinh Phi Lân dừng lại trên chiếc vali đặt ở góc tường, sau khi đi một vòng quanh phòng, Phi Lân ghé tai Hạ Tử Khâm thì thầm: “Định chuyển nhà hả, có cần anh giúp không?”

Hạ Tử Khâm hất tay anh ta ra, đột nhiên cảm thấy mình và Vinh Phi Lân nếu còn dây dưa gì nữa thì không hay cho lắm, nhất là khi cô biết rõ, con người Tịch Mộ Thiên rất dễ búng những chuyện này, nhưng cô lại không biết phải nói với Vinh Phi Lân ra làm sao. Cô đã lấy Tịch Mộ Thiên rồi, các mối quan hệ không nên phức tạp quá.

Hạ Tử Khâm cắn móng tay, ngẫm nghĩ rồi nói: “Vinh Phi Lân, giờ chắc anh không bận gì nhỉ? Nếu không bận tôi mời anh ăn cơm!”

6. Chương 11 - 12

Chương 11

Sở dĩ Vinh Phi Lân bị Hạ Tử Khâm thu hút xét cho cùng cũng vì sự đơn giản của cô. Tính đến thời điểm hiện tại, Hạ Tử Khâm là cô gái trong số những cô gái mà Vinh Phi Lân từng gặp, từ cuộc sống đến cách nói chuyện và suy nghĩ đều hết sức đơn giản, không hề có động cơ hay dã tâm gì.

Đối với Vinh Phi Lân, hôn nhân là một chuyện phức tạp nhất trên đời này, phức tạp đến mức trí tuệ của anh không thể nào lí giải được. Cho dù cuộc hôn nhân của Tịch Mộ Thiên với chị gái anh năm đó được mọi người hết mực ngưỡng mộ, cũng có sự hỗ trợ to lớn về mặt kinh tế, Tịch Mộ Thiên có thể thích chị gái mình, nhưng tuyệt đối không thích đến mức có thể bất chấp chuyện chị bệnh tật ốm đau để lấy về làm vợ.

Nếu như không phải hồi đó Tịch Thị đột nhiên lâm vào cảnh khó khăn, chỉ dựa vào chút tình cảm âm thầm của Vinh Phi Lân dành cho Tịch Mộ Thiên thì chị gái anh khó mà bước chân được vào nhà họ Tịch. Người đàn ông tên Tịch Mộ Thiên ấy thực sự lạnh lùng đến đáng sợ, hơn nữa lại vô cùng phức tạp.

Vinh Phi Lân nhiều lúc cảm thấy chuyện chị gái mình qua đời sớm có khi lại là một sự may mắn, nếu không cuộc hôn nhân của chị sau này khó mà lường trước được.

Suy ra từ cuộc hôn nhân của chị gái, Vinh Phi Lân luôn giữ thái độ bất cần, chơi bời đối với chuyện tình yêu và hôn nhân. Khi mới bị Hạ Tử Khâm thu hút, anh không hề suy nghĩ về phương diện này, nhưng khi Hạ Tử Khâm thẳng thắn nói rằng: “Vinh Phi Lân, tôi kết hôn rồi!”, Vinh Phi Lân đột nhiên thấy trong lòng có cảm giác gì đó rất khó chịu.

Sự nuối tiếc đầy chua xót ấy trào lên mang theo cả tức giận, khiến cho anh không thể dừng dừng được nữa, xiên thịt nướng trên tay Vinh Phi Lân rơi xuống mặt bàn, nụ cười bốn cợt trên mặt anh tắt ngấm:

“Hạ Tử Khâm, em đừng đùa như thế nữa!”

Hạ Tử Khâm mím chặt môi, đặt đũa xuống, rót bia rồi trịnh trọng lặp lại:

“Thật đấy, Vinh Phi Lân! Tôi kết hôn chớp nhoáng, một tháng trước, sau khi anh đi được vài ngày!”

Vinh Phi Lân ngẩn người ra trong giây lát rồi kéo tay trái của Hạ Tử Khâm lên xem, sau đó thở phào: “Hạ Tử Khâm, suýt nữa thì bị em lừa, nếu kết hôn rồi sao không thấy nhẫn?”

Hạ Tử Khâm rút tay lại, thở dài: “Vinh Phi Lân, không phải cô gái nào cưới rồi đều phải đeo nhẫn, đây chẳng qua chỉ là hình thức thôi, tôi không để tâm. Hơn nữa sự thực là tôi đã kết hôn rồi, đăng kí rồi, tôi là phụ nữ đã có chồng. Do đó, Vinh Phi Lân à! Đây là bữa tối cuối cùng của chúng ta, sau này anh cứ tiếp tục chơi bời, đừng kéo tôi vào nữa.”

Hạ Tử Khâm còn chưa nói hết, Vinh Phi Lân đã đứng bật dậy, khoe môi hiện lên nụ cười mỉa mai:

“Hạ Tử Khâm em nực cười lắm em biết không? Vinh Phi Lân này là loại người nào? Có đến mức bám riết lấy em không? Có cần em phải dùng cách này để xua đuổi anh không? Hạ Tử Khâm, em quá đề cao bản thân rồi đấy, đối với anh em chẳng qua chỉ là một cô gái dễ tiêu khiển, giết thời gian mà thôi, vị trí chẳng đáng nhắc đến, chẳng đáng nhắc đến!”

Vinh Phi Lân lao ra bên ngoài, cái bóng của anh ta nhanh chóng khuất vào góc phố, khiến Hạ Tử Khâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không hiểu sao người đàn ông này bình thường nhí nhố là vậy mà khi nói trở mặt là trở mặt ngay được. Nhưng như thế cũng tốt, Hạ Tử Khâm vốn không muốn dính dáng vào mối quan hệ anh rể, em vợ của bọn họ.

Hạ Tử Khâm ủ rũ đi ra khỏi nhà hàng Hàn Quốc, đột nhiên điện thoại đổ chuông. Cô móc điện thoại ra ấn phím nghe, đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm ấm của Tịch Mộ Thiên: “Em đang ở đâu đấy?”

Hạ Tử Khâm nhìn quanh, đây là đâu cô cũng chẳng rõ, Vinh Phi Lân dẫn cô đến, thế nên cô chỉ ậm ừ cho qua chuyện:

“Em đang ở bên ngoài!”

“Bên ngoài là ở đâu?”

Rõ ràng Tịch Mộ Thiên không bao giờ chấp nhận những đáp án mơ hồ. Hạ Tử Khâm đành phải nhìn quanh, nói tên một công trình kiến trúc tương đối đặc biệt, Tịch Mộ Thiên nói: “Thế thì đứng đấy đợi anh!”

Ra lệnh xong Tịch Mộ Thiên liền cúp máy, Hạ Tử Khâm đành nhét điện thoại vào trong ba lô rồi bước đi vài bước, ngồi xuống một bậc thềm ở bên cạnh bồn hoa chờ đợi.

Sát đó là một cây anh đào rất to, những cánh hoa màu trắng tuyết đã rụng hết, trên cành cây chỉ còn lại lá xanh mơn mẫm, chẳng mấy chốc mà mùa xuân qua đi, mùa hè tìm đến.

Tịch Mộ Thiên từ đằng xa đã nhìn thấy cô vợ bé bỏng đang ngồi bên lề đường, lông mày nhíu chặt, nghiêng đầu ngẩn ngơ nhìn cây anh đào, vẻ mặt có chút gì đó rất cô đơn. Hạ Tử Khâm lúc này chợt nhớ đến Tịch Mộ Thiên, cảm thấy trái tim như thắt lại.

Hội nghị lần này của Tịch Mộ Thiên vốn dĩ kéo dài nửa tháng nhưng do rút ngắn lịch trình, chỉ một tuần là xong. Nguyên nhân chính là vì Tịch Mộ Thiên không yên tâm về Hạ Tử Khâm cho lắm, nỗi nhớ nhung kì lạ này đến rất tự nhiên.

Tịch Mộ Thiên là người lạnh lùng, lí trí và kiêu ngạo, do đó những chuyện kiểu như tình yêu sét đánh thường không xảy ra với anh, hướng hồ lại là Hạ Tử Khâm. Còn lí do lấy Hạ Tử Khâm làm vợ, Tịch Mộ Thiên nghĩ mãi mà không hiểu. Kết hôn với Hạ Tử Khâm có lẽ là việc làm nông nổi nhất, vô lí nhất mà Tịch Mộ Thiên làm trong đời.

Nhưng lúc ấy anh cứ như bị trúng tà, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, bắt chấp thủ đoạn lấy được cô làm vợ, cho dù cô không yêu anh cũng chẳng sao, bởi vì Tịch Mộ Thiên cảm thấy bản thân mình cũng chẳng yêu cô, như thế là công bằng.

Vậy mà sau khi nghe câu “Tôi không yêu anh” thoát ra từ cái miệng xinh của Hạ Tử Khâm, Tịch Mộ Thiên lại cảm thấy một sự thất vọng đầy mâu thuẫn, nó khiến cho anh cảm thấy không vui. Chính vì không vui nên anh có tâm lí hiểu nhầm, cố chấp, anh muốn làm cho cô yêu anh, bắt buộc phải yêu anh, còn chuyện sau khi cô yêu anh rồi sẽ thế nào, Tịch Mộ Thiên hoàn toàn chưa nghĩ đến.

Hạ Tử Khâm cảm giác có bóng đen bao trùm đầu đấy, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tịch Mộ Thiên đứng đó, mặt trời mùa hè lúc quá trưa xuyên qua tán lá cây, phản chiếu lên khuôn mặt anh, khiến cho các đường nét trên càng thêm rõ nét. Người đàn ông này rõ ràng đẹp trai đến mức khó diễn tả thành lời, mặc dù mặt mày anh lúc nào cũng lạnh tanh nhưng không hề mất đi vẻ gợi cảm. Tận đến lúc này Hạ Tử Khâm vẫn không hiểu nổi tại sao anh lại để mắt đến mình. Đối với Tịch Mộ Thiên, bản thân cô dường như chẳng có giá trị gì để lợi dụng.

Có thể vẻ mặt đăm chiêu của Hạ Tử Khâm đã khiến tâm trạng Tịch Mộ Thiên chuyển biến tốt hơn, anh hơi cúi người xuống, vòng tay qua vai ôm cô đứng dậy, kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô: “Sao, nhìn gì mà ngẩn ra thế? Chỉ mới một tuần ngắn ngủi mà đã không nhận ra ông xã của em rồi à?”

Hạ Tử Khâm định thần lại, khuôn mặt hơi đỏ lên, ánh mắt lấp lánh. “Ông xã”, mặc dù hai người đã kết hôn nhưng cách xưng hô này khiến cho Hạ Tử Khâm cảm thấy không quen.

Tịch Mộ Thiên để cô ngồi vào trong xe, dặn dò tài xế đi ra sân bay. Hạ Tử Khâm ngăn người hỏi: “Đi ra sân bay làm gì?”

Tịch Mộ Thiên nhìn cô cười bảo: “Lên núi ở với anh vài hôm, coi như đi nghỉ mát, sau này có nhiều thời gian anh sẽ dẫn em đi Châu Âu!”

Hạ Tử Khâm có hơi ngạc nhiên, Châu Âu, một nơi xa xôi như vậy, thế mà qua miệng của người đàn ông này, Châu Âu chẳng khác gì một khu ngoại ô thành phố.

Biệt thự nghỉ mát của nhà Tịch Mộ Thiên nằm ở trên núi, dựa lưng vào núi, một toà kiến trúc theo phong cách truyền thống Trung Hoa, chỗ nào cũng mang vẻ đẹp cổ điển và tinh tế. Tịch Mộ Thiên ở nơi này chẳng khác gì một cư sĩ gửi hồn mình vào thiên nhiên.

Hạ Tử Khâm tự nhận mình không có khả năng và sự nhẫn nại với cờ vây, mỗi lần chơi đều bị Tịch Mộ Thiên chê là dốt quá. Hạ Tử Khâm thích cuộc sống như thế này, cách xa tiếng ồn ào của đô thị, dường như tâm trạng cô cũng bình lặng hơn để tận hưởng vẻ đẹp của thiên nhiên. Đôi khi Hạ Tử Khâm cảm thấy có chút bùi ngùi, đằng sau một cuộc sống như thế này cần phải có điều kiện kinh tế lớn thế nào? Chỉ tính riêng tòa biệt thự cách biệt với nhân gian này thôi không biết đã mất bao nhiêu tiền rồi.

Đương nhiên giữa hai người cũng trở nên thân thuộc và hòa thuận hơn. Từ cái giường ngủ xa hoa cho đến thư phòng, đâu đâu cũng thấy dấu vết yêu đương của hai người. Hạ Tử Khâm phát hiện Tịch Mộ Thiên từ hôm đến đây trở nên rất lạ, vẻ sắc lạnh trên khuôn mặt anh đã không còn, thay vào đó là vẻ dịu dàng hiếm có.

Hạ Tử Khâm cảm thấy nhiều lúc ánh mắt anh ta nhìn mình quá mức dịu dàng, dịu dàng tựa như nước, cũng ấm áp tựa như ánh mặt trời đầu hạ. Cô có thể cảm nhận được rõ ràng trái tim mình đang nhanh chóng đắm chìm vào đó, chỉ cần người đàn ông này muốn, yêu anh ta dường như là chuyện đơn giản nhất trên đời. Mà Hạ Tử Khâm chỉ là một cô gái bình thường nhất trên đời, sao có thể khác đi được.

Chỉ có điều bất cứ tình yêu nào rơi vào chốn hồng trần có lẽ đều mất đi cảm giác vốn có của nó, sẽ bị phủ một lớp bụi mờ, khiến cho những người yêu nhau không nhìn rõ nhau.

Tịch Mộ Thiên ôm vai Hạ Tử Khâm đi ra khỏi biệt thự, cô không khỏi ngoảnh đầu lưu luyến, Tịch Mộ Thiên cười nói: “Sau này có dịp, chúng ta lại qua đây ở một thời gian!”

Trở về với hiện thực, Tịch Mộ Thiên bắt đầu quay lại với công việc bận rộn, anh dường như biết được Hạ Tử Khâm không thích biệt thự nhà họ Tịch nên cũng đã chuyển đến sống ở trong chung cư, hai người dần tiến lại gần hơn với cuộc sống vợ chồng bình thường.

Gần nửa tháng nay, công việc của hai nhà Vinh, Tịch gần như chất đống thành núi, Tịch Mộ Thiên không khỏi lắc đầu than thở. Cổ nhân nói cấm có sai. “Hồng nhan họa thủy”, vốn chỉ định ở lại đó ba ngày với Hạ Tử Khâm, nào ngờ ở một lều bảy ngày liền.

Tịch Mộ Thiên đưa những công văn đã ký sẵn cho Tiểu Dương, nhìn xuống đồng hồ, cũng gần hết giờ làm, trong lòng chẳng hiểu sao lại dậy lên một niềm vui kì lạ, anh trầm ngâm hồi lâu, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Vinh Phi Lân đang đứng dựa ở cửa:

“Anh rể, tối nay mời em uống rượu đi, em đang thất tình.”

Chương 12

“Thất tình á?”

Mắt Tịch Mộ Thiên lấp lánh, nói vẻ đùa bỡn: “Ai mà giỏi thế, có thể khiến Vinh thiếu gia tung hoành ngang dọc nhà chúng ta phải thất tình vậy nhỉ? Đúng là chuyện mới mẻ đây!”

Vinh Phi Lân khẽ cười, bước vào, vỗ vai Tiểu Dương:

“Anh Dương, bao nhiêu năm nay anh vẫn trung thành theo anh rể tôi à?”

Tiểu Dương khẽ cười, cúi người chào Vinh Phi Luân rồi ra ngoài, nhường lại không gian cho hai người bọn họ. Vinh Phi Luân hơi nghiêng người, tì vào bàn làm việc của Tịch Mộ Thiên, nhìn Tịch Mộ Thiên dò xét hồi lâu, nói nửa đùa nửa thật: “Anh rể, em cảm thấy hình như anh có gì đó khang khác!”

Tịch Mộ Thiên nhướn mày: “Ồ, khác chỗ nào?”

Vinh Phi Luân nghiêm túc nói: “Giống như đang yêu vậy, thế nào, em nói đúng chứ hả?”

“Đang yêu á?”

Tịch Mộ Thiên không khỏi cười khẩy, đứng dậy với lấy chiếc áo khoác đặt lên cánh tay rồi nói: “Yêu đương là trò chơi của đám thanh niên các cậu, cậu tưởng anh rể cậu là cậu chắc? Đi thôi!”

“Anh rể, tin em đi, tình yêu không phân biệt tuổi tác mà.”

Vinh Phi Luân lắc đầu ngán ngẩm rồi vội đi theo.

Vinh Phi Luân lắc lắc ly rượu trên tay dưới ánh đèn, viên đá trong cốc rượu phát ra tiếng kêu leng keng rất vui tai.

Phi Luân tì tay vào quầy bar, ánh mắt mơ hồ nhìn Tịch Mộ Thiên. Một cô gái ăn mặc cực kì gợi cảm đang ưỡn eo đến làm quen với Tịch Mộ Thiên. Cô ả này trông trẻ trung và xinh đẹp, thân hình thon thả, mái tóc xoăn lộn to rũ xuống hai vai quyến rũ, chiếc áo cúp ngực để lộ đôi gò bồng đào bồng mắt. Khỏi nghĩ cũng biết, cô ta mà cởi đồ thì đúng là một “tòa thiên nhiên”.

Người đẹp chê Vinh Phi Luân chọn Tịch Mộ Thiên, những chuyện như vậy không phải lần đầu tiên xảy ra. Mỗi lần Vinh Phi Luân đến đây cùng với anh rể, cảnh tượng này chẳng có gì lạ lẫm nữa. Vinh Phi Luân chống cằm, cười ngọt ngào với anh rể. Tịch Mộ Thiên trông thì nho nhã nhưng thực chất là một người đàn ông lạnh như tiền, không hề biết thương hoa tiếc ngọc là gì, do đó ả này đẹp thì đẹp thật, nhưng chẳng có tầm mắt gì cả.

Tịch Mộ Thiên nhíu mày, thậm chí có vẻ cau kỉnh từ chối:

“Tôi không có hứng thú, đừng làm phiền chúng tôi!”

Cô ta ngậy người kinh ngạc, chắc hẳn không ngờ người đàn ông có khuôn mặt điển trai này lại lạnh lùng và bất lịch sự đến thế. Cô ả ngại ngùng bỏ đi, Vinh Phi Luân nhìn Tịch Mộ Thiên từ đầu đến chân hồi lâu, nói chẳng chút thiện chí:

“Anh rể, đàn ông mà nhìn lâu quá dễ bị liệt dương lắm đấy!”

Tịch Mộ Thiên lắc đầu: “Anh thà thiếu chứ không dùng bữa, tùy tiện lên giường với một người đàn bà kiểu đó, anh rể cậu có khác gì loài vật? Hơn nữa tôi kết hôn rồi!”

“Cái gì?”

Chiếc ly trên tay Vinh Phi Luân suýt chút nữa thì rơi xuống đất: “Anh rể, anh không đùa em đấy chứ? Anh kết hôn rồi á?”

Bảo sao Vinh Phi Luân cảm thấy kì lạ, lúc Vinh Phi Luân mới chết, anh và mọi người trong nhà đều nghĩ Tịch Mộ Thiên chẳng mấy chốc sẽ lấy vợ mới thôi, nào ngờ đã mười năm trôi qua vẫn chẳng thấy Tịch Mộ Thiên có động tĩnh gì. Thế mà bây giờ dùng một cái anh ta lại nói đã kết hôn, hơn nữa với địa vị ngày hôm nay của Tịch Mộ Thiên, một chuyện lớn như hôn nhân lại kín tiếng như vậy, điều này chỉ có thể vì một trong hai lí do. Thứ nhất, Tịch Mộ Thiên không mấy quan tâm đến vợ mới, lấy cô ta chẳng qua chỉ vì lợi ích nào đó. Thứ hai, Tịch Mộ Thiên quá để tâm đến cô gái này, đến mức không muốn cô lộ mặt trước dư luận. Vậy là lí do nào trong hai lí do này đây?

Vinh Phi Luân ghé lại gần Tịch Mộ Thiên, dò hỏi như một kẻ lăm chuyện: “Là khuê nữ của nhà tài phiệt hay chính trị nào thế?”

“Khuê nữ?”

Tịch Mộ Thiên chợt nhớ đến cô vợ bé bỏng ở nhà của mình, khóe môi bỗng nhếch lên: “Chỉ là một cô nhóc chẳng ra đâu vào đâu mà thôi. Cậu cũng biết cô ấy đấy, Tử Khâm, Hạ Tử Khâm...”

Nụ cười trên mặt Vinh Phi Lân như đông cứng lại. Hạ Tử Khâm và Tịch Mộ Thiên là hai người mà có đánh chết, Vinh Phi Lân cũng không nghĩ họ lại ở bên nhau. Hai người đó xét cả về điều kiện, hoàn cảnh và tính cách đều hoàn toàn khác biệt. Hơn nữa Tịch Mộ Thiên làm sao có thể để mắt đến một cô gái lồi thối như Hạ Tử Khâm, anh ta mắc bệnh ưa sạch sẽ cơ mà?

Nụ cười không thể nở trên môi Vinh Phi Lân được nữa, Tịch Mộ Thiên cũng chỉ nói qua loa như vậy, sau đó chẳng có ý tiếp tục nhắc đến vấn đề này.

“Em định khi nào quay về Vinh Thị? Hay là em cứ về đi, bắt đầu làm từ mảng Truyền thông Điện ảnh mà em thích!”

Vinh Phi Lân đứng bật dậy, dường như không thể tin vào những lời Tịch Mộ Thiên nói, thẳng thừng hỏi: “Anh có yêu cô ấy không? Anh có yêu Hạ Tử Khâm không?”

Ánh mắt Tịch Mộ Thiên lạnh lạnh nhìn Vinh Phi Lân: “Có yêu hay không thì cô ấy cũng là vợ của anh rồi, có gì khác biệt chứ?”

Vinh Phi Lân đột nhiên đưa tay túm lấy cổ áo Tịch Mộ Thiên, sắc mặt xám ngoét rất khó coi, ánh mắt hừng hực như đang cố gắng kiềm chế tâm trạng:

“Không yêu thì tránh xa cô ấy ra một chút, cô ấy không phải là đám đàn bà trước đây của anh, cô ấy không chơi bời, Hạ Tử Khâm chỉ là một con ngốc!”

Tịch Mộ Thiên gạt tay Vinh Phi Lân ra, mắt nheo nheo lại chăm chú nhìn Vinh Phi Lân hồi lâu, lạnh lùng nói: “Phi Lân, sự kích động của cậu có phần kì quặc, tôi lấy cô ấy không được sao?”

“Anh lấy cô ấy, hồi đó anh còn lấy chị tôi nữa, anh bỏ chị tôi suốt cả ngày trong căn nhà đó, chị tôi vào viện, sắp chết đến nơi rồi mà anh vẫn còn ở tận bên Pháp bàn hợp đồng làm ăn. Tịch Mộ Thiên, anh thật sự nghĩ rằng hôn nhân là tất cả ư?”

Lúc chuông cửa reo vang, Hạ Tử Khâm đang ngồi trong phòng khách xem tivi. Thực ra chính bản thân cô cũng không biết tivi đang phát cái gì, chẳng qua căn phòng quá lớn nên Hạ Tử Khâm nghĩ cần có chút tiếng động gì đó, nếu không nơi đây sẽ rất tĩnh lặng và cô đơn.

Cô đơn là cảm giác mà Hạ Tử Khâm thích nhất, cô thích ở một mình, từ nhỏ đã như vậy rồi. Lúc còn nhỏ, có một dạo Mẹ viện trưởng cứ tưởng cô bị mắc chứng tự kỉ, về sau còn nhờ người tìm bác sĩ tâm lí, bác sĩ một mực bảo đảm cô hoàn toàn bình thường, lúc ấy Mẹ viện trưởng mới yên tâm.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, cô bỗng cảm thấy không quen ở một mình, cô quen có một người đàn ông bên cạnh, quen với việc chờ đợi Tịch Mộ Thiên. Mà Tịch Mộ Thiên rất bận, lại hay phải đi tiếp khách nhiều, mặc dù đã cố gắng dành thời gian về với cô nhưng phần lớn thời gian trong nhà chỉ có một mình Hạ Tử Khâm.

Mới có hơn một tháng ngắn ngủi, Tịch Mộ Thiên đã biến cô chỉ biết ở trong nhà. Sống với Tịch Mộ Thiên hơn một tháng mà đắm chìm sâu hơn yêu Chu Thuyền bốn năm, bản thân Hạ Tử Khâm có thể cảm nhận rõ ràng sự đắm chìm ấy, nhưng cô không thể nào ngăn chặn được, điều này khiến Hạ Tử Khâm vô cùng hoảng loạn.

Nhiều khi nghĩ đến, Hạ Tử Khâm cảm thấy tương lai, hôn nhân, tình yêu. Dường như giữa cô và Tịch Mộ Thiên không hề có tương lai, tình yêu lại càng là một từ ngữ gây cười. Đàng sau cuộc hôn nhân này ẩn chứa điều gì, chính bản thân Hạ Tử Khâm cũng không thể đoán nổi, bởi không đoán nổi nên không thể xác định, mà không thể xác định nên mới tính toán thiệt hơn, đây có lẽ là căn bệnh phổ biến của phụ nữ.

Hạ Tử Khâm phát hiện ra rằng, bản thân mình một khi đã nghiêm túc không ngờ lại trở nên so đo thiệt hơn đến vậy, thậm chí muốn mơ hồ cũng chẳng thể mơ hồ được.

Tiếng chuông cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Hạ Tử Khâm, cô gần như lao ra mở cửa, xộc ngay vào mũi cô là mùi rượu nồng nặc, Hạ Tử Khâm còn chưa kịp xác định Tịch Mộ Thiên say đến mức nào, đã bị anh xoay người đè chặt vào cửa.

Cánh tay Hạ Tử Khâm bị Tịch Mộ Thiên giữ chặt trên cao, anh cúi đầu hôn siết lên môi cô, mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào cuống họng, lưỡi anh cuốn chặt lấy lưỡi cô, gấp gáp và có phần tàn bạo.

“Ừ ừ ừ...”

Hạ Tử Khâm vùng vẫy khỏi tay Tịch Mộ Thiên, cô đẩy anh ra, khoe môi có cảm giác đau nhói, lấy tay chấm lên thì thấy ngón tay dính máu tươi, môi cô bị người đàn ông này cắn rách.

“Tịch Mộ Thiên, anh say rồi!”

Hạ Tử Khâm bực bội, cô chẳng thèm đếm xỉa đến Tịch Mộ Thiên, đi vòng qua sau anh chạy vào trong nhà, mới đi được vài bước Tịch Mộ Thiên liền kéo cô lại phía sau bế thốc lên. Cửa phòng ngủ bị đá ra, Tịch Mộ Thiên bế Hạ Tử Khâm ném lên giường, sau đó lao bổ đến, đè chặt cô xuống, bàn tay to giữ chặt cầm cô.

Ánh đèn màu từ bên ngoài hắt vào phản chiếu qua mi mắt Tịch Mộ Thiên, lúc sáng lúc tối như ngọn lửa bập bùng. Hạ Tử Khâm không i rừng mình, bên dưới ngọn lửa dường như là núi băng, cái lạnh lẽo trào ra...

Khoe môi Tịch Mộ Thiên đột nhiên nhếch lên:

“Hạ Tử Khâm, thật không nhìn ra cô lại thủ đoạn đến thế, cô dựa vào cái gì mà quyến rũ đàn ông vậy hả? Dựa vào nhan sắc bình thường của cô hay là thân hình dâm dăng này?”

Hạ Tử Khâm ngậy người giây lát rồi vùng vẫy: “Anh nói lăng nhăng gì thế?”

“Tôi nói lăng nhăng ư?”

Rõ ràng Tịch Mộ Thiên say rồi, nói nhiều hơn hẳn:

“Cô có biết hôm nay Vinh Phi Lân nói gì với tôi không? Nó nói nó thất tình, bảo tôi không yêu cô thì tránh xa cô ra, nó sợ tôi ăn thịt cô sao? Nó thích cô, Hạ Tử Khâm, nó yêu cô. Hạ Tử Khâm, thế là thế nào? Được một thằng đàn ông như Vinh Phi Lân yêu chắc cô hài lòng, sĩ diện lắm nhỉ? Đáng tiếc cô đã là vợ của Tịch Mộ Thiên này rồi, không cần biết có tình yêu hay không, cả đời này cô phải là của tôi, hơn nữa tôi căm ghét nhất là sự phản bội, nhớ kĩ chưa Hạ Tử Khâm?”

Hạ Tử Khâm có vẻ hoảng sợ, cô đã thôi vùng vẫy, khuôn mặt dưới ánh đèn dường như trắng bệch, đôi môi cắn chặt nhìn trân trân vào mặt Tịch Mộ Thiên bướng bỉnh: “Tại sao lại lấy tôi?”

Ngọn lửa đang nhảy nhót trong mắt Tịch Mộ Thiên chợt tắt ngấm, đôi mắt khê nheo lại, những ngón tay nhẹ nhàng lướt qua trán rồi men theo má trượt xuống môi Hạ Tử Khâm, mơn man trong khoảnh khắc anh cúi xuống đặt nụ hôn lên đó, miệng lẩm bầm phát ra vài từ mơ hồ.

Hạ Tử Khâm chưa kịp nghe rõ là gì đã bị Tịch Mộ Thiên nhấn chìm trong cơn đam mê thể xác. Tịch Mộ Thiên hôm nay say mèm, bỗng trở nên hơi dè dặt, cứ như thể cô là một món đồ gốm dễ vỡ, cho dù là về mức độ hay cách thức hành sự của Tịch Mộ Thiên lúc này đều khác hẳn so với bình thường.

Mà sự dịu dàng và dè dặt này lại tựa cơn mưa xuân, từng giọt từng giọt ngấm dần vào trong mảnh đất trái tim khiến cô chìm vào cơn mơ hồ, cảm thấy có lẽ người đàn ông này cũng hơi hơi thích mình.

Ngoài sự nuông chiều, đêm nay, Hạ Tử Khâm thật sự cảm nhận được một Tịch Mộ Thiên hoàn toàn khác, dường như anh đã rũ lớp sương mù dày đặc ra, dần dần để lộ những góc khuất trong lòng.

7. Chương 13 - 14

Chương 13

Lời nói dối tuyệt đẹp, vì vậy mọi người thường bị che mắt bởi cái đẹp ấy, đến nỗi quên mất cả việc đi tìm kiếm chân tướng ẩn sau lời nói dối đó, bởi vì chân tướng thường là tàn khốc, đặc biệt là phụ nữ.

Hạ Tử Khâm nằm sấp trên chiếc giường lớn, mặt vùi sâu vào trong gối, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen như mun của cô, cả người cô co vào trong chăn giống như một con đà điểu vùi mình trong cát.

Tịch Mộ Thiên từ phòng tắm đi ra, không khỏi nhoẻn miệng cười, lại gần vỗ vỗ vào cái mông cong của cô:

“Dậy ăn sáng thôi, nếu còn buồn ngủ thì ăn sáng xong lại ngủ, dù gì em cũng chẳng có việc gì!”

Hạ Tử Khâm âm ừ vài tiếng rồi thò đầu ra khỏi gối, dán mắt nhìn Tịch Mộ Thiên, mắt cô mở to, miệng chu lên, trông giống như một cô bé mới ngủ dậy đang ngái ngủ.

Đôi môi Tịch Mộ Thiên cong lên, anh ngồi xuống đầu giường xoa xoa đầu cô: “Sao thế? Khó chịu trong người à?”

Hạ Tử Khâm gạt tay anh ra, hỏi: “Tịch Mộ Thiên, rốt cuộc những lời anh nói tối qua là có ý gì?”

Tịch Mộ Thiên tối qua uống say khướt, mười năm rồi anh chưa từng say đến mức độ đó. Những chuyện trước khi uống say anh còn nhớ rất rõ, xét cho cùng đàn ông ai chẳng ghen tuông, cơn ghen ập đến một cách kì lạ, thực sự rất khó chịu, một phần vì Hạ Tử Khâm, một phần khác là vì Phi Loan.

Hồi đó anh và Phi Loan kết hôn, Tịch Thị đang lâm vào cảnh khốn khó, mặc dù có Vinh Thị hỗ trợ nhưng Tịch Mộ Thiên vừa mới tiếp quản sự nghiệp nên vô cùng bận rộn, đến mức lạnh nhạt với vợ, đáng tiếc ở chỗ lúc Tịch Mộ Thiên có thời gian bù đắp thì Phi Loan đã đi xa, đó là nỗi nuối tiếc lớn nhất đời Tịch Mộ Thiên. Phi Loan xinh đẹp như vậy, tựa như một bông hoa đang hé mở rồi lại tàn ngay tức khắc.

Cũng chính vì vậy mà Tịch Mộ Thiên rất khó quên được người vợ đã khuất, anh không cảm thấy đó là tình yêu, nhưng là một người đàn ông, một người chồng, anh đã nợ Phi Loan quá nhiều, còn Hạ Tử Khâm...

Ánh mắt Tịch Mộ Thiên dừng lại trên người cô vợ bé nhỏ, cô không phải là Phi Loan nhưng lại chiếm một vị trí đặc biệt trong trái tim anh, trong nỗi nhớ của anh, khiến cho anh phải nổi cơn ghen tuông với Vinh Phi Lân. Tối qua về nhà anh đã nói gì với cô, lúc này Tịch Mộ Thiên chẳng còn nhớ rõ nữa, do đó bây giờ khi cô đòi tính sổ với anh, Tịch Mộ Thiên cảm thấy có hơi kì lạ.

Hạ Tử Khâm phát hiện Tịch Mộ Thiên dường như hoàn toàn không nghe những gì mình nói. Thế nhưng cô thấy vẫn nên nói rõ ràng:

“Tịch Mộ Thiên, em và Vinh Phi Lân tình cờ quen biết, chuyện này anh biết, em và anh ấy chỉ là bạn bè.”

Mắt Tịch Mộ Thiên sáng lên, nói nửa đùa nửa thật: “Bạn bè á? Đó là em nghĩ vậy thôi, hôm qua Phi Lân bảo với anh rằng nó thất tình, anh nghĩ đối tượng khiến nó thất tình chắc là em nhỉ?”

“Anh nói thế ý gì?”

Hạ Tử Khâm nhún mày, hỏi ngược lại. Mặc dù cô và Vinh Phi Lân không hề có quan hệ gì mờ ám, nhưng câu nói này của Tịch Mộ Thiên qua tai Hạ Tử Khâm lại trở nên vô cùng chướng tai.

Tịch Mộ Thiên mỉm cười đứng dậy:

“Đừng có cố tình bẻ cong ý của anh, anh chỉ hi vọng em nhớ kĩ thân phận của mình, em là Tịch phu nhân, mặc dù hiện nay chưa tiết lộ với giới truyền thông, nhưng đây sẽ không phải là bí mật vĩnh viễn. Ngôn ngữ, hành động của em trực tiếp ảnh hưởng đến hình tượng của tập đoàn, vì vậy em nên bắt đầu học cách thận trọng. Thôi được rồi, mau dậy ăn sáng đi!”

Lúc Tịch Mộ Thiên ra khỏi phòng ngủ rồi Hạ Tử Khâm mới phát hiện mình vốn định tính sổ với anh ta, thế mà lại bị anh ta giáo huấn lại. Đây cũng là lần đầu tiên Hạ Tử Khâm cảm thấy bản thân mình trước kia quá đơn giản, đối với Tịch Mộ Thiên mà nói, kết hôn chẳng phải là chuyện giữa hai người.

Tịch Mộ Thiên từ trong phòng thay đồ đi ra, trang phục đã chỉnh tề. Anh rất thích những bộ quần áo màu tối, đa phần áo sơ mi của anh đều là màu đen, hơn nữa ít khi thấy Tịch Mộ Thiên ăn mặc theo kiểu thoải mái. Từ lúc kết hôn cho đến giờ, ngoài đợt nghỉ dưỡng trên núi ra, Tịch Mộ Thiên gần như ngày nào cũng đóng quần áo vest, đi giày da, rất nghiêm túc nhưng cũng vô cùng phong độ. Sự mạnh mẽ và oai vệ ẩn đằng sau cái vẻ nho nhã ấy một khi đã thể hiện ra, có thể khiến những người xung quanh cảm thấy rất áp lực.

Hạ Tử Khâm thực sự có hơi sợ Tịch Mộ Thiên. Tịch Mộ Thiên trung thành với đồ ăn Tây, đơn giản mà dinh dưỡng, trong khi Hạ Tử Khâm lại chỉ thích những món bình dân. Cho dù là bữa nào, cô cũng ghét các món ăn Tây, nhưng bà giúp việc theo giờ đâu có nghe lời cô nói, mọi chuyện đều theo mệnh lệnh của Tịch Mộ Thiên.

Cuộc sống của Tịch Mộ Thiên rất nhợt nhạt, tất cả đều có trình tự, kế hoạch và quy luật. Ăn cơm, mặc quần áo, thậm chí nghỉ mát, thực đơn của cả tháng cũng được lên từ trước, cho dù buổi trưa anh không về, bà giúp việc cũng sẽ làm đúng theo thực đơn anh đã dặn. Hạ Tử Khâm đã nhiều lần cự nự Tịch Mộ Thiên về chuyện này nhưng đều bị người đàn ông này gạt đi với lý do vì sức khỏe.

Tịch Mộ Thiên còn ngăn cản không cho cô ăn quẩy rán và đồ nướng mà cô thích nhất, nói rằng các loại thức ăn này dễ gây ung thư. Hạ Tử Khâm cảm thấy Tịch Mộ Thiên đúng là chuyện bé xé ra to, cô đã ăn hơn hai mươi năm rồi, đã thấy làm sao đâu

Cô đành tức tối há miệng cắn một miếng Sandwich to và uống thêm ngụm sữa, cô muốn ăn quẩy, uống sữa đậu nành. Hạ Tử Khâm không hiểu nổi cùng là đàn ông trong một gia đình, tại sao khác biệt lại lớn đến thế? Cô còn nhớ trước kia Vinh Phi Lân hàng ngày đều mua quẩy và sữa đậu nành mang đến cho cô, vì sao đến lượt Tịch Mộ Thiên lại khác biệt thế nhỉ?

Hạ Tử Khâm cắn thêm vài miếng bánh nữa, đang định đặt xuống bàn thì tiếng Tịch Mộ Thiên từ sau tờ báo vọng lại: “Ăn hết đi, không được phép bỏ dở!”

Cứ như quản lý trẻ con không bằng. Hạ Tử Khâm bắt đầu thể hiện thái độ phản kháng với kiểu đối xử này, nhưng sau khi biết phản kháng không có hiệu quả, cô đành ngoan ngoãn khuất phục.

Tịch Mộ Thiên gấp gọn tờ báo trên tay đặt sang một bên, đứng dậy liếc nhìn cô. Hạ Tử Khâm nhanh tay nhét nốt miếng Sandwich vào miệng, tu ột hết cốc sữa, động tác vô cùng nhanh, trông rất buồn cười.

Tịch Mộ Thiên nhíu mày, cuối cùng không nói gì. Hạ Tử Khâm đứng dậy đưa túi xách cho anh, giống như những người vợ hiền thường hay làm, cô tiễn anh ra tận cửa, nhón chân hôn lên má anh. Tịch Mộ Thiên mở cửa bước ra ngoài, đột nhiên ngoảnh đầu lại nói: “Tuần sau là ngày giỗ bố anh, em chuẩn bị một chút rồi về nhà với anh một chuyến.”

Trong lúc Hạ Tử Khâm còn ngẩn người, Tịch Mộ Thiên đã đi mất.

Hạ Tử Khâm ngồi khoanh chân trên ghế sofa, sau lưng kê một cái gối, cô thư thái ngồi gõ chữ. Đây là những lúc Tịch Mộ Thiên không có ở nhà, chứ anh mà ở nhà, cô muốn tự do thoải mái thế này e không được, người đàn ông đó cứ thích để ý đến mọi hành động của cô, lại còn căn bệnh ưa sạch sẽ nữa chứ.

Cuộc sống vật chất ngày càng đầy đủ, Hạ Tử Khâm phát hiện mình không còn được tự do tự tại như trước kia, thích gì thì làm nấy, có ngồi trên bệ xí chơi game cũng chẳng có ai cấm cản. Nhưng giờ không được nữa rồi, Tịch Mộ Thiên không về thì cô nhớ, anh về cô lại thấy khó thích nghi. Đây là cuộc sống của Hạ Tử Khâm, nó khiến cô vô cùng mâu thuẫn.

Hạ Tử Khâm cảm thấy Tịch Mộ Thiên là một người sống theo khuôn phép, bất cứ chuyện gì vào tay Tịch Mộ Thiên đều phải theo trình tự, quy luật và bắt buộc phải thực hiện theo đúng nguyên tắc. Còn đối với kẻ lười biếng như cô, đây đúng là cực hình.

Hạ Tử Khâm gọi điện kể khổ với Mạch Tử, Mạch Tử thẳng thừng mắng cô đúng là ở trong phúc mà không biết mình có phúc.

Nói tóm lại đây hoàn toàn là chuyện vặt vãnh có thể bỏ qua. Có lẽ mỗi đôi vợ chồng đều cần có thời gian để hòa hợp, đặc biệt với những cặp giống như cô và Tịch Mộ Thiên, từ xuất thân cho đến trải nghiệm đều chẳng có điểm nào tương đồng, anh lại lớn hơn cô đến mười tuổi, mặc dù nhìn bề ngoài không thể nhận ra nhưng thực sự chung sống với nhau, Hạ Tử Khâm nhiều lúc nảy sinh ảo giác, cô cảm thấy Tịch Mộ Thiên như là bố của mình vậy.

Anh vừa chiều chuộng cô, cũng vừa quản lý cô từ chuyện ăn mặc cho đến đi đứng. Trong đầu Hạ Tử Khâm đột nhiên hiện lên hình ảnh tối qua, khuôn mặt cô nóng bừng. Mặc dù anh nói ra những lời khó nghe nhưng Hạ Tử Khâm quyết định sẽ tha thứ cho anh, bởi vì Tịch Mộ Thiên đang ghen, đó là một kiểu ghen rất ngang ngược, nó khiến Hạ Tử Khâm cảm nhận được rằng anh có thích mình. Thứ cảm giác này vừa mâu thuẫn vừa kì quái, Hạ Tử Khâm không cách nào ngăn bản thân mình thôi nghĩ như vậy.

Nếu một người đàn ông vì bạn mà ghen tuông, điều đó ít nhất cho thấy anh ta thích bạn. Đây có thể coi là chân lý không nhỉ?

Trên QQ [1], nick của Vinh Phi Lân đang nhấp nháy, màn hình hiển thị online bằng di động, chắc anh ta đang ở bên ngoài.

[1] Phần mềm trò chuyện trên mạng của Trung Quốc.

Hạ Tử Khâm mở khung chat ra: “Hạ Tử Khâm, anh đang ở dưới chung cư cũ của em, em ra đi, anh có chuyện muốn nói!”

Hạ Tử Khâm do dự giây lát rồi trả lời: “Đợi tôi khoảng mười phút!”

Vinh Phi Lân cất điện thoại, ngồi xuống bồn hoa, ngẩng đầu lên nhìn lên tòa chung cư. Bản thân anh thấy mình thật ngốc, tự nhiên lại chạy đến đây ngồi cả đêm. Rồi khỏi quán rượu là anh đến thẳng đây ngồi, rõ ràng biết cô đã chuyển đi nơi khác, nhưng Vinh Phi Lân vẫn cảm thấy nơi này gần với cô nhất, gần đến mức ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cô.

Hạ Tử Khâm như là số kiếp của cuộc đời Vinh Phi Lân, từ khoảnh khắc gặp cô, Vinh Phi Lân đã bén duyên rồi. Nhưng cái số kiếp này thật thê thảm, lúc anh chưa hiểu rõ tình cảm của mình dành cho Hạ Tử Khâm là gì, anh đã tự lún sâu vào trong đó.

Vinh Phi Lân cũng thử tìm kiếm lại sự phóng khoáng trước đây của mình, đeo ba lô lên, kê xác đám đàn bà con gái, muốn đến đâu sẽ đi đến đó. Nhưng lần này thì không được, cho dù là đi đến đâu anh cũng không thể gạt bỏ hình ảnh của Hạ Tử Khâm, giống như là bị trúng bùa mê thuốc lú vậy.

Lúc leo lên núi, nhìn thấy những bông hoa trên vách núi, anh lại liên tưởng đến Hạ Tử Khâm. Lúc ngồi trên thuyền phao vượt thác, anh cũng không còn cảm thấy kích thích như trước đây. Nói trắng ra, cho dù là làm chuyện gì, anh cũng muốn có Hạ Tử Khâm ở bên anh, không có cô bên cạnh, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

Khoảnh khắc gặp lại Hạ Tử Khâm, anh mới biết mình nhớ cô đến mức nào, nhưng đến khi anh chuẩn bị dốc lòng tỏ tình với cô thì cũng là lúc Hạ Tử Khâm thẳng thừng tuyên bố kết quả, cô đã kết hôn rồi. Một con nhóc lỏi thôi như chuột mà lại kết hôn nhanh như chớp trong lúc anh không có nhà sao?

Điều hoang đường nhất là chồng của cô không phải ai khác, lại chính là Tịch Mộ Thiên, anh rể của anh. Nghĩ ngợi suốt cả buổi tối, Vinh Phi Lân cũng vẫn chưa hiểu được đây rốt cuộc là chuyện gì, vì vậy anh buộc phải gặp cô.

Cô ngốc này có biết anh rể anh là loại người nào không? Anh rể anh chính là một doanh nhân hiện thực, lạnh lùng và tàn khốc, một người như thế sao có thể mang lại hạnh phúc cho cô?

Chương 14

Rất nhiều năm sau đó, Vinh Phi Lân vẫn không thể quên nỗi Hạ Tử Khâm của bây giờ. Cô ung dung bước đến, tà váy trắng phất phơ trong gió, mái tóc dài tung bay đằng sau. Đầu cô hơi cúi, tay che trán, không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt nhưng dáng điệu thướt tha và diêm lệ, giống như một bông hoa trong gió, nhìn thấy nhưng không thể nắm bắt.

Vinh Phi Lân đột nhiên có cảm giác ngoảnh đầu lại đã thấy sự đời xoay vần, rõ ràng chỉ mới có vài hôm mà cô đã không còn là Hạ Tử Khâm của trước đây, cô cách xa anh quá, xa đến mức không thể chạm đến.

Hạ Tử Khâm bước đến trước mặt Vinh Phi Lân, anh đang ngẩn ra nhìn cô. Đối với Vinh Phi Lân, Hạ Tử Khâm ngay từ đầu đã không coi anh là một người đàn ông đang theo đuổi mình. Nói một cách nghiêm túc, từ lúc vào đại học, trừ Chu Thuyền ra cũng từng có vài chàng trai theo đuổi cô, họ viết thư tình hay mời đi ăn cơm, đi xem phim, tất cả những thứ đó cho dù là cách nào cũng không ai giống như Vinh Phi Lân.

Chính vì vậy mà chẳng bao giờ cô nghĩ anh ta thích mình, thậm chí nói như kiểu của Tịch Mộ Thiên thì Vinh Phi Lân đã yêu cô. Trong ấn tượng của Hạ Tử Khâm, Vinh Phi Lân giống như một cơn gió nhẹ, một đám mây lướt qua, sẽ không dừng lại vì bất cứ ai. Một người đàn ông tự do như thế trong cuộc đời có thể có rất nhiều cuộc tình ngắn ngủi, nhưng tuyệt đối không phải với cô.

Hạ Tử Khâm ngày càng hiểu rõ bản thân, một người vô lo như cô thực ra cũng luôn hướng đến một thứ tình yêu vĩnh cửu. Trước đây có thể chỉ mơ hồ, nhưng bây giờ Hạ Tử Khâm đã biết rõ, cô cần tình yêu của

Tịch Mộ Thiên, cô muốn người đàn ông đó yêu mình chứ không phải là sự chiều chuộng như hiện nay, có thể con người ai cũng tham lam, đặc biệt là phụ nữ.

Hạ Tử Khâm đứng trước mặt Vinh Phi Lân đủ năm phút Vinh Phi Lân mới định thần lại, chìa tay ra nói: “Chìa khóa ở nhà trên đâu? Nếu như em không ở, cho anh mượn tạm một thời gian, dạo này không có chỗ ở!”

Hạ Tử Khâm dẫn đo giấy lát rồi giao chìa khóa cho Vinh Phi Lân. Mấy tháng tới đây Mạch Tử cũng không về, căn phòng này đang bỏ trống, hơn nữa cô chẳng biết phải từ chối Vinh Phi Lân như thế nào. Bạn bè với nhau, yêu cầu này không phải là quá đáng.

Vinh Phi Lân rút ví ra, lấy một xấp tiền nhét vào tay cô: “Đây là tiền nhà, coi như anh thuê của hai người, từ giờ đó coi như là cái ổ của anh rồi. Đi, đi mua đồ với anh!”

Hạ Tử Khâm còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Vinh Phi Lân kéo đến một siêu thị gần đó. Không phải là ngày nghỉ, cũng không phải là giờ tan tầm, thế nên siêu thị mặc dù lớn nhưng khách mua hàng cũng không nhiều. Vinh Phi Lân lấy một chiếc xe đẩy dúi vào tay Hạ Tử Khâm, bảo cô mau đẩy xe. Từ quầy đồ dùng đến quầy thực phẩm tươi sống, không bỏ qua bất cứ gian nào, xe đẩy đã đầy ắp đồ nhưng Vinh Phi Lân vẫn không ngừng nhét đồ lên xe. Hạ Tử Khâm thực sự không chịu được nữa liền ngăn anh ta lại:

“Vinh Phi Lân, anh mua nhiều đồ thế này phải ăn đến bao giờ cho hết? Hơn nữa những thứ này đều là thực phẩm sống, anh có biết làm không hả?”

Vinh Phi Lân nheo mắt, nở nụ cười: “Hạ Tử Khâm, trong mắt em Vinh Phi Lân này là một thằng chỉ biết ăn thôi đúng không? Hôm nay anh sẽ cho em biết khả năng của anh như thế nào, chắc chắn sẽ đạt tiêu chuẩn của đầu bếp ở nhà hàng năm sao đấy!”

Hạ Tử Khâm gập bụng cười: “Anh khoác lác quá rồi đấy!”

Nói là nói vậy nhưng lúc nhìn thấy Vinh Phi Lân nhanh nhẹn chuẩn bị đồ nấu nướng, Hạ Tử Khâm có hơi giật mình. Tay dao của Vinh Phi Lân rất nhanh nhẹn, đặc biệt là lúc thái sợi cà rốt, gần như sợi nào cũng đều tăm tắp, tốc độ lại nhanh, trông có vẻ thật sự chuyên nghiệp. Con dao nặng nề như đang múa trên tay Vinh Phi Lân, giống hệt một thanh gươm trong tay kiếm khách.

Vinh Phi Lân rửa táo dưới vòi nước, sau đó nhét vào miệng Hạ Tử Khâm: “Thế nào cưng? Choáng chưa?”

Hạ Tử Khâm cầm lấy táo, nói vẻ kinh ngạc:

“Anh có phải Vinh Phi Lân mà tôi quen không? Không bị yêu quái nhập vào đấy chứ?”

Vinh Phi Lân cười, vỗ ngực nói: “Yêu quái mà nhìn thấy một người đàn ông chính trực ngay thẳng như anh thế này cũng bỏ chạy mất dạng từ lâu rồi, còn dám nhập vào chắc? Nó lại chẳng sợ anh thu nó lại để luyện đan quá ấy chứ!”

Câu nói này khiến cho Hạ Tử Khâm cười lăn bò càng. Vinh Phi Lân ngẫm nghĩ một lát rồi bảo: “Trưa nay chúng ta sẽ ăn món cá hương sốt thịt, canh đậu phụ nấu ớt, bò chao dầu, rau xào, sa lát khoai tây. Thế nào, cũng được chứ hả?”

Mắt Hạ Tử Khâm như sáng lên, vội vàng gạt đầu lia lịa, toàn là những món cô thích ăn, món ngon ở trước mặt, Hạ Tử Khâm chẳng còn nhớ được cái gì nữa, lại còn nhắc:

“Sa lát khoai tây tôi muốn chua chua một chút!”

“Ok, sẽ làm chua chua!”

Vinh Phi Lân vui vẻ gạt đầu đồng ý.

Đến lúc bê đồ ăn bày lên bàn, mùi hương quyến rũ làm Hạ Tử Khâm nuốt nước bọt ừng ực. Hạ Tử Khâm sau một thời gian bị ép ăn đồ Tây đã ngán đến tận cổ, lúc này chẳng còn để tâm đến hình tượng của mình, ăn uống nhồm nhoàm, ăn no xong lau miệng mới phát hiện Vinh Phi Lân gần như chẳng hề động đũa, chỉ mãi ngồi ngây người ra nhìn mình ăn.

Hạ Tử Khâm cảm thấy ái ngại vô cùng, cô liền giả bộ gấp một đĩa thức ăn vào bát anh: “Anh mau ăn đi, nhìn em ăn có no được không?”

Vinh Phi Lâm đặt đĩa xuống, nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ tư lự: “Hạ Tử Khâm, anh rõ anh thực sự không hợp với em, trong lòng anh ấy ngoài việc kinh doanh ra, chẳng chứa được bất cứ thứ gì nữa. Nhất là chuyện tình cảm, chị gái anh chính là một ví dụ!”

“Chị anh?”

Mắt Hạ Tử Khâm như sáng lên, nói về vợ trước của Tịch Mộ Thiên, đến bây giờ với cô vẫn là một bí ẩn. Lấy Tịch Mộ Thiên làm như vậy rồi, dù là ở biệt thự nhà họ Tịch, biệt thự trên núi hay trong căn chung cư hiện tại cô đang sống, đều không có bất cứ vết tích nào thuộc về Vinh Phi Loan, cứ như thể con người ấy hoàn toàn chưa từng tồn tại.

Tịch Mộ Thiên cũng không bao giờ kể gì với cô, Hạ Tử Khâm chỉ biết cô ấy là chị gái của Vinh Phi Lâm, là đại tiểu thư nhà họ Vinh, ngoài ra không biết bất cứ thứ gì khác. Trước đây cô cũng không tò mò muốn tìm hiểu về người này, bởi vì đối với cô mà nói, Vinh Phi Loan chỉ là một người xa lạ mà thôi. Nhưng bây giờ, khi bản thân ngày càng để tâm đến Tịch Mộ Thiên, Hạ Tử Khâm cũng bắt đầu muốn tìm hiểu về cô ấy.

“Ừm, chị gái anh, chị gái anh là người như thế nào?”

“Chị gái anh là điển hình của mẫu tiểu thư con nhà khuê các, rất xinh đẹp, rất giỏi giang, biết chơi đàn dương cầm, biết hát, biết chơi cờ, biết vẽ tranh. Thực tế chị anh từng mở triển lãm, là do anh rể một tay tổ chức. Nếu bây giờ chị ấy còn sống, có thể chị ấy đã trở thành một nghệ sĩ dương cầm hoặc một họa sĩ rồi. Nói tóm lại, Hạ Tử Khâm à, em không thể bì với chị gái anh được, kể từ diện mạo cho đến tính cách, học vấn cho đến tài năng. Em có tu vài kiếp nữa cũng không bì kịp chị anh đâu!”

Những lời Vinh Phi Lâm nói có thể coi là khá tàn nhẫn. Lúc nói những điều này, giọng điệu của anh lạnh lùng và thản nhiên, ngoài ra còn phảng phất sự cô độc.

Sắc mặt Hạ Tử Khâm trắng bệch, môi cắn chặt nhìn Vinh Phi Lâm chăm chú, rất lâu sau cũng không nói lên lời, chỉ im lặng nhìn Vinh Phi Lâm, không biết trong lòng cô đang nghĩ ngợi điều gì.

Vinh Phi Lâm chậm chậm cầm đĩa lên, gấp thức ăn bỏ vào miệng, có vẻ gì đó khó nuốt. Hạ Tử Khâm đứng bật dậy, đi vài bước ra ghế sofa xách cái túi của mình lên rồi đi ra cửa. Tay cô vừa chạm vào cửa, Vinh Phi Lâm đã chạy đến giữ chặt tay nắm cửa:

“Sao thế? Em giận à? Anh không hiểu em giận cái gì chứ? Là vì ghen tị với chị gái anh hay em thích anh ta rồi, em yêu anh ta rồi? Tính ra lấy anh ta mới chỉ vài tháng thôi chứ mấy! Hạ Tử Khâm, em không cảm thấy tình yêu của em quá nông nổi ư? Anh còn nhớ mới mấy tháng trước em còn đang thất tình cơ mà? Hoặc giả em hoàn toàn không thích Tịch Mộ Thiên, mà chỉ thích địa vị và thân phận của anh ta thôi.”

“Bốp!”

Hạ Tử Khâm vung tay giáng cho Vinh Phi Lâm một cái tát, cắt đứt những lời anh đang nói. Môi Hạ Tử Khâm như run lên, cô hít một hơi thật sâu để trấn áp trái tim hoảng loạn, cô cố nặn ra một nụ cười mỉa mai:

“Đúng! Không sai. Vinh Phi Lâm, anh thông minh lắm! Tôi để mắt đến thân phận và địa vị của Tịch Mộ Thiên đấy. Anh có biết lúc tôi lấy anh ấy, anh ấy đã hứa với tôi điều gì không? Anh ấy giúp tôi giải quyết chuyện của cô nhi viện Thánh Tâm, khi nào Tịch Mộ Thiên còn sống trên đời sẽ hỗ trợ cho cô nhi viện Thánh Tâm, các bệnh viện dưới quyền của Tịch Thị miễn phí chữa trị cho bọn trẻ. Còn cả tấm thẻ VIP không giới hạn nữa chứ, trong ví tôi bây giờ có tận mấy tấm liên, thế nào? Tôi bán được giá lắm hả?”

Mặt Vinh Phi Lâm hết đỏ lại chuyển qua trắng bệch: “Những thứ ấy anh cũng có thể cho em được, em lấy anh đi, Hạ Tử Khâm, anh thích em!”

Hạ Tử Khâm đột nhiên cười lớn, đưa tay đẩy Vinh Phi Lâm ra, ánh mắt sắc bén lướt qua mặt anh ta: “Vinh Phi Lâm, cho dù tôi có bán mình, tôi cũng không bán cho anh đâu! Anh biết tại sao không? Bởi vì anh không phải Tịch Mộ Thiên, tôi không bì được với chị anh, anh cũng chẳng bì được với anh rể anh.”

Chỉ đến khi cánh cửa đóng sầm lại trước mặt, Vinh Phi Lân mới nhận ra mình đã làm hỏng hết mọi việc. Cuối cùng anh vẫn không thể kìm chế được bản thân. Vinh Phi Lân vô cùng hối hận, tại sao bản thân mình không ngốc nghếch một chút, sao không làm ngơ được sự thăm dò của Hạ Tử Khâm, hoặc giả vờ như không hiểu. Đáng tiếc tình cảm mãi mãi chiến thắng lí trí, anh đang đổ kị, đổ kị một cách điên cuồng với Tịch Mộ Thiên.

Bởi vì trong ánh mắt mơ hồ của Hạ Tử Khâm, anh nhìn thấy rõ ràng cô để tâm và thích Tịch Mộ Thiên, hoặc cũng có thể là tình yêu, có khi chính bản thân cô còn không biết. Những lúc nhắc đến Tịch Mộ Thiên, trong đáy mắt cô như có một ngọn lửa, sáng lăm, chói mắt lăm, nó khiến Vinh Phi Lân cảm thấy vô cùng đau đớn.

Ngọn lửa này không còn xa lạ với Vinh Phi Lân, mười năm trước đôi mắt chị gái anh, lúc nào anh cũng nhìn thấy, thậm chí lúc chị sắp rời xa cõi đời rồi, ngọn lửa ấy mới từ từ lịm dần. Chút hi vọng cuối cùng của Vinh Phi Lân tắt ngấm, tình yêu của anh còn chưa bắt đầu đã phải hạ màn. Điều này khiến anh không cam tâm.

Vinh Phi Lân ngây người hồi lâu, sau đó lấy điện thoại ra, ấn số điện thoại quen thuộc, đầu dây bên kia vừa nhắc máy, anh đã nói luôn: “Bố à, con sẽ về Vinh Thị!”

8. Chương 15 - 16

Chương 15

Lúc Tịch Mộ Thiên về đến nhà, Hạ Tử Khâm đang ăn dưa hấu, cô mặc quần ngắn thể thao màu trắng, áo hai dây xanh nhạt rất đáng yêu, tóc buộc cao để lộ cái cổ thon dài. Cô ngồi khoanh chân trên ghế sofa ngoài phòng khách, ôm nửa quả dưa tròn lẩn lẩn trong lòng, tay cầm thìa khoét từng miếng dứa vào miệng.

Với những thói quen tùy tiện của Hạ Tử Khâm, ban đầu Tịch Mộ Thiên tỏ ra rất khó chịu, hễ bắt gặp là phải uốn nắn ngay, nhưng đến bây giờ đột nhiên anh lại cảm thấy dễ thương. Dần dà, Hạ Tử Khâm đã ảnh hưởng không ít đến thói quen sống của anh, như cơn mưa dầm thấm nhuần vào trong đất, đợi đến khi định thần lại, những nhánh cỏ non nớt dưới mặt đất đã đâm chồi, cắm rễ vào lòng anh.

Tịch Mộ Thiên lắc đầu về ngăn ngấm, cúi nhìn xuống đồng hồ rồi nhíu mày bước đến gần: “Giờ em ăn dưa hấu, tí còn ăn được cơm nữa không? Anh đã nói bao lần rồi, trước bữa cơm không được ăn hoa quả hay ăn vặt, còn cả cái này...”

Tịch Mộ Thiên chỉ vào hộp kem đã trống rỗng ở trên bàn: “Hạ Tử Khâm, em bao nhiêu tuổi rồi mà chẳng khác gì đứa trẻ con thế? Em ăn nhiều lạnh thế mà không sợ ốm à?”

Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn anh: “Tịch Mộ Thiên, trong lòng anh em là một con nhóc không hơn không kém, anh có dám phủ nhận không? Anh đã thực sự coi em như một người phụ nữ, một người vợ chưa? Đương nhiên, ngoài việc lên giường!”

Sắc mặt Tịch Mộ Thiên sầm xuống.

“Em cố tình gây sự phải không? Muốn cãi nhau với anh hả?”

Mặt Hạ Tử Khâm cũng sầm xuống, cô cúi đầu hồi lâu không nói gì, trầm ngâm khoảng năm phút sau mới khe khẽ lên tiếng: “Xin lỗi, em không cố ý gây sự!”

Sắc mặt Tịch Mộ Thiên dịu dần, anh xoa xoa đầu cô: “Sao thế? Sắp đến kì sinh lí, tâm trạng không tốt, lúc này càng không nên ăn quá nhiều đồ lạnh như thế. Em quên là tháng trước em bị đau bụng mấy lần rồi à?”

Những lời nói này của Tịch Mộ Thiên hết sức tự nhiên, nhưng Hạ Tử Khâm lại cảm thấy không thoải mái, hai má đỏ hồng lên. Tịch Mộ Thiên mỉm cười nói: “Còn bảo em không phải trẻ con, có người lớn nào giống như em đâu?”

Hạ Tử Khâm đứng lên ghé vòng tay ôm cổ Tịch Mộ Thiên làm nũng: “Chúng ta hôm nay ra ngoài ăn có được không? Em muốn ăn đồ nướng.”

“Đồ nướng?”

Tịch Mộ Thiên nhú mày, nhưng lại bị đôi mắt to tròn của vợ thuyết phục, cuối cùng đành gật đầu đồng ý. Hạ Tử Khâm cười tíu tít, mừng rỡ thơm chụt lên má Tịch Mộ Thiên: “Tịch Mộ Thiên, anh tốt nhất, em thích anh!”

Giọng điệu làm nũng vô cùng trẻ con, thế nhưng qua tai Tịch Mộ Thiên bỗng trở nên vô cùng dễ chịu.

Ông Lưu tài xế liếc hai người qua gương chiếu hậu, miệng khẽ nở nụ cười. Ông đã theo nhà họ Tịch bao nhiêu năm nay rồi, gần như chính mắt nhìn thấy cậu chủ trưởng thành, chỉ cần liếc mắt một cái là biết ngay tâm trạng của Tịch Mộ Thiên tốt hay xấu. Mặc dù vẻ mặt anh lúc nào cũng rất lạnh lùng, nghiêm túc, nhưng lúc này từ trong đôi mắt ấy đang trào lên cảm giác ấm áp, dịu dàng. Ông Lưu dám khẳng định cậu chủ hôm nay rất vui.

Ánh mắt ông Lưu lướt qua Hạ Tử Khâm, khẽ gật gù, có thể cậu ấy thiếu một cô vợ như thế này, mặc dù kém xa về đẹp và tài nghệ của người vợ cũ nhưng lại hoạt bát, đáng yêu hơn nhiều. Có một người phụ nữ như vậy ở bên cạnh sẽ khiến cậu chủ cảm thấy vui vẻ, đỡ trầm uất. Thế mới nói lấy vợ giống như việc đi mua giày, có vừa chân hay không chỉ có mình biết rõ nhất.

Xe bật điều hòa, ngăn cách không khí trong xe với hơi nóng ngột ngạt bên ngoài. Tịch Mộ Thiên đặt laptop trên đùi, tay lướt qua các trang web. Bàn tay anh rất đẹp, những ngón tay thon dài, cho dù là co lại hay xòe ra đều giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Hạ Tử Khâm xòe bàn tay phải của mình ra so sánh nhưng bị Tịch Mộ Thiên tóm chặt, cảnh cáo: “Ngồi ngoan đi, cấm làm loạn, sắp đến nơi rồi!”

Nói vậy nhưng bàn tay anh vẫn không buông cô ra, vẫn giữ chặt lấy bàn tay Hạ Tử Khâm, nhẹ nhàng xoa xoa. Khuôn mặt Hạ Tử Khâm lại đỏ lên, cô ngó đầu sang: “Anh xem cái gì đấy? Tranh thủ từng phút một thế sao? Đây là cái gì mà trông như “sách trời” thế?”

Tịch Mộ Thiên phì cười: “Tiếng Pháp đấy, sao? Em chưa từng nhìn thấy à?”

Nói rồi ngoảnh đầu sang nhìn cô đùa cợt: “Anh đang nghi ngờ không hiểu em học đại học như thế nào đấy? Hơn nữa anh nhớ em tốt nghiệp ở trường danh tiếng cơ mà!”

Hạ Tử Khâm cười hi hi, tỏ vẻ bí ẩn ghé vào tai anh thì thầm: “Nói nhỏ cho anh biết, đừng cười em nhé, hồi em thi đại học may nhờ có Mạch Tử đoán đề, nào ngờ trúng tủ gần hết, thế là em đỗ vào trường danh tiếng. Đừng nói là tiếng Pháp, đến tiếng Anh thi cấp bốn mà em trượt đến “n” lần, bây giờ chắc là quên gần hết rồi. Nó biết em chứ em không biết nó!”

Tịch Mộ Thiên cười, ánh mắt lấp lánh nhìn cô: “Hạ Tử Khâm, rốt cuộc da mặt em dày đến mức nào hả? Điều đó mà em cũng dám nói ra với chồng em à?”

Nói rồi anh liền gấp máy tính lại, đặt sang một bên, quàng tay ôm Hạ Tử Khâm:

“Em có muốn tiếp tục đi học không? Trong nước cũng được, nước ngoài cũng được.”

Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn anh, giọng điệu có vẻ ai oán: “Em khó khăn lắm mới tốt nghiệp được, không muốn tiếp tục chịu tội đâu. Hơn nữa em là đứa con gái không có ý chí như thế đấy, Tịch Mộ Thiên, anh chê em chứ gì?”

Tịch Mộ Thiên cúi đầu, khẽ nói một câu: “Không học thì thôi, ở đâu ra làm lí lẽ thế!”

Anh đẩy cửa xe, hơi cúi đầu nhìn Tịch Mộ Thiên, bàn tay nhỏ nín chặt tay áo anh, lắc đầu nguây nguây: “Em không ăn đồ Nhật, không ăn đồ Tây đâu!”

Cô nhõng nhẽo hệt như một đứa trẻ con khiến Tịch Mộ Thiên dở khóc dở cười, anh gõ gõ đầu cô: “Chẳng phải em muốn ăn đồ nướng sao?”, nói rồi anh dắt tay cô đi vào bên trong.

Khoanh chân ngồi trên tatami [1], Hạ Tử Khâm cắn đũa chăm chú nhìn Tịch Mộ Thiên đang nướng thịt, đáng vẻ rất thành thạo. Cùng với tiếng xèo xèo là mùi thơm ngào ngạt bốc lên, làm người ta không khỏi thèm thuồng.

[1] Là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản.

Tịch Mộ Thiên gấp những miếng thịt đã nướng chín vào trong đĩa của mình, chấm nước tương xong anh mới để ra đĩa trước mặt Hạ Tử Khâm. Hạ Tử Khâm nôn nóng gấp ngay một miếng bỏ vào miệng, phồng mang trợn má nhai ngấu nghiến, không quên chỉ vào món sò: “Tịch Mộ Thiên, mau nướng cái này đi!”

Tịch Mộ Thiên khẽ cười nhìn cô rồi đặt mấy con sò lên vỉ nướng. Thực ra nhà hàng này Tịch Mộ Thiên không mấy khi lui tới, lần trước Vinh Phi Lân lôi anh đến, nói rằng đồ nướng ở đây ngon tuyệt. Kể ra hôm nay cũng là lần đầu tiên Tịch Mộ Thiên hầu hạ một người phụ nữ như thế này đây.

Nói vậy nhưng anh lại có cảm giác rất kì lạ, ngồi nướng đồ ăn cho cô anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ánh mắt Tịch Mộ Thiên lướt qua cái miệng đang phồng lên vì nhai của Hạ Tử Khâm, anh không khỏi lắc đầu cười, với tay lấy cái khăn ướt lau khóe miệng cho cô: “Trông lem nhem như con mèo rồi, cứ như thế hàng ngày anh không cho em ăn cơm không bằng. Kể ra thì khẩu vị của em và Phi Lân giống hệt nhau!”

Hạ Tử Khâm chột khựng lại, đặt đũa xuống, hồi lâu sau mới nói ra một câu: “Tịch Mộ Thiên, sau này em và Vinh Phi Lân sẽ không gặp nhau nữa, em nói thật đấy!”

Tịch Mộ Thiên nhướn mày, ánh mắt dừng lại trên mặt Hạ Tử Khâm: “Hôm nay cậu ấy đến tìm em à? Nói những chuyện gì?”

Tịch Mộ Thiên chợt nhớ ra chuyện hôm qua bố vợ gọi điện bảo anh giao công việc ở công ty Truyền thông Điện Ảnh dưới trướng Vinh Thị cho Vinh Phi Lân lo liệu, mà kì lạ ở chỗ chuyện này trước kia anh không chỉ một lần đề cập với Vinh Phi Lân, nhưng cậu ta lúc nào cũng từ chối, giờ bố vợ đột nhiên thông báo như thế là có ý gì?

Tịch Mộ Thiên là người tham vọng, đã không cho anh cơ hội thì thôi, đằng này bố vợ đã mang cơ hội dang tận tay cho anh rồi, anh cũng chẳng ngại mà tiếp nhận. Không phải anh coi thường Phi Lân, chỉ có điều ý chí của Phi Lân không ở đây, thay vì để Vinh Thị lụi bại trong tay cậu ta, chi bằng để nó hưng thịnh trong tay anh thì hơn.

Ý của bố vợ như thế nào anh là người hiểu rõ, dù gì anh cũng mang họ Tịch, hơn nữa lại không có con cái gì với Phi Loan, giao sự nghiệp nhà họ Vinh vào tay Tịch Mộ Thiên, bố vợ anh sao cam tâm cho được? Nhưng Phi Lân nghĩ gì nhỉ?

Ánh mắt Tịch Mộ Thiên dừng lại trên người Hạ Tử Khâm, chẳng lẽ là vì cô vợ bé nhỏ này của anh sao?

Hạ Tử Khâm rõ ràng muốn né tránh, cô ý thức được rằng chuyện xảy ra giữa cô và Phi Lân hôm nay, dù thế nào cũng không được nói cho Tịch Mộ Thiên biết. Do đó cô cứ lấp bắp, ậm ừ chối quanh. Đang không biết đối phó với Tịch Mộ Thiên ra làm sao thì ở bên kia vang lên giọng nói quen thuộc: “Tử Khâm! Hạ Tử Khâm, đúng là em rồi!”

Hạ Tử Khâm ngược đầu lên nhìn rồi chột khựng lại: “Chu Thuyền!”

Chu Thuyền không ngờ lại gặp Hạ Tử Khâm ở một nơi như thế này. Anh ta và cô đã bên nhau bốn năm, đi qua quãng thời gian tươi trẻ nhất của cuộc đời, cho dù đến phút cuối chia tay, nhưng trong lòng anh vẫn khó tránh khỏi một sự nuối tiếc. Mặc dù có thể hơi bi ối, nhưng Chu Thuyền chẳng hi vọng Hạ Tử Khâm sau khi chia tay mình sẽ sống tốt như thế.

Lúc đi ngang qua cửa sổ nhà hàng đồ nướng, đồng nghiệp bên cạnh ngoắc anh ta, nháy mắt nói: “Nhìn kìa, bên trong có người đẹp kìa!”

Đám đàn ông bao giờ cũng vậy, hễ đi cùng nhau là sẽ luôn chú ý đến đàn bà con gái, đặc biệt là những cô gái đẹp. Chu Thuyền cũng chẳng phải ngoại lệ, anh ta hào hứng nhìn theo, nào ngờ trong lòng đột nhiên lại vô cùng khó chịu, bởi người đẹp mà đồng nghiệp của anh ta nói đến chính là Hạ Tử Khâm.

Chu Thuyền chưa bao giờ thấy Hạ Tử Khâm là một cô gái xinh đẹp cho lắm, nhưng hồi còn học đại học, như vậy cũng có thể tạm coi là đẹp rồi, nếu không anh ta cũng chẳng theo đuổi cô làm gì. Sau khi tốt nghiệp, Hạ Tử Khâm ở nhà viết tiểu thuyết, không để ý đến ăn mặc như trước đây, nhất là khi so với Triệu Gia Kỳ ăn mặc thời trang, cô càng trở nên lồi thoi hơn bao giờ hết.

Triệu Gia Kỳ không xinh đẹp, nhưng biết chải chuốt trang điểm, lại ăn mặc sành điệu. Mỗi lần dẫn cô ra ngoài Chu Thuyền thấy cũng mát mắt. Cộng thêm việc Triệu Gia Kỳ có chút điều kiện, nếu lấy Triệu Gia Kỳ, ngoài vấn đề sĩ diện ra, anh ta còn bớt được vài năm cực khổ phấn đấu, thẳng đàn ông nào có thể từ chối?

Nhưng sự thay đổi của Hạ Tử Khâm mới lớn làm sao, chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, cô bỗng nhiên trở nên xinh đẹp lạ kì, hết như một con nhộng phá kén biến thành nàng bướm xinh đẹp, điều này khiến Chu Thuyền không khỏi chua xót, nhất là khi người đàn ông ngồi đối diện với cô lại là Tịch Mộ Thiên.

Chương 16

Chu Thuyền sao có thể không biết Tịch Mộ Thiên chứ, người cầm sào “con thuyền” Tịch Thị, gần đây lại nắm chức Tổng giám đốc tạm thời của Vinh Thị. Đối với một nhân viên bình thường như Chu Thuyền, đó là những nhân vật xa tận chân trời, chứ đừng nói chuyện với tới, chỉ cần được gặp mặt thôi cũng là vận may hiếm có rồi. Trong khi đó Hạ Tử Khâm lại...

Chu Thuyền nhìn Hạ Tử Khâm bằng ánh mắt ngạc nhiên không dám tin. Hôm nay cô mặc một chiếc áo phong lệch vai màu hồng nhạt, để lộ bờ vai thon thả, dây áo lót đen càng làm tôn lên làn da trắng của cô, trông có vẻ gì đó rất gợi cảm.

Hạ Tử Khâm có hơi kinh ngạc đứng bật dậy, quần short ngắn ôm vào cặp chân nuột nà, cô đi đôi giày màu bạc, vừa trong sáng lại vừa quyến rũ, khác hẳn với hình ảnh một cô gái đeo kính gọng đen, chân mang dép lê, đầu tóc bù xù của trước kia.

Hạ Tử Khâm bây giờ trong mắt bất cứ người đàn ông nào cũng là một cô gái đẹp, Chu Thuyền càng không thể tin nổi cô và Tịch Mộ Thiên có quan hệ gì, thế nhưng cảnh tượng thân mật giữa hai người khi này đập vào mắt anh ta, khiến anh ta đau đớn thất ruột thất gan.

Hạ Tử Khâm từ khi nào bỗng trở nên quyến rũ đến thế? Còn Tịch Mộ Thiên, Chu Thuyền nhớ anh ta là một người đàn ông góa vợ, mọi người đều biết điều này. Món đồ mình không cần nữa vứt đi, đến khi bị người khác nhặt mất mới phát hiện hóa ra đó là một món đồ tốt, người nhặt lên lại là người mà mình biết chắc rằng bản thân cả đời không bao giờ có thể đứng cao bằng anh ta, tâm trạng Chu Thuyền lúc này chua xót đến khó tả.

Sau cơn chua xót, anh ta rất muốn quay đầu bỏ đi, gặp lại Hạ Tử Khâm trong tình huống này không phải là kết quả mà Chu Thuyền mong muốn, nhưng anh ta lại bị đồng nghiệp kéo lại:

“Này, Chu Thuyền! Tôi nhớ hình như người đẹp kia từng đến tham dự đám cưới của cậu thì phải. Đúng rồi, nói là em gái đại học của cậu, phải không nhỉ? Ha ha, hồi đó đúng là có vẻ xuềnh xoàng lắm, thế mà hôm nay như biến thành một người khác vậy, nếu không nhìn kĩ là tôi chẳng nhận ra nữa đấy!”

Nói rồi anh ta nhìn Chu Thuyền bằng ánh mắt đổ kị về chua xót: “Chu Thuyền, thẳng ranh, cậu còn giỏi hơn bọn tôi nữa đấy! Vợ vừa có tài, em gái lại vớ được Tổng giám đốc Tịch, thế này cậu tha hồ tung hoành nhé, chỉ cần bảo em gái cậu nói giúp một câu, không biết chừng sẽ được chuyển thăng lên Tổng công ty ấy chứ, tiền đồ cứ phải gọi là rộng mở. Sau này có phát tài chớ quên anh em đấy!”

Chu Thuyền nở nụ cười gượng gạo, thân phận của Hạ Tử Khâm ngoài đám bạn học cùng hai người ra, những đồng nghiệp này đều không ai biết, bọn họ chỉ mới gặp cô ở trong tiệc cưới của anh ta.

Bị đám đồng nghiệp xúi giục ra chào hỏi, Chu Thuyền không thể bỏ qua sĩ diện của bản thân nên đành lì lợm bước đến, nhờ thế mà Hạ Tử Khâm được cứu nguy. Đúng lúc cô không biết nên nghĩ ra cách gì để đối phó với Tịch Mộ Thiên, may thay lại có Chu Thuyền xuất hiện. Sau một hồi ngạc nhiên, Hạ Tử Khâm nhanh chóng đứng dậy, nở nụ cười vô cùng độ lượng kiểu quân tử không thèm chấp nhất chuyện quá khứ:

“Chu Thuyền, lâu lắm không gặp, anh cũng đi ăn à?”

Thái độ nhiệt tình giả tạo của Hạ Tử Khâm lại càng khiến Chu Thuyền thêm bối rối không biết phải làm thế nào, anh ta chớp mắt: “Tử Khâm, dạo này em sao rồi?”

Hạ Tử Khâm nhanh chóng phát hiện ra mình đã chừa lợn lành thành lợn què rồi, không biết Chu Thuyền uống nhầm thuốc gì mà lại gọi tên cô một cách thân mật như thế, khiến cho Hạ Tử Khâm suýt chút nữa nhầm tưởng “kẻ phản bội” không phải anh ta mà là chính cô.

Lần đầu tiên Hạ Tử Khâm nhận ra một gã đàn ông như Chu Thuyền chẳng phải thứ gì tốt đẹp, còn bản thân nhận ra mình đã quá ngốc nghếch, ngốc đến nỗi đi yêu anh ta suốt bốn năm trời, chẳng trách Mạch Tử bảo đầu óc của cô có vấn đề.

Sắc mặt Hạ Tử Khâm chợt sầm xuống, vẻ tốt bụng ban nãy dường như tan biến, Hạ Tử Khâm cắn chặt răng, đúng vào lúc cô tưởng Tịch Mộ Thiên sẽ không đếm xỉa đến chuyện này thì anh bỗng nhiên đứng dậy, một tay túm lấy túi xách của Hạ Tử Khâm, tay kia nắm lấy tay cô, ra lệnh: “Ăn xong rồi thì về nhà thôi!”

Nói rồi không để cô kịp phản ứng, anh đã kéo tay cô ra quầy thanh toán. Thanh toán xong, Hạ Tử Khâm thậm chí còn không kịp nói lời tạm biệt với Chu Thuyền đã bị Tịch Mộ Thiên kéo ra khỏi hàng đồ nướng.

Ngồi vào trong xe, Hạ Tử Khâm ngoảnh đầu nhìn lại vẫn còn thấy sắc mặt trắng bệch của Chu Thuyền. Chiếc xe rẽ hướng, cửa hàng đồ nướng bị bỏ lại phía sau.

Trong xe rất yên tĩnh, Hạ Tử Khâm cảm thấy không khí có chút gì đó không bình thường, cũng có thể do cô có tật giật mình. Hạ Tử Khâm liếc Tịch Mộ Thiên, anh ngồi im lìm một góc, cúi đầu xuống tiếp tục lướt web, ánh sáng từ màn hình phản chiếu trên mặt, khiến cho khuôn mặt ấy càng trở nên mơ hồ.

Trong lòng Hạ Tử Khâm bỗng trào lên một cảm giác lo lắng, tâm tư của Tịch Mộ Thiên ra sao xưa nay cô chưa bao giờ đoán được, mà nếu muốn biết cô chỉ có thể hỏi một câu ngốc nghếch: “Này Tịch Mộ Thiên, anh quen Chu Thuyền à?”

Giọng nói của cô nhỏ xíu, rõ ràng là có vẻ dè dặt, Tịch Mộ Thiên yên lặng vài giây mới khẽ ậm ừ. Tâm trạng Hạ Tử Khâm chuyển từ lo lắng qua thấp thỏm, mâu thuẫn. Cô bối rối đưa tay lên gỡ cái cặp tóc bằng pha lê trên đầu xuống, những lọn tóc đen như mun tung ra, lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cô nghịch ngợm mấy lọn tóc trên tay, khẽ liếc nhìn Tịch Mộ Thiên: “Sao anh quen anh ta?”

Giọng nói có vẻ trầm, khô khốc nhưng rõ ràng rất gương gao. Tịch Mộ Thiên hơi ngẩng đầu, giọng nói vẫn bình thản như thường lệ nhưng lại khiến Hạ Tử Khâm càng thêm u uất: “Hạ Tử Khâm, em đừng quên chúng là đã quen nhau như thế nào nhé. Tối đó em lèm bèm cái gì, chẳng nhẽ em không còn nhớ chút nào sao?”

Câu nói này của Tịch Mộ Thiên khiến Hạ Tử Khâm lập tức im bật, người đàn ông này luôn biết điểm yếu của cô nằm ở đâu. Trên đường về nhà, Hạ Tử Khâm trầm ngâm suy nghĩ, rốt cuộc tối hôm đó cô đã nói gì với Tịch Mộ Thiên nhỉ? Cái bộ dạng ngây ngô ấy lọt vào mắt Tịch Mộ Thiên, lạ kì thay, nỗi khó chịu trong lòng bỗng chốc tan biến đâu mất.

Kì thực Tịch Mộ Thiên đã quên bống từ lâu đêm đó Hạ Tử Khâm đã nói với anh những gì? Người đẹp ở trước mặt, anh làm gì còn nhớ nổi cô đã lèm bèm điều gì, hơn nữa vừa lên đến giường, miệng cô không kêu đau thì cũng là rên rĩ. Nhưng Tịch Mộ Thiên rất hiểu Hạ Tử Khâm, anh biết rõ đấy là cách tốt nhất để bịt miệng cô lại.

Chính bản thân Tịch Mộ Thiên cũng không phát giác ra rằng, sự thay đổi âm thầm cũng là một phần của cuộc sống, Hạ Tử Khâm đã dần trở thành trọng tâm trong cuộc sống của anh. Chuyện của cô, sinh nhật của cô, sở thích của cô, khẩu vị của cô, ngay cả cá tính của cô... đều được Tịch Mộ Thiên nắm rõ như lòng bàn tay.

Lòng kiêu hãnh của Tịch Mộ Thiên lớn bằng trời, gần như từ lúc mới sinh ra đã có rồi, vì vậy một gã đàn ông hèn kém như Chu Thuyền đâu có lọt vào mắt anh, giao điểm duy nhất giữa hai người họ chính là cô ngốc Hạ Tử Khâm.

Còn về những chuyện ngày xưa, Tịch Mộ Thiên chẳng mấy để tâm, dù gì cũng là quá khứ rồi, cứ mang ra nhai đi nhai lại thật chẳng về vang gì, nhưng ban nãy cảm giác khó chịu cũng là khó tránh. Từ lúc quyết

định lấy Hạ Tử Khâm về, Tịch Mộ Thiên đã đưa cô vào danh sách sở hữu của mình, cũng vì vậy mà anh để tâm đến Vinh Phi Lâm nhiều hơn là cái gã bạn trai cũ tên Chu Thuyền của Hạ Tử Khâm.

Về đến nhà, Hạ Tử Khâm ra ban công, lấy di động gọi cho Mạch Tử.

“Mạch Tử, có phải lúc uống say tớ thường hay nói nhảm không?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng hừ giọng nói của Mạch Tử: “Giờ cậu mới biết sao? Mỗi lần cậu uống say là mệt lử nhĩ lắm, chuyện cũ chuyện mới cậu đều mang ra ca cẩm hết một lượt, thậm chí chuyện lúc còn nhỏ, tớ làm hỏng quần áo con búp bê của cậu, cậu cũng nhớ. Hạ Tử Khâm, cậu là đồ quỷ nhỏ mọn thù dai, tớ còn lạ gì cậu nữa. Hạ Tử Khâm, cậu uống say lại chán sống đấy à?”

Câu nói sau cùng nâng cao hân âm lượng, khiến àng nhĩ của Hạ Tử Khâm cảm thấy ngứa ngáy, cô vội vàng kéo điện thoại ra xa tai. Hạ Tử Khâm nhất thời quên mất chuyện lúc lên đại học, bởi vì uống rượu mà có một lần tim bị tái phát, Mạch Tử đã nghiêm cấm cô động đến rượu.

Hạ Tử Khâm thè lưỡi, dè dặt kê điện thoại vào tai chống chế:

“Ai uống rượu chứ? Tớ chỉ hỏi chơi vậy thôi!”

“Hỏi chơi á?”

Mạch Tử không mấy tin vào những gì Hạ Tử Khâm nói: “Nói tóm lại, Hạ Tử Khâm, tớ không cho phép cậu động đến rượu, biết chưa hả? Tớ không muốn đến lúc tớ về lại nhìn thấy cậu nằm trong bệnh viện đâu. Mặc dù cậu đã lấy chồng nhưng vẫn thuộc quyền quản lí của tớ!”

Hạ Tử Khâm vội vàng tìm cơ cúp máy, Mạch Tử nhiều lúc còn tỉnh ranh hơn cả Tịch Mộ Thiên, nhất là xét về việc hiểu rõ con người cô, chẳng có chuyện gì giấu được Mạch Tử cả.

Không biết có phải vì Mạch Tử mỗ quạ hay không, nửa đêm Hạ Tử Khâm bị đau dạ dày, mới đầu chỉ hơi đau, cô nghĩ có khi chỉ cần nằm sấp một lúc là khỏi, thế là nghiêng rống chịu đựng.

Tịch Mộ Thiên vẫn đang làm việc trong thư phòng, tiến hành kiểm tra lần cuối hạng mục đầu tư gần đây nhất của tập đoàn. Hạng mục này nếu đi vào hoạt động, theo đánh giá bước đầu có thể khiến lợi nhuận năm nay của Tịch Thị tăng gấp đôi, mà quan trọng hơn cả, cổ phần thị trường cũng sẽ tăng thêm vài phần trăm, đồng nghĩa rằng vương quốc thương nghiệp của Tịch Mộ Thiên sẽ bước lên một bậc thềm mới.

Làm việc đến tận nửa đêm Tịch Mộ Thiên mới quay về phòng ngủ, thấy Hạ Tử Khâm nằm cô quắp như con tôm, đầu đầy mồ hôi, Tịch Mộ Thiên thật sự hoảng sợ. Chẳng kịp thay quần áo cho cô, anh vội vàng quàng chiếc áo choàng tắm qua người Tử Khâm rồi bế cô đến bệnh viện.

Viêm dạ dày thứ phát. Nằm trong phòng VIP của bệnh viện thuộc Tịch Thị, toàn thân Hạ Tử Khâm mềm nhũn như một quả cà héo, cô ngược mắt lên nhìn chai nước truyền đang chậm chạp nhỏ giọt, không biết đến đời thuở nào mới truyền xong.

Vừa mới động dậy cánh tay một chút cô đã bị Tịch Mộ Thiên giữ chặt, nhúu mày nhìn, Hạ Tử Khâm chớp mắt lia lịa, khẽ nói về ái ngại: “Tịch Mộ Thiên, em muốn đi vệ sinh!”

9. Chương 17 - 18

Chương 17

Tịch Mộ Thiên có nằm mơ cũng không ngờ có ngày mình lại vợ phải người phụ nữ như Hạ Tử Khâm, chỉ nuôi cô ở trong nhà thôi cũng khiến cho cuộc sống vốn rất có trình tự của anh trở nên hỗn loạn hết cả.

Tịch Mộ Thiên thậm chí không biết rốt cuộc cô đã bình an lớn lên bằng cách nào, thậm chí còn nhí nhảnh vui tươi, đúng là một kì tích.

Đối mặt với ánh mắt trêu ghẹo rất rõ ràng của viện trưởng Sở, Tịch Mộ Thiên cũng phải đỏ mặt, khỏi cần nghĩ cũng biết, con nhóc này ăn cả một hộp kem to, nửa quả dưa hấu, còn ăn gì nữa cô sống chết không chịu khai. Cộng thêm bữa đồ nướng tối qua, nào là thịt, nào là hải sản, dạ dày của cô không bị viêm mới lạ.

Còn mình thì sao? Một người xưa nay luôn lạnh lùng đến vậy, ấy thế mà lại bị ánh mắt tội nghiệp của Hạ Tử Khâm dụ dỗ, không làm chủ được bản thân, chiều chuộng theo cô vô điều kiện nên mới gây ra hậu quả này. Tịch Mộ Thiên thấy bản thân mình đúng là tự làm tự chịu.

Tịch Mộ Thiên lắc đầu thở dài, Hạ Tử Khâm chỉ nằm một chỗ thôi cũng khiến anh cảm thấy mệt mỏi rồi, mạch máu của cô mạnh hơn người bình thường, chỉ cần hơi cử động một chút là chảy máu, lại phải bảo y tá cầm lại kim truyền, lớn bằng ngón này rồi vẫn còn sợ tiêm.

Tịch Mộ Thiên nhớ lại buổi tối hôm trước mà bỗng thấy buồn cười, lúc y tá cầm cây kim vào, Hạ Tử Khâm một tay siết chặt tay Tịch Mộ Thiên, khuôn mặt vùi vào ngực anh, toàn thân cứng đờ, thậm chí còn run rẩy. Y tá luôn miệng nhắc nhở cô thả lỏng, nhưng dường như cô chẳng nghe thấy gì, giống hệt một đứa trẻ con đang làm nũng.

Khó khăn lắm mới cầm được kim vào, cô lại cử động. Sau vài lần như thế, mắt Hạ Tử Khâm đã ngân ngấn nước, đầy vẻ tủi thân, thỉnh thoảng cô lại len lén liếc nhìn anh. Tịch Mộ Thiên muốn tức không được, muốn cười cũng chẳng xong, tuy nhiên trong lòng anh có cảm giác hơi xót xa.

Thầm thở dài, Tịch Mộ Thiên lại đặt laptop sang một bên rồi gọi y tá vào, còn mình thì xoay người, một tay vòng ra sau lưng Hạ Tử Khâm giữ lấy tay cô, một tay vòng qua eo ôm chặt người cô. Y tá vội vàng đẩy giá treo nước truyền đi theo ra nhà vệ sinh.

Tịch Mộ Thiên xua tay bảo cô y tá ra ngoài, còn mình thì bế thốc Hạ Tử Khâm đến bồn cầu, đưa tay ra định cởi quần cho cô nhưng Hạ Tử Khâm cuống quýt nói: “Không! Không cần đâu, em tự làm được...”

“Không được động đây!”

Tịch Mộ Thiên chẳng buồn đếm xỉa đến lời “khẩn cầu” của Hạ Tử Khâm, thẳng thừng tụt cái quần bệnh nhân rộng thùng thình của cô xuống. Hạ Tử Khâm mặt đỏ đến tận mang tai, vừa ngồi xuống bồn vừa ấp úng nói:

“Cái đó... Tịch Mộ Thiên, anh ra ngoài được không? Anh ở trong này... em... em không quen.”

Tịch Mộ Thiên liếc cô: “Xong thì gọi anh!”, nói rồi còn cẩn thận dặn dò: “Không được tùy tiện cử động đâu đấy!”

Dặn dò xong Tịch Mộ Thiên mới quay người đi ra, còn lịch sự đóng cửa lại. Đợi cửa nhà vệ sinh đóng rồi, Hạ Tử Khâm mới cúi đầu, chỉ mong có thể cầm đầu vào nhà vệ sinh mà chết quách đi cho xong, cứ như một kẻ tàn phế để cho Tịch Mộ Thiên phải cởi quần hộ, lại còn...

Đáng ngượng nhất là một người đàn ông mặt lạnh như Tịch Mộ Thiên lại làm những chuyện này một cách hết sức thản nhiên, điều này càng khiến cho Hạ Tử Khâm cảm thấy xấu hổ hơn.

Đi tiểu xong, vừa đứng dậy, bồn tự động xả nước, Tịch Mộ Thiên nghe tiếng nước chảy liền đẩy cửa bước vào. Hạ Tử Khâm chỉ kịp kéo cái quần lót của mình lên. Nhìn thấy anh, cô nhất thời không biết phản ứng ra sao.

Còn chưa định thần lại, Tịch Mộ Thiên đã kéo quần của cô lên. Hạ Tử Khâm nhận ra những chuyện đáng xấu hổ nhất trong cuộc đời mình đều đã xảy ra vào đêm nay rồi, đây đúng là một thách thức đối với cô. Thôi thì để mặc nó vậy, dù gì cũng đến nước này rồi.

Thế mới nói Mạch Tử bảo Hạ Tử Khâm là dây thần kinh quá thô cũng không hoàn toàn vô lí, không chỉ thô mà mặt còn dày nữa.

Thực ra Tịch Mộ Thiên không hề lạnh lùng như cái vẻ bề ngoài của anh, đây có lẽ là thu hoạch lớn nhất trong lần nhập viện này của Hạ Tử Khâm. Thậm chí Tịch Mộ Thiên còn rất chu đáo, chu đáo đến mức Hạ Tử Khâm cảm thấy khó thích nghi.

Tim của cô không tốt, truyền dịch rất chậm, gần như cả ngày phải đeo bình truyền, rõ ràng đã mời y tá có chuyên môn về nhà rồi, nhưng Tịch Mộ Thiên gần như không cần đến, tất cả mọi vấn đề của Hạ Tử Khâm đều do anh tự lo liệu. Bón cơm, uống nước, thậm chí là tắm rửa, đi vệ sinh, tóm lại là mọi vấn đề sinh hoạt hàng ngày của Hạ Tử Khâm đều do anh một tay phục vụ.

Nhiều lúc sự chăm sóc của Tịch Mộ Thiên làm Hạ Tử Khâm nhầm tưởng mình là một bệnh nhân bị liệt toàn thân, chỉ có cái miệng là cử động được. Nghĩ thì là vậy nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hạ Tử Khâm không ngờ Tịch Mộ Thiên lại là một người đàn ông ấm áp đến vậy, đột nhiên cô nghĩ, lấy được anh đúng là may mắn lớn nhất cuộc đời mình, không biết chừng mộ phần của người thân cô đã mọc cả xanh non. Nhưng mộ phần nhà cô ở đâu? Điều này phải chờ sau này kiểm chứng vậy kìa. Khoẻ nhớn miệng cười, lắng tai nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài. Tịch Mộ Thiên đang họp, bởi vì cô nhập viện nên các lãnh đạo cao cấp của Tịch Thị và Vinh Thị gần như ngày nào cũng phải vào bệnh viện một chuyến, phòng bệnh bên ngoài đã trở thành phòng họp của Tịch Mộ Thiên, cũng may là phòng rất rộng.

Giọng nói quả quyết vang lên đầy trọng lượng, Hạ Tử Khâm dễ dàng nhận ra giọng điệu ngang tàng, khí phách, rất có sức hút ấy của anh, nghe nhiều còn thấy gợi cảm. Thực ra Tịch Mộ Thiên đúng là rất gợi cảm, đặc biệt là trong chuyện giường chiếu.

Hạ Tử Khâm đưa bàn tay lên xoa xoa khuôn mặt đang nóng bừng của mình, cúi đầu khẽ lẩm bẩm: “Hạ Tử Khâm, mày đang nghĩ bậy bạ gì thế hả?”

Hai ngày ở trong bệnh viện, tối nào Tịch Mộ Thiên cũng chen lên giường ôm cô ngủ, mỗi sáng tỉnh dậy cô đều cảm nhận sự biến đổi sinh lý rõ rệt trên người Tịch Mộ Thiên, điều này khiến cho Hạ Tử Khâm không mấy tự nhiên.

Lúc Tịch Mộ Thiên đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô vợ bé nhỏ đang lấy tay ôm mặt ngồi ngệt ra, khóe miệng khẽ nhếch lên cười, anh chợt thất thần.

Hạ Tử Khâm ngẩng đầu lên, nói đầy vẻ hiểu chuyện: “Tịch Mộ Thiên, anh không cần ở đây với em suốt ngày thế đâu, anh phải đi làm chứ! Ở đây có y tá là được rồi, anh còn nhiều việc phải làm mà.”

Tịch Mộ Thiên lại gần, đưa tay sờ trán Hạ Tử Khâm, bưng mặt cô lên lẩm bẩm: “Không bị sốt, sao mặt lại đỏ bừng thế này?”

Mặt Hạ Tử Khâm lại càng đỏ bừng thêm, ánh mắt lấp lánh, miệng lẩm bẩm: “Ồ, hơi nóng.”

Tịch Mộ Thiên ngoảnh đầu nhìn nhiệt kế, nhiệt độ trong phòng dưới hai mươi độ. Anh nhíu mày, quan sát cô vài giây rồi nói: “Không nóng, nhiệt độ vừa phải mà. Còn nữa, nếu em biết anh nhiều việc, sau này hãy biết tự chăm sóc bản thân, đặc biệt là mấy thứ đồ ăn như là kem đó, sau này không được ăn nghe chưa?”

Hạ Tử Khâm chu mỏ nhưng không dám cãi lại, dù sao sau này cô có lén ăn, Tịch Mộ Thiên cũng chẳng biết được mà cấm. Hạ Tử Khâm vừa nghĩ vậy đã nghe Tịch Mộ Thiên nói: “Để anh biết được thì em đừng trách!”, giọng điệu đầy hăm dọa.

Cô y tá bước vào nói Viện trưởng có việc cần tìm Tịch Mộ Thiên, Tịch Mộ Thiên liếc nhìn chai truyền của Hạ Tử Khâm rồi quay người bước ra khỏi cửa.

Viện trưởng và bố Tịch Mộ Thiên là bạn thân thiết, hai nhà có giao tình đã lâu, cũng coi như là bậc tiền bối của anh, nhìn Tịch Mộ Thiên lớn lên đương nhiên phải khác với những người khác, Tịch Mộ Thiên cũng rất kính trọng bậc trưởng bối này.

Nói thật lòng, Viện trưởng Sở vô cùng ngạc nhiên khi thấy nửa đêm nửa hôm, Tịch Mộ Thiên hốt hoảng bế một cô gái ăn mặc xộc xệch lao vào bệnh viện. Bố mẹ mất sớm, Tịch Mộ Thiên trở thành đứa trẻ lớn trước tuổi, vì thế mà đứng trước mọi vấn đề trong cuộc sống tâm trạng của anh luôn điềm đạm, ít biến động. Ngay cả khi bố mẹ sắp qua đời, mặc dù đau khổ khó che giấu nhưng cũng không đến mức hốt hoảng như thế. Điều này chứng tỏ cái gì?

Viện trưởng Sở biết tối hôm đó cuối cùng Tịch Mộ Thiên cũng trở về giống như một con người bình thường, có đầy đủ các trạng thái tâm trạng hỉ, nộ, ái, ố. Một người đàn ông hốt hoảng vì vợ bị bệnh.

Cũng vì lẽ đó, Viện trưởng Sở bỗng cảm thấy vô cùng tò mò về cô vợ trẻ của Tịch Mộ Thiên, thậm chí còn tò mò hơn cả việc anh cưới gấp. Nói Hạ Tử Khâm là “cô vợ bé bỏng” quả không sai chút nào, một cô nhóc chưa lớn, nếu không nhìn hồ sơ của cô, chắc Viện trưởng Sở còn nghĩ đây là một nữ sinh mới bước ra khỏi cánh cửa nhà trường.

Mặc dù đang ốm nhưng khuôn mặt trẻ trung bừng lên sức sống ấy vẫn khiến viện trưởng Sở phải ngạc nhiên. Hơn nữa, ngay bản thân Tịch Mộ Thiên cũng không nhận ra ánh mắt của mình nhìn vợ lại ám áp biết nhường nào. Do vậy, có những chuyện làm Viện trưởng Sở rất khó giải quyết.

Ngẩng đầu nhìn thấy Tịch Mộ Thiên bước vào, ông liền vẫy vẫy tay: “Tịch Mộ Thiên đến rồi à, mau ngồi đi!”

Viện trưởng Sở gấp đóng hồ sơ bệnh án trước mặt lại, hỏi thẳng

“Cháu có biết tim của Tử Khâm có vấn đề không?”

Tịch Mộ Thiên ngây người, sau đó khẽ gật đầu, trước đây trong tư liệu về Hạ Tử Khâm mà Tiểu Dương đưa cho anh có nhắc đến việc này, hình như không quá nghiêm trọng, hơn nữa thấy cô nhảy nhót suốt ngày, Tịch Mộ Thiên cũng không cảm thấy đây là vấn đề lớn. Nhưng đột nhiên viện trưởng Sở lại nhắc đến nó một cách nghiêm túc, tim của Tịch Mộ Thiên như thót lại. Anh hiểu, nếu không nghiêm trọng, Viện trưởng Sở chắc chắn đã không nhắc đến.

Viện trưởng Sở chăm chăm nhìn Tịch Mộ Thiên: “Bệnh của Tử Khâm, y học gọi là khuyết tật vách ngăn tâm thất. Nói cụ thể hơn, trên vách ngăn giữa hai tâm thất trái, phải có một lỗ hổng. Vì vậy khi tim co bóp, máu sẽ từ tâm thất trái có áp lực cao chảy sang tâm thất phải có áp lực thấp. Nếu lỗ hổng này lớn, gánh nặng tăng lên gấp đôi với tâm thất phải trong một thời gian dài, sau này đến tuổi trung niên sẽ dễ bị suy tim. Bệnh nhân bị nặng có thể dẫn đến việc van động mạch chủ đóng không kín hoặc bị viêm nội mạc tim cấp tính do vi khuẩn.”

Ông dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Điều quan trọng nhất là người mắc bệnh này nếu có bầu chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm ạ?”

Sắc mặt Tịch Mộ Thiên thay đổi thấy rõ: “Nguy hiểm cho đứa bé hay ẹ ạ?”

Viện trưởng Sở nhìn thẳng vào mắt Tịch Mộ Thiên, nói: “Chủ yếu là người mẹ, có khả năng đứa trẻ tuy khỏe mạnh nhưng lại mang hậu quả nghiêm trọng cho người mẹ, thậm chí là tử vong.”

Tịch Mộ Thiên ra khỏi phòng Viện trưởng nhưng không về phòng bệnh của Hạ Tử Khâm ngay mà đi thẳng xuống lầu, ngồi ở ghế dài trong sân viện. Anh châm một điếu thuốc rồi kẹp ở tay, ngồi im lìm suy nghĩ, mãi cho đến khi điếu thuốc cháy gần hết khiến da tay bị bỏng, anh mới bừng tỉnh.

Chuyện con cái đối với Tịch Mộ Thiên mà nói đâu thể có cũng được, không có cũng xong. Đúng là suy nghĩ của anh hơi truyền thống, nhưng nếu sự nghiệp cả đời Tịch Mộ Thiên vất vả gây dựng lên, sau này lại chẳng có người kế thừa, như vậy chẳng phải công sức đổ sông đổ biển hết sao?

Còn nhớ hồi đầu cưới Phi Loan, bố vợ từng nói có thể đi thụ tinh nhân tạo, nếu không được ông cũng không phản đối chuyện anh thuê người đẻ hộ. Tịch Mộ Thiên lúc ấy còn trẻ, hơn nữa vẫn chưa đến lúc anh nghĩ tới vấn đề đó thì Phi Loan đã đi rồi, bây giờ chuyện này lại được đặt ra trước mắt, Tịch Mộ Thiên đột nhiên phát hiện hóa ra đây là vấn đề quá khó trong đời anh.

Hạ Tử Khâm vừa ngẩng đầu dậy uống nước đã thấy Vinh Phi Lân đứng dựa ở cửa, tay cầm bó hoa to. Cô suýt thì tưởng mình nhìn nhầm. Chỉ mới có hai ngày mà dường như Vinh Phi Lân đã biến thành một người khác hẳn, sự thay đổi này từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, Hạ Tử Khâm không khỏi kinh ngạc.

Chương 18

Bỏ đi cái vẻ lưu manh và lười biếng đó, Vinh Phi Lân đã khiến Hạ Tử Khâm cảm thấy kinh ngạc, hơn nữa sau lần cãi nhau trước, Hạ Tử Khâm cũng chẳng biết phải đối diện với anh như thế nào. Ngoài sự ngại ngùng còn là cảm giác gì đó khó nói rõ thành lời.

Hạ Tử Khâm vốn nghĩ hôm ấy hai người đã nói thẳng những lời lẽ khó nghe với nhau, sau này chẳng nên gặp mặt nữa, suy nghĩ của cô đơn giản vậy đấy, nhưng Hạ Tử Khâm lại quên mất thân phận của Vinh Phi Lâm, cả sự cố chấp và trẻ con của anh. Xét từ góc độ này, hai người khá giống nhau.

Hạ Tử Khâm ngậy ra nhìn Vinh Phi Lâm, cả buổi chẳng nói được lời nào, bảo anh ta vào cũng không được, bảo anh ta đi cũng chẳng xong, Vinh Phi Lâm không đợi cô kịp phản ứng, thân nhiên bước vào phòng bệnh, đặt hoa vào lòng cô.

Liếc thấy chai nước truyền đã gần cạn, Vinh Phi Lâm kéo ngăn tủ đầu giường ra, lấy một cục bông gòn tẩm cồn rồi nhanh chóng rút kim cho Hạ Tử Khâm. Động tác của anh rất nhanh nhẹn và thành thạo, trong lúc Hạ Tử Khâm còn đang ngậy người thì kim truyền đã được rút ra khỏi tay cô. Hạ Tử Khâm chỉ biết mở to mắt nhìn Vinh Phi Lâm trân trân, trông bộ dạng vừa kì quái vừa đáng yêu.

Vinh Phi Lâm phì cười: “Miệng há to thế kia, cẩn thận không ruồi bay vào đấy!”

Hạ Tử Khâm vội lấy tay bịt miệng, Vinh Phi Lâm phá lên cười, cô đột nhiên cảm thấy mình đúng là nhìn nhầm, tên này hóa ra vẫn như vậy, chẳng qua chỉ khoác lên người một lớp vỏ khác mà thôi.

Hạ Tử Khâm đảo mắt một vòng trên người Vinh Phi Lâm hồi lâu rồi nhìn qua chỗ khác, không thể không thừa nhận một Vinh Phi Lâm như thế này quả thật rất bắt mắt. Quần tây, áo sơ mi trắng, khác hẳn với Tịch Mộ Thiên suốt ngày mặc vest. Cổ áo của Vinh Phi Lâm còn để mở mấy khuy, trông kín kín hở hở rất lôi cuốn.

Kể từ sau khi hai người cãi nhau, thái độ của Vinh Phi Lâm đối với cô đã trở lại như trước đây. Hạ Tử Khâm thầm thở phào, mặc dù như thế có phần giả tạo, nhưng vẫn còn hơn là gượng gạo đối mặt với nhau.

Vinh Phi Lâm kéo chiếc ghế bên cạnh giường bệnh ra ngồi vắt chân:

“Nghiêm trọng thế thật sao? Ban nãy anh đã hỏi cô y tá xinh đẹp ở bên ngoài rồi, nói là viêm dạ dày cấp tính.”

Anh ta ghé sát vào mặt cô: “Hạ Tử Khâm, có phải tại em ăn uống linh tinh không hả?”

Vinh Phi Lâm ở rất gần cô, gần đến mức Hạ Tử Khâm có thể cảm nhận được mùi cam nồng ngọt hòa quyện với hơi thở đàn ông trên người Vinh Phi Lâm. Hạ Tử Khâm ngượng ngùng đang định lùi lại phía sau thì Tịch Mộ Thiên bước vào.

Khuôn mặt vốn đã khó coi của Tịch Mộ Thiên đanh lại, anh cúi đầu nhìn xuống đồng hồ:

“Giờ này đáng ra cậu phải ở công ty làm việc, sao lại chạy đến đây?”

Vinh Phi Lâm nghiêng đầu, nhoẻn miệng cười: “Đến đây cũng nằm trong lịch trình của em ngày hôm nay. Anh rể, chẳng nhẽ anh quên Hạ Tử Khâm hiện giờ cũng coi như là người của em rồi?”

Sắc mặt Tịch Mộ Thiên sầm xuống, ánh mắt lạnh lùng toát lên vẻ đáng sợ, Vinh Phi Lâm chẳng chút sợ hãi, xua xua tay nói: “Ấy chết, em nói nhầm, anh rể đừng để bụng nhé! Ý của em là Tử Khâm bây giờ cũng coi như là biên kịch mới của công ty chúng ta rồi, làm quản lí, em đến thăm nhân viên ốm, quan tâm đến sức khỏe nhân viên một chút có gì không đúng đâu?”

“Biên kịch? Biên kịch cái gì?”

Hạ Tử Khâm có hơi kích động, lay lay cánh tay Vinh Phi Lâm.

“Vinh Phi Lâm, ý của anh là gì? Chẳng lẽ tiểu thuyết của tôi sắp được chuyển thể thành phim ư? Thật không? Thật không? Mau nói đi, mau nói cho tôi biết đi!”

Vinh Phi Lâm xoay người, vỗ vỗ đầu cô chẳng chút giữ kẽ:

“Thật! Anh rể anh chưa nói với em à? Đây là chuyện đã được định đoạt từ lâu, hợp đồng cụ thể tháng sau có thể kí được rồi. Xác định phương hướng, chọn nhân vật, những vấn đề này có thể từng bước thực hiện, muộn nhất là đầu năm sau sẽ được lên sóng. Kể từ bây giờ, anh đã là sếp của em rồi, vì vậy Hạ Tử Khâm, sau này em phải chịu khó nghe lời anh, biết chưa hả?”

Hạ Tử Khâm vì cái tin sét đánh này mà quên hết tất cả, nào có tâm trí để ý đến sắc mặt khó coi của Tịch Mộ Thiên, cô kéo tay Vinh Phi Lâm hỏi không ngớt mồm. Vinh Phi Lâm cũng chẳng ngần ngại, cô hỏi cái gì, anh trả lời cái đó.

“Sao quyết định hết rồi mà tôi vẫn chưa biết chút gì nhỉ?”

Sau cơn hào hứng, Hạ Tử Khâm bắt đầu bắn khoả, Vinh Phi Lâm liếc sang nhìn Tịch Mộ Thiên đang sầm sì đứng ở một bên, giải đáp thắc mắc cho cô: “Tiểu thuyết của em được kí với Vinh Thị từ lâu rồi còn gì, công ty Văn hóa dưới trướng Vinh Thị sẽ tự động lên lịch trình những chuyện này, vì vậy đồng chí Hạ Tử Khâm thân mến, em thành công rồi!”

Ánh mắt Vinh Phi Lâm lóe lên vẻ tinh quái, anh đưa tay bưng mặt cô lên, chăm chú quan sát vài giây rồi nói: “Với chút nhan sắc của em, chắc cũng được coi là một nhà văn xinh đẹp đấy!”

Ánh mắt Hạ Tử Khâm khê liếc sang Tịch Mộ Thiên đang đứng phía sau Vinh Phi Lâm, cô hoàn toàn tỉnh táo, vội vàng gạt tay anh ra rồi bảo: “Ừm, tóm lại là, cảm ơn anh đã đến thăm tôi, và còn báo cho tôi một tin tốt lành như thế này!”

Nụ cười trên môi Vinh Phi Lâm vụt tắt, anh nhìn cô hồi lâu rồi đứng dậy, ánh mắt lấp lánh, cúi người ghé sát vào cô: “Hạ Tử Khâm, em khỏi cần cảm ơn anh, đây là kết quả sự nỗ lực của em thôi. Còn nữa, những lời nói lần trước anh rút lại, so với chị gái anh, em chẳng kém cạnh chút nào. Cuối cùng, chúc em sớm xuất viện, anh đi trước đây!”

Nói rồi Vinh Phi Lâm quay người bỏ đi, phòng bệnh bỗng trở nên yên tĩnh, một cảm giác ngọt ngào bao trùm, Hạ Tử Khâm không dám ngẩng đầu lên nhìn Tịch Mộ Thiên mà cứ cúi gầm mặt xuống, những lọn tóc dài lòa xòa che lấp khuôn mặt cô, không nhìn rõ biểu cảm, chỉ thấy đôi bàn tay cô đang siết chặt lấy nhau, trông có vẻ rất căng thẳng.

Hạ Tử Khâm gần như thất thểu tốt độ, cô biết Tịch Mộ Thiên rất để ý đến mối quan hệ giữa cô và Vinh Phi Lâm, kể từ lần đầu tiên gặp anh cô đã biết rồi, lúc đó cô còn có vẻ mừng thầm vì anh để ý đến mình, nhưng bây giờ cô lại thấy sợ, rốt cuộc là sợ gì? Thực ra bản thân Hạ Tử Khâm cũng không biết rõ nữa, chỉ biết đó là sự sợ hãi bản năng.

Hơn nữa cô hoàn toàn không biết lần này Tịch Mộ Thiên sẽ nhận định ra sao về cô và Vinh Phi Lâm, nhất thời vì vui quá mà Hạ Tử Khâm quên mất chuyện này.

Yên lặng không biết bao lâu, Hạ Tử Khâm nhắm mắt, quyết định tự cứu mình:

“Tịch Mộ Thiên! Em và Vinh Phi Lâm, em... anh ta... em...”

Càng căng thẳng càng cuống, càng cuống thì càng nói năng loạn xạ. Hạ Tử Khâm lắp bắp mãi mà không biết nói thế nào.

Tịch Mộ Thiên lại gần, nâng cằm cô lên, giọng nói trầm trầm và sắc lạnh:

“Hạ Tử Khâm, nhìn thẳng vào mắt anh và nói cho anh biết, em với cậu ta rốt cuộc là quan hệ gì? Hả?”

Hạ Tử Khâm thật sự có phần hoảng sợ, lúc này sắc mặt Tịch Mộ Thiên đã sầm sì lăm rồi, ánh mắt sắc như lưỡi dao lam, lạnh lùng đến đáng sợ.

Tịch Mộ Thiên gần như không thể kiểm soát được suy nghĩ trong đầu mình, ban nãy bước vào, nhìn thấy hai người kia đang trong trạng thái vô cùng thân mật, Tịch Mộ Thiên lại lần nữa cảm nhận dư vị của sự ghen tuông.

Sự ghen tuông như hàng ngàn hàng vạn con kiến đang gặm nhấm lục phủ ngũ tạng của anh, anh thậm chí nghi ngờ giữa hai người họ thật sự có chuyện gì. Điều này khiến Tịch Mộ Thiên vô cùng phẫn nộ như bị phản bội, đến mức nói không lựa lời:

“Hạ Tử Khâm, chẳng lẽ tôi không thể làm cô thỏa mãn? Cô nhất thiết phải quyến rũ đàn ông như vậy à? Trước đây cô và cậu ta có quan hệ gì tôi cũng có thể bỏ qua, nhưng cô đừng quên, bây giờ cô đã là Tịch phu nhân rồi, Tịch Mộ Thiên này có chết cũng không thể mất mặt như vậy!”

Sắc mặt Hạ Tử Khâm trắng bệch ra, đôi môi cắn chặt, mắt không chớp nhìn Tịch Mộ Thiên trân trân, dường như muốn xuyên qua da thịt của người đàn ông này để nhìn thấu vào tận trong xương cốt. Sao anh ta có thể nói ra những lời khó nghe, oan ức cho cô như vậy? Đây cũng không phải là lần đầu tiên, có lẽ trong lòng Tịch Mộ Thiên, cô mãi mãi chỉ là một người đàn bà tùy tiện, hèn mọn.

Rõ ràng lần đầu tiên của cô đã trao cho anh, bởi vì quá dễ dàng hay là do người bạn trai cũ, hoặc có thể còn cả Vinh Phi Lân nữa, nên người đàn ông này đã khinh thường cô, sự dịu dàng và chu đáo mấy ngày nay trong phút chốc đã biến đâu mất cả.

Buồn bã, phẫn nộ, ảm ức... tất cả những trạng thái tâm lý tích tụ bấy lâu nay nhanh chóng bùng phát, Hạ Tử Khâm đột nhiên cảm thấy trái tim đau thắt, cái đau mà cô gần như đã quên bồng chốc ập đến.

Lúc Tịch Mộ Thiên phát hiện ra sự bất thường của cô, đôi môi Hạ Tử Khâm đã tím bầm, bàn tay siết chặt lồng ngực, mặt trắng bệch gần như chẳng còn giọt máu, lồng ngực phập phồng, hơi thở gấp gáp, gần như muốn nghẹt thở.

Tịch Mộ Thiên hốt hoảng ấn chuông, sau một loạt các biện pháp cấp cứu, cuối cùng tình hình cũng đã ổn định. Đây là lần đầu tiên Tịch Mộ Thiên nhìn thấy Hạ Tử Khâm phát bệnh, đến tận lúc cô đã ngủ rồi, Tịch Mộ Thiên vẫn chưa thôi hoảng hốt.

Khoảnh khắc ban nãy quá đáng sợ với anh, người phụ nữ này đã trở nên quá quan trọng với anh rồi, quan trọng đến mức, anh thực sự sợ hãi sẽ mất cô mãi mãi.

Cái chết của Vinh Phi Loan khi xưa cũng không khiến cho anh hoang mang đến thế, vậy mà một người phụ nữ chẳng mấy xuất sắc như cô lại làm Tịch Mộ Thiên sợ hãi đến mức hồn xiêu phách lạc. Tịch Mộ Thiên vô thức ôm chặt lấy cô, Hạ Tử Khâm giật mình bừng tỉnh.

Trong phòng bệnh không bật đèn, chỉ có ánh điện ngoài cửa sổ hắt vào trong phòng, không gian vẫn tối tăm. Nhớ lại lúc mình phát bệnh và vẻ mặt hốt hoảng của Tịch Mộ Thiên, Hạ Tử Khâm lại dễ dàng tha thứ cho anh, ngay chính bản thân Hạ Tử Khâm cũng cảm thấy mình thật vô dụng, nhưng cô vẫn không sao kiểm soát được mình.

Cô yêu anh, mới vài tháng nhưng trong lòng cô dường như đã dài như vài năm rồi.

Hạ Tử Khâm bắt đầu tin vào sự kì diệu của duyên phận, cũng đột nhiên ngộ ra, tình yêu không quan trọng dài hay ngắn, mà là gặp được đúng người và toàn tâm toàn ý yêu người ấy.

Có những người đến tận lúc chết vẫn không gặp được người mình yêu, do vậy suốt cả cuộc đời cứ chờ đợi trong mộng lung. Nhưng chỉ cần gặp được, yêu người đó, bạn sẽ hiểu, nguyên tắc, lòng tự tôn, sự kiêu ngạo... những thứ ấy đều trở nên vô dụng. Bạn một lòng một dạ muốn ở bên cạnh người ta suốt đời, yêu ổn sống hết kiếp. Mà Tịch Mộ Thiên lại chính là người đó của cô, ít nhất cho đến giờ phút này cô vẫn tin như vậy.

10. Chương 19 - 20

Chương 19

Hạ Tử Khâm phát hiện ra kể từ sau lần bệnh tim của mình tái phát, Tịch Mộ Thiên trở nên vô cùng dè dặt và thận trọng, anh nghiêm ngặt quản lí thói quen sinh hoạt, đặc biệt là việc ăn uống của cô, ngoài những món ăn dinh dưỡng ra, rất nhiều đồ linh tinh anh đều cấm Hạ Tử Khâm động đến.

Kì thực cô cảm thấy bệnh tình của mình không hề nghiêm trọng như vậy, mặc dù lần này không biết vì sao lại bị tái phát, nhưng giờ cô thấy đã tốt hơn nhiều rồi, thậm chí còn chẳng có cảm giác khó chịu gì, Tịch Mộ Thiên rõ ràng là thần hồn nát thần tính.

Đối với bệnh tình của cô, Tịch Mộ Thiên tỏ ra cương quyết và cứng rắn chưa từng thấy, vấn đề phẫu thuật đã được lên kế hoạch và bắt đầu liên lạc với các y bác sĩ, chuyên gia nổi tiếng của nước ngoài, mọi ý kiến của Hạ Tử Khâm gần như đều bị gạt đi.

Lần đầu tiên Hạ Tử Khâm phát bệnh là lúc sáu tuổi, trước đó không hề có biểu hiện gì rõ rệt. Lúc phát hiện bất thường, Mẹ viện trưởng đã dẫn cô đến rất nhiều bệnh viện để kiểm tra, bác sĩ nói không quá nghiêm trọng, có thể không phải làm phẫu thuật, cộng thêm với điều kiện của cô nhi viện lúc ấy, Mẹ viện trưởng thực sự chả kiếm đâu ra một khoản tiền lớn như vậy để làm phẫu thuật cho cô, do đó chuyện này bị gác sang một bên.

Từ mười tuổi, Hạ Tử Khâm không bị phát bệnh lần nào, cũng chẳng có gì khác biệt với mấy cô bé cùng trang lứa, thế nên chẳng ai nghĩ đến chuyện làm phẫu thuật nữa. Bây giờ nói phải làm phẫu thuật, thực lòng Hạ Tử Khâm cảm thấy hơi sợ, dù gì phẫu thuật cũng có nguy hiểm nhất định, mà bây giờ cô vô cùng trân trọng mạng sống này, cô muốn được ở bên người đàn ông tên Tịch Mộ Thiên cả cuộc đời, không muốn vì một cuộc phẫu thuật mà có nguy cơ mất đi mạng sống.

Những lời nói này có đánh chết Hạ Tử Khâm cũng không dám nói với Tịch Mộ Thiên một lần nữa, không phải cô chưa từng nói, mà cứ nhắc đến là mặt anh lại sầm sì, ánh mắt nhìn cô đến đáng sợ, khiến cho Hạ Tử Khâm không nói thêm được nữa lời. Tịch Mộ Thiên rất cố chấp, chỉ cần là chuyện anh quyết định, khó ai có thể làm trái.

Tịch Mộ Thiên thấy cũng may, vì Viện trưởng Sở nói với anh rằng mặc dù bây giờ đã là hơi muộn nhưng nếu làm phẫu thuật vá tim, tỉ lệ bình phục là rất cao. Tuy vậy việc sinh con để cái không phải là sẽ không có chút ảnh hưởng gì, quả thực cũng có một số nguy hiểm nhất định. Chỉ tại lúc đầu do cảm thấy quá hoảng loạn nên anh chẳng nghe rõ Viện trưởng Sở nói tiếp cái gì mà thôi.

Về chuyện con cái, sau cái lần chính mắt nhìn thấy Hạ Tử Khâm phát bệnh, Tịch Mộ Thiên đột nhiên cảm thấy chuyện đó cũng không quá quan trọng, so với tính mạng của Hạ Tử Khâm, chuyện con cái dường như có thể coi nhẹ. Hơn nữa bây giờ y học phát triển nhanh như vậy, tỉ lệ sinh con trong ống nghiệm thành công cũng rất cao, cao hơn nhiều so với mấy năm trước đây, sau này hai người có thể thử, nhưng trước tiên cô cứ phải sống khỏe mạnh đã.

Tịch Mộ Thiên không hề phát hiện ra sự thay đổi của bản thân, sự thay đổi này tích tụ từng chút một, đến bây giờ đã trở nên vô cùng rõ ràng. Vì vậy mới nói con người dù sáng suốt đến đâu cũng có lúc hồ đồ, ở trước mặt tình yêu, ai ai cũng bình đẳng, thông minh hay ngốc nghếch đều giống nhau.

Lần đầu tiên Hạ Tử Khâm gặp Vinh Hồng Thịnh là sau khi viếng mộ bố Tịch Mộ Thiên. Hai nhà Vinh Tịch gần như là “truyền kì” của thành phố A này, từ lúc khởi nghiệp cho đến khi hưng thịnh có thể viết thành một cuốn lịch sử phần đầu dày cộp. Hiện tại hai tập đoàn đã mở rộng quy mô ra toàn quốc, thậm chí là toàn thế giới, nhất là khi Tịch Mộ Thiên kế thừa sự nghiệp của bố anh, một tay gây dựng lên vương quốc thương nghiệp chói mắt tựa như tòa cao ốc trụ sở tập đoàn Tịch Thị vậy.

Hạ Tử Khâm thấy bản thân mình đúng là mèo mù vớ cá rán, lại lấy được một người đàn ông giỏi giang đến thế. Hai nhà Vinh Tịch đã có quan hệ từ lâu, trước đó cũng từng có chút thù địch, nhưng từ sau khi Tịch Mộ Thiên lấy tiểu thư nhà họ Vinh, hai nhà bắt đầu hợp tác với nhau nhiều hơn, đến bây giờ quyền quyết định của cả hai nhà cơ bản đều nằm trong tay anh.

Hạ Tử Khâm vốn dĩ không hề biết những chuyện này, chỉ bởi vì mấy ngày trong bệnh viện quả thực quá tẻ nhạt, Tịch Mộ Thiên lại bắt đầu đến công ty giải quyết công việc, buổi tối mới quay lại bệnh viện thăm cô, thế nên Hạ Tử Khâm trong lúc rảnh rỗi đã lên mạng tìm đọc tài liệu về Tịch Mộ Thiên, nhờ đó mà biết được một số chuyện. Nhưng Hạ Tử Khâm vẫn cảm thấy vô cùng u uất, cô chưa biết gì về Vinh Phi Loan. Các tin đồn xung quanh Tịch Mộ Thiên không nhiều, chỉ có một mình Vinh Phi Loan, mà kì thực thông tin về Vinh Phi Loan rất ít, chắc vì sức khỏe không được tốt nên cô hạn chế xuất hiện ở chốn đông người, gần như vẫn là một nhân vật bí ẩn.

Trên mạng dù có cũng chỉ là vài bức ảnh và mấy lời giới thiệu rất sơ lược, Hạ Tử Khâm nhìn thấy một bức ảnh chụp nghiêng lúc Vinh Phi Loan đang chơi dương cầm. Cô mặc một bộ lễ phục trông rất đẹp và tao nhã tựa thiên nga, hình như trong một cuộc thi dương cầm quốc tế gì đó. Còn một bức nữa là ảnh hôn lễ của Phi Loan với Tịch Mộ Thiên, cô dâu mặc chiếc váy xinh đẹp cùng nụ cười khê nở trên môi, điều này khiến ột Hạ Tử Khâm đang hạnh phúc của hiện tại cũng không khỏi cảm thấy ghen tị, ghen tị với người phụ nữ đã mất từ rất lâu. Tất cả là bởi vì Tịch Mộ Thiên, Tịch Mộ Thiên tuy không thay đổi là mấy, nhưng anh ở trong bức ảnh đang cúi đầu, chăm chú ngắm nhìn cô dâu xinh đẹp, khoe miệng khê nở nụ cười, là bộ dạng

mà Hạ Tử Khâm chưa bao giờ thấy, một Tịch Mộ Thiên dịu dàng đến vậy.

Không, nói một cách chính xác, cô cũng đã từng nhìn thấy, chính là vào buổi tối anh uống say, tối đó liệu có phải anh nhìn cô thành Vinh Phi Loan, vì vậy mới dịu dàng đến thế?

Cái suy nghĩ này như bám rễ trong đầu Hạ Tử Khâm, khiến cô vô cùng khó chịu, về sau lại cảm thấy mình đúng là nhỏ nhen, đi nghĩ bậy nghĩ bạ, còn đi ghen tuông với một người đã mất.

Bởi vì nổi ghen tuông trong lòng, thế nên đối với bố vợ Tịch Mộ Thiên, tâm tư của Hạ Tử Khâm tương đối phức tạp. Nếu được theo ý mình, cả đời này cô cũng chẳng mong đụng mặt, nhưng nhà họ Vinh và nhà họ Tịch lại nằm sát nhau, đều được xây dựng trên lưng chừng núi, muốn không gặp e là khó.

Ngày giỗ của bố Tịch Mộ Thiên không hề long trọng như Hạ Tử Khâm tưởng tượng, trái lại đơn giản đến bất ngờ. Tịch Mộ Thiên nắm tay cô ra viếng mộ một lát rồi về. Sau này nghĩ lại cô như vậy cũng hợp với tính cách của Tịch Mộ Thiên, anh là một người đàn ông không mấy chú trọng vào hình thức bên ngoài.

Vừa vào đến cửa, chú Chung quản gia liền thông báo có ông Vinh đến chơi. Hạ Tử Khâm gặp Vinh Hồng Thịnh trong tình huống không một chút chuẩn bị. Trông dáng vẻ, Vinh Hồng Thịnh khoảng sáu mươi tuổi, mặc bộ quần áo lụa ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, bề ngoài của ông tuy nho nhã, nhưng không thể che lấp sự sắc lạnh từ thần thái toát ra.

Nho nhã, sắc lạnh, lần đầu tiên Hạ Tử Khâm nhìn thấy cả hai đặc điểm mâu thuẫn này xuất hiện trên cùng một con người mà lại hòa hợp đến thế. Nói thực lòng, Vinh Phi Lâm rất giống ông ấy, đáng tiếc chỉ là vẻ bề ngoài. Hoặc là Vinh Phi Lâm đến cái tuổi ấy cũng sẽ thay đổi. Khi mọi thứ chìm vào trong vòng xoáy của thời gian, con người sẽ biến thành một bộ dạng khác.

Vinh Hồng Thịnh rất bất ngờ trước người vợ cưới gấp của Tịch Mộ Thiên. Ông biết về Hạ Tử Khâm cũng không nhiều, nghe đầu phong phanh là một cô nhi không gia thế. Đối với một phụ nữ không ảnh hưởng gì đến nhà họ Vinh và nhà họ Tịch, cho dù cô ta có là vợ của Tịch Mộ Thiên đi chăng nữa, cũng không đáng để ông chú ý tới.

Nhưng lần gặp mặt đầu tiên này khiến Vinh Hồng Thịnh không khỏi ngỡ ngàng. Tịch Mộ Thiên và Hạ Tử Khâm về nhà khá muộn, trời đất lúc này đã tối sầm, Tịch Mộ Thiên dìu vợ bước vào, rõ ràng cô có vẻ hồi hộp, chỉ cúi đầu chào hỏi ông rồi đi ra ngoài ban công ngồi nghịch điện thoại.

Ánh mắt Vinh Hồng Thịnh xuyên qua lớp cửa kính, dừng lại trên người Hạ Tử Khâm, cô có vẻ bé nhỏ, cả người chìm trong ánh đèn. Đầu cô hơi cúi, ánh sáng từ màn hình điện thoại phản chiếu lên mặt khiến cho khuôn mặt ấy càng trở nên rõ nét, mái tóc dài để xỏa tự nhiên khẽ bay trong gió, làn môi hơi cong dường như đang mỉm cười ngốc nghếch trước cái điện thoại. Khuôn mặt có vẻ gì đó ngây thơ và ngốc nghếch, giống như một cô nữ sinh không vướng chút bụi trần.

Tịch Mộ Thiên thấy Vinh Hồng Thịnh đang thất thần liền nhìn theo ánh mắt của ông, phát hiện bố vợ đang chăm chú quan sát Hạ Tử Khâm ở bên ngoài ban công, sắc mặt ông hơi trầm ngâm, đột nhiên anh nghe thấy bố vợ hỏi:

“Tên vợ con là gì?”

“Tử Khâm, Hạ Tử Khâm ạ!”.

Tịch Mộ Thiên im lặng vài giây rồi đáp.

“Tử Khâm! Thanh Thanh Tử Khâm, Du Du Ngã Tâm, cái tên này nghe rất hay!”.

Nói rồi ông liền quay sang nhìn Tịch Mộ Thiên hồi lâu: “Xét trên một số phương diện, con bé và Phi Loan có hơi giống nhau. Hay là bố bị ảo giác chăng?”.

Tịch Mộ Thiên nhún mày: “Có lẽ tại bố đang nhớ Phi Loan rồi!”.

Vinh Hồng Thịnh lắc đầu khẽ cười rồi đứng dậy: “Muộn rồi, bố cũng phải về thôi, con cố gắng chỉ bảo Phi Lâm, dù gì con cũng là anh rể của nó!”.

Chậm rãi đi đến cửa, ông đột nhiên bảo: “Mộ Thiên, kì thực bố mong con được hạnh phúc, Phi Loan dù gì cũng đi rồi, con phải hiểu, người ra đi sẽ không bao giờ trở lại!”.

Hạ Tử Khâm bị đánh thức bởi tiếng đàn loáng thoáng, cô ngồi dậy, bất chợt quên mất đây là đâu, hồi lâu sau mới định thần lại được.

Cô bước xuống giường, chẳng buồn đi dép, cứ thế chân trần ra mở cửa. Hạ Tử Khâm đi tìm tiếng đàn, cô men theo hành lang uốn lượn được trải một tấm thảm nhung dày, dẫm lên có cảm giác mềm mại, rất dễ chịu.

Tiếng đàn vọng ra từ căn phòng ở đầu hành lang. Hạ Tử Khâm nắm lấy tay nắm cửa, khẽ vặn he hé rồi đẩy cửa ra, ánh sáng từ bên trong hắt ra chói lóa, Hạ Tử Khâm vội đưa tay lên che mắt, phải một lúc sau mới thích nghi được với thứ ánh sáng đó.

Căn phòng rất rộng, sáng sủa, ấm áp và xa hoa, Hạ Tử Khâm còn nhớ rất rõ, biệt thự nhà họ Tịch ở thành phố C cũng có một gian như thế này.

Bên cạnh cửa sổ đặt một cây đàn Dương cầm màu trắng, Tịch Mộ Thiên đang ngồi bên cây đàn, những nốt nhạc tu từ những ngón tay thon dài của anh, tạo nên những âm thanh tuyệt diệu.

Không biết anh đã ngồi chơi đàn bao lâu rồi, trên người vẫn mặc bộ quần áo của ngày hôm trước, áo vest bên ngoài đã cởi ra, cà vạt cũng vút đầu đó không dấu tích. Ánh sáng nhẹ nhàng hắt qua rèm cửa chiếu lên người Tịch Mộ Thiên, Hạ Tử Khâm có thể nhìn thấy rõ ràng những sợi râu đậm dài lởm chởm trên cằm anh. Một Tịch Mộ Thiên như lúc này toát lên vẻ gì đó rất đàn ông. Hạ Tử Khâm đứng ngây ra nhìn anh hồi lâu chẳng nhúc nhích, tiếng đàn nhỏ dần rồi tắt hẳn. Tịch Mộ Thiên ngẩng đầu lên nhìn, thấy Hạ Tử Khâm ở bên ngoài cửa, ánh mắt anh khẽ lướt qua đôi bàn chân cô, đôi lông mày chau lại: “Qua đây!”

Chương 20

Giọng nói của Tịch Mộ Thiên xưa nay luôn đầy vẻ uy quyền, lúc này còn hơi khàn khàn, nghe thật cuốn hút. Hạ Tử Khâm gần như không kiềm chế được bản thân, từng bước tiến về phía anh. Vừa đến trước mặt Tịch Mộ Thiên, cô đã bị anh bế thốc lên, bàn tay anh sờ vào đôi chân lạnh băng của cô:

“Tại sao không đi dép mà dám ra ngoài hả?”.

Giọng điệu có vẻ trách móc nhưng vẫn ánh lên sự yêu chiều, quan tâm. Trước mặt Tịch Mộ Thiên, cô dường như càng lúc càng trở nên bé bỏng. Anh đã quen với việc quản lý cô, chiều chuộng cô, giống như đối xử với một đứa trẻ. Trước đây cô còn cảm thấy không quen vì điều này, nhưng bây giờ trong lòng lại thấy thích, một sự chuyển biến kì diệu.

Tịch Mộ Thiên cởi dép dưới chân mình, đi vào chân cho Hạ Tử Khâm, đặt cô ngồi xuống bên cạnh. Sự tò mò của Hạ Tử Khâm dồn hết vào những phím đàn đen trắng trước mặt, cô đưa tay ấn thử. “Đinh...!”, tiếng đàn trầm đục phát ra. Cô dùng hai ngón tay ấn lên vài phím khác, vẫn không thể tạo ra những nốt nhạc mà âm thanh còn có v hơn. Không hiểu tại sao dưới bàn tay của Tịch Mộ Thiên, tiếng đàn lại du dương và biến hóa đến thế.

Tịch Mộ Thiên dịu dàng nhìn cô, khuôn mặt trắng trẻo của Hạ Tử Khâm ẩn dưới làn ánh sáng mờ ảo, tạo nên một vẻ đẹp bí ẩn, vẻ đẹp này có chút gì đó rất quen thuộc.

Đột nhiên cô ngoảnh đầu lại, ánh mắt trong veo tựa như nước hồ thu gợn lên những làn sóng: “Tịch Mộ Thiên, hóa ra anh biết chơi đàn, lại còn đàn rất hay nữa chứ!”.

Giọng điệu sùng bái pha chút nũng nịu, còn cả sự cô đơn nhàn nhạt không thể nói ra lời của Hạ Tử Khâm, khiến trái tim Tịch Mộ Thiên như thất lại. Anh chẳng buồn nghĩ ngợi, bế cô ngồi lên đùi mình, cầm tay cô đặt lên những phím đàn, chậm rãi ấn phím, mặc dù rất chậm nhưng dần dần vẫn tạo ra được những nốt nhạc đẹp.

Bản nhạc chậm nhưng đẹp, mang theo nỗi buồn man mác cùng cả sự hi vọng nhàn nhạt, chính là bản nhạc mà Tịch Mộ Thiên vừa đàn. Hạ Tử Khâm khẽ hỏi: “Em chưa từng nghe, có hơi buồn, là bản nhạc gì thế?”.

Tịch Mộ Thiên im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Anh ở nơi cô đơn đợi em, một bài hát”.

“Anh ở nơi cô đơn đợi em...”

Cô lẩm bẩm nhắc lại vài lần, không ngờ đến cái tên còn buồn hơn cả giai điệu, phẳng phất có chút gì đó vắn vượng.

Hạ Tử Khâm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt ngây ra. Ban này không để ý, bên cạnh chiếc bàn kê gần cửa sổ có đặt một khung ảnh bằng pha lên tinh xảo, trên đó là bức ảnh bán thân của một cô thiếu nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi, đang độ xuân thì. Mái tóc dài để xõa sau lưng, những ngón tay để dưới cằm, nụ cười của cô rạng rỡ, ánh mắt thì như tỏa hào quang giống ánh mặt trời chiếu xuống mặt nước, nhưng cũng giống ánh sao trên bầu trời đêm. Cô ấy rất đẹp, đẹp đến mức ngay cả dưới ánh mặt trời chói gắt, cô vẫn không tì vết.

“Cô ấy chính là chị gái Vinh Phi Loan phải không?”

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, chính bản thân Hạ Tử Khâm cũng cảm thấy chua xót. Tịch Mộ Thiên chỉ khẽ gật đầu rồi ôm cô đi ra ngoài cửa.

“Đến giờ em phải ăn sáng rồi. Còn nữa, anh đã liên hệ với bác sĩ ở bệnh viện nước ngoài, ngày mai chúng ta sẽ bay qua đó, ca phẫu thuật của em buộc phải nhanh chóng tiến hành!”

Người Hạ Tử Khâm cứng đờ, bàn tay bấu chặt lấy áo anh, Tịch Mộ Thiên chợt dừng bước, cúi đầu nhìn cô chăm chú:

“Nghe lời anh! Tịch Mộ Thiên này đảm bảo sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào, hơn nữa cũng không hề đau đớn!”

Giọng điệu của Tịch Mộ Thiên vừa kiên định vừa dịu dàng:

“Ca phẫu thuật này bắt buộc phải tiến hành, càng nhanh càng tốt, càng nhanh thì hồi phục càng nhanh.”

Tịch Mộ Thiên đột ngột đổi giọng: “Em không muốn suốt ngày bị anh quản lý thì tốt nhất cứ khỏe mạnh cho anh nhờ!”

Nỗi sợ hãi trong lòng Hạ Tử Khâm đột nhiên tan biến, vì người đàn ông này, có lẽ cô cũng nên dừng cảm một lần, dù gì tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật cũng cao, ngộ nhỡ có vấn đề gì, chẳng may cô chết, chỉ cần Tịch Mộ Thiên vẫn nhớ cô như nhớ đến Vinh Phi Loan là được rồi.

Hạ Tử Khâm mặc dù có hơi ngốc nhưng đứng trước tình yêu, cô bỗng trở nên sáng suốt lạ kì, cho dù Tịch Mộ Thiên không nhắc đến Vinh Phi Loan nữa lời, cho dù Vinh Phi Loan đã ra đi lâu như vậy rồi nhưng Hạ Tử Khâm có thể khẳng định, trong lòng Tịch Mộ Thiên vẫn có một góc dành cho cô ấy, nhất là lúc anh chơi đàn, cảm giác này lại càng rõ rệt.

Có lẽ bài hát đó từng là hồi ức của hai người, nó ăn sâu và trong tâm trí Tịch Mộ Thiên không thể xóa nhòa, không thể thay đổi. Hạ Tử Khâm cảm thấy bản thân mình càng lúc càng nhỏ nhen, sự nhỏ nhen hoàn toàn có thể coi là so đo trong tình yêu. Bởi vì cho đến tận hôm nay Tịch Mộ Thiên vẫn chưa từng nói rằng anh thích cô chứ đừng nói đến chuyện yêu cô, hoặc cũng có thể cô cảm thấy quá bị quan do ngay từ nhỏ đã bị bố mẹ bỏ rơi.

Sự tính toán thiệt hơn trong con người cô cứ lớn dần cùng với sự hiểu biết ngày một sâu hơn về Tịch Mộ Thiên, nó tích tụ trong đầu Hạ Tử Khâm không thể xóa đi được, dường như là một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào, khiến ọi thứ tan thành tro bụi.

Bác sĩ rạch một đường dưới nách để làm phẫu thuật, tránh để lại vết sẹo chẳng chịt xấu xí dưới ngực cô. Ca phẫu thuật rất thành công, bệnh viện tốt nhất, các bác sĩ tốt nhất, thiết bị tốt nhất, có muốn không thành công cũng khó.

Hạ Tử Khâm lưu lại Mỹ ba tháng, suốt một tháng đầu ở bệnh viện, Tịch Mộ Thiên ngày đêm túc trực bên cạnh cô, sau khi ra viện, hai người chuyển về ngôi biệt thự của Tịch Mộ Thiên tại Mỹ. So với các biệt thự khác, Hạ Tử Khâm thấy thích biệt thự này hơn. Biệt thự màu trắng, xung quanh có nhiều cây cối xanh tươi, hàng rào được bao bọc bởi loài hoa tường vi xinh đẹp, nơi này giống hệt như tòa lâu đài đẹp đẽ ở trong giấc mơ của Hạ Tử Khâm khi còn nhỏ, Tịch Mộ Thiên đã biến giấc mơ của cô thành hiện thực.

Hạ Tử Khâm xuất viện, Tịch Mộ Thiên bắt đầu bay qua bay lại giữa hai nơi, nhưng cho dù có bận rộn đến đâu, cuối tuần anh vẫn bay sang để ở bên cô. Hạ Tử Khâm ngạc nhiên phát hiện ra rằng Tịch Mộ Thiên

có thể nấu nướng rất ngon, đối với một người đã chán ngấy những món ăn Tây như Hạ Tử Khâm thì đồ ăn Trung Quốc do Tịch Mộ Thiên nấu giống như viên linh đan cứu cô thoát khỏi bể khổ, khiến cho cô ăn uống ngon miệng hơn.

Cô gần như phồng mồm tròn mép để ăn, chẳng chút giữ gìn hình tượng. Lúc ấy Tịch Mộ Thiên thường nhắc nhở:

“Ăn chậm thôi! Ăn nhanh không tốt cho sức khỏe, cũng đừng ăn quá no, tránh để tim bị quá tải. Bây giờ em đang trong giai đoạn phục hồi, mỗi bữa ăn một ít thôi, ăn làm nhiều bữa.”

Chính bản thân Tịch Mộ Thiên cũng cảm thấy mình lảm lỏi, một người từ nhỏ đã kiệm lời như anh vậy mà ở trước mặt cô vợ đặc biệt này bỗng trở nên khác hẳn, con nhóc này hoàn toàn chẳng có chút khả năng tự kiềm chế mà nhiều lúc rất bần khoản, căn bệnh này của Hạ Tử Khâm tưởng rằng nguy hiểm nhưng kì thực không đến mức quá nghiêm trọng, sợ dĩ bệnh tình tái phát ra là do thói quen sinh hoạt không biết tiết chế của cô, thậm chí cô còn uống rượu, uống đến say khướt.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, đến giờ Tịch Mộ Thiên vẫn cảm thấy hơi sợ, do vậy sau lần phẫu thuật này, Tịch Mộ Thiên quản lí Hạ Tử Khâm ngày càng nghiêm ngặt. Tịch Mộ Thiên mặc dù thường xuyên thở dài bất lực, nhưng luôn nhìn cô bằng ánh mắt yêu chiều.

Ba tháng nay có thể coi là ba tháng hòa thuận nhất, tự tại nhất của hai người sau khi kết hôn, tránh xa mọi phiền nhiễu. Tịch Mộ Thiên đã tạo ra một thế giới an nhàn tuyệt diệu dành cho Hạ Tử Khâm, anh chiều cô, thương cô và yêu cô. Điều cuối cùng chính là mong ước tận sâu trong lòng Hạ Tử Khâm.

Đàn bà cần có tình yêu, bởi vì tình yêu có thể tạo ra vẻ đẹp tuyệt mỹ của phụ nữ. Hạ Tử Khâm bây giờ là một ví dụ điển hình, cô đẹp hơn dưới sự chăm chút, bao bọc của Tịch Mộ Thiên, vẻ đẹp dịu dàng và e ấp ấy không có gì có thể che giấu được. Đến mức mà Mạch Tử vừa nhìn thấy Hạ Tử Khâm đã phải thốt lên: “Hạ Tử Khâm, cậu khác quá, trở nên xinh đẹp rồi, đẹp lắm cậu biết không?”

Hạ Tử Khâm bất giác mỉm cười, trước đây Mạch Tử cũng dùng rất nhiều tính từ để miêu tả về cô, nào là lười như heo, bẩn như quỷ, xấu như vệt... thôi thì nhiều không kể xiết. Đây là lần đầu tiên Hạ Tử Khâm được Mạch Tử khen ngợi như vậy.

Hạ Tử Khâm chẳng cảm thấy mình có gì thay đổi cả, nhưng khi bị Mạch Tử kéo đến trước gương, chính bản thân cô cũng không khỏi ngạc nhiên. Cô gái trong gương mặc chiếc quần short bó sát trễ thời thượng, áo phông lệch vai mềm mại, đôi giày da cừu xinh xắn. Tất cả những thứ đó làm tôn lên vẻ hoạt bát, tươi tắn của cô, còn cả mái tóc dài mượt và đôi mắt lấp lánh nữa chứ, đi đến đâu cũng khiến người khác phải ngược nhìn. Nhưng thứ nổi bật đáng nói nhất vẫn chính là cái vẻ hạnh phúc đang trào lên qua ánh mắt của cô.

Mạch Tử đứng phía sau, vòng tay ôm eo Hạ Tử Khâm: “Tử Khâm, xem ra Tổng giám đốc Tịch của nhà cậu có khả năng cải tạo đây, một con ranh xấu xí, luộm thuộm hết thuốc chữa như cậu mà biến thành một “đại mỹ nhân” như thế này cơ đấy! Nói thực lòng bao nhiêu ngày nay tớ vẫn thầm lo lắng anh ta đối xử không tốt với cậu, lo cậu là con cóc, sẽ bị anh ta bắt nạt, nhưng bây giờ xem ra tớ đã lo hão rồi, hơn nữa...”

Mạch Tử nhìn Hạ Tử Khâm ở trong gương, nói về quả quyết: “Cậu yêu anh ta rồi đúng không?”

Mặt Hạ Tử Khâm hơi đỏ lên, hồi lâu sau mới ngại ngần khẽ gật đầu. Điều bộ e thẹn như thiếu nữ của cô khiến Mạch Tử không khỏi nhú mày, cho dù là lúc trước kia khi còn yêu Chu Thuyền, cũng không bao giờ Mạch Tử thấy Hạ Tử Khâm như vậy. Một chút e thẹn, một chút ngại ngần nhưng lại ánh lên vẻ dũng cảm bất chấp tất cả. Có thể thấy Hạ Tử Khâm yêu người đàn ông đó biết nhường nào.

Mạch Tử chợt bùi ngùi như một bà mẹ lần đầu tiên phát hiện con gái đã trưởng thành, sau đó cô bắt đầu cảm thấy lo lắng. Mạch Tử quay mặt Hạ Tử Khâm lại, nghiêm túc hỏi: “Anh ta có yêu cậu không?”

Ánh mắt Hạ Tử Khâm chợt âm trầm, ở trước mặt Mạch Tử, Hạ Tử Khâm luôn thành thật. Bao năm nay cô đã quen với việc dựa dẫm vào Mạch Tử, chia sẻ mọi tâm sự ở tận đáy lòng, do đó với Mạch Tử, cô gần như chẳng hề có bí mật gì. Nói là bạn bè chứ thực ra cô ấy giống một người chị, chị gái ruột của Hạ Tử Khâm.

Hồi lâu sau Hạ Tử Khâm mới khẽ mở miệng: “Mạch Tử, tớ không biết, anh ấy đối xử với tớ rất tốt, tốt đến mức không chê vào đâu được, nhưng anh ấy có yêu tớ không, tớ thực sự không biết nữa!”

Nghe giọng điệu đầy bi quan của Hạ Tử Khâm, Mạch Tử không khỏi chua xót. Cô vòng tay ôm Hạ Tử Khâm vào lòng, khẽ vỗ lưng bạn: “Tử Khâm nhà ta luôn là cô gái giỏi nhất, tốt nhất, ai gặp cũng yêu, đến hoa hoét nhìn thấy cũng phải nở.”

“Phì...!”

Hạ Tử Khâm không nhịn nổi phì cười, đẩy Mạch Tử ra rồi kéo tay cô ngồi xuống ghế sofa: “Sao cậu về nhanh thế? Cậu nói phải đi lưu diễn toàn quốc mà, không thể xong trong một sớm một chiều được. Còn nữa, anh chàng đại minh tinh nhà cậu là một anh chàng siêu đẹp trai, cậu ở bên cạnh anh ta suốt ngày đêm như thế, liệu có khi nào lửa gần rơm lâu ngày cũng bén không đấy?”

11. Chương 21

Chương 21

Mạch Tử đưa tay lên ôm lấy mặt Hạ Tử Khâm, lắc lắc chẳng chút thương tiếc: “Đừng nhắc đến hấn ta trước mặt tớ nữa, gã keo kiệt chết tiệt ấy sai bảo tớ cứ như tớ là người hầu của hấn vậy.”

Mạch Tử còn chưa nói hết lời, điện thoại đã réo vang: “Ranh con mau nghe điện thoại, ranh con mau nghe điện thoại!”

Rõ ràng là chuông điện thoại tự thu, nghe có vẻ đùa bỡn, trêu chọc. Mạch Tử sầm mặt, lấy điện thoại trong túi ra, kê vào tai rồi gào lên chẳng chút khách khí: “Triệu Tiểu ạc, hôm nay tôi được nghỉ anh biết chứ hả? Đừng có làm phiền tôi!”

Chẳng buồn nghe xem người ta nói gì, Mạch Tử thẳng tay ấn nút kết thúc cuộc gọi, nhưng chưa kịp đặt điện thoại xuống thì tiếng chuông lại vang lên: “Ranh con mau nghe điện thoại, ranh con mau nghe điện thoại!”

Hạ Tử Khâm với lấy chiếc gối trên ghế, ôm vào lòng toét miệng cười, hỏi: “Có phải đại minh tinh nhà cậu không đấy?”

Mạch Tử bấm luôn phím tắt máy rồi nén điện thoại vào túi, kéo Hạ Tử Khâm đứng dậy: “Đi thôi phu nhân đại gia, mời tớ ăn cơm, đi hát, đi spa, toàn bộ do cậu trả tiền.”

Hạ Tử Khâm bị Mạch Tử lôi ra khỏi cửa, Mạch Tử nghĩ thì hay lắm, đáng tiếc vừa ra khỏi khu đô thị đã nhìn thấy chiếc xe đua màu xanh lam sáng loáng đỗ bên ngoài. Bên cạnh đó là một anh chàng cực kỳ đẹp trai, nom còn nổi bật hơn cả chiếc xe sành điệu.

Hạ Tử Khâm chẳng lạ gì cái anh chàng đại minh tinh mà Mạch Tử đang phải “theo hầu” này. mấy tháng trước cô tìm đủ mọi cách để xem một bộ phim thần tượng mà anh ta đóng, lúc ấy Hạ Tử Khâm vô cùng say mê anh chàng, từ khuôn mặt điển trai cho đến đôi mắt sâu thẳm, rồi còn cả cử chỉ nho nhã nữa chứ, có nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

Anh chàng hôm nay đeo một cặp kính râm to, bộ quần áo trên người lấp lánh, trông chẳng có vẻ gì phù hợp với hoàn cảnh. Cũng may đây là khu đô thị cao cấp, có thể ra vào chỗ này đều là những người cực kỳ giàu có, do vậy anh ta xuất hiện hoành tráng như thế kia cũng không khiến người khác nhòm ngó. Chỉ có điều sao Hạ Tử Khâm cứ cảm thấy giữa hai người này không đơn thuần chỉ là quan hệ công việc.

ìn thấy Mạch Tử, “đại minh tinh” liền gỡ kính râm xuống, mặt vênh vác không thể tả: “Ranh con, tại sao dám cúp máy, em chán sống rồi phải không?”

Mạch Tử lườm mắt lại gần, nói chẳng chút khách khí: “Nói thật lòng, đi theo anh chẳng bằng chết cho rảnh! Anh không thấy phiền phức à? Tại sao anh tìm được chỗ này? Anh cho người theo dõi tôi đây à? Hay là anh bám theo tôi từ lúc tôi ra khỏi nhà? Triệu Tiểu ạc, anh không thấy mình trẻ con lắm à?”

“Anh cứ trẻ con đấy, thì làm sao? Quản lý vừa thông báo có một buổi họp báo đột xuất cần tham dự, không có em anh biết làm thế nào? Đi thôi!”

Nói rồi chẳng kịp để Mạch Tử phản ứng, Triệu Tiểu ạc đã kéo tay cô đẩy vào trong xe, anh ta chạy thật nhanh sang ghế lái rồi vẫy tay chào Hạ Tử Khâm đang đứng thộn mặt ra ở bên ngoài, nổ máy lao vút đi.

Hạ Tử Khâm đứng chờ người ra vì kinh ngạc, hồi lâu sau mới định thần lại, cô cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, sắp mười một giờ rồi, lòng thầm nghĩ giờ có về nhà cũng chỉ một mình, chi bằng đi dạo phố.

Cũng sắp đến ngày sinh nhật của Tịch Mộ Thiên, cô có nên chuẩn bị một món quà mua bằng tiền cô tự kiếm được không nhỉ?

Tiền nhuận bút bản thảo cộng với hợp đồng vừa ký với công ty Điện ảnh đã giúp Hạ Tử Khâm kiếm được một khoản lớn đầu tiên trong đời, cô gửi một nửa về cho cô nhi viện, còn đầu giữ lại trong thẻ ngân hàng. Cứ mỗi lần nghĩ đến việc mình cũng có tiền tiết kiệm, Hạ Tử Khâm đến nằm mơ cũng mỉm cười, cô còn gọi điện cho Mạch Tử không biết bao nhiêu lần để khoe về chuyện này.

Cuối cùng Mạch Tử bực đến mức phải gào lên: “Hạ Tử Khâm, cậu điên à? Cậu thử nhìn lại xem chồng cậu là ai hả? Có bao nhiêu tài sản? Chút tiền còm con của cậu có đáng để âm ỉ lên như thế không?”

Hạ Tử Khâm bĩu môi phản bác: “Đó là tiền của anh ấy, đây là tiền tớ tự kiếm được, có giống nhau không? Mạch Tử, tiểu thuyết của tớ có thể kiếm được bao nhiêu là tiền, thật không ngờ! Ha ha ha...”

Mạch Tử không chịu nổi nữa đành cúp điện thoại. Hạ Tử Khâm biết mình có hơi lảm chuyện, vì dù sao giữa cô và Tịch Mộ Thiên cũng không thể tính toán rõ ràng như thế. Từ trước đến nay mọi chuyện ăn ở đi đứng của cô đều do một tay Tịch Mộ Thiên lo liệu, nhưng cô dùng tiền của mình mua đồ tặng Tịch Mộ Thiên, cảm thấy khác hẳn.

Hạ Tử Khâm vẫn hơi bủn xỉn, đi dạo suốt nửa buổi mới nhắm được một cái ví da, nhìn lên nhãn hiệu đều là chữ ngoại quốc, liếc giá tiền thì thấy ghi hơn bốn trăm. Nhân viên bán hàng lại gần, nói trang giang đại hải, nào là bây giờ đang trong thời gian khuyến mãi, tất cả các sản phẩm đều được giảm giá năm mươi phần trăm. Hạ Tử Khâm nghe vậy liền móc tiền mua ngay, cô còn đến cửa hàng lưu niệm chọn giấy gói quà thật là đẹp, gói lại cẩn thận.

Tay cô xách túi quà tặng, chân vừa rẽ là đã nhìn thấy tòa cao ốc Tịch Thị đứng sừng sững dưới ánh nắng mặt trời. Hạ Tử Khâm cúi đầu nhìn món quà trong tay, rồi lại nhìn sang đồng hồ, Tịch Mộ Thiên có làm gì thì cũng vẫn phải nghỉ ăn trưa, nghĩ đến đây cô liền bước vào Tịch Thị.

Hạ Tử Khâm đã đến đây hai lần, nhân viên lễ tân có thể nhận ra cô. Chế độ quản lý của Tịch Thị vô cùng nghiêm ngặt, do đó cho dù rất nhiều người biết chuyện ông chủ cưới gấp nhưng chẳng ai dám để lộ thông tin ra ngoài, nhờ vậy Hạ Tử Khâm đến bây giờ vẫn có thể sống thoải mái như thế.

Cô lễ tân cung kính dẫn Hạ Tử Khâm ra cửa thang máy, bấm số cho cô lên tầng cao nhất. Đang là giờ nghỉ trưa, nhân viên trên này cũng không nhiều, cánh cửa phòng Tổng giám đốc chỉ khép hờ, cô loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Tịch Mộ Thiên vọng ra.

Hạ Tử Khâm đang định đẩy cửa bước vào thì phát hiện ra giọng nói của Vinh Phi Lâm: “Có phải vì Tử Khâm giống chị em nên anh mới lấy cô ấy không?”

Toàn thân Hạ Tử Khâm như cứng đờ, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, tay siết chặt nắm cửa. Lúc này Hạ Tử Khâm thật sự muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng người cô như đã mọc rễ, chẳng thể nào cử động được. Giọng nói từ bên trong vọng ra rất rõ ràng:

“Phi Lâm, đây là công ty, anh hi vọng cậu đừng mang chuyện riêng tư đến. Hơn nữa đây là Tịch Thị, không phải Vinh Thị!”

Giọng nói của Tịch Mộ Thiên xưa nay rất có uy, Vinh Phi Lâm cười khẩy: “Anh đang né tránh vấn đề đúng không?”

“Anh không cần thiết phải trả lời cậu câu hỏi vớ vẩn này. Hơn nữa Phi Loan này, thứ lỗi cho anh phải nhắc nhở cậu lần nữa, Tử Khâm là vợ của anh, cậu không cảm thấy cậu quá quan tâm đến cô ấy ư?”

Nói đến đây, Tịch Mộ Thiên dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Hay là cậu vẫn chưa thể quên đi cái chết của Phi Loan, hồi đó cậu tiếp cận Tử Khâm vì mục đích gì? Ý đồ gì? Chẳng nhẽ chỉ đơn thuần như vậy, đơn thuần là thích cô ấy, thậm chí yêu cô ấy, không phải vì cậu yêu chị mình hay sao?”

Giọng điệu của Tịch Mộ Thiên bình thản, chậm rãi nhưng lại như một lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào trái tim Hạ Tử Khâm. Khi lồng ngực bị dao đâm vào, nỗi đau nhức nhối ấy lan nhanh khắp tim phổi, thậm chí còn đau gấp vạn lần cơn đau do phát bệnh.

Đây là sự thật ư? Đây là sự thật của việc Tịch Mộ Thiên lấy cô, chiều cô, chăm sóc cô ư? Và cũng là nguyên nhân Vinh Phi Loan tiếp cận cô? Tất cả những câu đố phức tạp tích tụ trong lòng bỗng chốc được giải đáp, đơn giản chỉ vì cô và Vinh Phi Loan có điểm nào đó tương đồng, đây là đáp án mà Hạ Tử Khâm có nghĩ nát óc cũng không tìm ra.

Cô đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật nực cười, cô đã tưởng thật, thậm chí mơ ước một tình yêu vĩnh cửu, chỉ có điều trong phút chốc nó đã tan biến, hoặc cũng có thể tình yêu của Tịch Mộ Thiên ngay từ đầu đã bị chôn vùi cùng với Vinh Phi Loan. Còn cô, cô chỉ là một phiên bản, đã vậy còn là phiên bản không thành công, khiến cho người khác chẳng mấy hài lòng.

Hạ Tử Khâm không còn tí dũng khí nào để nghe tiếp, chút sức lực còn sót lại khiến cô quay người lao chạy về phía thang máy, ngón tay phải ấn đến ba lần mới ấn được vào phím trên bảng điều khiển, đợi đến lúc cửa mở ra, cô gần như lao vào bên trong. Khi sống lưng áp vào vách thang máy lạnh toát, toàn thân cô từ từ trượt dần, rồi ngồi bệt xuống.

Đầu óc Hạ Tử Khâm ong ong, dường như có hàng ngàn hàng vạn âm thanh đang gào thét bên tai: “Anh ấy hoàn toàn không yêu mày, mãi mãi không yêu mày, mày chỉ là một phiên bản, phiên bản, phiên bản!”

Hạ Tử Khâm ôm mặt, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, thang máy vừa mở cô lao vội ra ngoài. Ra khỏi tòa nhà làm việc của Tịch Thị, cô bắt xe về biệt thự nhà họ Tịch.

Về đến biệt thự cô đi thẳng lên thư phòng của Tịch Mộ Thiên, bối tung tất cả mọi thứ, lục lọi từng ngăn kéo như thể mắc phải hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Bà giúp việc đứng bên ngoài thư phòng nghe thấy tiếng ồn, trong lòng không khỏi nơm nớp lo sợ. Tịch Mộ Thiên yêu cầu rất nghiêm ngặt, đồ đạc trong thư phòng tuyệt đối không được tự ý di chuyển vị trí, thế mà Hạ Tử Khâm làm loạn lên như vậy, đến khi Tịch Mộ Thiên quay lại, có khi bà sẽ bị đuổi việc cũng nên. Tuy vậy bà không dám tự ý bước vào, dù gì Hạ Tử Khâm cũng là nữ chủ nhân căn nhà này.

Hạ Tử Khâm lục lọi từng ngăn kéo nhưng không tìm được gì, ngoảnh đầu nhìn sang góc phòng thì thấy có một cái két nhỏ, cô ngẫm nghĩ rồi lấy chìa khóa trong ngăn kéo ra, cắm từng chìa vào thử, cuối cùng cũng có một cái thích hợp. Với tâm tình thử vận may, cô nhập một chuỗi số lạ trong kí ức, cái két liền mở ra thật, cuộc đời Hạ Tử Khâm hoàn toàn khép lại.

Trong két không có thứ gì khác ngoài mấy album ảnh rất dày. Hạ Tử Khâm do dự hồi lâu mới run rẩy lấy ra, từng kỉ niệm, từng kỉ ức đều được ống kính máy ảnh lưu lại.

Hạ Tử Khâm thất thần móc ví tiền trong túi sách của mình ra, trên đó là bức ảnh một đứa bé mỡ còi khoảng bảy, tám tuổi đang ngồi xích đu giữa hai cây hòe, nghiêng đầu mỉm cười. Còn cuốn album ở két sắt có một cô bé mặc váy như công chúa ngồi trên xích đu, chiếc xích đu cũng đẹp hơn nhiều so với xích đu trong cô nhi viện. Nếu bỏ đi bối cảnh, hai bức ảnh này cũng có vài phần tương đồng.

Trước đây Hạ Tử Khâm chẳng bao giờ nghĩ mình và Vinh Phi Loan có liên quan gì đến nhau, nhưng bây giờ phát hiện ra giữa hai người đúng là có điểm gì đó rất giống nhau, đường nét trên khuôn mặt nhìn nghiêng, thậm chí là đôi mắt, cái miệng...

Chỉ có điều Vinh Phi Loan là bản gốc được điêu khắc tinh xảo, còn cô chỉ là một phiên bản được mô phỏng sơ sài, con thiên nga trên cao với vợi và con vịt xấu xí mãi mãi hèn kém dưới chân.

Lúc Tịch Mộ Thiên bước vào, đèn lớn ở phòng khách không bật, chỉ có ngọn đèn nhỏ trong góc là sáng, ánh đèn hắt xuống người Hạ Tử Khâm đang ngồi co ro ở góc ghế sofa, nếu không nhìn kĩ thì khó mà thấy

được.

Tịch Mộ Thiên không khỏi thở phào, hết giờ làm về đến chung cư không thấy cô ở nhà, gọi điện không có ai nghe máy, nhận được điện thoại của bà giúp việc ở biệt thự, anh liền vội vàng đến đây. Nỗi lo lắng phút chốc trở thành sự bức bối: “Tại sao không nghe điện thoại? Em có biết anh lo đến mức nào không hả?”

Máng mở một hồi Tịch Mộ Thiên mới phát hiện ra Hạ Tử Khâm hoàn toàn không để vào tai. Anh lại gần ngồi đến bên cạnh, đưa tay lên sờ trán cô:

“Sao thế? Em khó chịu ở đâu à?”

Tay Tịch Mộ Thiên còn chưa chạm vào trán Hạ Tử Khâm cô đã gạt phăng ra: “Tịch Mộ Thiên, tại sao anh lấy em?”

Hạ Tử Khâm gần như gần từng chữ, vô cùng bướng bỉnh, dường như không cần Tịch Mộ Thiên trả lời cô cũng tự đưa ra đáp án: “Có phải bởi vì em và Vinh Phi Loan có vài điểm tương đồng không?”

Sự trầm ngâm của Tịch Mộ Thiên khiến chút hi vọng cuối cùng trong Hạ Tử Khâm tan tành. Thực ra, khoảnh khắc biết mật mã kết chính là ngày sinh của Vinh Phi Loan, cô đã hiểu ra tất cả, chỉ có điều một kẻ ngốc như cô vẫn ôm chút hi vọng mà thôi. Hạ Tử Khâm đột nhiên cảm thấy muốn buông xuôi tất cả: “Chúng ta li hôn đi!”

12. Chương 22

Chương 22

Nếu như anh không yêu cô, hay nói cách khác là anh chưa yêu cô, Hạ Tử Khâm sẽ không tuyệt vọng đến thế, ít nhất cô vẫn ôm hi vọng nhỏ nhoi, nhưng lúc này cô đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Cảm giác này giống như trái tim đột nhiên hóa thành cát, phóng tầm mắt chỉ thấy một khoảng mông lung. Hóa ra cô cũng chỉ là cái bóng của người vợ trước, là vật thay thế, hơn nữa cái bóng này chẳng khiến anh hài lòng cho lắm. Đến giờ nghĩ kỹ lại, càng nghĩ càng thấy buồn, càng nghĩ càng thấy tự ti.

Cô thậm chí chẳng thể rơi lệ, hóa ra thứ tình yêu cô vẫn tưởng tượng chỉ là một ảo tưởng hư vô. Sự dịu dàng, quan tâm, yêu chiều của Tịch Mộ Thiên đều không phải dành cho cô. Anh nhìn cô, thậm chí lúc yêu cô, trong lòng anh đều nhớ về một người phụ nữ khác.

Cô thật vô dụng vì đã đem lòng yêu anh, thật ngốc nghếch nên mới bị anh lừa bấy lâu nay. Nhưng bây giờ, cho dù có phải chết cô cũng sẽ rời xa anh, cả đời này không bao giờ muốn gặp lại anh, không muốn có bất cứ liên quan gì đến anh nữa. Vậy mà ngay cả mong ước nhỏ nhoi ấy cũng không thể thực hiện được, đúng như Mạch Tử từng cảnh cáo, chỉ cần Tịch Mộ Thiên không đồng ý, cả đời này cô buộc phải làm “Tịch phu nhân”.

Đội trên đầu cái mũ “Tịch phu nhân” nhưng đóng vai một người phụ nữ khác, Hạ Tử Khâm có chết cũng không muốn, đây là nguyên tắc của cô, là giới hạn chịu đựng của cô.

Hạ Tử Khâm co người nằm trên giường, nhìn ra màn đêm nặng nề ngoài cửa sổ cho đến khi trời tảng sáng, ánh sáng trắng nhá nhem ở phía xa xa, bầu trời dần chuyển sang màu đỏ nhạt rồi biến thành sắc vàng rực rỡ. Quá trình này hoàn toàn ngược lại với cuộc đời của cô, cuộc đời cô giờ đây đã rơi vào sự tối tăm, tối tăm đến mức có giờ bàn tay ra cũng không nhìn thấy rõ được các ngón.

Trong đầu Hạ Tử Khâm liên tục hiện lên những điều Tịch Mộ Thiên nói: “Tại sao lại li hôn? Cho anh một lý do thuyết phục đi!”

Đến tận lúc này rồi mà anh vẫn còn chất vấn cô như vậy. Hạ Tử Khâm cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, cô trầm ngâm hồi lâu rồi lặp lại: “Lần đầu tiên anh dẫn em đến khách sạn là bởi vì em giống vợ trước của anh sao?”

Khi hỏi Tịch Mộ Thiên câu này, trong lòng Hạ Tử Khâm vẫn còn chút hi vọng mong manh, dù người khác có bảo cô là ngốc cũng chẳng sao. Tịch Mộ Thiên im lặng hồi lâu mới nói:

“Bây giờ có cần thiết phải truy cứu những vấn đề này không? Hạ Tử Khâm, em đang gây chuyện vô cớ đấy! Cho dù trước đây thế nào, người anh lấy làm vợ là em, vợ của anh bây giờ là Hạ Tử Khâm, không phải người phụ nữ khác!”

“Có cần thiết đấy!”

Lúc ấy chẳng biết Hạ Tử Khâm lấy đâu ra dũng khí để đối mặt với Tịch Mộ Thiên: “Cho dù Hạ Tử Khâm này có thấp hèn đến đâu cũng sẽ không làm vật thay thế cho người khác, đây là sự coi thường đối với tình yêu!”

“Tình yêu ư?”

Ánh mắt Tịch Mộ Thiên chợt sẫm lại, tựa như màu bóng đêm ngoài cửa sổ, khóe môi chợt nhếch lên mỉa mai:

“Hạ Tử Khâm, chẳng lẽ em quên rồi? Chúng ta lấy nhau chẳng liên quan gì đến tình yêu, bây giờ em nhắc đến hai chữ này không cảm thấy nhục cười ư?”

Hạ Tử Khâm như bị hắt cả gáo nước lạnh vào mặt, người đàn ông tên Tịch Mộ Thiên này quá lạnh lùng, quá hiện thực, cuối cùng thì cô cũng được linh giáo rồi. Hơn nữa anh ta còn rất thông minh, nói ra câu này, rõ ràng là Hạ Tử Khâm đang gây sự vô cớ. Hồi đầu hai người kết hôn với nhau là có điều kiện, lúc đó cô nằm mơ cũng không ngờ mình lại yêu anh nhanh đến thế.

Trong khi đó, Tịch Mộ Thiên vẫn chưa thôi đả kích: “Nếu li hôn, Hạ Tử Khâm, em có gánh chịu được hậu quả không? Chắc không cần anh phải nhắc chứ hả? Nếu anh rút tiền viện trợ cho cô nhi viện Thánh Tâm, những đứa trẻ ấy sẽ thế nào? Có lẽ em biết rõ điều này hơn anh đấy!”

Cơ thể Hạ Tử Khâm như run lên, sắc mặt càng trắng bệch ra, đôi môi cô cắn chặt lại, từng lời nói của cô dường như rít qua kẽ răng: “Tịch Mộ Thiên, anh làm vậy mà không sợ trời phạt sao?”

Tịch Mộ Thiên cười khẩy: “Anh không tin vào trời, từ xưa đến giờ anh chỉ tin vào sức mạnh của bản thân. Hơn nữa, Hạ Tử Khâm này! Tịch Mộ Thiên là một doanh nhân, không phải nhà từ thiện, vì thế đừng có thách thức sự nhẫn nại của anh. Anh xưa nay nhẫn nại không hề nhiều, em nghĩ cho kĩ đi rồi cho anh đáp án, nếu em còn một mực đòi li hôn, vậy thì anh sẽ cho em toại nguyện!”

Tịch Mộ Thiên ném lại những lời ấy rồi quay người bỏ đi. Hạ Tử Khâm đột nhiên muốn cười thật lớn, tất cả những ngọt ngào trong quá khứ giờ bỗng trở thành một sự mỉa mai.

Hạ Tử Khâm chẳng muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa, nơi này chỗ nào cũng chỉ thấy bóng dáng của Vinh Phi Loan. Tại sao trước kia cô có thể cho rằng nó không hề tồn tại chút dấu tích nào của Vinh Phi Loan chứ? Trái lại, đâu đâu cũng là bóng dáng của cô ấy, phong cách mà Vinh Phi Loan thích, phòng chơi đàn của Vinh Phi Loan, còn có cả loài hoa Mê Diệt nữa.

“Ngoài cửa sổ màn mưa đêm mờ mịt, em ngồi tĩnh lặng bên cửa sổ ngắm mưa đợi anh về. Mùi hương Mê Diệt loáng thoáng đâu đây, nhẹ nhàng tựa như tâm trạng lúc anh đến. Em chờ đợi anh trong cô đơn, người mùi hương Mê Diệt mà anh yêu thích nhất, ngắm nhìn màn mưa đêm ngoài cửa sổ...”

Đây là một đoạn thơ ngẫu hứng kẹp trong cuốn album ấy. Sau khi xem qua, Hạ Tử Khâm cuối cùng đã hiểu, mỗi cây Mê Diệt trong nhà hoa kia đều mang tâm sự của Tịch Mộ Thiên, anh yêu cô ấy bao nhiêu. Rõ ràng là một ngày mùa thu nắng ấm áp, vậy mà sao toàn thân Hạ Tử Khâm cảm thấy lạnh toát, lạnh đến thấu xương.

Lúc bước vào, nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Hạ Tử Khâm, giống như trở về khi còn nhỏ, lúc ấy Hạ Tử Khâm cũng thường ngồi co ro bên cửa sổ ngắm mưa như thế này, cái dáng gầy gò vô cùng tội nghiệp.

Nhiều khi Mạch Tử nghĩ, cái khao khát muốn bảo vệ Hạ Tử Khâm của mình có lẽ là do chính Hạ Tử Khâm khơi gợi lên. Nghe giọng điệu chẳng còn chút sức lực nào của Hạ Tử Khâm trong điện thoại, cả vẻ tuyệt vọng toát lên từ giọng nói, Mạch Tử thật sự lo lắng, gạt hết mọi việc đang làm để chạy đến đây.

Hạ Tử Khâm nghe thấy tiếng mở cửa liền khẽ ngẩng đầu lên, chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà cô đã tiêu tụy đi trông thấy. Mới ngày hôm qua thôi, cô dường như là một bông hoa đang nở xòe, vậy mà vừa qua một đêm đã héo tàn thế này rồi sao?

Mạch Tử vô cùng xót xa, cô sải bước lại gần ôm chặt lấy Hạ Tử Khâm, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng Hạ Tử Khâm, miệng thì thầm an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ! Tử Khâm nhà ta là dũng cảm nhất, chẳng sợ gì hết!”

Đây là hành động Mạch Tử thường làm lúc còn nhỏ, cứ thế, bao nỗi tủi thân ảm ức tích tụ trong lòng Hạ Tử Khâm cả đêm bỗng chốc tuôn ra, cô khóc òa lên chẳng chút ngại ngùng.

Mạch Tử thở phào, bộ dạng ban nãy của Hạ Tử Khâm khiến cho cô thực sự sợ hãi, trông Hạ Tử Khâm giống hệt như con búp bê vô hồn, Mạch Tử cứ ôm cô như thế, an ủi, để cô khóc lóc cho thỏa.

Hạ Tử Khâm khóc lóc thảm thiết, cuối cùng sau khi khóc đủ rồi, cô đẩy Mạch Tử ra, ngại ngùng hỏi: “Xin lỗi cậu, Mạch Tử! Cậu bận rộn như thế mà tớ còn gây phiền phức thêm cho cậu, tớ quả nhiên vẫn còn vô dụng như hồi nhỏ.”

Hạ Tử Khâm vừa nói vừa nắc khiến Mạch Tử không khỏi phì cười, đưa tay lên bẹo cái mặt đỏ hồng của cô: “Nói những lời khách khí làm gì? Tớ là Mạch Tử của cậu mà, cậu vẫn nhớ chứ hả?”

Hạ Tử Khâm ôm lấy Mạch Tử, vùi đầu vào ngực cô, hồi lâu sau mới u uất nói: “Mạch Tử, cậu vẫn là tốt nhất!”

Mạch Tử ngồi xổm xuống, nâng mặt Hạ Tử Khâm lên, hỏi: “Trong điện thoại nói không rõ ràng, giờ mau nói cho tớ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Hạ Tử Khâm chợt ảm đạm: “Tớ muốn li hôn, nhưng một chuyện đơn giản như thế tớ cũng không làm được. Anh ta không đồng ý, anh ta không yêu tớ, nhưng cũng không chấp nhận li hôn. Mạch Tử! Tớ không muốn sống với anh ta nữa, thật đấy, thật sự không thể sống tiếp!”

Mạch Tử ngây người: “Anh ta không yêu cậu thì cậu có thể làm cho anh ta yêu cậu mà. Với Tử Khâm dễ thương nhà chúng ta, tớ tin chuyện này chỉ là chuyện vặt!”

Hạ Tử Khâm cắn môi lắc đầu: “Không thể nào, anh ta lấy tớ chỉ bởi vì tớ giống vợ trước của anh ta, anh ta yêu vợ cũ của mình, tớ chỉ là thế thân mà thôi, từ trước đến nay tớ chỉ là một cái bóng, đã vậy lại còn là cái bóng khiến anh ta không hài lòng. Cả kiếp này, thậm chí kiếp sau, anh ta mãi mãi không thể yêu tớ. Tình yêu của tớ vừa mới bắt đầu đã đi đến đường cùng rồi. Mạch Tử, tớ phải làm sao đây? Tớ không muốn gặp anh ta, không muốn sống với anh ta nữa!”

Hạ Tử Khâm lật đi lật lại chỉ có mấy vấn đề này, Mạch Tử lau nước mắt cho cô rồi nói: “Khóc cái gì? Đồ ngốc, ngoài tình yêu ra, cuộc sống còn có bao nhiêu thứ đáng được trân trọng cơ mà! Cậu còn có tớ, có Mẹ viện trưởng, còn cả các anh chị em trong cô nhi viện. Tình yêu đâu có quan trọng như thế, hồi đầu cậu ở bên tên khốn Chu Thuyền kia chẳng phải cũng sống được đấy thôi? Có đúng không nào?”

Nước mắt Hạ Tử Khâm lại túa ra: “Chu Thuyền và Tịch Mộ Thiên không giống nhau, thật sự không giống nhau!”

Hạ Tử Khâm ngang bướng phản bác, Mạch Tử thở dài: “Thôi được rồi! Không giống thì không giống. Thế cậu định thế nào? Cho dù cậu định thế nào, tớ mãi mãi đứng về phía cậu!”

Đầu óc Hạ Tử Khâm hơi hỗn loạn, nhưng bây giờ cũng coi như có chút chủ kiến. Cô nghĩ thông suốt rồi, Tịch Mộ Thiên không đồng ý li hôn thì tạm thời không li hôn, ít nhất cô không thể mang những đứa trẻ ở cô nhi viện ra để đặt cược thắng thua cho tình yêu của bản thân. Dù vậy, cô vẫn không muốn gặp lại anh ta, thật sự không muốn.

Vào lúc cuộc đời thê thảm nhất lại là lúc sự nghiệp của cô được thăng hoa, bộ phim truyền hình dựa theo cuốn tiểu thuyết mà Hạ Tử Khâm viết đã bắt đầu bấm máy. Với tư cách là biên kịch, cô bắt buộc phải tham gia nghi thức khởi quay của bộ phim, bên cạnh niềm vui, cô cũng cảm thấy đôi chút bất lực. Có những người, có những việc cô bắt buộc phải đối mặt, Vinh Phi Lân là một ví dụ.

Lúc Hạ Tử Khâm bước vào Vinh Thị, cô nhìn thấy Vinh Phi Lân đang đứng cạnh thang máy. Hạ Tử Khâm cúi đầu, định sẽ lướt qua anh ta nhưng lập tức đã bị Vinh Phi Lân tóm chặt cánh tay kéo lại. Cô chẳng

buồn ngẫm ngợi, hất tay anh ra: “Vinh Phi Lân, anh không thấy phiền phức sao?”

Vinh Phi Lân cười vẻ trêu người: “Tử Khâm, hôm nay sao nóng nảy thế? Em đang giận cá chém thớt đấy à?”

Hai người nọ mỗi người đứng một bên thang máy. Đang là giờ đi làm vì thể nhân viên qua lại rất đông, mặc dù ai nấy đều giả bộ không để ý đến họ nhưng thực chất người nào cũng đều đang đồng tai lên hóng hớt, khiến sắc mặt Hạ Tử Khâm càng thêm khó coi. Cô ghì chặt giọng xuống:

“Tôi giận cá chém thớt cái gì? Vinh Phi Lân, tôi thấy anh rất phiền phức! Coi như tôi năn nỉ anh, anh hãy tránh xa tôi ra một chút có được không?”

Sắc mặt Vinh Phi Lân trầm xuống, thang máy vừa mở, anh ta đã lôi cô vào bên trong, sự bất hòa của hai người khiến những nhân viên ở bên ngoài ai nấy đều sợ hãi, không dám động dấy.

Vinh Phi Lân một tay giữ chặt tay Hạ Tử Khâm, tay kia ấn nút lên tầng. Vào khoảnh khắc cánh cửa thang máy sắp đóng lại, Hạ Tử Khâm nhìn thấy khuôn mặt sầm sì của Tịch Mộ Thiên đang tiến đến. Cô vợ bé nhỏ của anh sút cân rồi, chiếc áo măng tô màu trắng dài trùm hông đã không còn vừa vặn với cô.

Bước chân lang thang trên phố, ra khỏi tàu điện ngầm là Hạ Tử Khâm đi thẳng đến tòa nhà làm việc của Vinh Thị, gió mùa thu thổi bay làn tóc và vạt áo của cô, càng khiến cô trở nên cô độc.

Tịch Mộ Thiên bảo ông Lưu lái xe chậm chậm đi theo cô. Sau ngày hôm đó, lần đầu tiên Tịch Mộ Thiên cảm thấy hối hận, hối hận vì đã nói ra những lời nhẫn tâm đó. Nhưng anh thật sự tức phát điên lên, anh không ngờ chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cô dám đòi li hôn.

Li hôn, khi hai từ này lọt vào tai Tịch Mộ Thiên, nó như một khối thuốc nổ làm nổ tung đầu óc anh. Con ranh này thật vô lương tâm, vô lương tâm đến mức lúc ấy anh chỉ mong có thể bóp chết cô ngay lập tức. Tịch Mộ Thiên không giỏi về những khoản giải thích thanh minh này, càng không biết cách vun đắp cho hôn nhân, dù tính ra anh đã có tới hai cuộc hôn nhân, nhưng vẫn là một “người mới” không hơn không kém.

Hơn nữa anh thật sự không thích nói dối, đã thế cô vợ trẻ con lại thẳng thừng chất vấn rằng lúc đầu anh dẫn cô đến khách sạn, rồi lấy cô làm vợ có phải vì cô giống Phi Loan hay không? Tịch Mộ Thiên không thể phủ nhận, với tính cách của anh, nếu tối hôm đó không phải vì cảm thấy cô có đôi chút giống Phi Loan, anh đã sớm quăng cô xuống sông cho tỉnh táo lại rồi. Một đứa con gái loli thôi uống say mềm giữa đêm tối làm sao lấy được sự thương xót của anh.

Cưới cô, Tịch Mộ Thiên cũng không chối cãi nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì cô hơi giống Phi Loan. Nhưng Hạ Tử Khâm không biết được rằng, ngay cả lúc đầu mới kết hôn với Phi Loan, anh đâu có bỏ ra nhiều tâm sức như vậy. Ngoài cái vẻ bề ngoài na ná nhau ra, cô có điểm nào giống Phi Loan chứ?

Mặc dù sức khỏe của Phi Loan không tốt nhưng cô ấy rất biết kiềm chế, không bao giờ để anh phải lo lắng, Hạ Tử Khâm có thể không? Chỉ cần anh xao nhãng một chút là cô xảy ra chuyện ngay. Quan tâm và quản lí cô bỗng chốc trở thành thói quen của Tịch Mộ Thiên.

Tịch Mộ Thiên biết cô nhi viện rất quan trọng đối với Hạ Tử Khâm, vậy mà trong cơn tức giận, anh đã buông những lời nói đó rồi bỏ đi. Anh chỉ định cho hai người có thời gian bình tĩnh suy nghĩ, điều này là cần thiết, tránh trường hợp cứ phải nghe cô luôn miệng lải nhải đòi li hôn, cũng là tránh để nói ra những lời lẽ quá đáng không thể cứu vãn. Ngoài ra anh muốn cô có thời gian suy nghĩ lại, bao nhiêu lâu nay đã bao giờ anh coi cô là Phi Loan?

Cho dù lúc đầu đúng là vì cô na ná Phi Loan, nhưng với tính cách ngang bướng của cô, anh làm sao coi cô là Phi Loan được? Cô là vợ của Tịch Mộ Thiên, là người vợ anh thực lòng thương yêu, tại sao cô không nhận ra chứ?

Hạ Tử Khâm thường ngày hồ đồ, không có cá tính, vậy mà những lúc như thế này lại ngang bướng, cố chấp đến lạ kì. Biết cô ra biệt thự nhà họ Tịch, Tịch Mộ Thiên còn định đợi cô về, khéo léo dỗ dành chứ không nói nặng nề lời nữa. Mặc dù với anh việc này quá là khó khăn, nhưng Tịch Mộ Thiên đã quyết định sẽ thử, dù gì xét cho cùng, những lời nói của anh lúc ấy cũng có phần quá quắt, làm cô mất hết cả sĩ diện. Ai dè, đợi mãi mà chẳng thấy bóng dáng của Hạ Tử Khâm đâu, cuối cùng Tiểu Dương gọi điện thoại báo với anh, cô đã ra khỏi biệt thự nhà họ Tịch, bắt taxi về thẳng căn phòng trọ ngày xưa.

Tịch Mộ Thiên tức giận ném luôn cái điện thoại trong tay, nghiêng rằng trèo trẹo: “Giỏi lắm Hạ Tử Khâm, dám thi gan với tôi à, để tôi xem cô gan lì được đến bao giờ!”

Lòng nghĩ vậy nhưng suốt cả đêm anh trần trọc không ngủ nổi, trong đầu toàn là hình ảnh của cô. Hạ Tử Khâm chẳng cầm theo cái gì, cứ thế mà bỏ đi, quần áo, giày dép chỉ là chuyện nhỏ, nhưng thuốc cô cũng không thêm mang theo. Mặc dù phẫu thuật thành công nhưng cần phải hồi phục trong một khoảng thời gian dài, thế mà bây giờ con nhóc này lại đi hờn dỗi đòi li hôn với anh. Cơn giận bốc lên, Tịch Mộ Thiên thật sự chẳng muốn quan tâm đến cô nữa. Nhưng đến sáng hôm sau, anh vẫn bảo Tiểu Dương mang vài bộ quần áo và thuốc thang cho cô.

Tịch Mộ Thiên không ép cô, anh muốn đợi cho đến khi cô tự nghĩ thông suốt. Có điều anh quên mất vợ mình vốn hồ đồ, vô tâm vô tính, nếu anh không can thiệp thì cả đời này cô cũng chẳng nghĩ thông suốt được. Có khi còn nghĩ bậy bạ tưởng tượng ra nhiều điều không hay khác, khiến cho người khác tức phát điên.

Tịch Mộ Thiên nhìn cô và Vinh Phi Lân lôi lôi kéo kéo nhau ở thang máy, anh xem chút đánh mắt hết phong độ và sự khắc chế đã tôi luyện bao năm, xông lên kéo cô ra ngoài, nhưng khi ánh mắt lướt qua Vinh Phi Lân, Tịch Mộ Thiên quyết định nhẫn nhịn.

Nói thực lòng, anh chưa bao giờ coi Vinh Phi Lân là đối thủ, Vinh Phi Lân tính tình lười nhác, không có chí lớn, nhưng Tịch Mộ Thiên thật sự không ngờ vì Hạ Tử Khâm mà cậu ta trở thành một người khác hẳn như vậy. Mấy hợp đồng qua tay Vinh Phi Lân, từ lúc đàm phán cho tới khi hoàn thành đều suôn sẻ đến kì lạ. Chỉ trong chớp mắt đã lộ ra khả năng thiên bẩm trong việc kinh doanh, Tịch Mộ Thiên cuối cùng đã hiểu ra, đây là cậu em vợ mà anh đã coi thường bấy lâu nay, thật đúng là “Ngọa hổ tàng long”, mà mưu kế của Vinh Phi Lân cũng khiến cho anh lần đầu tiên phải chính thức nhìn lại sự tồn tại của cậu em vợ này.

Theo những gì về sau Tịch Mộ Thiên biết được, Hạ Tử Khâm trưá đó đến tìm anh hoàn toàn là ngẫu hứng. Anh không biết vì sao Vinh Phi Lân lại có thể nắm chuẩn về thời gian đến như thế, nhưng có một điều anh dám chắc, trưá hôm ấy Vinh Phi Lân cố ý, cố ý nói ra những chuyện không đầu đuôi dễ gây hiểu lầm. Và khán giả mà cậu ta nhắm đến không phải anh mà là Hạ Tử Khâm đang đứng bên ngoài cửa, Vinh Phi Lân chẳng qua chỉ lợi dụng Tịch Mộ Thiên để dựng lên một màn kịch mà thôi.

Tịch Mộ Thiên nếu biết Vinh Phi Lân đã dốc tâm sức bày ra những thứ này và mục đích cuối cùng là Hạ Tử Khâm thì chắc chắn cậu ra sẽ không dễ dàng buông tay, muốn giành lấy Hạ Tử Khâm cho bằng được. Người đàn ông một khi đã nổi máu tranh giành, tiềm lực của anh ta chắc chắn sẽ được phát huy tối đa, nhất là tranh giành đàn bà hay giang sơn.

Tiểu Dương khê liếc sắc mặt khó coi của Tịch Mộ Thiên, thì thầm nhắc nhở: “Tổng giám đốc, nghi thức bấm máy mười giờ bắt đầu, bây giờ đã là chín giờ năm mươi rồi ạ!”

Thực ra Tiểu Dương không hiểu giữa Tịch Mộ Thiên và Hạ Tử Khâm đã xảy ra chuyện gì? Mới thời gian trước còn tốt đẹp lắm cơ mà. Kể từ sau khi Tịch Mộ Thiên kết hôn chớp nhoáng, mặc dù Hạ Tử Khâm cứ dăm ba ngày lại xảy ra chuyện gì đó là đảo lộn trật tự sống của Tịch Mộ Thiên, nhưng cũng khiến cho cuộc sống của anh trở nên mới mẻ và thú vị hơn. Suốt ngày theo sau vợ lo liệu đủ chuyện nọ chuyện kia, mặc dù trông Tịch Mộ Thiên có vẻ rất bức bối nhưng thực ra Tiểu Dương biết, Tịch Mộ Thiên hoàn toàn cam tâm tình nguyện, thậm chí còn vui vẻ với những rắc rối này. Sự chuyển biến ấy chính bản thân Tịch Mộ Thiên cũng không nhận thức được, còn Tiểu Dương và ông Lưu, những người luôn bên cạnh Tịch Mộ Thiên lại đều nhìn thấy rất rõ.

Hồi Hạ Tử Khâm dưỡng bệnh ở bên Mỹ, Tịch Thị đang khởi công xây dựng bệnh viện, còn cả vài vụ làm ăn lớn bên Vinh Thị vẫn trong giai đoạn đàm phán hợp đồng, Tịch Mộ Thiên mặc dù bận từ sáng sớm đến tối khuya, thậm chí thức đêm thức hôm để làm việc, thế nhưng cứ có thời gian là anh lại bay ngay sang Mỹ.

Lúc ấy ông Lưu còn than thở: “Đúng là ý trời! Nhớ lại năm xưa lúc cô chủ ngày đêm đợi cậu chủ, cậu ấy mà bận thì vài ngày vài đêm cũng chẳng gặp được mặt. Thế mà phu nhân hiện nay chẳng cần nói nửa lời, cậu chủ cũng nhanh chóng xử lí công việc để bay sang thăm. Cô vợ này đã trở thành máu thịt trong tim cậu ấy rồi!”

Câu nói này của ông Lưu ngấm ra thật sự không sai. Tất cả những người xung quanh Tịch Mộ Thiên đều biết Tịch Mộ Thiên lo lắng cho vợ như thế nào, thế mà cô vợ lại ngờ nghệch, hồ đồ.

Tiểu Dương cảm thấy chuyện này một phần cũng tại Tịch Mộ Thiên cơ, đàn bà mà, dễ dàng cái là được thôi, nhiều lúc cái gọi là nguyên tắc lại không hề thích hợp, nhất là trước mặt đàn bà. Nhưng Tổng giám đốc của họ lại không hiểu điều này, cứ ôm khư khư nguyên tắc của bản thân, cắn chặt răng không chịu giải thích, đã không giải thích thì thôi, lại còn nổi khùng nói những điều khó nghe, vì vậy mà chuyện đến mức này cũng là do Tịch Mộ Thiên tự làm tự chịu. Đương nhiên những điều này có đánh chết Tiểu Dương cũng không dám nói, anh đâu có chán sống. Nhưng đây là đại sảnh tòa nhà làm việc của Vinh Thị, một nơi không biết bao người qua lại, bộ mặt hằm hằm của Tịch Mộ Thiên đúng là hơi khó coi.

Lần này hai vợ chồng Tịch Mộ Thiên xảy ra chuyện có liên quan đến cả cậu em vợ của Tịch Mộ Thiên, mọi thứ đúng là rối tung hết cả lên, chẳng lẽ cậu công tử phong lưu của nhà họ Vinh lần này lại thật lòng?

Tiểu Dương đã đoán đúng, Vinh Phi Lâm lần này thật lòng, cho dù thế nào anh cũng không từ bỏ Hạ Tử Khâm được. Anh từng nói Hạ Tử Khâm là số kiếp của mình, cái số đã đến, cho dù sống hay chết đều phải là cô, có trốn cũng không thoát. Hơn nữa Vinh Phi Lâm hoàn toàn không có ý định trốn tránh.

Anh khẳng định cho rằng Tịch Mộ Thiên không thể mang lại hạnh phúc cho Hạ Tử Khâm, nhưng Vinh Phi Lâm này thì có thể. Vinh Phi Lâm từng nghĩ ngợi rất nhiều, sau này anh sẽ đưa Hạ Tử Khâm lên núi xuống biển, phiêu bạt khắp nơi, khi nào mệt mỏi rồi sẽ tìm một nơi non xanh nước biếc để ở lại. Cô viết tiểu thuyết của cô, anh sẽ hầu hạ cô, nấu cơm, giặt quần áo, tâm trạng cô vui vẻ bệnh tình ắt sẽ tự khỏi. Khỏi bệnh rồi hai người có thể sinh một vài đứa nhóc cho vui cửa vui nhà. Vinh Phi Lâm cứ suy nghĩ mãi về những chuyện này như thể bị tẩu hỏa nhập ma vậy.

Chuyện Hạ Tử Khâm đi Mỹ làm phẫu thuật, Tịch Mộ Thiên không nói cho bất cứ ai biết, anh luôn coi Hạ Tử Khâm là vợ của mình, những chuyện riêng tư anh không cần thiết phải để người khác biết, do vậy từ lúc Hạ Tử Khâm vào viện cho đến khi bắt đầu giai đoạn phục hồi đầu tiên, ngoài Hạ Tử Khâm thông báo ra thì không có ai biết cả.

Đúng lúc Vinh Phi Lâm hoài nghi Tịch Mộ Thiên đã giấu Hạ Tử Khâm đi đâu thì cô về nước. Vinh Phi Lâm đã ngồi bên ngoài chung cư của Tịch Mộ Thiên suốt hai ngày trời mới thấy Hạ Tử Khâm và Mạch Tử bước ra ngoài, sau đó Mạch Tử đi trước, còn anh bám theo sau Hạ Tử Khâm.

Nhìn cô đi dạo phố như người mất hồn, anh mấy lần định chạy đến bên, nhưng Vinh Phi Lâm biết anh có chạy đến cô cũng chẳng thêm đoái hoài đến mình. Con nhóc này ngờ nghệch là thế nhưng cũng nhiều lúc cố chấp đến phát khiếp.

Vinh Phi Lâm nhìn thấy Hạ Tử Khâm đi đến cửa hàng bán đồ nam, sự đổ kị trong lòng như ngọn lửa bùng lên. Cuối cùng, khi phát hiện Hạ Tử Khâm vui vẻ bọc quà ở một cửa hàng lưu niệm, ngọn lửa ghen tuông đã biến thành thuốc độc. Anh đến Tịch Thị trước cô một bước, lên tầng thượng trước cô, hơn nữa còn cố ý khép hờ cánh cửa. Tất cả mọi thứ đều thiên thời địa lợi nhân hòa, mục đích của Vinh Phi Lâm dễ dàng đạt được. Anh đang chờ đợi một thời cơ, nhưng không đợi được thì phải tự mình tạo ra thời cơ ấy.

Nhưng anh nào ngờ Hạ Tử Khâm lại giận luôn cả mình nữa. Cửa thang máy vừa khép lại, Vinh Phi Lâm đã tóm chặt lấy cánh tay cô, đè chặt vào vách thang máy:

“Vinh Phi Lâm, anh điên à? Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

Hạ Tử Khâm vùng vẫy quyết liệt, dùng chân đá anh. Vinh Phi Lâm vốn dĩ không nghĩ cô ghê gớm đến thế, kêu lên đau đớn, thả tay cô ra, cúi gập người ôm lấy đùi anh.

“Hạ Tử Khâm, em muốn anh tuyệt tự tuyệt tôn à?”

13. Chương 23 - 24

Chương 23

Hạ Tử Khâm ra đòn rồi mới phát hiện mình hơi mạnh chân. Cô ôm lấy cái túi của mình, chu môi, nhìn Vinh Phi Lân vẻ hơi lo lắng:

“Ai bảo anh cứ giữ chặt lấy tôi không chịu buông ra? Hic, cái đó, anh thế nào rồi?”

Vinh Phi Lân vẫn cúi gập người, ngẩng đầu nhìn cô:

“Hạ Tử Khâm, anh một lần nữa dám khẳng định, em chính là oan gia kiếp này của anh!”

Thang máy kêu kính coong rồi mở ra, Vinh Phi Lân nhanh chóng trở lại dáng vẻ phong độ thường ngày. Hạ Tử Khâm còn chưa hết ngạc nhiên đã nhìn thấy Mạch Tử đứng bên ngoài thang máy. Cô chẳng buồn đếm xỉa đến Vinh Phi Lân mà sải bước chạy tới ôm lấy Mạch Tử quay một vòng:

“Mạch Tử, sao cậu không nói cho tớ biết cậu cũng qua đây? Cậu đến đây làm gì thế?”

Mạch Tử phì cười lấy tay gõ vào trán Hạ Tử Khâm:

“Đồ ngốc! Tiểu thuyết của mình viết mà còn không buồn để tâm, cậu có biết nam chính của “Tình yêu đang độ chín” là ai không?”

“Là ai?”

Hạ Tử Khâm chưa kịp nghe Mạch Tử trả lời đã vội cúi gầm mặt xuống. Tịch Mộ Thiên đang bước ra từ trong thang máy chuyên dụng.

Khoảnh khắc ánh mắt Tịch Mộ Thiên lướt qua cô, tim Hạ Tử Khâm như loạn nhịp. Cô thầm chửi mình là đồ vô dụng vì trong lòng cô thực sự vẫn hơi sợ Tịch Mộ Thiên, còn cả tâm lý muốn trốn tránh, khiến cô không dám nhìn thẳng vào mặt anh.

Vinh Phi Lân lại gần nắm lấy tay Hạ Tử Khâm làm cô giật nảy mình, vội hất tay anh ra. Cảnh cửa thang máy chính giữa vừa mở, một đám phóng viên từ bên trong ủa ra, không khí bỗng chốc chở nên huyền ảo, ánh đèn flash khiến Hạ Tử Khâm hoa cả mắt. Hạ Tử Khâm bị đám phóng viên xô đẩy sang một góc, suýt chút nữa thì ngã, may thay có một cánh tay vững chãi kéo cô vào lòng.

Mùi hương quen thuộc, cảm giác quen thuộc, Hạ Tử Khâm ngạc nhiên phát hiện, hóa ra mình cũng đang rất nhớ nhung những thứ này. Nếu như nói thật lòng, cô buộc phải thừa nhận mình đang nhớ đến phát điên.

Sau khi ngẩn ra hồi lâu, Hạ Tử Khâm bắt đầu ý thức được sự việc, cô định đẩy Tịch Mộ Thiên qua một bên nhưng anh đã giữ chặt lấy eo cô, cúi đầu thì thầm vào tai cô, nghe có vẻ như là đang cảnh cáo: “Em khôn hồn thì ngoan ngoãn một chút, em mà còn không ngoan, anh sẽ hôn em ngay tại đây.”

Toàn thân Hạ Tử Khâm như cứng đờ, mặt đỏ bừng lên, bởi vì những lời Tịch Mộ Thiên vừa nói vô cùng tình tứ. Hạ Tử Khâm hiểu rõ Tịch Mộ Thiên từ xưa đến nay không biết nói đùa, nếu lúc này cô còn giằng co, anh sẽ hôn cô thật, trước con mắt của rất nhiều người, hơn nữa lúc này lại là đám phóng viên lăm chuyen.

Thực ra Hạ Tử Khâm ngờ nghệch nên mới không nghĩ ra rằng, cho dù Tịch Mộ Thiên không hôn cô tại đây, nhưng nhìn thấy Tổng giám đốc uy nghiêm của Tịch Thị ôm một cô gái rất thân mật, còn cúi xuống thì thầm vào tai cô như thế cũng chẳng khác gì đứng ôm hôn nhau. Đối với giới truyền thông, đây quả thật là một quả bom vừa phát nổ.

Đúng lúc Hạ Tử Khâm còn chưa kịp phản ứng gì thì đám phóng viên đã ập đến. Tin đồn về Tịch Mộ Thiên đương nhiên còn có giá trị hơn cả các minh tinh điện ảnh.

Gần như trong tích tắc, Hạ Tử Khâm đã được Tịch Mộ Thiên ôm chặt trong lòng, ánh đèn flash và tiếng tách tách liên tục vang lên, còn cả những câu hỏi đầy tính tò mò:

“Xin hỏi Tổng giám đốc Tịch, cô gái lạ mà anh đang ôm trong lòng là gì của anh ạ? Có thông tin cho hay Tổng giám đốc Tịch đã bí mật kết hôn, anh có phủ nhận tin đồn này không? Lần này anh khua chiêng gõ trống, đầu tư khá lớn để lãng xê một tác giả vô danh, có phải đằng sau ẩn chứa một quy tắc ngầm nào đó? Có người tiết lộ từng nhìn thấy anh ăn cơm với một cô gái trẻ, thái độ lại vô cùng thân mật, xin anh chứng thực thông tin này ạ!

Câu hỏi liên tục được đặt ra, Hạ Tử Khâm lần đầu tiên được ném mùi đáng sợ của đám phóng viên, mỗi câu hỏi đều vô cùng sắc bén, chẳng chút kiêng dè, hỏi thẳng vào trọng tâm vấn đề. Hạ Tử Khâm hơi hoảng sợ nép chặt vào lòng Tịch Mộ Thiên, tay ôm chặt lấy eo anh, tai lắng nghe giọng nói trầm trầm đầy sức hút của Tịch Mộ Thiên:

“Hôm nay mời các kí giả đến Vinh Thị, chúng tôi sẽ thỏa mãn sự kì vọng của mọi người, những vấn đề liên quan đến công việc, Tổng giám đốc Vinh của chúng tôi sẽ trả lời từng câu hỏi tại buổi họp báo sau nghi thức bấm máy. Còn về chuyện riêng tư của chúng tôi, tôi cảm thấy không cần thiết phải cho cả thế giới này biết, chỉ có điều tôi sẽ tiết lộ một chút để thỏa trí tò mò của mọi người. Đúng thế! Tôi đã kết hôn, người đang ở trong vòng tay tôi bây giờ chính là vợ tôi, phu nhân Tổng giám đốc Tịch Thị, tác giả kiêm biên kịch của “Tình yêu đang độ chín”, cô ấy tuy không phải là một tác giả nổi tiếng, nhưng tôi dám khẳng định thành công của cô ấy không phải bởi vì cô ấy là vợ tôi, mà do sự nỗ lực và tài năng của cô ấy mang lại. Hơn nữa tác phẩm “Tình yêu đang độ chín” này đã sớm kí kết hợp đồng với công ti Văn hóa thuộc Vinh Thị từ trước khi chúng tôi kết hôn, vì vậy hi vọng mọi người sẽ không chỉ nhìn vào cái mũ “bà Tịch” để đánh giá vợ tôi, và có cái nhìn nhận đúng đắn về cô ấy, một tác giả tài năng. Ngoài ra, sức khỏe của vợ tôi không được tốt, lại lạ lẫm với giới truyền thông, vì vậy mong mọi người thông cảm, những vấn đề còn lại sẽ do Tổng giám đốc Vinh giải đáp!”

Nói rồi anh liền ôm Hạ Tử Khâm sải bước ra thang máy. Cánh cửa thang máy vừa khép lại, đám kí giả đã ồn ào vây lấy Vinh Phi Lân, luôn miệng dò hỏi.

Vinh Phi Lân nhìn chăm chăm vào thang máy hồi lâu mới định thần lại, anh xoa dịu đám phóng viên bằng cách mời họ vào trong hội trường. Nghi thức bấm máy vốn không nhất định phải có sự có mặt của Hạ Tử Khâm, dù gì Hạ Tử Khâm cũng chỉ là một biên kịch phụ, ngoài cô ra đoàn làm phim vẫn còn vài biên kịch khác nữa, trong phim cũng sẽ có nhiều tình tiết không giống với tiểu thuyết nguyên gốc, chỉ cần nói rõ và thống nhất với tác giả là được.

Mời Hạ Tử Khâm đến là ý riêng của Vinh Phi Lân, anh nào ngờ Tịch Mộ Thiên nham hiểm đến vậy, anh ta không ngăn cản anh, nhưng đến phút cuối lại làm ngư ông đắc lợi, chỉ vài câu ngắn gọn đã xây dựng được hình tượng một người đàn ông yêu thương vợ sâu sắc, có tác dụng không nhỏ trong vi nâng cao hình tượng của doanh nghiệp. Điều quan trọng hơn là những lời nói này của anh ta qua tai bất cứ người phụ nữ nào cũng đều vô cùng vô cùng cảm động, đặc biệt là những cô ngốc dễ mềm lòng như Hạ Tử Khâm.

Mạch Tử gương mặt nhìn màn kịch vừa diễn ra, suốt cả buổi không ngấm được miệng lại, bên tai đột nhiên vang lên tiếng chọc ghẹo của Triệu Tiểu Nhạc:

“Này nhóc! Cô em gái của em trông thì tưởng ngốc nghếch nhưng cũng có bản lĩnh gớm, không chỉ lấy được Tổng giám đốc Tịch mà còn... ha ha ha, nhìn bộ mặt ghen tuông hiện rõ trên mặt Vinh thiếu gia đi. Ân oán của đám nhà giàu đây, còn thú vị hơn cả tiểu thuyết do em gái em viết đấy!”

Mạch Tử ngẩng đầu trừng mắt nhìn Triệu Tiểu Nhạc, chẳng ngờ chỉ trong chớp mắt, anh ta đã tót ngay sang lả lơi với một cô minh tinh đang nổi. Mạch Tử tức đến nổi giậm chân thành thịnh, lòng thầm nguyện rửa: “Đồ ong bướm, cầu cho anh mắc bệnh hoa liễu, giang mai, AIDS, cho anh chết vì ngứa mỗi lúc rảnh rỗi!”

Nói về Hạ Tử Khâm, cô bị Tịch Mộ Thiên lôi thẳng lên tầng thượng, vào đến văn phòng của mình anh mới thả cô ra, Tịch Mộ Thiên lạnh lùng chẳng buồn đoái hoài gì đến cô, đi thẳng ra bàn làm việc, để mặc Hạ Tử Khâm ở một góc.

Hạ Tử Khâm cô độc đứng giữa phòng, trong đầu không khỏi nhớ đến những gì Tịch Mộ Thiên vừa nói, trái tim thấy ảm áp lạ kì, cứ như có một dòng nước ấm chảy qua. Cô ngược nhìn anh, thấy anh đang cầm cúi xem giấy tờ, đôi môi mỏng mím chặt lại.

“Anh ấy yêu mày, để ý đến mày, anh ấy không coi mày là thể thân của Vinh Phi Loan. Anh ấy che chắn ày chặt như thế, đối với một thể thân, đâu cần phải làm vậy?”. Khi cái suy nghĩ này vừa lóe lên, Hạ Tử Khâm đã cắn chặt môi lắc đầu:

“Không! Không đúng, chính miệng anh ấy đã thừa nhận rồi!”

Mặt Hạ Tử Khâm cúi gầm, chân mài mài lên sàn nhà. Tiểu Dương bê sữa và bánh Sandwich đến, nhìn thấy Tịch Mộ Thiên cầm cúi làm việc, còn Hạ Tử Khâm đứng trơ ra giữa phòng, bộ dáng vô cùng tội nghiệp.

Tiểu Dương khẽ lắc đầu, Tổng giám đốc của họ rất đàn ông, có chuyện gì cũng là người đứng mũi chịu sào, che chở cho người phụ nữ của mình, nhưng đâu phải chỉ cần “đàn ông” thôi là đủ, cũng cần phải biết dỗ dành nữa chứ. Với tính cách cứng rắn thế này, cộng thêm việc cô vợ chẳng tâm lý, cứ như vậy chẳng phải hiểu lầm không được tháo gỡ, không biết chừng còn căng thẳng hơn ý chứ.

Nhưng chuyện riêng của hai người chẳng ai dám nói, có khi trong lòng Tịch Mộ Thiên đã có ý muốn dỗ dành rồi, chỉ chưa thể xuống nước mà thôi. Nghĩ đến đây, Tiểu Dương liền mỉm cười với Hạ Tử Khâm:

“Đây là bữa sáng Tổng giám đốc dặn tôi chuẩn bị cho cô, cô ngồi xuống dùng bữa đi ạ!”

Tiểu Dương không để khay đồ ăn lên bàn uống trà mà mang đến đặt vào góc làm việc của Tịch Mộ Thiên, anh kéo ghế lại, mời Hạ Tử Khâm ngồi dùng bữa.

Hạ Tử Khâm liếc nhìn Tịch Mộ Thiên rồi lật đặt đến gần, ngồi xuống ghế. Tiểu Dương khẽ mỉm cười quay người đi ra ngoài.

Hạ Tử Khâm ngồi ngây ra nhìn bữa sáng, cho đến khi Tịch Mộ Thiên mở miệng chẳng chút thiện chí:

“Chỉ nhìn thôi có no được không?”

Tịch Mộ Thiên biết ngay Hạ Tử Khâm chẳng biết tự chăm sóc bản thân. Cứ nghĩ đến chuyện ban nãy cô và Vinh Phi Lân lồi lồi kéo kéo nhau ở thang máy mà các đường gân trên trán anh giật giật. Con nhóc này đúng là hết việc để làm nên cứ phải kiếm chuyện cho anh giải quyết, Vinh Phi Lân vốn đã chẳng có ý tốt với cô rồi, cô còn ngốc nghếch đến gần cậu ta, chỉ cần nghĩ đến thôi Tịch Mộ Thiên cũng muốn bốc hỏa.

Tịch Mộ Thiên liếc cô rồi nhú mày: “Uống nốt cốc sữa trong cốc đi!”

Hạ Tử Khâm cuối cùng vẫn nghe lời, uống hết cốc sữa, vừa đặt cốc xuống đã nghe thấy Tịch Mộ Thiên

“Em suy nghĩ thế nào rồi? Lâu như vậy cũng nên cho anh đáp án đi chứ!”

Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn Tịch Mộ Thiên chằm chằm, cô vốn nghĩ tuy không thể li hôn nhưng ở chung cô cũng không chịu nổi, thế nên cứ sống tạm bợ như vậy đi. Hạ Tử Khâm muốn thế, nhưng Tịch Mộ Thiên không muốn thế, anh ta nhất định phải làm cho rõ ràng, anh ta đang cố ý làm khó cho cô, ép buộc cô.

Sự cảm động ban nãy bỗng chốc tan biến: “Tịch Mộ Thiên, anh nghĩ thế nào?”, mãi một lúc lâu sau Hạ Tử Khâm mới tức tối buông ra một câu như vậy. Tịch Mộ Thiên đặt xấp tài liệu trong tay xuống, nhướn mày:

“Anh nghĩ thế nào? Người một mực đòi li hôn là em mà Hạ Tử Khâm?”

“Tịch Mộ Thiên, anh đừng có quá quắt!”

Hạ Tử Khâm cắn chặt môi, giọng điệu đã thấp thoáng ý muốn khóc, nghe rất tội nghiệp. Tịch Mộ Thiên thở dài, vòng tay ôm Hạ Tử Khâm vào lòng, nâng cằm cô lên, để cô nhìn thẳng vào mình:

“Tử Khâm! Anh không phải quái vật, anh là một người đàn ông, một người đàn ông có máu thịt, có tình cảm. Đối với Phi Loan, anh luôn ôm một sự nuối tiếc và áy náy sâu sắc. Nhưng với em thì khác, có thể lúc đầu là vì em hơi giống cô ấy, nhưng anh phân biệt rất rõ ràng em và cô ấy. Hơn nữa em tự nói xem, em với cô ấy giống nhau ở chỗ nào? Tử Khâm, anh là người đàn ông của em, là chồng em. Anh hiểu em là con nhóc lồi thối, ngờ nghệch của anh, sao có thể coi em là người khác!”

Chương 24

“Đây có coi như lời giải thích không?”

Giọng điệu của Hạ Tử Khâm vừa ngấp ngừng vừa như làm nũng. Tịch Mộ Thiên ngẩng đầu lên nhìn cô, khuôn mặt Hạ Tử Khâm hơi gầy, đôi mắt mở to nhìn anh, trong ấy phản chiếu hình ảnh của anh, vô cùng rõ ràng...

Tịch Mộ Thiên tham lam ngắm cô, rốt cuộc anh nhớ cô đến mức nào, cho đến tận khoảnh khắc này anh vẫn không thể đo được.

Tịch Mộ Thiên vươn tay ôm lấy eo cô, hôn lên trán, mắt, mũi của cô, miệng lẩm bẩm nói một hai câu gì đó, cuối cùng hôn siết lên môi cô.

Anh nói lúng búng trong miệng nhưng Hạ Tử Khâm vẫn nghe thấy rõ: “Em còn muốn anh giải thích thế nào? Đồ nhóc con vô lương tâm!”

Giọng nói thấp trầm mang đầy từ tính, dường như anh nhượng bộ, dường như đang bắt lực, nhưng dường như cũng đầy yêu thương. Một Tịch Mộ Thiên như thế này vừa lạ lại vừa quen, quá dịu dàng, quá đắm đuối, khiến cho Hạ Tử Khâm không khỏi tự kiểm điểm lại mình. Có phải cô đã trách nhầm anh không? Rồi cô lại tin rằng, anh nhớ cô, yêu cô.

Đương nhiên Tịch Mộ Thiên chẳng để Hạ Tử Khâm suy nghĩ miên man, anh đưa lưỡi vào sâu trong miệng cô tựa như một kẻ đói khát, có vẻ gì đó như bất mãn, cũng có vẻ gì đó như đang trừng phạt. Áo măng tô của Hạ Tử Khâm rơi xuống nền nhà, những cúc áo sơ mi cũng từ từ được mở ra.

Cô chợt bừng tỉnh, định đẩy anh ra nhưng lại bị Tịch Mộ Thiên ôm thốc lên, bế vào gian phòng phía trong.

Tịch Mộ Thiên mơn man hôn người cô, Hạ Tử Khâm cảm thấy toàn thân nóng ran. Anh men theo cổ cô, lúc mạnh, lúc nhẹ, giống như một con quỷ hút máu bị bỏ đói hàng nghìn năm, cuối cùng cũng được người thấy mùi máu tươi.

Mỗi cử động của Tịch Mộ Thiên đều khiến làn da mịn màng của cô nổi cả gai ốc, toàn thân khẽ run rẩy tựa như một bông hoa trong gió.

Về chuyện chăn gối, Hạ Tử Khâm luôn là một lính mới bị động. Ở trong tay anh, dưới cơ thể anh, bên bờ môi anh... đột nhiên lên mây, rồi bỗng chốc rơi rớt xuống đất.

Tịch Mộ Thiên không nôn nóng mà chậm rãi như đang trừng phạt cô, những ngón tay luôn lách tháo nút cài áo lót ngực của cô rồi nhẹ nhàng đặt môi lên mơn man hai núm hồng e ấp.

Cô vợ bé bỏng của anh rất quyến rũ, khiến anh hồn xiêu phách lạc, nhất là những lúc cô đang say trong men tình, mơ màng, đôi môi hé mở khẽ rên rỉ, cái cổ thon dài ngửa lên tuyệt mỹ, thân thể lúc uốn cong lúc hạ xuống đầy mềm mại.

Bàn tay Tịch Mộ Thiên trượt xuống dưới thắt lưng Hạ Tử Khâm, chiếc quần jean cạp trễ bị ném sang một bên, Hạ Tử Khâm đột nhiên căng thẳng khép hai chân lại, kẹp chặt bàn tay anh giữa đùi mình, đôi mắt cô mở to nhìn Tịch Mộ Thiên vẻ cầu xin.

Tịch Mộ Thiên khẽ cười: “Ngoan nào, thả lỏng đi, để anh yêu em!”

Câu nói này dường như là chiếc chìa khóa vạn năng mở ra tất cả các “khu cấm địa”, Hạ Tử Khâm vòng tay kéo cổ anh xuống, hôn lên đôi môi mỏng của anh, cả tâm hồn và thể xác hoàn toàn đầu hàng trước người đàn ông này.

Khoảnh khắc anh thực sự đi vào bên trong cô, cô gần như không thể kiềm chế được rên lên, tiếng rên rỉ không lớn nhưng đầy dịu dàng và mê hoặc, khiến cho Tịch Mộ Thiên không thể kiểm soát được nhịp độ của mình.

Sau cơn mưa xuân dầm dề là cơn mưa rào ào ạt, Hạ Tử Khâm tựa như con thuyền dập dềnh trên sóng, lúc bị đẩy lên đỉnh sóng, khi lại chìm xuống tận đáy sâu. Hai cơ thể quấn lấy nhau, trái tim dường như cũng chẳng còn khoảng cách.

Thực ra tình yêu rất đơn giản, chỉ cần đôi bên nhớ đến nhau, trân trọng nhau, chấp nhận thỏa hiệp cùng nhau thì cho dù có từng nói hàng trăm, hàng nghìn câu vô tình, cuối cùng vẫn không thể chia tay nhau. Đó chính là tình yêu, cho dù sóng gió hay bão tố, trải qua những giông gió này, tình yêu lại càng thêm thuần khiết và sâu sắc.

Hạ Tử Khâm chưa hết “cơn say”, trên mặt vẫn còn lại chút dư âm, cơ thể trần trụi được Tịch Mộ Thiên ôm siết trong vòng tay, cô ngại ngẩn khẽ nhúc nhích, bàn tay Tịch Mộ Thiên lại trượt xuống eo cô, anh cúi đầu thì thầm, nói về đùa bỡn: “Em mà còn nhúc nhích nữa là anh không dám đảm bảo đâu đấy! Xem ra em chẳng một chút nào nhỉ?”

Hạ Tử Khâm nghe vậy hoảng quá, toàn thân cứng đờ ra, nằm yên không dám động đậy nữa. Bàn tay Tịch Mộ Thiên vuốt ve cơ thể cô, một cảm giác nhồn nhột rất dễ chịu.

Lúc sờ thấy một vết nông trên lưng cô, anh không khỏi nhúm mày. Anh ngồi dậy, lật người cô lại, để cô nằm sấp trong lòng mình. Tịch Mộ Thiên mở chăn ra, chăm chú quan sát lưng cô, trên tấm lưng trắng nuột nà có một vết hằn rõ rệt, Tịch Mộ Thiên khẽ liếc cái áo lót bên cạnh, bắt đầu trách mắng cô theo thói quen:

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi? Áo lót là không được mặc linh tinh, làn da của em tương đối nhạy cảm, không cẩn thận sẽ để lại vết, khó coi chết đi được!”

Hạ Tử Khâm ầm ức:

“Trong chỗ quần áo Tiểu Dương mang đến không có đồ lót mà!”

Tịch Mộ Thiên vừa tức vừa buồn cười, anh kéo cô ngồi dậy, nâng cầm cô lên, hỏi: “Lần này nếu không phải anh giải thích rõ ràng, không phải anh nhượng bộ, có phải em vẫn khẳng khái đòi li hôn với anh?”

Mắt Tịch Mộ Thiên hơi nheo nheo lại, giọng điệu có phần bất mãn và uy hiếp. Hạ Tử Khâm áp sát tai vào lồng ngực lắng nghe tiếng trái tim đập đều đều của anh, cô hiểu bây giờ cô mà dám nói một câu khẳng định, chắc chắn sẽ bị anh xử lí tệ thảm. Hơn nữa lúc đầu cô vốn cứ định sống tạm bợ như vậy cho qua ngày, nhưng ý định này hoàn toàn không thể thực hiện được, giờ nghĩ lại mới thấy mình thật ngốc nghếch.

Một Hạ Tử Khâm vốn ngốc nghếch nay bỗng trở nên tinh ranh hơn bao giờ hết, cô cọ cọ đầu vào lồng ngực Tịch Mộ Thiên, nũng nịu ậm ừ hai tiếng cho xong chuyện.

Bàn tay Tịch Mộ Thiên nhẹ nhàng xoa xoa lên vết hằn sau lưng cô, anh khẽ thở dài nhưng không chất vấn gì thêm. Rồi đột nhiên như nhớ ra chuyện ban nãy, anh cau mày dặn dò: “Sau này tránh xa Phi Lâm ra nhé!”

Giọng điệu của Tịch Mộ Thiên nghe như mệnh lệnh nhưng cũng phảng phất chút ghen tuông, Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn anh hồi lâu rồi toét miệng cười: “Tịch Mộ Thiên, anh ghen phải không? Ghen với Vinh Phi Lâm đúng không? Đúng không?”

Tịch Mộ Thiên túm gáy cô, lấy miệng bịt chặt cái miệng cô lại, con nhóc này thường ngày ngốc nghếch là vậy, thế mà cũng có lúc tinh ranh khiến người ta phải phát cáu. Tịch Mộ Thiên xoay người đè cô xuống giường, Hạ Tử Khâm chỉ kịp nhìn thấy hai tai anh đỏ lên rồi đã bị nhấn chìm trong nỗi khao khát không thể tự thoát ra được, hay có thể chính bản thân cô không hề muốn thoát ra.

Lúc này trong lòng cô cảm nhận mọi thứ đều màu hồng, cô yêu người đàn ông tên Tịch Mộ Thiên. Cô biết, không phải anh hoàn toàn chẳng có chút tình cảm nào với mình, mặc dù anh không nói gì đến một chữ yêu, nhưng Hạ Tử Khâm đã hào phóng chọn cách bỏ qua và tha thứ.

Vừa ra khỏi tòa nhà làm việc của Vinh Thị, Tịch Mộ Thiên đã ôm siết Hạ Tử Khâm trong vòng tay, Hạ Tử Khâm chỉ nghe thấy vài tiếng tách tách của máy ảnh thì đã được đưa vào trong xe hơi của Tịch Mộ Thiên rồi.

“Ông Lưu, ra sân bay đi!”

Hạ Tử Khâm ngây người: “Ra sân bay làm gì? Em còn phải bàn bạc vấn đề thay đổi một số tình tiết quan trọng trong bộ phim mà.”

Tịch Mộ Thiên cúi đầu cắt ngang lời cô:

“Những chuyện này có thể bàn bạc qua webcam, không nhất thiết phải đích thân đến tận nơi, ngoài vai trò là Thanh Thanh Tử Khâm ra, em còn là vợ của anh, vợ của Tổng giám đốc Tịch Thị. Em không hiểu hết khả năng của giới truyền thông đâu, anh không muốn em phải chịu bất kì áp lực hay tổn thương nào, vì vậy tránh miệng lưỡi của giới truyền thông cũng là một ý hay, em thấy sao?”

Anh tôn trọng cô, không còn yêu chiều kiểu đơn phương như trước nữa, lần đầu tiên Hạ Tử Khâm cảm thấy Tịch Mộ Thiên thực sự coi mình là một người vợ. Thứ cảm giác này thật kì diệu, nó vang vọng trong lòng cô, nhẹ nhàng như mật ong nhỏ vào trong nước ấm, cuộn lên từng lớp, ngọt ngào và vẫn vương đầu lưỡi.

Tịch Mộ Thiên ôm siết cô trong vòng tay, khẽ nói: “Đổi anh lâu như thế rồi, lần này phải nghe anh nhé! Vừa hay đợt này anh được rảnh vài ngày, anh dẫn em qua Mỹ, nhân tiện kiểm tra lại sức khỏe luôn.”

Hạ Tử Khâm bị Tịch Mộ Thiên đưa sang Mỹ như vậy mà không hề biết rằng ở nhà, cả thành phố C như ầm ĩ với thông tin về cô vợ cưới gấp của Tổng giám đốc Tịch Thị. Từ xuất thân, học vấn, bạn bè cho đến cả anh chàng bạn trai cũ của Hạ Tử Khâm là Chu Thuyền cũng bị đưa lên mặt báo, phơi bày dưới con mắt mọi người. Gần như chỉ trong một đêm, cái mũ “cô bé lọ lem” đã được chụp ngay lên đầu Hạ Tử Khâm. Có người ghen tị, có người ngưỡng mộ, cũng có người suýt xoa.

Người khác thì khỏi nói làm gì, nhưng Chu Thuyền thì ái ngại vô cùng. Chu Thuyền có nằm mơ cũng không ngờ Hạ Tử Khâm lại bay cao đến thế. Sau lần tình cờ gặp mặt ấy, anh ta thăm suy đoán, cho dù Hạ Tử Khâm và Tịch Mộ Thiên có tình tứ với nhau đi chăng nữa, Tịch Mộ Thiên chẳng qua cũng chỉ chơi bời qua đường mà thôi, anh ta không tin Hạ Tử Khâm có cái tham vọng và khả năng câu được Tịch Mộ Thiên.

Mặc dù sau hôm đó anh ta cũng bận khoản mất mấy ngày, nhưng rồi lại quên ngay. Đúng vào lúc Chu Thuyền tưởng rằng mình đã quên mất chuyện của Hạ Tử Khâm thì đột nhiên hay tin Tịch Mộ Thiên kết hôn với cô, thông tin này ngay lập tức đã khiến cuộc đời anh ra đảo lộn hoàn toàn.

Lúc đó Chu Thuyền đang ngồi xem ti vi ở phòng khách với Triệu Gia Kỳ, Triệu Gia Kỳ mãi mê lái nhái: “Nhà người ta lại thay xe mới rồi, đổi sang xe mui trần. Em tính thế này chồng ạ, bán cái xe của nhà ta đi là đủ trả tiền đợt đầu đấy, anh thấy sao?”

Mãi chẳng thấy Chu Thuyền trả lời, cô ta ngoảnh đầu sang nhìn thì phát hiện Chu Thuyền hoàn toàn không nghe mình nói gì, mắt dán chặt vào màn hình, sắc mặt có vẻ vô cùng khó coi.

Triệu Gia Kỳ nhìn theo ánh mắt Chu Thuyền, bắt gặp đúng cảnh Tịch Mộ Thiên đang ôm chặt Hạ Tử Khâm trong lòng, khẳng khái thừa nhận: “Tôi kết hôn chớp nhoáng, người đang ở trong vòng tay tôi đây chính là vợ tôi...”

Đồng tử của Triệu Gia Kỳ bắt đầu co lại, bạn học bốn năm đại học, cô ta còn lạ gì Hạ Tử Khâm. Triệu Gia Kỳ đã phải gở hết mọi thủ đoạn để đấu trí đấu dũng với Hạ Tử Khâm, cuối cùng mới giành được Chu Thuyền về tay mình. Cái cảm giác chiến thắng lúc ấy thậm chí còn quan trọng hơn cả Chu Thuyền.

Trong tưởng tượng của Triệu Gia Kỳ, đứa con gái bị cướp mất người yêu như Hạ Tử Khâm chỉ còn nước te tua, thê thảm suốt phần đời còn lại. Ai dè cô ta lại kết hôn chỉ trong nháy mắt, mà Triệu Gia Kỳ có nằm mơ cũng không ngờ đối tượng mà cô ta kết hôn lại chính là Tịch Mộ Thiên, một người đàn ông tầm cỡ đứng trên cao với vợi, những đứa con gái tầm thường đừng hòng mơ với tới gót chân anh ta.

Triệu Gia Kỳ không thể nào chấp nhận nổi cái tin sét đánh này. Chợt nhìn sang người đàn ông mà mình đã cướp được, cô ta bỗng nhiên cảm thấy anh ta chẳng khác gì một cái gân gà, ăn thì chán ngắt mà bỏ thì tiếc của.

14. Chương 25 - 26

Chương 25

Triệu Gia Kỳ ném cái điện thoại đang hiển thị chức năng tính toán sang một bên, cầm điều khiển tắt luôn ti vi. Sự yên lặng đột ngột khiến Chu Thuyền ngơ ngác rồi quay lại nhìn Triệu Gia Kỳ. Trong phòng chỉ bật đèn vách tường, ánh sáng nhờ nhờ chiếu xuống tô đậm lên vẻ ghen tuông trên mặt, khiến cho các thớ gân trên mặt anh ta như đang giật giật.

Triệu Gia Kỳ là một người đàn bà hiếu thắng và sĩ diện, trước đây đã biết điều này, nhưng chính tính cách đó ở Triệu Gia Kỳ lại là đặc điểm thu hút anh ta. Một Triệu Gia Kỳ hiếu thắng có thể tự do tung hoành trong công ty, một Triệu Gia Kỳ sĩ diện lại mang cảm giác phóng khoáng và thoải mái cho những người xung quanh. Đây từng là suy nghĩ của Chu Thuyền.

Nhưng sau khi kết hôn anh ta mới ngộ ra, lấy một người đàn bà hiếu thắng như vậy đối với mỗi thằng đàn ông chẳng khác nào sự chịu tội. Bởi vì hiếu thắng nên cô ta nhìn đâu cũng thấy những điểm không vừa mắt ở bạn, Triệu Gia Kỳ thường xuyên chê bai Chu Thuyền không có chí tiến thủ, không có đầu óc, cô ta rất hay mang người khác ra so bì. Sống chung với Triệu Gia Kỳ, Chu Thuyền phải chịu không biết bao nhiêu là âm ỉ.

Thực ra từ sau khi lấy Triệu Gia Kỳ, Chu Thuyền bắt đầu cảm thấy hối hận, thường trộm nghĩ nếu hồi đầu mình tiếp tục ở bên Hạ Tử Khâm, mọi chuyện cứ đều đều diễn ra, mặc dù cuộc sống có thể vô cùng bình lặng, nhưng chắc chắn sẽ dễ chịu hơn thế này nhiều. Việc Chu Thuyền phản bội Hạ Tử Khâm còn có một nguyên nhân khác nữa, anh ta biết cô bị bệnh tim, bản thân Chu Thuyền lại là con trai độc nhất, sau này nếu không thể sinh con đẻ cái, anh ta làm sao ăn nói với bề trên.

Trong lòng Chu Thuyền hiểu rõ Triệu Gia Kỳ cũng rất bất mãn với mình, nhưng lấy thì cũng lấy rồi, mà li hôn thì lại rắc rối. Tài sản mặc dù không nhiều, căn nhà này do gia đình Triệu Gia Kỳ giúp trả tiền đợt đầu, còn nhà Chu Thuyền cũng đã đưa cho Triệu Gia Kỳ đủ mười vạn tiền lễ cưới, còn cả những chuyện lật vật khác như trả nợ tiền mua xe nữa. Nói tóm lại, cho dù không hợp nhưng hai người vẫn phải nghiêng răng mà tiếp tục chung sống. Bọn họ không thể li hôn, đây là hiện thực, bọn họ đều là những người đàn ông, đàn bà tầm thường nhất ở cái thành phố này.

Trong lòng thừa hiểu mọi chuyện nhưng vẻ mặt của Triệu Gia Kỳ lúc này khiến Chu Thuyền không khỏi nổi cáu. Kể từ sau khi lấy nhau, Triệu Gia Kỳ không bao giờ che giấu tâm trạng của mình trước mặt anh ta, lúc này Chu Thuyền có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ hối hận trên mặt Triệu Gia Kỳ. Ánh mắt cô ta nhìn mình cứ như thể nhìn một đồ vật, một đồ vật từng thuộc về người khác, cướp được về tay rồi mới biết chẳng có giá trị.

“Thế nào, nhìn thấy người tình cũ bây giờ sống vẻ vang trong lòng cảm thấy khó chịu phải không? Hôm nay tôi mới biết, Hạ Tử Khâm trông ngơ ngơ thế thôi nhưng thực chất là hồ ly tinh đội lốt, còn tinh ranh hơn bất cứ ai!”

Giọng nói the thé của Triệu Gia Kỳ qua tai Chu Thuyền bỗng châm bùng lên ngọn lửa trong lòng anh ta. Chu Thuyền đứng bật dậy, gắt: “Triệu Gia Kỳ, cô nói vậy là có ý gì hả?”

“Có ý gì? Anh thấy tôi có ý gì thì tôi có ý đó đấy. Không biết chừng lúc trước chính Hạ Tử Khâm vì đã ngắm được cảnh cao rồi cũng nên. Anh còn tưởng mình đá cô ta, nào ngờ cô ta chỉ mong chia tay với anh cho sớm chứ!”

Mặt Chu Thuyền lúc xanh lúc tím, anh ta hít một hơi thật sâu, nghiêng răng trêu trọc: “Triệu Gia Kỳ, cô đừng có quá quắt quá!”

“Tôi cứ quá quắt đấy thì sao nào? Anh không nhìn lại mình đi, hồi đầu anh chỉ là một thằng đàn ông nghèo kiết xác, chẳng có cái gì hết. Công việc, nhà cửa, xe anh đang lái, còn cả trên người anh từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, có cái gì không phải của Triệu Gia Kỳ này? Có cái gì kiếm được nhờ vào sức lực của anh chứ? Hồi đó tôi để mắt đến anh là vì thấy anh có chút ý chí, ai dè anh cũng chỉ là đồ bỏ đi.”

Hai mắt Chu Thuyền đỏ vằn, ngọn lửa giận dữ bùng lên dữ dội, anh ta lao đến vung tay cho Triệu Gia Kỳ một cái tát.

“Giỏi lắm, anh dám đánh tôi, tôi liều với anh!”

Triệu Gia Kỳ tức tối xông đến cầu xé Chu Thuyền, Chu Thuyền sau khi giáng cho Triệu Gia Kỳ một cái tát, trong lòng cũng hơi hối hận, nhìn thấy cô ta lao đến cầu xé mình như một con điên, từ mặt đến cổ chỗ nào cũng có vết cào cấu, Chu Thuyền đành hất cô ta ra rồi quay người bỏ đi.

Triệu Gia Kỳ tiện tay chụp lấy cái lọ thủy tinh trên bàn, ném về phía Chu Thuyền. Choang một tiếng, cái lọ đập vào cửa vỡ tan. Cô ta giận dữ hất hết đồ đạc trên bàn xuống đất, nằm bò ra ghế sofa mà khóc nức nở.

Chu Thuyền lái xe ra ngoài, đúng lúc đứng chờ đèn đỏ, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy màn hình lớn bên đường đang phát lại tin tức nóng hổi ban nãy, Hạ Tử Khâm được người đàn ông cao sang kia ôm chặt trong lòng, trên mặt người đàn ông ấy mặc dù toát lên vẻ lạnh lùng nhưng thể hiện rõ sự quan tâm đến người

con gái trong vòng tay anh ta. Thậm chí chính Chu Thuyền cũng cảm thấy còn cảm động hơn câu chuyện tình yêu trong cổ tích, mà ở đó anh ta và Triệu Gia Kỳ chẳng qua chỉ là những nhân vật phụ có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Chu Thuyền nhận ra cuộc sống của mình bây giờ đã rơi xuống vực thẳm, có lẽ cả đời này chẳng thể xoay chuyển được tình thế, vì vậy mà khi Vinh Phi Lâm tìm đến anh ta, Chu Thuyền vô cùng bất ngờ.

Trong mắt Vinh Phi Lâm ánh lên sự khinh bỉ và bất cần. Anh đẩy một tấm thẻ ngân hàng ra trước mặt Chu Thuyền, thẳng thừng nói:

“Trong này có hai trăm vạn, chỉ cần anh làm theo những gì tôi bảo, không những sẽ được chỗ này, sau khi hoàn thành, Vinh Thị sẽ cho anh ra nước ngoài đào tạo.”

Điều kiện Vinh Phi Lâm đưa ra cho Chu Thuyền quá hời. Trong suốt thời gian chiến tranh lạnh với Triệu Gia Kỳ, Chu Thuyền ở lại nhà một người bạn, cho dù hai người họ có gặp nhau ở công ty cũng chỉ làm mặt lạnh, không ai nói với ai câu nào.

Chu Thuyền cảm thấy mình nhịn đủ rồi, lần này quyết sẽ không chịu nhượng bộ Triệu Gia Kỳ nữa, anh ta cũng tính đến cả chuyện li hôn, nhưng cứ nghĩ tới vấn đề nhà cửa và công việc thì lại vò đầu bứt tai. Đúng lúc ấy Vinh Phi Lâm tìm đến, Chu Thuyền sao có thể không động lòng chứ? Món hời béo bở như vậy, hai trăm vạn tệ là món tiền cả đời này anh ta có nằm mơ cũng chẳng có, còn được ra nước ngoài nữa chứ, cho dù không có tài cán gì đi chẳng nữa, cứ ra nước ngoài rồi còn ai biết Chu Thuyền này là ai chứ?

Chỉ có điều anh chàng Vinh thiếu gia này vì sao phải làm thế? Điều này khiến người khác lấy làm lạ, anh ta hoàn toàn chẳng có lí do gì để làm như vậy. Chu Thuyền thừa biết Hạ Tử Khâm lười biếng đến mức nào, thế nên bảo Hạ Tử Khâm làm gì đặc tội với thiếu gia nhà họ Vinh chắc chắn là không thể. Mà việc Vinh Phi Lâm bảo anh ta làm cũng tương đối đơn giản, chỉ là tiết lộ với giới truyền thông rằng anh ta trước đây từng là người yêu của Hạ Tử Khâm, chính vì sự xuất hiện của Tịch Mộ Thiên mà Hạ Tử Khâm thay lòng đổi dạ.

Chuyện này rõ ràng là nói láo, Chu Thuyền biết chị gái Vinh Phi Lâm là vợ trước của Tịch Mộ Thiên, anh ta đoán có thể do Vinh Phi Lâm bất bình thay cho chị mình nên mới làm vậy. Tóm lại, đây là ân oán của đám nhà giàu, anh ta cũng chẳng rõ nữa Chu Thuyền chẳng cần đắn đo nhiều, nhận lời ngay tức khắc.

Chu Thuyền đi rồi, Vinh Phi Lâm lại ném cái nhìn khinh bỉ về phía anh ta, đây là loại đàn ông gì mà dễ tiện, hèn hạ thế chứ. Chợt sắc mặt Vinh Phi Lâm sầm xuống, còn mình thì sao? Dùng thủ đoạn như thế này, mình không bị ỉn chắc? Nhưng anh bất chấp tất cả, anh buộc phải giành được Hạ Tử Khâm, cho dù phải dùng thủ đoạn gì, dùng cách gì, có bị ỉn hay hạ lưu đến đâu anh cũng phải thử.

Triệu Gia Kỳ có nằm mơ cũng không ngờ người đề nghị li hôn trước lại là Chu Thuyền. Gã đàn ông này bỗng nhiên ăn phải gan hùm, khăng khăng đòi li hôn, thậm chí còn không cần nhà cửa, xe cộ.

Mới đầu Triệu Gia Kỳ còn tưởng Chu Thuyền giở thủ đoạn gì, mục đích là để trấn áp cô ta nên thần nhiên hừ giọng và nhận lời ngay, với điều kiện nhà và xe đều thuộc về mình. Gã đàn ông này có hay không cũng thế, Triệu Gia Kỳ đang chờ xem anh ta sẽ hối hận như thế nào.

Đáng tiếc lần này Triệu Gia Kỳ đã nhầm to, Chu Thuyền cầm lấy tờ đơn li hôn, chẳng buồn liếc cô ta đến nửa cái mà bỏ đi thẳng. Mấy hôm sau, trên truyền thông ồn ào thông tin vợ của Tổng giám đốc Tịch Thị trước kia câu được Tịch Mộ Thiên đã thay lòng đổi dạ, đá anh chàng người yêu đã bên nhau bốn năm đại học.

Cô bé lọ lem được bao người ngưỡng mộ bỗng chốc bị người đời phỉ nhổ, xếp vào danh sách những người đàn bà tham tiền bỏ người cũ, chẳng khác gì một bộ phim thị trường hút khách. Không chỉ có vậy, tin đồn về Tịch Mộ Thiên cùng lúc được đưa ra trước dư luận. Người tình đã theo Tịch Mộ Thiên năm năm trời đột nhiên xuất hiện với cái bụng bầu to tướng, một mực khẳng định đứa bé trong bụng mình là con của Tịch Mộ Thiên. Hai luồng thông tin dồn dập này khiến cho bên Tịch Thị trở tay không kịp.

Tin đồn thất thiệt đã gây ảnh hưởng không nhỏ đến giá cả cổ phiếu của Tịch Thị. Tịch Mộ Thiên vừa bước chân xuống sân bay đã bị đám phóng viên điên cuồng đeo bám.

“Xin hỏi Tổng giám đốc Tịch, anh định xử lí thế nào với hai luồng thông tin trực tiếp gây ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Tịch Thị?”

Đấy còn có phần khách khí, có người còn thẳng thừng hơn:

“Theo như cô Hàn nói, cô ta đã làm tình nhân của anh năm năm trời, anh có phủ nhận đứa con trong bụng cô ta...”

“Anh nhìn nhận như thế nào về nhân phẩm và thiên tình sử của vợ anh hiện nay? Liệu anh có cân nhắc đến việc li hôn không?”

Tịch Mộ Thiên vốn luôn lạnh lùng, không đoái hoài đến mấy câu hỏi của đám phóng viên, nhưng vừa nghe đến đây, anh đột ngột dừng bước, chộp lấy micro, lạnh lùng nói:

“Nhân phẩm của vợ tôi chẳng có gì phải bàn cãi, đối với những kẻ đặt điều bậy bạ, luật sư của Tịch Thị sẽ nhanh chóng đưa họ ra tòa. Còn nữa, danh dự của cô ấy không thể bị hủy hoại. Trong lòng tôi, vợ tôi mãi mãi là người phụ nữ lương thiện, thuần khiết nhất, vì vậy vấn đề li hôn mà anh nói đến không có gì phải cân nhắc cả, hãy thận trọng với lời nói của mình!”

Ánh mắt Tịch Mộ Thiên lướt qua gã phóng viên khiến anh ta hoang mang lùi lại sau một bước, Tịch Mộ Thiên ném micro trả lại rồi sải bước bỏ đi.

Tịch Mộ Thiên sau khi nhận được tin đã ngay lập tức tìm cách ứng phó, nhưng vẫn chậm một bước, hơn nữa anh còn phải nghĩ cho vợ mình, mặc dù bây giờ vẫn chưa tìm ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau thao túng chuyện này và mục đích cuối cùng là gì? Nhưng có một điểm về cơ bản anh có thể khẳng định đó là, đối tượng mà hắn đã kích lần này chính là anh, Tịch Mộ Thiên.

Trải qua chuyện lần trước, có lẽ tất cả mọi người đều biết điểm yếu của Tịch Mộ Thiên ở đâu, cô vợ Hạ Tử Khâm chính là điểm yếu lớn nhất trong đời anh, vì vậy công kích cô sẽ chiếm lợi thế hơn so với việc nhắm thẳng vào anh.

Tịch Mộ Thiên sao có thể để tâm đến chuyện tình trong quá khứ của Hạ Tử Khâm cơ chứ? Từ lúc quen biết cho đến bây giờ, Hạ Tử Khâm luôn là một người “trong suốt” trước mắt anh, cô là người phụ nữ không có tâm địa xấu, điều này Tịch Mộ Thiên dám khẳng định

Hơn nữa vào chính buổi tối cô thất tình, chính mắt anh đã nhìn thấy vẻ buồn bã và hụt hẫng của cô. Kể ra anh còn phải cảm ơn gã đàn ông đã đá cô, nếu không sao cô có thể là vợ của anh được chứ?

Tịch Mộ Thiên không thể nào lí giải được, tại sao bạn trai cũ của Hạ Tử Khâm lại dựng lên chuyện này. Những người có chút hiểu biết đều phải hiểu rõ việc đặt điều phỉ báng người khác là phạm tội, hưởng hồ đồ tượng mà anh ta đặt điều lại chính là vợ của Tịch Mộ Thiên này. Gã đàn ông đó thật sự ngu dốt hay anh ta bị điên rồi, chắc chắn có kẻ nào đứng đằng sau chỉ đạo. Mà kẻ đứng đằng sau này lại cực kì tinh ranh, rất hiểu Tịch Mộ Thiên, đến mức khiến người ta phải gờ tay thán phục.

Bình tĩnh suy nghĩ và tổng hợp tất cả những yếu tố trên, Tịch Mộ Thiên không thể không nghi ngờ Vinh Phi Lâm, một người luôn quang minh chính đại. Tịch Mộ Thiên chưa bao giờ nghĩ có ngày Vinh Phi Lâm sẽ dùng những thủ đoạn bỉ ổi, làm ra chuyện xấu xa đến thế. Nếu mục đích của hành động này là Hạ Tử Khâm, Tịch Mộ Thiên có thể khẳng định, chắc chắn Vinh Phi Lâm đã bị trúng tà rồi.

Chương 26

“Phi Lâm, mày làm cái trò gì thế hả? Tao bảo mày vào Vinh Thị không phải để phá Mộ Thiên, tao bảo mày học hỏi kinh nghiệm của nó cơ mà. Mày giỏi rồi, gây ra chuyện âm ỉ như thế này, mày không biết Vinh Thị với Tịch Thị có dây ràng buộc hay sao? Vinh thì cùng vinh, bại thì cùng bại, cổ phiếu Tịch Thị rớt giá như thế, Vinh Thị cũng khó mà chống đỡ.”

Vinh Hồng Thịnh một tay ôm lấy ngực, vội vàng kéo ngăn bàn lấy lọ thuốc ra uống liền mấy viên, cổ sức trấn áp cơn đau tức ở lồng ngực. Vinh Phi Lâm lại gần đỡ ông: “Bố!”

Vinh Hồng Thịnh thở dài, ngồi xuống ghế tựa: “Phi Lâm, con không còn nhỏ nữa, đã gần ba mươi rồi! Phi Loan đã vậy, nhà họ Vinh ta chỉ còn một mình con, con mà không phấn đấu thì tâm huyết của hơn nửa đời của Bố đổ sông đổ biển hết. Giờ con nói cho ta hay, con làm vậy rốt cuộc vì cái gì?”

Yên lặng nhìn con trai hồi lâu, Vinh Hồng Thịnh đắn đo rồi hỏi: “Chẳng lẽ vẫn là vì chị con? Vì Mộ Thiên tái hôn sao?”

Chuyện gia đình họ Vinh thực ra cũng hơi phức tạp, năm đó bé Phi Lân về nhà nuôi, anh mới được gần đầy một tháng, Vinh Hồng Thịnh lúc ấy đã có sự nghiệp, ý chí ngút trời, vợ ông chỉ là một cô gái bình thường, quen nhau từ lúc ông vẫn còn nghèo khó. Sau này khi trở nên giàu có rồi, Vinh Hồng Thịnh cũng không có ý định bỏ vợ để lấy người khác. Vợ ông vô cùng hiền hậu và lương thiện, thế nên người cha một chữ bẻ đôi cũng không biết của Vinh Hồng Thịnh lúc lâm chung đã dặn dò rằng: “Con à, con phải nhớ, lấy vợ là phải lấy vợ hiền lành, đừng tham lam sắc đẹp, sắc đẹp không mài ra ăn được đâu!”

Vợ Vinh Hồng Thịnh mặc dù nhan sắc không phải thuộc hàng cực kỳ xuất sắc nhưng cũng rất đoan trang. Chỉ có điều ông không ngờ người vợ hiền lành, đoan trang là thế mà cốt tủy lại kiên cường đến lạ. Mười năm vợ chồng Vinh Hồng Thịnh vẫn không thực sự nhìn thấu con người của vợ.

Vợ ông lúc sinh Phi Loan bị khó đẻ, bác sĩ nói khả năng sinh con lần nữa vô cùng thấp, Phi Loan ra đời đã là một đứa trẻ không khỏe mạnh, khó có thể sống tới năm ba mươi tuổi. Gia sản nhà Vinh Hồng Thịnh lớn như thế, sau này lại không có người kế thừa.

Lúc ấy Vinh Hồng Thịnh nghĩ, bây giờ y học phát triển nhanh, chúng ta lại có tiền, bác sĩ đâu có nói rằng không thể sinh được nữa, chỉ là khả năng không à thôi, thế nên ông cũng chẳng mấy để tâm. Nhưng vài năm sau, cho đến khi Phi Loan tám tuổi mà vợ ông vẫn chưa sinh thêm được đứa nữa, lúc này Vinh Hồng Thịnh bắt đầu thấy sốt ruột. Đàn ông làm ăn trên thương trường, tiệc tùng gặp gỡ nhiều, chuyện gái gú là khó tránh, Vinh Hồng Thịnh lại không phải là Liễu Hạ Huệ [1], ngoài vợ ra ở bên ngoài ông cũng có vài ba người đàn bà. Trùng hợp là đúng lúc ông đang buồn phiền vì không có con trai thì một trong những người tình của ông thông báo có bầu, sau đó sinh ra Phi Lân.

[1] Là người nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một người chính nhân quân tử, phụ nữ nằm bên cạnh mà không hề có tà tâm.

Vinh Hồng Thịnh không phải là loại đàn ông vô lương tâm ruồng bỏ vợ con, dù gì cũng là vợ chồng từ thuở hàn vi, đến lúc phú quý không thể ruồng bỏ người vợ lúc bần hàn, đây là lời dạy của cha ông.

Do đó ông nhanh chóng xử lý vấn đề mẹ đẻ của Phi Lân rồi bé Phi Lân mới đầy một tháng về nhà, ông muốn để vợ mình chăm bẵm đứa bé, sau này nó lớn, làm sao biết được mẹ đẻ nó là ai, cứ nói rằng nó là em ruột của Phi Loan là được rồi.

Mọi dự định của Vinh Hồng Thịnh đều được như ý. Lúc ấy ông không nghĩ vợ mình lại không chấp nhận, thậm chí là cắt đứt hẳn tình nghĩa, để lại Phi Loan chưa đầy mười tuổi bỏ đi ngay trong đêm, chẳng mang theo bất cứ thứ gì ngoài tờ đơn xin li hôn, một thân một mình ra đi mất dạng.

Tiếng mưa bên ngoài đánh thức hồi ức của Vinh Hồng Thịnh, ông đứng dậy đến bên cửa sổ, những cơn mưa mùa thu phảng phất hơi lạnh se sắt, giống hệt như đêm hôm đó.

Phi Lân lúc ấy vẫn còn bé ngủ, nhớ được điều gì chứ? Nhưng Phi Loan đã gần mười tuổi, mặc dù sức khỏe không tốt nhưng hết mực yêu thương cậu em trai từ trên trời rơi xuống này, cũng không vì chuyện mẹ bỏ đi mà trút giận lên Phi Lân. Hồi nhỏ Phi Lân lớn lên bên cạnh Phi Loan, hai chị em tình cảm rất thâm thiết.

Buổi tối hôm Phi Loan ra đi, Tịch Mộ Thiên về đến nhà thì đã muộn, Phi Lân vừa nhìn thấy Tịch Mộ Thiên bước vào đã vung tay giáng cho anh rớt một cú đấm điếng người.

Thật ra có những chuyện không thể oán trách Tịch Mộ Thiên được. Tịch Mộ Thiên là một người đàn ông lí trí, giống hệt như ông Tịch, tuy luôn lạnh lùng và điềm đạm trước tất cả mọi việc, nhưng nếu thực sự yêu thích sẽ cố giữ đến hết đời. Chỉ tiếc rằng Phi Loan không phải là tình yêu, Vinh Hồng Thịnh hay thậm chí chính bản thân Phi Loan cũng hiểu rất rõ điều đó. Lúc Phi Loan lâm chung, kì thực không có một lời oán thán, chỉ nuối tiếc không nở rời xa thế giới này. Cuộc đời của Phi Loan ngắn ngủi, mà sao có quá nhiều li biệt và khổ nạn.

Con gái yêu của mình qua đời, khác hẳn với phong cách khiêm tốn thường ngày, Vinh Hồng Thịnh đã làm mai táng cho Vinh Phi Loan vô cùng âm ỉ. Thực tế ông hi vọng vợ mình biết tin sẽ xuất hiện, cho dù chỉ được nhìn thấy bà vẫn khỏe mạnh và sống tốt. Dù gì cũng gần ấy năm đã trôi qua, có ân oán, tình thù gì

mà không thể bỏ qua, huống hồ hai người vẫn là vợ chồng kết tóc xe tơ. Vậy mà người đàn bà ấy nhẫn tâm hơn ông tưởng, hai mươi lăm năm, hơn hai mươi lăm năm trời, không có một chút tin tức gì từ bà, đây là điều mà Vinh Hồng Thịnh vất óc cũng không nghĩ ra được. Bà hận ông, nhưng dù gì Phi Loan cũng đi rồi, thế mà bà vẫn không lộ mặt. Chắc chắn có chuyện không bình thường, Vinh Hồng Thịnh thật không dám nghĩ tiếp.

Vinh Hồng Thịnh như bừng tỉnh khỏi hồi ức, phát hiện Phi Lâm đang đứng ngáy ở góc phòng, dường như không nghe thấy mình nói gì cả. Ông lại gần, ngồi xuống nói:

“Nếu không phải vì chị của con, vậy là vì cái gì? Bố không nghĩ con vì cảm thấy vô vị mà làm như thế. Con đã sớm qua cái thời nghịch ngợm rồi, hay là vì Hạ Tử Khâm, cô vợ mới cưới của Mộ Thiên?”

Vinh Phi Lâm nhìn Vinh Hồng Thịnh chằm chằm, thẳng thắn thừa nhận:

“Con sẽ đối xử với cô ấy tốt gấp bội so với anh rể, không để cô ấy bị tổn thương hay đau lòng, cô ấy muốn thế nào sẽ được thế ấy, con sẽ nghe cô ấy hết. Con thích cô ấy, con yêu cô ấy, đời này không thể sống thiếu cô ấy?”

Vinh Hồng Thịnh toàn thân cứng đờ, giọng điệu của Vinh Phi Lâm vừa chân thành, lạc lõng và tuyệt vọng, ẩn chứa điều gì đó vô cùng điên cuồng.

“Hạ Tử Khâm.”

Vinh Hồng Thịnh gần như sắp quên mất cái tên cô gái này, cô gái trông rất tầm thường ấy sao lại có sức hút lớn đến như vậy? Nửa tháng nay, giới truyền thông gần như chỉ quay vòng quanh Hạ Tử Khâm. Tịch Mộ Thiên bộc lộ tình cảm với cô ta ngay trước mặt báo giới, tỏ thái độ tức giận trước sự phỉ báng của phóng viên dành cho vợ mình, đưa cô ta sang Mỹ né tránh dư luận, tất cả những điều này đều chứng minh Tịch Mộ Thiên rất để tâm đến cô vợ ấy. Còn Phi Lâm nữa, nó đã chen vào chuyện này từ khi nào?

Vinh Hồng Thịnh thấy mọi chuyện dường như rối tinh hết cả lên, càng muốn cời nút lại càng bị thắt chặt. Phi Lâm làm tất cả những chuyện này là vì Hạ Tử Khâm, đây đúng là điều đáng lên án.

Sắc mặt Vinh Hồng Thịnh sầm xuống:

“Con nói vớ vẩn gì thế hả? Cô ta là vợ của Mộ Thiên, chẳng có chút liên quan gì với Vinh Phi Lâm hết, con biết điều thì suy nghĩ lại cho bố. Chuyện này để bố giải quyết, các dự án hiện nay con làm không đến nỗi tồi, bên công ty dạo này cũng không có hạng mục gì lớn, công việc con đang phụ trách cứ giao cho người khác làm. Ngày mai con sang Pháp, chi nhánh bên đó giao cho con xử lý!”

“Bố! Nếu như không phải vì Tử Khâm, có bảo con ở lại Vinh Thị một ngày con cũng không ở, vì vậy bố cứ giữ sức thì hơn. Con không đi đâu cả, ít nhất là bây giờ con không thể đi. Có được Tử Khâm rồi, bố có đây con đến đâu cũng không sao, nhưng không có cô ấy, con sẽ chẳng đi đâu hết. Còn nữa, trước đây anh rể muốn con về công ty, bây giờ con về rồi, anh ấy nên cảm ơn mới phải. Công ty còn có việc, con phải về đây!”

“Phi Lâm, Phi Lâm... thẳng mắt dạy này!”

Ánh mắt Tịch Mộ Thiên lạnh lùng liếc nhìn Hàn Phong, lướt qua cái bụng đã nhô lên rất rõ của cô ta, thân hình thon thả trước đây giờ đã béo tròn, có điều lớp trang điểm trên mặt vẫn rất hoàn mỹ, nhưng phần son không thể che đi dã tâm và khát vọng của người đàn bà ấy. Đàn bà một khi có dã tâm và tham vọng sẽ trở nên ngu muội đến đáng sợ.

Trong kí ức của Tịch Mộ Thiên, Hàn Phong là một người đàn bà thông minh. Cô ta có định hướng rõ ràng, hiểu rõ lựa chọn của bản thân, do đó mới theo Tịch Mộ Thiên năm năm trời. Tịch Mộ Thiên không đồng tính, càng không phải Liễu Hạ Huệ, anh thậm chí có bệnh ưa sạch sẽ và cũng cản ngăn việc quan hệ với những người đàn bà khác nhau. Tịch Mộ Thiên là đàn ông, có nhu cầu sinh lí bình thường của mỗi người đàn ông, do đó nhất định phải có đàn bà. Vì vậy anh cần bạn tình cố định, Hàn Phong là một trong số đó.

Hàn Phong từ trước đến giờ luôn biết chừng mực, không bao giờ có biểu hiện hoặc yêu cầu quá đáng. Sau khi Tịch Mộ Thiên với Hạ Tử Khâm, anh cũng cho Tiểu Dương đi dần xếp ổn thỏa với những người phụ

nữ ở bên ngoài, thế nên việc Hàn Phong đột ngột vác cái bụng bầu đến ăn vạ thực sự khiến Tịch Mộ Thiên ngạc nhiên.

Nhìn cái bụng có lẽ cái thai đã được khoảng sáu, bảy tháng gì đó. Sáu, bảy tháng trước đúng là anh vẫn duy trì quan hệ với cô ta, khi ấy anh còn chưa quen Hạ Tử Khâm, vậy nếu đứa bé trong bụng thực sự là của anh, điều này chứng tỏ người đàn bà này có dã tâm, đã có âm mưu ngay từ lúc đó rồi.

“Cô muốn cái gì?”

Tịch Mộ Thiên thẳng thừng đi vào vấn đề, đối với cô ta, anh không cần vòng vo tam quốc.

Kì thực Hàn Phong rất sợ Tịch Mộ Thiên, chỉ cần anh ta muốn, cả đời này cô cũng đừng mong ngẩng mặt lên được. Nhưng cô bây giờ giống như một con thiêu thân lao vào lửa, biết rõ càng lại gần càng bị thiêu cháy, thế mà vẫn bất chấp tất cả.

Nếu nói rằng cô yêu anh ta, chắc chắn Tịch Mộ Thiên sẽ không có phản ứng gì hết, tình yêu đối với Tịch Mộ Thiên chẳng qua chỉ là thứ đồ vật trang trí, trong con mắt của người đàn ông này không tồn tại hai từ ấy. Nhưng giá như cả đời này anh ta cứ mãi vô tình như thế thì chẳng sao, đằng này anh ta lại đi tái hôn, bởi vì tái hôn nên anh ta vứt bỏ cô như vứt bỏ một chiếc giày cũ.

Đúng, anh ta cho cô đủ tiền bạc, nhưng cô không thể chấp nhận kết cục này. Cô thậm chí từng nghĩ, cứ theo Tịch Mộ Thiên như vậy năm năm, mười năm, mười lăm năm, hai mươi năm, sớm muộn gì cũng có một ngày cô “tu thành chính quả”. Nào ngờ mới tu luyện được vài năm đã chẳng thể tiến triển được nữa, trong khi người đàn bà khác chỉ mất có vài ngày đã “lập địa thành phật”. Vì thế cô muốn chơi một canh bạc cuối, dùng đứa con trong bụng làm bàn đạp đánh cược cuộc đời mình, cho dù biết rõ hậu quả.

15. Chương 27 - 28

Chương 27

“Một tuần đi du lịch ở Maldiver em không uống thuốc!”

Tịch Mộ Thiên đột nhiên cười đầy vẻ mỉa mai:

“Không uống thuốc ư? Cũng không thể chứng minh đứa con trong bụng cô là của tôi, cô không uống thuốc nhưng tôi có đeo bao mà, tôi còn chưa già đến mức mắc bệnh đãng trí đâu. Tôi vẫn sẽ cho cô cơ hội, hãy tìm một nơi yên tĩnh sinh đứa con này ra, nếu kết quả DNA thật sự là con của Tịch Mộ Thiên này, tôi sẽ nhận. Nếu không phải...”

Nói đến đây, Tịch Mộ Thiên nheo mắt, nhìn thẳng vào mặt Hàn Phong, khiến cô ta không khỏi rùng mình. Tịch Mộ Thiên không hề nói tiếp, chỉ lạnh lùng bảo:

“Tôi cho cô một tuần để suy nghĩ, nếu vẫn khẳng định đứa bé trong bụng là con của tôi, vậy thì sinh nó ra!”

Sắc mặt Hàn Phong trắng bệch, hơi thấp thỏm sợ hãi, nhưng cũng ẩn chứa sự oán hận. Đợi cô ta đi rồi, Tịch Mộ Thiên mới đưa tay lên day thái dương, khẽ hỏi:

“Bên phía Tử Khâm thế nào rồi? Trước khi những chuyện này được giải quyết xong xuôi, tuyệt đối không để cô ấy biết!”

Tiểu Dương vội trả lời: “Ở bên Mỹ đã thu xếp ổn thỏa, thường ngày vợ anh cũng không hay ra khỏi nhà, cho dù có đi ra ngoài cũng chỉ đi bộ men theo bờ sông rồi về ngay. Bên đó lại toàn là người Mỹ, không có báo chí Hoa kiều, nhà biên kịch thường xuyên liên lạc với cô ấy cũng được thông báo trước rồi, sẽ không có sai sót gì đâu ạ!”

“Phi Lâm thì sao?”

Tịch Mộ Thiên đột nhiên ngắt đầu hỏi: “Phi Lâm mấy hôm nay ở đâu?”

“Ông Vinh đã gọi cậu ấy về, nói rằng sẽ trực tiếp điều cậu ấy sang chi nhánh ở Pháp. Chuyện này cậu ấy hành động quá nông nổi, trực tiếp ảnh hưởng đến cả hai nhà Vinh Tịch, tổn thất lên đến hàng trăm triệu.”

Tịch Mộ Thiên đứng phắt dậy: “Lập tức đặt vé máy bay, giờ tôi sẽ bay qua Mỹ!”

Tiểu Dương hơi ngẩn người ra rồi nhanh chóng đi thu xếp. Tịch Mộ Thiên quá hiểu Vinh Phi Lâm, một khi cậu ta đã nhập cuộc thì chắc chắn không dễ dàng từ bỏ như vậy. Phi Lâm sẽ không đi Pháp, vậy hướng đi của cậu ta là gì, khỏi cần nghĩ cũng đoán được.

Tịch Mộ Thiên chợt cảm thấy trái tim thất lại, Tử Khâm của anh ngây thơ, ngốc nghếch như vậy, cô ấy không thể chịu nổi bất cứ cú sốc nào.

Tịch Mộ Thiên không muốn tự làm khó bản thân, bây giờ anh không thể rời xa cô, cô là người anh ôm trong vòng tay, mọi cảm xúc của cô anh đều có chung cảm nhận. Trên đời này cuối cùng cũng có một người thân thiết nhất, gần gũi nhất chính thức thuộc về anh. Tử Khâm, Tử Khâm của anh.

Lúc Tịch Mộ Thiên tới nơi đã là đêm khuya, vào đến biệt thự, anh đi thẳng lên tầng hai. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng vàng vọt tách biệt căn phòng với cái lạnh lẽo bên ngoài. Chiếc máy làm ấm không khí ở đầu giường tỏa ra làn sương mờ mờ, mang theo mùi cam ngòn ngọt, chần trên giường đã bị rơi xuống đất.

Thân hình bé nhỏ của Hạ Tử Khâm đang co lại, đôi chân trắng nuột nà hở ra bên ngoài, để lộ cả quần lót. Cô ôm gối ngủ rất ngon lành, còn ngáy khe khẽ nữa chứ. Đến tận lúc này trái tim Tịch Mộ Thiên mới có thể bình yên trở lại.

Tịch Mộ Thiên nhón chân lại gần, nhặt chăn lên rồi nhẹ nhàng đắp cho cô, một nửa khuôn mặt của Hạ Tử Khâm vùi vào chiếc gối mềm mại, đôi hàng mi dài khép chặt. Tịch Mộ Thiên chợt phát hiện ra bản thân mình đang nôn nóng muốn thưởng thức hương vị ngọt ngào trong kí ức, không kiềm chế được, anh khẽ cúi xuống. Lúc môi anh gần như chạm vào môi cô, Hạ Tử Khâm khẽ chun mũi khiến anh bừng tỉnh.

Anh vừa từ bên ngoài về, trên người còn mang hơi lạnh, cứ thế này hôn cô e là không ổn. Nghĩ vậy Tịch Mộ Thiên từ từ ngẩng lên, đưa tay nhẹ nhàng gạt những sợi tóc lòa xòa trên mặt cô ra sau, muện thế này rồi, anh không nỡ đánh thức cô. Tịch Mộ Thiên khẽ thở dài, thôi sang phòng bên cạnh ngủ vậy.

Lòng đang thầm nghĩ vậy, vừa mới định đứng lên nào ngờ hai cánh tay ấm áp đã vòng qua cổ anh: “Tịch Mộ Thiên, anh định đi đâu thế?”

Giọng nói lãnh lút nào có giống như người gái ngủ, suýt chút nữa anh đã bị lừa. Tịch Mộ Thiên vừa mới nhồm người, hai chân Hạ Tử Khâm đã quắp chặt lấy anh.

Thân thể cô ấm áp thoảng mùi cam ngòn ngọt, đây là mùi hương anh thích nhất, chắc chắn cô lại lén dùng sữa tắm của anh rồi. Anh đưa tay đỡ dưới mông cô, hình như cô béo lên, mông đã tròn lẳn lẳn.

Cơ thể Tịch Mộ Thiên lập tức có phản ứng, cũng may anh vẫn còn chút lí trí, kéo cánh tay đang quàng lên cổ mình xuống, đặt Hạ Tử Khâm nằm lại vào trong chăn. Anh đưa tay lên vỗ vào mông cô: “Ranh con, suýt nữa thì lừa được anh rồi. Em ngủ tiếp đi, anh đi tắm đã!”

Vừa mới quay người định đi đã bị cô kéo tay: “Tịch Mộ Thiên, sao cuối tuần trước anh không đến?”

Giọng điệu của Hạ Tử Khâm có vẻ như đang làm nũng, anh khẽ xoa đầu cô: “Vì vậy anh mới bay qua đây đêm hôm thế này, anh sẽ ở đây với em hai ngày. Bây giờ thì ngủ đi, ngoan nào!”

Hạ Tử Khâm ngồi dậy, hai cánh tay lại quàng lấy người anh nũng nịu: “Giờ em hết buồn ngủ rồi!”

Miệng Hạ Tử Khâm vừa lẩm bẩm vừa hôn lên môi Tịch Mộ Thiên. Đôi môi của cô mềm mại, mở hé hé, đầu lưỡi đưa vào miệng Tịch Mộ Thiên rồi trượt nhẹ xuống dưới cổ anh, lướt qua cái yết hầu đang nhô lên sau đó tiếp tục trượt xuống. Cái lưỡi ẩm ướt khơi gợi khoái lạc tai anh, giọng nói thì thâm đầy mê hoặc: “Tịch Mộ Thiên, anh có nhớ em không? Em nhớ anh rồi...”

Câu nói nhẹ nhàng tựa như hơi thở nhưng lại châm bùng ngọn lửa khát khao trong lòng Tịch Mộ Thiên: “Con tiểu yêu tinh này!”

Tịch Mộ Thiên gần như nghiêng rặng thót lên, sau đó hôn siết lên môi cô, trút hết nỗi nhớ nhưng dồn nén bao ngày nay.

Nóng bỏng, mềm mại, quấn quýt và đam mê... không khí như bị làm nóng lên. Bàn tay Hạ Tử Khâm tháo cà vạt của anh rồi nhanh nhẹn cởi những chiếc cúc áo ra.

Ngọn lửa dục vọng của Tịch Mộ Thiên sắp lên đến giới hạn, tuy nhiên anh vẫn cố sức kìm nén, bởi vì Hạ Tử Khâm lúc này quá sức quyến rũ. Hai người lấy nhau đã lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô chủ động trong chuyện chăn gối.

Bàn tay cô có hơi căng thẳng run lên, nhưng vẫn nhìn thẳng vào mắt anh, dũng cảm bất chấp tất cả. Một Hạ Tử Khâm như vậy vừa quen lại vừa lạ lắm, giống như cái gai đâm thẳng vào trong tim Tịch Mộ Thiên, khiến anh cả đời không thể rút ra được.

Tịch Mộ Thiên gần như giúp cô cởi bỏ quần áo của mình, lúc hai người trần trụi đối mặt với nhau, trên trán Tịch Mộ Thiên đã lấm tấm mồ hôi, đến nỗi Hạ Tử Khâm cũng phải giạt mình: “Sao anh ra lấm mồ hôi thế này?”

Vừa nói cô vừa đưa tay lên lau mồ hôi cho anh. Tịch Mộ Thiên cảm thấy nếu tiếp tục kìm nén nữa chắc chắn anh không phải là đàn ông. Anh chẳng chút đắn đo nâng người cô lên, mạnh mẽ đi vào bên trong cô.

“Ừ...”

Lúc Hạ Tử Khâm nhận thức được vấn đề, anh đã kéo cô vào những nhịp điệu điên cuồng, mọi lí trí dường như bay biến hết.

Cô cũng không muốn lí trí, cô nhớ anh, nhớ đến mức không ngủ được. Thực ra lúc xe của anh đi vào ga ra, cô đã tỉnh rồi, chẳng qua chỉ giả bộ ngủ mà thôi. Cho đến lúc anh định rời đi, cô mới giữ chặt anh lại. Đêm hôm anh vẫn đến với cô, sao cô có thể để anh đi cho được?

Khoái cảm giống như con sóng đánh vào bờ, cái cảm giác vui sướng đến rùng mình, nghẹt thở. Hạ Tử Khâm thấy mình đã học theo thói hư của anh, hoặc cũng có thể Tịch Mộ Thiên là một người đàn ông gọi tình thật sự, cô không nhớ hai người đã làm bao lâu, chỉ biết anh khiến cho cô gần như kiệt sức.

Cô chẳng bao giờ biết đàn ông lại nhiều chiêu đến thế, lần lúc Hạ Tử Khâm hối hận vì đã quyến rũ anh, có những tư thế thực sự rất xấu hổ nhưng cũng thực sự kích thích.

Vào lúc cao trào nhất, Hạ Tử Khâm loáng thoáng nghe thấy anh nói một câu: “Tử Khâm, sinh cho anh một đứa con nhé!”

Sau cơn mây mưa, anh ôm chặt lấy cô vào lòng, hôn lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của cô, lặp lại một cách rõ ràng:

“Tử Khâm, chúng ta cần một đứa con, đứa con thuộc về hai ta. Anh đã hỏi bác sĩ rồi, sức khỏe của em không vấn đề gì, anh muốn có một đứa con, em sinh cho anh một đứa nhé!”

Con ư? Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi kết hôn, Tịch Mộ Thiên nhắc đến chuyện con cái.

Trong lòng Hạ Tử Khâm cảm thấy ấm áp lạ thường, cô vòng tay ôm lấy cổ anh, thu mình bên lên gập đầu. Phản ứng của cô thật là đáng yêu, Tịch Mộ Thiên không kiềm chế được cảm xúc hôn lên trán cô, anh khẽ nở nụ cười.

Trước khi Tịch Mộ Thiên về nước, hai người còn cãi nhau một trận. Từ cửa sổ thư phòng nhìn theo bóng chiếc xe của anh khuất dần nơi cổng lớn, nhớ lại chuyện tối qua, Hạ Tử Khâm vẫn còn bực mình.

Tối qua Tịch Mộ Thiên ôm cô ngồi trước lò sưởi, tay anh cầm một ly rượu vang, mùi rượu thơm ngào ngạt khiến Hạ Tử Khâm thèm thuồng cứ tròn mắt nhìn anh như vậy. Tịch Mộ Thiên cười: “Bác sĩ nói em không được uống rượu!”

Hạ Tử Khâm còn chưa kịp mở miệng phản bác, môi anh đã chạm vào môi cô, một ngụm rượu nhỏ từ miệng anh được đưa vào miệng cô, dừng lại trong khoảnh khắc rồi lại bị anh hút trở lại: “Đỡ thèm rồi chứ hả?”

Hạ Tử Khâm mặt đỏ bừng, hồi lâu mới ngoảnh đầu lại: “Tịch Mộ Thiên, em muốn về nhà, ở đây có tốt mấy cũng không bằng ở nhà, em muốn về nước

Vì câu nói này mà hai người chia tay trong bức bối, đến tận bây giờ Hạ Tử Khâm vẫn không hiểu vì sao Tịch Mộ Thiên sống chết không chịu dẫn cô về. Điện thoại đổ chuông, cô liếc nhìn màn hình, không khỏi kinh ngạc. Sao anh ta biết số điện thoại này? Đây là số điện thoại mới mà Tịch Mộ Thiên mua cho cô mà? Hạ Tử Khâm ngẫm nghĩ giây lát rồi nhấc máy.

Chương 28

Cô mặc áo khoác vào, nói với bà giúp việc một câu rồi ra ngoài. Mùa thu chớp mắt trôi qua, một cơn gió thổi qua đem theo hơi lạnh khiến cô run mình.

Hạ Tử Khâm quần chặt khăn quàng cổ, đi men theo con đường ven hồ về phía bên kia. Trước mặt không xa có một quán cà phê, hương vị cà phê ở đây rất đậm đặc, sau cái lần Tịch Mộ Thiên đưa cô tới đây, thỉnh thoảng cô cũng lại tự đến. Hạ Tử Khâm thích ngồi cạnh cửa, ngắm nhìn phong cảnh bên hồ và thưởng thức một cốc cà phê. Đột nhiên nhớ đến việc Tịch Mộ Thiên bỏ lại cô một mình nơi đất khách quê người, cô lại thấy tức giận, ầm ục.

Ánh mắt Vinh Phi Lân gần như không thể rời khỏi cô, hình như cô béo lên rồi, phải thừa nhận rằng Tịch Mộ Thiên đã tạo ra một Hạ Tử Khâm hoàn toàn mới.

Cô đội chiếc mũ len màu trắng, mái tóc dài buông xõa phía sau lưng, mỗi khi có gió thổi qua là lại tung bay nhẹ nhàng, trông đẹp tựa bức tranh, vô cùng sống động.

Nhưng Vinh Phi Lân vẫn thích Hạ Tử Khâm của trước kia, bởi khi lúc đó cô ở rất gần anh, gần đến mức vươn tay ra là có thể chạm tới. Lúc đầu Vinh Phi Lân không định làm như thế này, nhưng dần dần anh thậm chí còn không ngăn cản nổi bản thân. Cô đang đứng ở đó, anh muốn ôm cô, muốn có cô. Cái khát vọng ấy tựa như một rãnh sâu mỗi ngày một mở rộng ra, cho tới khi trở nên sâu thẳm không còn nhìn thấy đáy nữa.

Vinh Phi Lân không thể ngờ lần này Tịch Mộ Thiên lại có thể độ lượng như vậy. Tịch Mộ Thiên quá kêu ngạo đến mức không thể chấp nhận bất cứ tí vết nào. Anh ta có thể thờ ơ với tất cả mọi thứ khác, nhưng đối với những thứ thuộc về mình, anh ta quyết sẽ không bỏ qua, huống hồ Tử Khâm lại là bà Tịch.

Vậy mà lần này Tịch Mộ Thiên không hề làm khó Tử Khâm, lại còn đưa cô đến Mỹ để tránh bão tố dư luận. Vinh Phi Lân thật không hiểu nổi.

Hạ Tử Khâm vừa bước vào đã nhìn thấy Vinh Phi Lân. Thật lòng bây giờ cô cảm thấy rất khó chịu với anh ta, anh ta giống hệt như một cái đuôi dai dẳng bám lấy cô, hơn nữa mỗi lần xuất hiện đều khiến cô giật mình thon thót.

Nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Hạ Tử Khâm, Vinh Phi Lân cảm thấy hơi bị tổn thương. Không biết bắt đầu từ khi nào, giữa hai người không còn sự vui vẻ và nhẹ nhàng khi gặp nhau nữa. Tử Khâm ngốc nghếch, ngây thơ đã học cách đề phòng trước mặt anh, khóe miệng Vinh Phi Lân bất giác nhếch lên cười chua xót. Anh ngẩng đầu nhìn cô:

“Ngồi đi, chắc không đến mức không thể ngồi với anh dù chỉ một lát chứ hả?”

Hạ Tử Khâm cắn chặt môi, cuối cùng đành ngồi xuống. Vinh Phi Lân giúp cô gọi một cốc Cappuccino, nhìn những hình thù đẹp trước mắt được tạo bởi bột Cappuccino, Hạ Tử Khâm thường không nỡ thưởng thức. Mỗi lần như vậy cô thường bị Tịch Mộ Thiên cười nhạo.

Miệng cô chợt nhoẻn cười, đẹp tựa một bông hoa đang nở xòe, nhưng đã nhanh chóng bị đánh thức bởi hiện thực phơi bày trên tờ báo mà Vinh Phi Lân chìa ra trước mặt mình. Hạ Tử Khâm nhìn chăm chăm vào tờ báo đó, là một tờ báo trong nước với cái title vô cùng nổi bật:

“Chuyện tình của phu nhân Tổng giám đốc Tịch Thị với bạn trai cũ lại bị phơi bày...”

Một cái title phụ khác là: “Tổng giám đốc Tịch Thị có con riêng...”

Hạ Tử Khâm còn chưa kịp nhìn rõ dòng chữ nhỏ bên dưới viết gì đã thấy đầu óc mình như muốn nổ tung, chẳng trách mặc cho cô sống chết đòi về nước, Tịch Mộ Thiên vẫn khăng khăng bắt cô ở lại Mỹ. Tối hôm qua lúc nhìn lên anh nghe điện thoại trong thư phòng, cô còn thấy lông mày của Tịch Mộ Thiên nhíu chặt.

Hạ Tử Khâm không xem tiếp mà cố gắng trấn áp những cơn sóng dữ dội trong lòng mình, chậm rãi ngẩng đầu mở to mắt nhìn Vinh Phi Lâm: “Anh vượt ngàn dặm xa xôi đến đây để báo cho tôi những chuyện này ư?”

Giọng điệu của cô rất bình thản, gần như không lên xuống, nếu như không hiểu quá rõ về con người Hạ Tử Khâm, để ý thấy những cử động nhỏ nơi bàn tay cô, Vinh Phi Lâm suýt chút nữa đã bị cô lừa. Cô đã trở nên thông minh hơn nhiều, đã học được cách giả bộ rồi.

Mắt Vinh Phi Lâm chợt sáng lên, nói về mĩa mai:

“Tử Khâm, có cần thiết phải giả bộ kiên cường như thế trước mặt anh không? Anh đã từng nói rồi, anh rể anh không hợp với em đâu, em hoàn toàn không hiểu hết về anh ta. Quá khứ của Tịch Mộ Thiên không hề trong sạch, trừ chị gái anh ra anh ta còn có đến mấy người đàn bà khác, em có biết không hả? Bây giờ một trong số những người đó đã có thai đứa con của Tịch Mộ Thiên. Tử Khâm, em muốn làm một bà mẹ kế phải bấm bụng chịu đựng con chồng hay là một người vợ hi sinh vì đại cục? Anh rể anh để ý đến chuyện con cái ra sao chắc em hiểu rõ hơn anh, em nghĩ lần này anh rể sẽ lựa chọn thế nào?”

Hạ Tử Khâm chậm rãi đứng dậy, sắc mặt tái xanh nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sắc bén:

“Cho dù tôi với anh ấy có lựa chọn như thế nào cũng là chuyện giữa hai chúng tôi, chẳng liên quan chút nào đến anh. Vì vậy, Vinh Phi Lâm này! Tôi xin anh đấy, tôi năn nỉ anh đấy, hãy tránh xa thế giới của tôi ra, đừng bao giờ xuất hiện nữa!”

Nói rồi cô chạy một mạch ra ngoài không buồn ngoảnh đầu lại. Vinh Phi Lâm ngẩn người, trong lòng cảm thấy bị tổn thương nặng nề. Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày Hạ Tử Khâm lại dùng ánh mắt căm ghét ấy nhìn mình, cứ như một con dao đâm thẳng vào người anh.

Vinh Phi Lâm vội vàng đứng dậy đuổi theo, kéo cánh tay cô lại: “Tử Khâm, em có ý gì thế? Chẳng nhẽ em không nhìn thấy anh ư? Trong mắt em ngoài Tịch Mộ Thiên ra không còn có ai khác sao? Anh thích em như thế, em thật sự không biết hay giả vờ không biết?”

Hạ Tử Khâm ngoảnh lại đáp: “Vinh Phi Lâm, trong mắt anh tôi là con cóc chứ gì? Trí tuệ của tôi thậm chí còn không bằng một đứa trẻ con, tôi cứ nghĩ rằng ít nhất chúng ta vẫn có thể là bạn bè, anh vẫn là một Phi Lâm mà tôi từng quen biết. Nhưng đáng tiếc, Vinh Phi Lâm à! Anh có biết là bây giờ tôi đang hận nhất về điều gì không? Đó chính là đã quen anh, nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, tôi sẽ thành khẩn cầu xin ông trời để tôi cả đời này đừng bao giờ quen biết anh!”

Cánh tay Vinh Phi Lâm buông thõng, lảo đảo lùi lại sau hai bước, hóa ra cô cũng có thể nhả tâm đến thế, tuyệt tình đến thế. Hạ Tử Khâm nói xong liền quay người bỏ chạy, cô chạy rất nhanh, rất vội vàng, cứ như thể bị ma đuổi vậy.

Trở về biệt thự, cô lập tức đi vào thư phòng. Hạ Tử Khâm ngồi phịch xuống ghế, toàn thân như bị rút hết sức lực, kiệt quệ và mềm nhũn, không tài nào chống đỡ nổi cơ thể nữa. Hồi lâu sau cô mới từ từ trải tờ báo đã bị vò nát ra, đọc không sót một chữ nào.

Bức ảnh trên báo không hề bị làm nhòe, người phụ nữ đó rất đẹp. Mặc dù cái bụng đã to, lớp trang điểm chẳng thể che đi vẻ tiêu tụy trên khuôn mặt, nhưng sắc đẹp của cô ta vẫn khiến người khác phải đổ kị. Nhìn thấy cái bụng bầu của cô ta, Hạ Tử Khâm bất giác nhớ đến những lời Tịch Mộ Thiên đã nói tối hôm ấy, rằng cô hãy sinh cho anh một đứa con.

Vinh Phi Lâm nói không sai, Tịch Mộ Thiên rất để tâm đến chuyện con cái, vì vậy đối với đứa bé này, Tịch Mộ Thiên có chấp nhận hay không thực ra chẳng hề quan trọng. Quan trọng ở chỗ nó có tồn tại, nó là đứa con của Tịch Mộ Thiên, đứa con mà Tịch Mộ Thiên cùng nuôi dưỡng với một người đàn bà khác, không liên quan gì đến Hạ Tử Khâm.

Đây đã không còn là vấn đề ghen tuông hay không ghen tuông nữa, Hạ Tử Khâm cảm thấy bản thân mình thật đúng như những gì Mạch Tử nói, cô là một con cóc, Còn Tịch Mộ Thiên lại là gã đàn ông từng trải,

chẳng cần phải lời ngon tiếng ngọt cũng yêu anh ta bằng tất cả con tim.

Hạ Tử Khâm thật sự muốn thể hiện thái độ độ lượng một chút với quá khứ của Tịch Mộ Thiên, nhưng khi nhìn thấy người đàn bà này, người đàn bà đang mang trong mình đứa con của anh, Hạ Tử Khâm lại phát hiện ra cô thực sự là một người đàn bà nhỏ nhen.

Còn cả Chu Thuyền nữa, anh ta đột nhiên xuất hiện, giả bộ là một kẻ đáng thương bị đá khi cô có được Tịch Mộ Thiên, hết như một thằng hề đang làm trò, thật kì quặc!

Hạ Tử Khâm mua vé máy bay về nước ngay trong tối hôm ấy. Tịch Mộ Thiên còn chưa xuống máy bay, cô đã đáp trong một chuyến bay khác trở về. Lúc Tịch Mộ Thiên xuống máy bay đã gần mười một giờ, vừa bước ra ngoài anh đã nhìn thấy Tiểu Dương trong bộ dạng vô cùng lo lắng.

Tiểu Dương như kiến bò chảo lửa, vô cùng sốt ruột. Nào ngờ sự việc lại trùng hợp đến thế, Tịch Mộ Thiên vừa lên máy bay chẳng bao lâu thì bên Mỹ báo tin, Hạ Tử Khâm sau khi đi dạo về sắc mặt không bình thường, vào thư phòng ngồi cả tiếng đồng hồ chẳng buồn ăn cơm mà đi thẳng ra sân bay.

Khỏi cần đoán Tiểu Dương cũng biết chắc chắn chuyện này là do Vinh Phi Lân gây ra. Trước đó vài tiếng anh mới hay Vinh Phi Lân đã đáp chuyến bay từ ngày hôm trước để đến Mỹ, lúc ấy Tiểu Dương còn thắc mắc hai vợ chồng người ta đoàn tụ, Vinh Phi Lân đi theo làm cái gì? Tất cả những chuyện này đều là vì Hạ Tử Khâm. Thật sự không ngờ một người phụ nữ như Hạ Tử Khâm cũng có tiềm năng trở thành đại họa. Vinh Phi Lân mặt dày đeo bám quyết giành lấy, trong khi Tịch Mộ Thiên lại sống chết giữ chặt trong lòng, chỉ sợ chẳng may có vấn đề gì. Đã thế Hạ Tử Khâm lại là một người phụ nữ ngốc nghếch, nói khó nghe hơn một chút thì chẳng có đầu óc, một vấn đề nhỏ nhặt vào tay cô chắc cũng trở thành vấn đề lớn.

Vì vậy những chuyện này mà để Hạ Tử Khâm biết được thì không biết sẽ gây ra những chuyện phiền phức gì nữa đây. Tiểu Dương đột nhiên cảm thấy lấy một người đàn bà như Hạ Tử Khâm chẳng khác nào rước họa vào nhà. Tịch Mộ Thiên sải bước đến lại gần Tiểu Dương, khẽ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tiểu Dương vội vàng báo cáo tình hình lại cho Tịch Mộ Thiên biết. Sắc mặt Tịch Mộ Thiên sầm xuống, không nói nửa lời, quay đầu đi thẳng vào bên trong.

Hạ Tử Khâm vừa bước ra ngoài đã nhìn thấy Tịch Mộ Thiên từ phía đằng xa, anh vẫn mặc chiếc khoác lông cừu như lúc đi, đang đứng hiên ngang ở đó, cảm đã mọc lởm chởm râu, trông rất phong trần và gợi cảm.

Tịch Mộ Thiên đứng yên lặng nhìn cô từng bước, từng bước lại gần mình. Đợi Hạ Tử Khâm đến bên cạnh, anh không nói nửa lời mà dắt tay cô đi ra ngoài.

Tiểu Dương mặt mày méo xệch theo sau, Tổng giám đốc của họ đã ở lại máy bay chờ đợi suốt mười tiếng đồng hồ, cả mười tiếng ấy cứ đứng trơ ra như vậy, Tiểu Dương vốn định khuyên anh về nhà nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị ánh mắt của Tịch Mộ Thiên ngăn lại.

Theo Tịch Mộ Thiên bao năm trời, Tiểu Dương rất hiểu chỉ cần là những chuyện Tịch Mộ Thiên đã quyết, chẳng ai có thể phản đối.

16. Chương 29 -30

Chương 29

Bàn tay to và ấm áp, chạm vào tay cô là nắm rất chặt, chặt đến mức khiến Hạ Tử Khâm có cảm giác hơi đau. Thực ra Hạ Tử Khâm biết bản thân mình quá nóng nảy, cô có vẻ cũng làm được gì nào? Sự thật vẫn là sự thật, cô về cũng có thể thay đổi được điều gì?

Bảo anh từ bỏ đứa bé đó, cho dù anh có đồng ý cô cũng không làm được. Bản thân mình đã là một đứa trẻ mồ côi rồi, chẳng lẽ cô nhẫn tâm vì hạnh phúc của bản thân mà biến một đứa trẻ vô tội trở thành cô nhi hay sao? Mà bảo cô chia tay với anh, cô cũng không thể làm được.

Lần đầu tiên Hạ Tử Khâm ý thức được rằng tình yêu hóa ra lại bé nhỏ đến vậy. Cô yêu anh, người đàn bà đó là tình của anh, thậm chí đứa bé ấy còn là...

Bảo Hạ Tử Khâm mở lòng chấp nhận tất cả những chuyện này, cô thấy không thể làm được. Cô tựa như một con thiêu thân đâm đầu vào cửa kính, bay đảo đảo mà không tìm thấy lối ra.

Hạ Tử Khâm phát hiện tình yêu của cô cứ như là leo núi, qua hết ngọn núi này rồi đến ngọn núi khác, không bao giờ chấm dứt, vô cùng vô tận, không biết khi nào mới leo được lên tới đỉnh, lúc ấy liệu cô có còn ở bên anh? Hay đã sớm một mình một bóng?

Tịch Mộ Thiên dắt tay cô lên xe mấy lần cô vẫn đứng yên không nhúc nhích, đầu cúi gằm chẳng buồn nhìn anh. Bộ dạng hờn dỗi ấy khiến Tịch Mộ Thiên tức không được mà thương cũng chẳng xong.

Tịch Mộ Thiên đưa tay nâng cằm cô lên nhưng ánh mắt cô vẫn nhìn xuống đất, hàng mi khẽ sụp xuống nhất quyết không chịu nhìn anh. Tịch Mộ Thiên khẽ thở dài, nói: “Ít nhất cũng phải để cho anh cơ hội giải thích chứ?”

Câu nói này phát ra mà chính bản thân Tịch Mộ Thiên cũng cảm thấy buồn cười. Từ xưa đến giờ, anh không bao giờ nghĩ rằng sẽ có lúc mình nói ra được những lời lẽ chẳng có chút khí phách như vậy. Nhưng ở trước mặt Hạ Tử Khâm, khí phách có tác dụng gì chứ?

Suốt mười tiếng ở sân bay, anh cứ luôn nghĩ Vinh Phi Lân đã nói với cô những gì? Liệu cô có thắng thường nhận định đứa bé trong bụng Hàn Phong là con của anh để rồi lại nặng nề đòi li hôn với anh không? Liệu cô có trốn vào góc nào đó rồi tự huỷ hoại mọi chuyện lên hay không?

Sau chuyện lần trước, Tịch Mộ Thiên đã hiểu ra Hạ Tử Khâm là một con ranh ngốc nghếch. Nếu anh để mặc cô ở đó mà suy nghĩ, cả đời này cô cũng chưa chắc nghĩ ra, chưa kể đến việc gặp phải bẽ tắc thì cứng đầu không ai bằng, sức mười con trâu cũng chẳng kéo lại được. Phương pháp hiệu quả nhất chính là nói rõ ràng với cô, trước khi cô chuyện bé xé ra to, tốt nhất nên giải đáp hết những khúc mắc, nếu không sau này người phải chịu tội vẫn là anh. Dù gì anh cũng không nỡ, không nỡ làm cô buồn, không nỡ làm cô tổn thương, do đó chẳng còn cách nào khác, cho dù không có khí phách cũng phải giải thích rõ ràng.

Hạ Tử Khâm cũng bất ngờ kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong mắt sâu thẳm của Tịch Mộ Thiên toát lên sự dịu dàng và nhượng bộ, đây nào có giống một Tịch Mộ Thiên ngạo nghễ ở trên cao, anh của lúc này giống hệt một người đàn ông bình thường, người đàn ông của Hạ Tử Khâm.

Trong lúc đang ngây ra, Hạ Tử Khâm đã bị tống lên xe. Tịch Mộ Thiên ngồi lên xe, vòng tay ôm lấy cô: “Sao em mặc mỏng manh thế hả? Ở đây nhiệt độ còn thấp hơn ở bên Mỹ, em không biết thời tiết trong nước thế nào sao? Bị cảm là phải đi tiêm đấy!”

Hạ Tử Khâm thu mình trong vòng tay anh, hồi lâu mới u uất thốt lên:

“Tịch Mộ Thiên, đây là sách lược của anh phải không? Trước tiên là dùng kẹo bọc đường để làm em mụ mị, sau đó muốn nói gì cũng được phải không?”

Tịch Mộ Thiên sững người, vội đẩy cô ra khỏi lồng ngực mình, nói bằng giọng nghiêm khắc: “Trong lòng em anh là một người đàn ông xảo quyệt, bỉ ổi thế sao?”

Tình huống này nếu là trước đây, Hạ Tử Khâm đã sớm bị xử lý thê thảm rồi. Nhưng bây giờ thì khác hẳn, vì vậy mới nói không được phép chiều chuộng đàn bà, anh chiều chuộng cô ta, cô ta sẽ một bước lên trời, lúc ấy anh có bắt thang cô ta cũng chẳng chịu xuống. Hạ Tử Khâm của chúng ta là điển hình của kiểu người được chiều chuộng quá hóa kiêu căng.

Lúc này trong lòng cô đã thấp thoáng biết được phần lớn sự việc, theo cô suy đoán, mặc dù người đàn bà đó có thể là người tình cũ của Tịch Mộ Thiên, nhưng đứa bé trong bụng cô ta chưa chắc đã là con anh. Do đó mặc cho Tịch Mộ Thiên sa sầm mặt mày, Hạ Tử Khâm vẫn chẳng hề sợ hãi, cô thản nhiên đáp:

“Nói chung không giống như em, có sao nói vậy!”

Tịch Mộ Thiên thực sự tức giận, tức đến mức muốn cắn cho cô một cái. Những điều phát ra từ cái miệng của cô có thể khiến người khác tức chết, cho dù anh cố kiềm chế đến đâu cũng phải đầu hàng trước cô.

Tịch Mộ Thiên hít một hơi thật sâu, bây giờ anh mới hiểu cô vợ này không được phép chiều chuộng, phải dạy dỗ, còn dạy dỗ ra sao thì đó là việc của anh. Hạ Tử Khâm lúc này đang đắc chí bởi chiếm thế thượng phong. Tịch Mộ Thiên trầm nghĩ, trước tiên phải quy thuận cô, chứ cứ để cô có cớ mà hờn dỗi coi như anh gặp rắc rối to.

Hạ Tử Khâm chẳng hề nhận thức được nguy cơ, cô đang ngạo nghễ giống như một con gà trống giành được chiến thắng. Bị Tịch Mộ Thiên lôi về chung cư, vừa vào đến cửa, Hạ Tử Khâm liền giả bộ hất tay anh ra, ngồi xuống ghế sofa, vô cùng trịch thượng.

Khóe môi Tịch Mộ Thiên khẽ nhếch lên, con nhóc này nhiều lúc ngốc đến phát bực, nhưng nhiều lúc lại đáng yêu như trẻ con. Tịch Mộ Thiên liếc cô rồi khẽ hỏi:

“Em có đói không?”

Lúc bấy giờ Hạ Tử Khâm mới phát hiện ra mình đói thật, anh không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc là thấy bụng mình sôi lên ồ ọc.

Lúc ở Mỹ, sau khi nghe những lời của Vinh Phi Lân nói, cô làm gì còn tâm trạng mà ăn uống, hơn mười tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay cũng chẳng ăn gì, nhưng ở nhà có đồ ăn không nhỉ? Hơn nửa tháng xa nhà, Hạ Tử Khâm không tin Tịch Mộ Thiên vẫn tự nấu nướng.

Cuối đầu liếc đồng hồ, bây giờ là chín giờ sáng, cô vừa đói vừa buồn ngủ, ngẩng lên nhìn anh rồi đề nghị:

“Giờ này chắc là không có đồ ăn mang đến tận nhà đâu, hay là ăn KFC?”

Tịch Mộ Thiên gõ đầu cô một cái:

“Anh bảo Tiểu Dương đi mua sủi cảo rồi, em thích ăn nhân đậu đúng không? Đi tắm trước đi, lát ra ăn sủi cảo.”

Hạ Tử Khâm tắm xong đi ra, trên bàn đã bày sẵn hai bát sủi cảo bốc khói nghi ngút, nước chấm cũng được rót sẵn. Cô đút cả miếng vào mồm, ăm nhồm nhoàm liền mấy chiếc một lúc, tay vẫn cầm đũa định tiếp tục gấp nhưng bị Tịch Mộ Thiên giữ lại:

“Anh đã nói bao lần rồi? Ăn cơm nhanh quá không tốt cho tiêu hóa, dễ gây áp lực lên tim.”

Về cơ bản lần nào Hạ Tử Khâm cũng coi lời anh nói như gió thoảng qua tai, nhưng Tịch Mộ Thiên lúc này cương quyết không nhân nhượng, anh bẻ bát sủi cảo sang một bên, gấp từng miếng bỏ vào đĩa của cô, đợi cô ăn xong mới gấp iếng khác.

Hạ Tử Khâm ăn no là buồn ngủ không mở nổi mắt, cô ngáp luôn miệng, đầu óc mụ mị hết cả. Tịch Mộ Thiên lắc đầu, bế cô lên:

“Đi ngủ trước đi đã! Đợi em tỉnh ngủ rồi anh sẽ giải thích cho em nghe, anh hứa đấy!”

Hạ Tử Khâm đúng là người vô tâm vô tính, đầu vừa chạm xuống gối đã không biết kiểm soát được cơn buồn ngủ, miệng lẩm nhẩm vài câu gì đó, xoay người một vòng rồi thiếp đi ngay. Tịch Mộ Thiên đưa tay xoa xoa tóc Hạ Tử Khâm, tóc cô vẫn còn hơi ẩm, anh liền đi lấy một cái khăn bông khô, ngồi xuống bên cạnh rồi nhẹ nhàng lau giúp cô.

Tóc Hạ Tử Khâm rất dày và suông mượt, có lẽ lâu rồi không được tỉa tót lại nên đuôi tóc bắt đầu hơi bị chẻ ngọn. Tịch Mộ Thiên khẽ xoay người Hạ Tử Khâm, để cô nằm xoay lưng sát với mép giường, mái tóc rủ nhẹ xuống. Anh kéo rèm cửa ra, trải tờ tạp chí xuống dưới thảm, tìm một cây kéo tỉ mỉ ngồi tỉa bớt phần ngọn tóc bị khô cho cô.

Anh làm thật cẩn thận, cứ như đây là một công trình lớn không bằng. Ánh mặt trời đầu đông xuyên qua cửa kính vào trong nhà, chiếu lên mặt anh, vẻ mặt anh vô cùng dịu dàng và ấm áp, ấm áp đến mức thắng cả cái lạnh giá của mùa đông. Lúc Hạ Tử Khâm tỉnh lại, cô ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người Tịch Mộ Thiên. Một bên tay anh kéo chặt ôm cô vào lòng. Tay còn lại để ngoài chăn, nhẹ nhàng đặt trên eo cô.

Không biết bắt đầu từ khi nào đây đã trở thành tư thế ngủ quen thuộc của hai người. Chỉ cần có anh ở nhà, cô luôn được anh ôm chặt trong lòng, giống như đang ôm một đứa trẻ. Do đó vào những đêm không

có Tịch Mộ Thiên ở bên, cô thỉnh thoảng cũng mất ngủ, mà cho dù có ngủ say cũng không được ngon giấc, thường cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó.

Hạ Tử Khâm khẽ ngẩng đầu, Tịch Mộ Thiên đang ngủ rất say. Kết hôn lâu như vậy rồi, Hạ Tử Khâm gần như chưa lúc nào nhìn kỹ bộ dạng anh lúc ngủ. Bình thường cô luôn là người đi ngủ trước, kể cả vào kì nghỉ, anh cũng thường xuyên thức khuya dậy sớm, cứ như một siêu nhân có sức mạnh vô biên.

Thực ra Tịch Mộ Thiên rất chăm chỉ, đằng sau vinh quang của một Tổng giám đốc lẫy lừng, ngoài năng lực giải quyết ra còn là sức cần cù hơn người.

Anh thực sự rất đẹp trai, đôi mắt sâu thẳm cuốn hút, sống mũi thẳng tắp, môi hơi mỏng, lúc mím chặt thường tạo thành một đường trông vô cùng lạnh lùng.

Hạ Tử Khâm nhìn chằm chằm vào đôi môi anh, mặt cô đột nhiên đỏ bừng, cô vội cup mắt xuống, chớp chớp liên hồi.

“Đang nghĩ gì thế hả?”

Giọng nói của Tịch Mộ Thiên đột nhiên vang lên. Hạ Tử Khâm ngược mắt nhìn anh, nói về chợt dạ:

“Anh! Anh tỉnh lúc nào thế?”

Tịch Mộ Thiên khẽ cười, nói về đùa bỡn: “Vừa ban nãy đấy, lúc mà có một con yêu nữ háo sắc đang nhìn anh chằm chằm ý!”

Nói rồi xoay người đè lên Hạ Tử Khâm, cúi đầu xuống thì thắm vào tai cô: “Ban nãy trong đầu em nghĩ cái gì hả?”

Hơi thở của anh phả vào tai cô nhồn nhột, âm ẩm. Hạ Tử Khâm đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng bừng, đầu óc rối bời:

“Không, không nghĩ cái gì cả!”

Tịch Mộ Thiên há miệng cắn vào tai cô: “Chờ này, nói dối là phải chịu phạt!”

Vừa nói tay Tịch Mộ Thiên vừa lần xuống bên dưới cơ thể Hạ Tử Khâm.

Chương 30

Hạ Tử Khâm chớp lấy bàn tay quấy rối của Tịch Mộ Thiên, chu môi nhắc nhở: “Anh còn chưa giải thích đấy nhé!”

Tịch Mộ Thiên đột nhiên phì cười, giọng điệu đầy về đùa bỡn: “Bây giờ mới nhớ ra để hỏi à?”

Hạ Tử Khâm mặt đỏ bừng, Tịch Mộ Thiên cúi đầu, đặt nụ hôn lên môi cô:

“Nếu sớm biết kiếp này sẽ phải gặp một con nhóc khó bảo như em, anh đã nhớ kỹ tránh xa tất cả mọi phụ nữ!”

Hạ Tử Khâm đẩy Tịch Mộ Thiên ra, nói về rất nghiêm túc: “Tịch Mộ Thiên, giờ là lúc anh đánh trống lảng phải không?”

Tịch Mộ Thiên cúi đầu cắn nhẹ vào chóp mũi cô:

“Con ranh so đo tính toán này, nếu anh bảo đứa bé ấy không phải con của anh, em có tin không?”

Ánh mắt anh sâu thẳm, nhìn thẳng vào mắt Hạ Tử Khâm, dường như thấp thoáng đôi chút hy vọng. Hạ Tử Khâm khựng người, hồi lâu sau mới gật đầu, trả lời rất kiên định: “Em tin, anh xưa nay không hề nói dối!”

Ai bảo cô ngốc? Bây giờ xem ra cô rất thông minh là khác. Bàn tay to dày của Tịch Mộ Thiên bưng lấy mặt cô, lại là một nụ hôn kiểu Pháp. Sự cuồng nhiệt của anh khiến Hạ Tử Khâm bắt đầu mơ màng, cơ thể như có lửa đốt, lí trí trong phút chốc bị thiêu rụi.

Tịch Mộ Thiên nhả môi cô ra, cúi xuống hôn dọc cổ Hạ Tử Khâm, nhẹ nhàng như sợi lông vũ lướt qua da thịt. Thân hình cô điều này Tịch Mộ Thiên đã biết kể từ lần đầu tiên gần gũi cô, nhưng lúc này cô còn đẹp đến mức khiến anh hồn xiêu phách lạc.

Làn da cô trắng mịn lạ kì, tựa như da trẻ con. Mặc cho thói quen sinh hoạt không điều độ bao năm trời, làn da ấy vẫn giữ nguyên được vẻ tuyệt mỹ, thật đúng là một kì tích.

Lưỡi anh dừng lại giây lát trên xương quai xanh của cô, sau đó tiếp tục trượt xuống. Chỗ này dường như to hơn rất nhiều, vừa vận một bàn tay, cảm giác chạm vào thật mềm mại, khiến anh thích thú đến mức không thể rời xa. Đầu vú đỏ hồng nhanh chóng cứng lên, tựa như một trái anh đào đang chờ anh thưởng thức.

Đôi môi anh ngậm chặt, nhẹ nhàng mút lấy nó, một cơn rung mình khe khẽ kèm theo tiếng rên rỉ phát ra từ miệng Hạ Tử Khâm:

“Ư ư... Tịch Mộ Thiên... Tịch Mộ Thiên...”

Hạ Tử Khâm hoàn toàn vô thức khi thốt lên những lời đó, toàn thân cô từ trong ra ngoài như trống rỗng, chỉ có cảm giác về cái lưỡi của anh là rõ rệt, khiến cô vừa thoải mái, vừa khó chịu, muốn từ bỏ nhưng lại khát khao điều gì đó.

Hạ Tử Khâm vô cùng nhạy cảm, thỉnh thoảng lại có những phản ứng ngại ngùng khiến sự thương xót trong lòng Tịch Mộ Thiên trĩu nặng. Anh luôn sẵn sàng phục vụ cô, cam tâm tình nguyện “hầu hạ” cô, không một lời oán than. Anh muốn làm cho cô vui, cùng cô trải nghiệm sự khoái lạc cực độ.

Đôi môi Tịch Mộ Thiên dừng lại trong giây lát rồi trượt xuống phần bụng phẳng lì của cô, sau đó tiếp tục trượt xuống dưới.

Khi anh chạm đến khu “vườn hoa bí mật”, Hạ Tử Khâm không khỏi rung mình, cô khép chặt chân lại nhưng đã nhanh chóng bị bàn tay anh giữ lấy, cứ như vậy cô từ từ thả lỏng cơ thể, sẵn sàng chờ đợi anh.

Hạ Tử Khâm cảm thấy nơi sâu nhất trong cơ thể trào lên một cảm giác khoái lạc, dần dần tích lại rồi dâng lên. Cô gần như không kiểm chế được mình, miệng liên tục phát ra tiếng rên rỉ, cơ thể như không còn thuộc về cô nữa. Dưới sự điều khiển từ cái lưỡi và môi của Tịch Mộ Thiên, cô như chết đi sống lại.

“Ư... ư...”

Toàn thân cô cong lên rồi từ từ duỗi ra, run rẩy trong giây lát. Tưởng rằng cơn khoái cảm đã qua, nào ngờ đó mới chỉ bắt đầu. Tịch Mộ Thiên nhanh chóng kiểm soát đôi môi cô, anh hôn cô thật sâu, hai tay chống đỡ cơ thể rồi nhẹ nhàng đưa vào. Nhịp điệu từ chậm đến nhanh, lúc dịu dàng khi gấp gáp, chỉ trong khoảnh khắc đã kéo Hạ Tử Khâm quay trở lại cơn sóng trào.

Hạ Tử Khâm không biết bây giờ là ngày nào tháng nào nữa. Kết hôn lâu như vậy rồi, hình như hôm nay người đàn ông này thật sự không biết tiết chế, hơn nữa lại rất lâu, sao mà lâu như vậy.

Hạ Tử Khâm thàn thở than trời, cảm thấy những gì trong tiểu thuyết viết một đêm vài lần có vẻ không chân thực cho lắm, chỉ một lần thôi cũng khiến cô mệt mỏi đến chết mất.

Không biết cô đã vức bỏ sự tự tôn của mình đến mấy lần cầu xin anh, nhưng người đàn ông này không thêm đếm xỉa.

Khi Hạ tử Khâm tưởng rằng mình sắp ngất đi cũng là lúc anh buông cô ra.

Cô nằm trong vòng tay anh, thở dốc, giống như một con cá bị phơi thân trên bãi cát, toàn thân chẳng có chút sức lực, lưng và eo ê ẩm, rõ ràng là hậu quả của việc “quá sức”.

“Hứa với anh! Sau này, cho dù xảy ra việc gì cũng không được bưng bình, càng không được tùy tiện bỏ đi nghe chưa?”

Giọng nói của Tịch Mộ Thiên vang bên tai.

Hạ Tử Khâm hỏn hển hít một hơi dài, lẽ nào lần này làm lâu như vậy là để trừng phạt cô? Ai bảo người đàn ông này độ lượng, anh cực kì nhỏ nhen, lại cùng với cái ham muốn khủng khiếp.

Rõ ràng những lời thầm chửi của Hạ Tử Khâm chẳng khiến Tịch Mộ Thiên bị ảnh hưởng, anh nâng cằm cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt mình, nghiêm túc

“Tử Khâm, hứa với anh đi, có chuyện gì cũng không được phép giấu anh, bất cứ lúc nào cũng phải nhớ kĩ, anh là người đàn ông của em!”

Hạ Tử Khâm đột nhiên phì cười, hóa ra anh cũng có lúc trẻ con đến thế. Nhìn sắc mặt sa sầm của anh, Hạ Tử Khâm vội vàng giơ tay lên lấy lòng:

“Em xin thề không bao giờ quên, Tịch Mộ Thiên là người đàn ông của Hạ Tử Khâm này!”

Mắt Tịch Mộ Thiên như sáng lên, khe khẽ hắng hai tiếng rồi vùi đầu cô vào ngực mình: “Nhớ kĩ là được rồi!”

Giọng anh trầm trầm, vẻ ngưỡng ngưỡng. Hạ Tử Khâm tủm tỉm, đột nhiên nhớ ra chuyện gì liền ngắc đầu dậy: “Nhưng phải nói trước nhé, em không về Mỹ đâu đấy!”

Tịch Mộ Thiên cúi đầu hôn lên trán cô, dỗ dành:

“Ngoan! Bấy giờ tình hình phức tạp quá, em cứ về bên đó một thời gian, anh đảm bảo sẽ giải quyết chuyện này êm đẹp trong vòng một tháng!”

“Em không về đó đâu!”

Hạ Tử Khâm cứng đầu nhắc lại:

“Tịch Mộ Thiên, em không hề yếu đuối và không thể chịu đựng sóng gió như anh tưởng. Anh đừng quên em là một cô nhi, sinh ra đã bị cha mẹ ruồng bỏ, một cô nhi lớn lên trong sự thương hại và cười nhạo của mọi người, còn gì đáng sợ hơn nữa chứ?”

“Không được nói vậy!”

Cho dù Tịch Mộ Thiên có thể một tay che trời, nhưng có những chuyện quả thực không thể thay đổi được, ví dụ như sự thật Tử Khâm của anh bị bỏ rơi, phải lớn lên trong khó khăn. Bấy giờ nghĩ lại, Tịch Mộ Thiên vẫn còn thấy xót xa.

Hồi lâu sau anh mới khẽ lên tiếng: “Nếu em muốn, chúng ta có thể tìm kiếm bố mẹ đẻ của em.”

Tịch Mộ Thiên còn chưa nói hết, Hạ Tử Khâm đã cắt ngang: “Không! Em không muốn tìm họ, họ đã vứt bỏ em nghĩa là họ không phải bố mẹ em nữa rồi. Em chỉ có mẹ là Viện trưởng thôi, em có Mạch Tử, bây giờ còn có anh, thế là đủ!”

Tịch Mộ Thiên khẽ thở dài, cô vẫn chưa thể mở lòng. Những chuyện này tạm thời không cần sốt ruột, nhưng dù thế nào Tịch Mộ Thiên cũng giúp cô tìm lại cha mẹ, không phải vì ai khác, chỉ là để giải tỏa khúc mắc hơn hai chục năm trong lòng cô. Anh muốn cô sống vui vẻ, vô lo vô nghĩ.

Từ xưa đến nay chưa từng có người đàn bà nào khiến Tịch Mộ Thiên muốn bảo vệ, yêu chiều và hi sinh vô điều kiện như thế. Vậy mà Hạ Tử Khâm lại dễ dàng làm được. Đây có lẽ là vận may của anh, thế nên anh không cho phép bất cứ ai phá hỏng cơ hội này. Kể cả Vinh Phi Lân, Hàn Phong, không một ai được phép.

Xung quanh tin đồn về phu nhân Tổng giám đốc Tịch Thị, chỉ trong vòng hai tuần mà có nhiều luồng thông tin trái chiều. Đầu tiên là việc Hàn Phong quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cô ta thừa nhận đã chia tay với Tịch Mộ Thiên từ sáu tháng trước, đứa con trong bụng chẳng liên quan gì đến anh hết.

Tiếp theo, người vợ đã li hôn của Chu Thuyền, Triệu Giai Kỳ cũng chứng thực, khi còn đi học, lúc Chu Thuyền và Hạ Tử Khâm vẫn đang yêu nhau, cô ta và Chu Thuyền vẫn đang nảy sinh quan hệ. Đến tận sau khi tốt nghiệp, đi làm, Chu Thuyền mới đá Hạ Tử Khâm để kết hôn với cô ta, tất cả bạn bè đại học đều biết chuyện này.

Triệu Giai Kỳ là một người nhỏ nhen, không bao giờ biết khoan dung, càng không thể bấm bụng chịu âm ức, cô ta nhận thấy mình xúi quẩy, hơn nữa một người đàn bà thông minh như cô ta rất biết cách chớp lấy cơ hội khi mà nó đến. Thêm chuyện bộ mặt tội nghiệp của Chu Thuyền lúc tiết lộ chuyện tình trước kia với Hạ Tử Khâm, điều này khiến Triệu Giai Kỳ không biết giấu mặt vào đâu. Cô ta gần như cảm nhận rõ ràng

ánh mắt khinh thường của bạn bè, chỉ trỏ nói xấu sau lưng mình. Triệu Gia Kỳ là người kiêu ngạo, sao có thể nhẫn nhịn những chuyện này.

Lúc bước vào tòa nhà làm việc của Tịch Thị, trong lòng cô ta khó chịu vô cùng. Kể từ lúc còn học đại học đã tranh giành Chu Thuyền với Hạ Tử Khâm, nhưng đến bây giờ phát hiện hóa ra mình đã sớm là kẻ thua cuộc. Người ta nhẹ nhàng, một bước thành bà chủ, đặt chân lên tầm à cả đời cô ta đừng mong với tới. Hơn nữa, so với Tịch Mộ Thiên, Chu Thuyền chẳng khác gì con chuột dưới cống, thấp hèn và dè dặt, cả đời chẳng thể ngẩng đầu lên.

Tịch Mộ Thiên ngồi vắt chân rất thoải mái trên ghế sofa, đưa mắt dò xét người đàn bà này, cũng coi như là tình địch của cô ngốc nhà anh năm xưa còn gì. Nhan sắc tầm thường, ít nhất trong mắt của Tịch Mộ Thiên, cô ả chẳng có gì so sánh với vợ mình.

Một ngày lạnh giá như hôm nay mà cô ta ăn vận rất mỏng manh. Áo khoác lông màu hồng đậm vắt ngang cánh tay, trên người chỉ mặc một chiếc váy ngắn ôm sát cơ thể, mái tóc xoăn lộn to trông có vẻ lẳng lơ, lớp trang điểm cũng rất tỉ mỉ.

Tịch Mộ Thiên cực ghét loại đàn bà cứ bôi trát đủ loại mỹ phẩm lên mặt, trông chẳng khác gì một cái mặt nạ. Những người đàn bà từng theo anh thì biết, trước mặt anh luôn để mặt mộc, đặc biệt là lúc lên giường.

Nhưng bây giờ anh rất thích hành hạ cô vợ trẻ con của mình, bởi vì cô có một làn da mềm mịn tựa như lụa. Anh thích chăm sóc làn da ấy, trong nhà đủ loại mỹ phẩm dưỡng da đều do anh bảo Tiểu Dương mua về, loại nào anh cũng đọc kỹ hướng dẫn sử dụng rồi mới dùng trên người cô, cũng có hiệu quả ra phết.

Bỗng nhiên chợt nhớ tới cô, liệu có nên cân nhắc tới việc sau này dẫn cô đến công ty mỗi ngày không nhỉ? Mắt Tịch Mộ Thiên sáng lên, anh cúi đầu xuống nhìn đồng hồ trên tay.

“Cô có mười phút!”

Triệu Gia Kỳ trong khoảnh khắc không khỏi cảm thấy xấu mặt, nhưng người đàn ông này hoàn toàn có quyền khinh thường cô. Triệu Gia Kỳ liền đi thẳng vào vấn đề:

“Tôi là Triệu Gia Kỳ, vợ cũ của Chu Thuyền, tôi nghĩ chắc tổng giám đốc đã biết rồi, tôi có thể chứng minh những điều Chu Thuyền nói là giả. Nhưng...”

Triệu Gia Kỳ dừng lại trong giây lát, Tịch Mộ Thiên liền thẳng thừng hỏi

“Điều kiện của cô là?”

17. Chương 31 - 32

Chương 31

Tin đồn nhanh chóng lắng xuống và bị thay thế bởi các tin đồn khác. Những chuyện này thực ra không ảnh hưởng gì lớn đến Hạ Tử Khâm, nếu không phải việc quan trọng cô cũng không thích ra ngoài, càng không chủ động chú ý đến mấy lời đồn vớ vẩn. Cuộc sống của cô rất đơn giản, nhưng không hề khô khan. Lúc rảnh rỗi cô thường xem tivi, chơi điện tử, mỗi ngày trôi qua rất nhanh. Cứ qua ba giờ chiều là cô liên tục nhìn đồng hồ, chờ đợi Tịch Mộ Thiên sớm về nhà.

Này thứ hai sau khi về nước, họ chuyển đến một ngôi biệt thự mới xây ở gần hồ, phong cảnh cũng na ná giống ngôi nhà bên Mỹ. Hàng rào bao quanh màu trắng, nóc nhà màu xanh lam, có ban công, vườn hoa nhỏ và xích đu, tuy nhỏ hơn nhưng cũng đầy đủ.

Điều quan trọng nhất là tình hình an ninh ở đây tương đối tốt, sẽ không bị đám nhà báo đến làm phiền. Hạ Tử Khâm thường thích nằm bò ra ban công, đưa mắt ngắm nhìn con đường cách đó không xa.

Mùa đông trời nhanh tối, lúc xe của Tịch Mộ Thiên tiến gần về phía ngôi nhà, thành phố đã lên đèn. Tịch Mộ Thiên xuống xe là ngẩng đầu lên theo thói quen, quả nhiên thấy Hạ Tử Khâm đang đứng trên ban công

vấy tay với anh. Anh bước nhanh vào trong nhà, đi thẳng lên tầng hai kéo cô từ ngoài ban công vào và bắt đầu massage:

“Tại sao mặc ít áo thế này? Hôm nay gió lạnh về em có biết không hả? Ngoài trời bây giờ là âm độ đấy, bị cảm thì làm thế nào?”

Nói rồi anh liền lấy một tấm chăn mỏng quấn kín người cô, chỉ để lộ cái đầu, ôm cô vào lòng sưởi ấm.

Người đàn ông này ngày càng lắm chuyện, Hạ Tử Khâm khẽ bĩu môi:

“Tịch Mộ Thiên, hôm nay có quà tặng anh đấy!”

Tịch Mộ Thiên khẽ ngáy người.

“Quà á? Quà gì?”

Hạ Tử Khâm khó nhọc chuyển động, hệt như một con sâu đo: “Anh thả em ra trước đã, em không lạnh, thật mà!”

Tịch Mộ Thiên cốc đầu cô một cái, cởi lớp chăn quấn quanh người cô ra. Mắt anh chợt sáng lên, vừa ngừng đầu đã thấy đôi cánh tay trần của cô lộ ra bên ngoài.

Hạ Tử Khâm mặc bộ lễ phục màu trắng, để lộ xương quai xanh tuyệt đẹp, thân hình thon thả, chiếc váy rất đơn giản nhưng lại đẹp tuyệt vời. Thật hiếm khi thấy cô ăn mặc nữ tính như vậy, hơn nữa lần này lại không phải là quần áo do anh chuẩn bị. Sự thích thú hiện rõ trên khuôn mặt Tịch Mộ Thiên, Hạ Tử Khâm không khỏi mỉm cười sung sướng.

Cô lùi lại một bước, khẽ xoay người: “Thế nào? Có đẹp không?”

Cô nhẹ nhàng xoay người, những lọn tóc bay bay, nụ cười tươi rói trên môi. Đẹp tuyệt, đẹp đến mức Tịch Mộ Thiên phải ngơ ngàng.

Tịch Mộ Thiên bỗng nhiên nhớ lại khi còn bé, mẹ ngồi bên đầu giường đọc truyện cho anh nghe, câu chuyện về một nàng tiên. Nàng tiên nhỏ có mái tóc đen nhánh, đôi mắt sáng hơn ánh sao, nụ cười thì rạng rỡ như hoa hướng dương, nàng khoác bộ cánh rực rỡ bằng mây bay xuống phạm trần, mang lại hạnh phúc và vui vẻ cho những người cô đơn. Có phải cô tiên ấy cũng giống như Hạ Tử Khâm không?

Hạ Tử Khâm chợt phát hiện Tịch Mộ Thiên đang chăm chú nhìn mình, cô lại tưởng anh không thích bộ váy hoặc là nó không đẹp, không vừa mắt anh. Đây là thành quả mà Hạ Tử Khâm đã âm thầm chuẩn bị rất lâu rồi, cô đã chọn đi chọn lại ở trên mạng, mãi mới ưng được chiếc này.

Cô nhận ra Tịch Mộ Thiên hay mặc áo quần màu đen, nhưng lại thích cô mặc đồ màu trắng. Trong tủ quần áo của cô, đến quá nửa quần áo là màu trắng.

Do đó Hạ Tử Khâm đã chọn chiếc váy màu trắng này, rồi gửi hình cho Mạch Tử, cô cân nhắc tỉ mỉ xong xuôi mới quyết định lấy nó. Mạch Tử còn than thở trong điện thoại:

“Ôi con lợn lòi thôi của tôi, bây giờ đã biết mua vui cho người khác rồi đấy!”

Quả thực Hạ Tử Khâm có ý muốn làm Tịch Mộ Thiên vui, cô thầm nghĩ lúc nhìn thấy mình như thế này, mắt của anh sẽ sáng lấp lánh như ngọn lửa, thế mà phản ứng của anh hiện giờ...

Hạ Tử Khâm tỏ vẻ bất mãn. Tịch Mộ Thiên dần dần định thần lại, nâng mặt cô nhìn thẳng vào mắt mình. Đúng như mong muốn của Hạ Tử Khâm, trong mắt anh đang lấp lánh ánh lửa, không còn u tối như bình thường mà trở nên long lanh.

“Đẹp lắm, giống như một tiên nữ vậy. Tiên nữ này thuộc về Tịch Mộ Thiên anh đấy!”

Hạ Tử Khâm đỏ bừng mặt, không nhịn được cười, nhưng điệu cười có vẻ ngốc nghếch. Cô kiễng chân vòng tay qua cổ Tịch Mộ Thiên, đặt một nụ hôn lên môi anh, rồi cầm lấy bàn tay anh kéo ra ngoài.

Tịch Mộ Thiên vui vẻ đi theo cô, rõ ràng Hạ Tử Khâm không quen với đôi giày cao gót dưới chân, chiếc váy lại quá dài, nếu không có Tịch Mộ Thiên đỡ chắc cô phải ngã đến mấy lần.

Tịch Mộ Thiên vẫn giữ nguyên nụ cười, Hạ Tử Khâm dắt tay anh bước đi, khó khăn lắm cuối cùng cũng ra đến phòng ăn.

Vừa vào đến nơi, Hạ Tử Khâm nhanh tay tắt hết đèn trong phòng. Tịch Mộ Thiên nhìn thấy trên bàn ăn dài là một bữa tối với nền được chuẩn bị rất công phu, còn có cả một chiếc bánh gato hình dáng không chuẩn mực cho lắm.

Hạ Tử Khâm đến bên cạnh chiếc bánh, châm nến lên và khẽ nói: “Tịch Mộ Thiên, chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Tịch Mộ Thiên cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình không đón sinh nhật, chẳng phải vì không có ai biết, không có ai chúc mừng mà ngược lại, mỗi năm đến ngày nay, từ bạn làm ăn cho đến nhân viên đều tặng anh những món quà đắt tiền. Có điều, Tịch Mộ Thiên chẳng bao giờ buồn bóc những món quà đắt giá ấy.

Ngày trước khi Phi Loan còn sống, từ nhỏ đến lớn năm nào cô cũng tặng quà cho anh, đều là những món đồ nho nhỏ, anh cũng không buồn để ý. Sau khi hai người cưới nhau, đến ngày sinh nhật anh thì Phi Loan đã qua đời. Vì vậy, thật lòng mà nói, trừ lúc nhỏ mẹ thường tổ chức sinh nhật cho anh ra, đây là lần đầu tiên. Cô vợ bé bỏng của anh nôn nóng nói:

“Cái bánh đó, Tịch Mộ Thiên, em phải nói trước nhé! Không được chê bai, đây là lần đầu tiên em làm bánh gato, phải đọc từng bước, làm từng chút một đấy. Buổi sáng anh vừa ra khỏi nhà em đã bắt đầu làm rồi, mãi đến tận chiều mới xong, cái này là cái trông được nhất trong tất cả những cái em làm, vì vậy anh không được phép chê bai! Nào lại đây, thổi nến và ước đi! Em không dám đảm bảo bánh ngon, nhưng những thức ăn này là Mo cô giúp việc làm, chắc không thành vấn đề!”

Tịch Mộ Thiên lại gần ngẩng nhìn cái bánh rồi mỉm cười, trên mặt bánh là cái mặt xấu làm bằng sô cô la, có nhìn thế nào cũng vẫn thấy giống cái mặt Hạ Tử Khâm:

“Mau thổi nến đi, mau ước đi!”

Dưới ánh nến, cô còn vội vàng hơn cả anh. Tịch Mộ Thiên nhắm mắt lại, đặt tay trước ngực trong giây lát, mở mắt ra thổi tắt nến. Anh ngẩng đầu lên, thấy cô đang nhìn mình bằng ánh mắt mong đợi, mũi cô chun lại, giống hệt như cái mặt xấu trên chiếc bánh, đáng yêu vô cùng.

Tịch Mộ Thiên quét một lớp kem trên bánh sinh nhật bôi vào môi Hạ Tử Khâm rồi cúi xuống hôn cô. Nụ hôn dịu dàng và đam mê, mang theo mùi thơm ngòn ngọt của bánh đi sâu vào tâm khảm.

Hạ Tử Khâm có cảm giác cô và Tịch Mộ Thiên đang gần chìm vào cõi mộng, nhưng Mạch Tử lại bấu môi nói:

“Cái gì mà cõi mộng? Văn vẻ quá thể! Tổ thấy rõ ràng hai người như đang trong thời kì trăng mật vậy. Cậu cứ như con đũa ý, chồng đi làm mà cũng đi theo, không rời nhau ra được sao? Đúng là đồ vô lương tâm, tổ đi một lèo nửa năm trời mà cũng chẳng thấy cậu lưu luyến đến thế, bây giờ lấy người ta rồi, một ngày cũng chẳng rời ra được.”

Giọng điệu Mạch Tử có vẻ chua xót, Hạ Tử Khâm cười hi hi, ôm lấy Mạch Tử:

“Tổ thề, ở trong lòng tổ, Mạch Tử nhà ta luôn đứng vị trí thứ hai!”

Mạch Tử nghiêng răng bẹo má cô, Hạ Tử Khâm vội vàng giải thích:

“Vị trí thứ nhất là Mẹ viện trưởng. Tịch Mộ Thiên chỉ miễn cưỡng xếp thứ ba thôi!”

Mạch Tử hừ giọng: “Tổ thấy anh ta sắp mưu quyền đoạt vị rồi, chẳng mấy chốc sẽ nhảy lên vị trí số một thôi!”

“Không đời nào, không đâu!”

Tử Khâm lắc đầu lia lịa.

“Cất, nghỉ mười phút rồi quay cảnh tiếp theo!”

Đạo ễn hô lên một tiếng, Mạch Tử liền vỗ vai Hạ Tử Khâm:

“Mau đi tìm chồng cậu đi, ở đây đông người lắm, chẳng may va phải phu nhân Tổng giám đốc Tịch thì bọn tớ không gánh nổi trách nhiệm đâu!”

Mạch Tử không hề nói ngoa. Kể từ sau hôm sinh nhật, Tịch Mộ Thiên ngày nào đi làm cũng dẫn Hạ Tử Khâm theo, dù sao cô cũng chẳng có việc gì làm. Trong văn phòng của Tịch Mộ Thiên kê riêng một chiếc bàn làm việc dành cho Hạ Tử Khâm, cô có thể ngồi máy tính, chơi điện tử hay nói chuyện, khi nào mệt thì vào gian phòng phía trong ngủ, ngủ chán lại ra ngoài tòa nhà đi dạo.

Nhân lúc Tịch Mộ Thiên đang ở bên Vinh Thị, Hạ Tử Khâm càng như cá gặp nước, bởi vì tiểu thuyết của cô được quay ở tầng mười tòa nhà làm việc của Vinh Thị. Có Nam Trúc, chắc chắn có Mạch Tử, do đó nếu ở Vinh Thị mà Tịch Mộ Thiên không tìm thấy Hạ Tử Khâm, chỉ cần kêu Tiểu Dương chạy xuống tầng mười là đảm bảo sẽ tìm được.

Tầng thứ mười rất rộng, rộng đến mức có thể dựng cả trường quay ở đây. Ngoài nhân viên của Vinh Thị ra còn có rất nhiều ẽn viên phụ, khung cảnh vừa hỗn loạn vừa ồn ào, Hạ Tử Khâm lại là báu vật của Tịch Mộ Thiên, ai chẳng biết cô là đối tượng chăm sóc đặc biệt, ngay cả ông đạo ẽn nổi tiếng nọ cũng vừa phải làm việc vừa để mắt canh chừng cô, chỉ sợ nhờ có chuyện gì thì ông ta cũng không gánh nổi.

Nhưng Hạ Tử Khâm ở đây cũng có cái hay, dù gì cô cũng là tác giả nguyên tác, có thể đưa ra nhiều ý kiến đóng góp, vậy nên đạo ẽn cũng vô cùng khó xử. Hạ Tử Khâm rất thích xem họ quay phim, tất cả những tình tiết đã từng tưởng tượng trong đầu cô nay đang được thực hiện hóa, điều này thật kì ẽu, kì diệu như biến đá thành vàng vậy. Mà người thực sự biến “hòn đá” Hạ Tử Khâm thành vàng lại chính là Tịch Mộ Thiên.

Hạ Tử Khâm cũng không phải người đàn bà không biết điều, cô rất biết trân trọng cái phúc của mình. Đối với Chu thuyền và Triệu Gia Kỳ, cô không muốn chất vấn làm gì, mỗi lần có chuyện ồn ào, cô chỉ cần núp trong vòng tay Tịch Mộ Thiên là mọi chuyện sẽ êm ả trôi qua.

Thế nên Mạch Tử mới nói mặc dù Hạ Tử Khâm ngốc nhưng cũng có phúc. Nhưng đến khi mẹ Chu Thuyền tìm đến cô, cô vẫn gặp phải một chút phiền phức.

Chương 32

Chuyện đã đến nước này nhưng Hạ Tử Khâm vẫn còn chút tình với Chu Thuyền, chút tình này bắt nguồn từ mẹ anh ta.

Mẹ Chu Thuyền là một người phụ nữ cực kì ầm áp, bà đối xử với Hạ Tử Khâm rất tốt. Lúc cô và Chu Thuyền còn yêu nhau, cứ dăm ba hôm bà lại gọi điện bảo Hạ Tử Khâm đến chơi, làm một bàn đầy thức ăn cho cô ăn đã đời, trước khi về còn gói ghém đồ ăn cho cô. Những tình cảm này Hạ Tử Khâm vẫn ghi nhớ trong lòng, khiến cô không nỡ từ chối, nhất là khi nghe thấy giọng điệu như khẩn cầu của bà trong điện thoại.

Hạ Tử Khâm kiếm có tránh Tịch Mộ Thiên để đi gặp mẹ Chu Thuyền, điều này đúng là khó khăn. Cũng may, mấy hôm nay Tịch Mộ Thiên tương đối bận rộn, làm việc đến tận tối khuya, cứ họp là mấy tiếng đồng hồ, thế nên Hạ Tử Khâm mới có cơ hội lên ra ngoài.

Hạ Tử Khâm hẹn mẹ Chu Thuyền ở quán KFC đối ẽn tòa nhà làm việc của Tịch Thị, giờ đang là buổi chiều, quán gần như chẳng có khách khứa gì. Hạ Tử Khâm vừa đẩy cửa bước vào đã nhìn thấy bà Chu đang ngồi trong góc, vẻ mặt tiêu tụy thấy rõ.

Mẹ Chu Thuyền nhìn thấy Hạ Tử Khâm từ lúc cô mới sang đường. Nói thực lòng, bà rất thích Hạ Tử Khâm, thích hơn Triệu Gia Kỳ nhiều lần. Mặc dù Hạ Tử Khâm là cô nhi nhưng con người thuần khiết, không ham hư vinh, không hời hợt và xốc nổi.

Về sau khi Chu Thuyền bắt đầu chê bai cô không có chí tiến thủ, không có hoài bão, quá tầm thường. Mẹ anh ta đã nhiều lần nói:

“Con lấy người ta về làm vợ, cầu tiến quá như vậy để làm gì?”

Con trai bà mặc dù tính ranh nhưng cũng có lúc hồ đồ, Triệu Gia Kỳ tuy có năng lực và sự nghiệp nhưng cư xử vô lối. Vậy mà lúc ấy Chu Thuyền đã thẳng thừng nói:

“Con mà lấy Tử Khâm, chút tiền tiết kiệm của gia đình ta có đủ mua một căn nhà không? Cho dù mua được, dựa vào tiền lương của một mình con làm sao trả nổi số nợ mua nhà. Đến cơm ăn còn chẳng đủ chứ đừng nói đến chuyện mua nhà. Hơn nữa Tử Khâm bị bệnh tim, sau này có thể sinh con được không còn chưa dám chắc, chúng ta không cần người nối dõi nữa sao?”

Con trai mình cư xử quá bạc bẽo, khiến người làm mẹ mỗi lần nghĩ lại đều cảm thấy có lỗi với Hạ Tử Khâm. Nhưng dù gì bố mẹ Chu Thuyền cũng là kiểu người truyền thống, hơn nữa lại ích kỉ, Hạ Tử Khâm dù gì cũng là người ngoài, Chu Thuyền mới là con đẻ.

Để bà Chu bỏ qua sĩ diện đến cầu xin Hạ Tử Khâm chẳng qua cũng là vì không còn cách nào khác. Nhìn thấy Hạ Tử Khâm lại gần, suýt chút nữa bà không dám nhận.

Chuyện của con trai âm ỉ cả lên, đương nhiên bà cũng biết Hạ Tử Khâm đã lấy một Tổng giám đốc lừng lẫy, chính là chủ nhân của tòa nhà làm việc chọc trời bên kia đường. Trong nhận thức của mẹ Chu Thuyền, điều này quá hư ảo, nhưng Hạ Tử Khâm là chân thực, cô đã trở nên xinh đẹp. Cô khê nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ tỏa sáng bởi nụ cười rạng rỡ. Bà có thể nhận ra, cô đang rất hạnh phúc.

Mẹ Chu Thuyền luôn nghĩ rằng, con người có thể nói quá nhưng không thể làm quá, nếu không sau này sẽ bị báo ứng, giống như anh con trai Chu Thuyền của bà.

“Cháu chào dì. Dì tìm cháu ạ?”

Hạ Tử Khâm cởi áo khoác ngoài đặt xuống ghế, dẫn đo đôi chút mới dám mở miệng. Quả thực với tính cách của Hạ Tử Khâm, cô thực sự không biết nên đối mặt thế nào với bạn trai cũ, nhất là khi người đó đã gây ra nhiều chuyện ồn ào như ngày hôm nay, rất mâu thuẫn và khó xử.

Nếu như trước kia Hạ Tử Khâm chỉ là một bông hoa cúc đại bất mắt, vậy thì cô gái ngồi trước mặt mẹ Chu Thuyền bây giờ, là một bông hoa lan cao quý được nuôi dưỡng trong nhà kính, được người ta nâng niu, chăm sóc tận tình. Mẹ Chu Thuyền bỗng cảm thấy buồn vô hạn, nhưng chuyện đã đến nước này, bà còn có thể cầu xin ai, dù gì bà cũng chỉ có một người con trai là Chu Thuyền mà thôi.

Mẹ Chu Thuyền nắm lấy tay Hạ Tử Khâm:

“Tử Khâm, ta biết không nên cầu xin cháu, những chuyện Chu Thuyền đã làm nó đã phải chịu phạt. Nhưng, nhưng... Tử Khâm à! Dù gì nó cũng còn trẻ, nếu bị xử ngồi tù, tiền đồ coi như tan tành. Tử Khâm, cháu có thể nể mặt dì mà tha cho nó lần này không?”

Hạ Tử Khâm ngậy người:

“Ngồi tù? Ngồi tù gì ạ?”

Hạ Tử Khâm không nghĩ chuyện lại nghiêm trọng đến thế. Bà Chu gạt nước mắt:

“Đoàn luật sư của chồng cháu đã kiện Chu Thuyền về tội phỉ báng người khác, vài ngày nữa là phải ra tòa. Tử Khâm, dì cầu xin cháu, dì quỳ xuống cầu xin cháu!”

Bất chấp ánh mắt của những người xung quanh, bà Chu quỳ phịch xuống đất. Hạ Tử Khâm vội vàng đỡ bà dậy:

“Dì ơi, dì làm cái gì vậy? Vâng, cháu hứa với dì, dì mau đứng dậy đi, mau đứng dậy!”

Bàn tay Hạ Tử Khâm đặt trên bàn phím suốt cả buổi mà chẳng gõ được chữ gì, đầu óc rối bòng bong, cô không biết phải nói chuyện này thế nào với Tịch Mộ Thiên, hình như người đàn ông này rất hay ghen.

Nếu Mạch Tử biết chuyện chắc chắn sẽ mắng cô rằng:

“Mặc xác anh ta sống chết ra làm sao, liên quan gì đến cậu, hơi đâu mà ôm rơm nặng bụng!”

Hạ Tử Khâm rút cổ, khê liếc Tịch Mộ Thiên ngồi làm việc ở bên cạnh. Anh vừa có một cuộc họp lúc chiều, giờ đang cầm cúi làm việc.

Mặt Hạ Tử Khâm lại đỏ lên, cô nhanh chóng thu ánh mắt về, trong đầu toàn nghĩ chuyện linh tinh. Việc của Chu Thuyền biết nói thế nào đây? Hạ Tử Khâm bực bội gõ vào đầu mình, đúng là chuốc phiền phức vào thân.

Đột nhiên nghe thấy giọng nói của Tịch Mộ Thiên: “Đói rồi à?”

“Hả?”

Hạ Tử Khâm ngẩng phắt đầu lên, thấy anh đang nhìn cô bằng ánh mắt dò xét:

“À không, không đói!”

“Có phải tranh thủ lúc anh họp, lại lên ra ngoài ăn đồ linh tinh phải không?”

Hạ Tử Khâm khựng người, hơi chột dạ nói:

“Sao anh biết?”

Tịch Mộ Thiên đứng dậy:

“Mấy đồ linh tinh ấy ăn nhiều không tốt cho sức khỏe đâu, đã nói bao nhiêu lần mà em cứ không chịu nghe!”

Nói rồi anh cúi xuống nhìn đồng hồ: “Hết giờ rồi, hôm nay cuối tuần, em muốn ăn gì?”

Mắt Hạ Tử Khâm sáng lên, chạy đến gần chỉnh lại cà vạt lấy lòng anh, hào hứng đề nghị:

“Em muốn ăn mì thịt bò có được không?”

Tịch Mộ Thiên cười, cúi xuống hôn lên trán cô, khoác áo lên người Hạ Tử Khâm rồi dắt tay cô ra ngoài.

Tịch Mộ Thiên không hề biết những hành động này của anh đã thành thói quen là “quả bom” phát nổ ngay trước mắt các nhân viên. Mặc dù lần trước anh đã thể hiện tình cảm của mình trước mặt đám phóng viên, nhưng dù gì vẫn còn chút lấp lửng, thêm nữa thường ngày mặt anh lúc nào cũng lạnh như tiền, hình ảnh đó đã trở nên thâm căn cố đế trong lòng người khác. Do vậy, khi nhìn thấy Tịch Mộ Thiên nắm tay Hạ Tử Khâm bước ra khỏi tòa nhà, mọi người gần như thấy sốc.

Cũng may bây giờ cả công ty đã bắt đầu quen với hình ảnh này, không còn kinh ngạc như ban đầu nữa. Lần đầu tiên thấy Tịch Mộ Thiên dắt tay Hạ Tử Khâm đi làm, nhân viên ai cũng xôn xao, nghỉ trưa một cái là bàn tán ầm ĩ, cứ như tin người ngoài hành tinh xâm chiếm địa cầu.

Nhưng điều này cũng khiến hình tượng của Tịch Mộ Thiên trở nên thân thiết hơn, từ đó nâng cao hình tượng doanh nghiệp, đúng là việc mà bộ phận quảng cáo không thể nghĩ ra được. Chính vì vậy, phòng quảng cáo nhiều năm sau đó, thỉnh thoảng vẫn cho đăng những hình ảnh hạnh phúc của Tịch Mộ Thiên lên mạng, hiệu quả không tồi.

Hạ Tử Khâm nhìn ra ngoài, khuôn mặt gần như áp sát vào cửa kính. Hồi lâu sau, cô đột nhiên quay sang oán trách Tịch Mộ Thiên:

“Đây là đường về nhà, làm gì có mì thịt bò?”

Tịch Mộ Thiên nói như đùa bỡn:

“Có tiến bộ, anh cứ tưởng anh lấy phải một cô vợ mù đường cơ đấy!”

Hạ Tử Khâm ngậy ra giấy lát rồi lao đến bóp cổ anh.

“Anh bảo ai mù đường hả?”

Tịch Mộ Thiên kéo bàn tay của cô xuống, ôm Hạ Tử Khâm vào lòng, thì thầm:

“Anh nói vợ anh mù đường đấy! Em tức cái gì nào?”

Hạ Tử Khâm phản bác lại: “Anh tưởng em ngốc thật đấy à? Vợ anh không phải là em chắc?”

Tịch Mộ Thiên ghé vào tai cô: “Em lắm bả cái gì thế, anh nghe không rõ?”

“Vợ anh không phải là em chắc, chẳng nhẽ là người khác? Anh đừng tưởng anh bóng gió cười nhạo mà em không biết đấy nhé!”

Cả ông Lưu và Tiểu Dương ngồi đằng trước đều phải bật cười. Hạ Tử Khâm mặt đỏ bừng, thu người vào lòng Tịch Mộ Thiên. Tịch Mộ Thiên ngày càng thích trêu chọc cô, cô lúc nào cũng phản ứng chậm, hơn nữa khi bị trêu chọc phát tức lên, mặt cô lại đỏ bừng như gà chọi, trông rất đáng yêu.

Hạ Tử Khâm không hề biết mình đã khơi dậy sự tinh quái của Tịch Mộ Thiên ẩn giấu bao nhiêu năm nay, thấy Hạ Tử Khâm sắp bị làm cho tức điên, Tịch Mộ Thiên mới cười dỏ dành cô:

“Về nhà anh làm à ăn!”

Hạ Tử Khâm lúc đầu còn nghi ngờ, nhưng đến khi Tịch Mộ Thiên đặt bát mì thịt bò bốc khói lên trước mặt, cô ăn sạch sẽ chẳng chừa lại tẹo nào, tận lúc ấy cô mới tâm phục khẩu phục. Tịch Mộ Thiên đúng là một người đàn ông vạn năng, Mưu như có chuyện gì vào tay anh cũng đều trở nên đơn giản.

Ăn cơm xong, Tịch Mộ Thiên lại vào thư phòng tiếp tục làm việc, Hạ Tử Khâm dẫn đo mãi, cuối cùng bưng một cốc cà phê vào thư phòng, đặt xuống bên cạnh Tịch Mộ Thiên. Tịch Mộ Thiên nói một tiếng cảm ơn, chẳng buồn ngẩng đầu lên, bàn tay vẫn đang liên tục nhấp chuột.

Hạ Tử Khâm đột nhiên cảm thấy Tịch Mộ Thiên lấy một người như mình đúng là một chuyện xúi quẩy cho anh, không những phải liên tục thu dọn đồ đạc nát cho cô, đã thế cô còn thường xuyên gây chuyện phiền phức cho anh.

“Em lại nghĩ vớ vẩn gì đấy? Dung lượng não bộ của em vốn có hạn, tiết kiệm mà dùng vào những việc có ích thì hơn!”

Không biết Tịch Mộ Thiên đã ngẩng đầu lên từ lúc nào, Hạ Tử Khâm khê mở miệng:

“Tịch Mộ Thiên, chuyện đó, chuyện của Chu Thuyền... Liệu có thể... có thể?”

Nói đến đây Hạ Tử Khâm không dám tiếp tục, cô vội vàng cúi gầm mặt. Hồi lâu sau, Tịch Mộ Thiên mới khê thốt ra một câu:

“Tại sao? Chẳng nhẽ em còn vương vấn tình cũ? Anh không hề biết em là một người phụ nữ hoài cổ đấy nhé!”

Giọng điệu vô cùng sắc lạnh, khiến Hạ Tử Khâm phải ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh:

“Tịch Mộ Thiên, anh là đồ khốn!”

Nói rồi cô bị anh kéo vào lòng, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô. Hạ Tử Khâm ầm ỨC chết đi được, cũng tức muốn chết, cô nào chịu bỏ qua dễ dàng như thế, nào cắn, nào đá, vùng vẫy hệt như một con thú nhỏ. Tịch Mộ Thiên sợ làm cô bị thương nên không dám mạnh tay, tuy nhiên cũng không chịu buông cô ra. Hồi lâu sau mới thốt ra được một câu: “Tử Khâm, anh cũng biết ghen mà!”

Câu nói này tựa như một liều linh đơn, trong nháy mắt có thể xoa dịu cơn ầm ỨC và nổi tức giận của Hạ Tử Khâm. Cô ngẩng phắt đầu lên, phát hiện sự bất lực trong mắt anh. Hạ Tử Khâm không nhịn được cười. Người đàn ông này nhỏ nhen và trẻ con, lại còn thích giả bộ ghen tuông nữa chứ.

“Tịch Mộ Thiên, em không lưu luyến tình cũ đâu. Trước đây mẹ Chu Thuyền đã chăm sóc em rất nhiều, em không cầu xin cho anh ta, chỉ là anh ta chưa mắc tội lớn đến mức phải ngồi tù. Hơn nữa xét từ góc độ khác, nếu không phải anh ta đá em, em làm sao gặp được anh, lấy anh và yêu anh?”

18. Chương 33 - 34

Chương 33

Ba ngày sau, Tịch Mộ Thiên bãi nại. Chu Thuyền lần này đúng là trộm gà không được còn mất thêm đầu thóc, có lẽ anh ta cũng cần phải tự kiểm điểm lại bản thân. Hạ Tử Khâm trả được cái ơn ẹ Chu Thuyền nên cũng thở phào nhẹ nhõm, kể từ nay về sau, cô không muốn dính líu gì đến người đàn ông tên Chu Thuyền

ấy nữa. Hiện giờ, cô rất hạnh phúc, sống hai mươi lăm năm trời, bây giờ cô mới cảm thấy hạnh phúc nhất. Mà tất cả hạnh phúc của cô đều bắt nguồn từ một người đàn ông, chính là Tịch Mộ Thiên.

Cô thậm chí có thể cảm nhận rất rõ ràng bản thân mình ngày một yêu anh hơn, cũng ngày một hiểu anh hơn. Anh không thích thể hiện thành lời nhưng lại chăm sóc cô ngay từ những điều nhỏ nhất, anh rất bận rộn nhưng cuộc sống không hề khô khan, anh càng không phải một người đàn ông lạnh mạt, nhưng lại rất dịu dàng và chu đáo.

Sự dịu dàng và chu đáo ấy không thể hiện ra bên ngoài, nó cần được cảm nhận từng chút, từng chút một.

Tình yêu, hôn nhân, cuộc sống, sự nghiệp, vào cái khoảnh khắc năm mới ghé đến, nhìn ra bầu trời đêm rực rỡ pháo hoa, Hạ Tử Khâm thấy cuộc sống của mình thế là viên mãn.

Con người sống trong hạnh phúc dễ trở nên khoan dung, hướng hồ bản thân Hạ Tử Khâm vốn dễ mềm lòng và lương thiện. Thực ra cô muốn đối xử với Vinh Phi Lâm tốt hơn một chút, đáng tiếc là sự việc luôn trái với mong muốn. Lần cô gặp lại Vinh Phi Lâm là ở bữa tiệc mừng thọ Vinh Hồng Thịnh.

Tiếng đàn violon du dương, khách khứa kéo đến rất đông, ai cũng áo quần là lượt, thơm phức.

Hạ Tử Khâm khoác tay Tịch Mộ Thiên, còn chưa vào đến đại sảnh đã nhìn thấy Vinh Phi Lâm đang đứng trước cửa. Về sau Hạ Tử Khâm thầm nghĩ, hôm đó ở Mỹ, quả thực cô đã hơi quá lời. Lúc ấy cô bị chuyện Tịch Mộ Thiên có con riêng làm cho đầu óc rối bời, chẳng nghĩ được gì khác, thậm chí còn trút giận lên Vinh Phi Lâm, nói ra những câu nói vô tình, càng không cần nhắc cảm nhận của anh.

Tính cách của Vinh Phi Lâm trông thì tưởng cởi mở, thoải mái nhưng thực chất nội tâm rất cố chấp và nhạy cảm. Nói trắng ra, anh là một đứa trẻ to xác. Hạ Tử Khâm biết, trước đây đúng là anh thật lòng với mình, cho dù sự thật lòng này xuất phát từ tình bạn hay tình yêu, chỉ có điều sau này nó đã dần dần thay đổi.

Đến tận bây giờ Hạ Tử Khâm vẫn không hiểu nổi Vinh Phi Lâm để ý đến mình vì cái gì?

Bọn họ quen nhau chưa lâu, thời gian bên nhau cũng ngắn ngủi, vì thế cảm nhận của Hạ Tử Khâm về Vinh Phi Lâm rất phức tạp.

Khoảng thời gian vừa rồi không biết anh đã đi đâu, giờ đột nhiên lại xuất hiện khiến Hạ Tử Khâm có chút bất ngờ. Tịch Mộ Thiên khẽ vỗ vỗ tay cô trấn an, bước đến trước mặt Vinh Phi Lâm:

“Đạo này cậu đi đâu mà mất mặt thế? Làm cho bố vợ lo sốt vó!”

“Bố vợ á?”

Vinh Phi Lâm nhướn mày, khoe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai, ánh mắt liếc qua Hạ Tử Khâm:

“Chị gái tôi chết từ lâu rồi, giờ tổng giám đốc Tịch cũng đã lấy một cô vợ xinh đẹp khác. Hơn nữa, gần như cả thế giới này biết cuộc hôn nhân của Tổng giám đốc Tịch viên mãn, hạnh phúc đến thế nào. Vì vậy cái cách gọi “bố vợ” xem ra không phù hợp nữa, bố tôi không gánh vác nổi đâu!”

Mặt Tịch Mộ Thiên biến sắc, ánh mắt Tịch Mộ Thiên sầm xuống:

“Anh cứ tưởng cậu biến mất gần đây thời gian chắc đã nghĩ thông suốt rồi, chẳng nhẽ anh đoán nhầm?”

Vinh Phi Lâm gật gù nói:

“Không, anh không nhầm, tôi nghĩ thông suốt rồi, cái gì của tôi sẽ là của tôi, không phải của tôi có cầu cũng chẳng được.”

Tịch Mộ Thiên còn định nói thêm điều gì nữa, nhưng chợt nhớ ra còn có Hạ Tử Khâm bên cạnh, ở đây nói chuyện lại không tiện nên thôi.

Sự xuất hiện của Tịch Mộ Thiên và Hạ Tử Khâm đã gây ra một chút xôn xao nho nhỏ. Hạ Tử Khâm thực chất không giỏi giao tiếp, thường ngày Tịch Mộ Thiên xã giao ở bên ngoài, nếu như không cần thiết cô cũng chẳng tham gia. Tịch Mộ Thiên cũng hết sức tránh cho cô, nhưng đây là sinh nhật của Vinh Hồng Thịnh, cô lại là vợ anh, bắt buộc phải có mặt. Dù gì, hai nhà Vinh Tịch từ xưa đến nay, thậm chí là cả sau này cũng không thể tách rời.

Sau khi chào hỏi một vòng, Tịch Mộ Thiên dẫn cô vào một gian phòng nhỏ ở bên trong, chỗ này được dùng làm nơi nghỉ ngơi, có ghế sofa mềm, lại tách biệt với không khí náo nhiệt của bữa tiệc, nơi này cực kì yên tĩnh.

Tịch Mộ Thiên ấn cô ngồi xuống ghế, anh cúi người, cởi đôi giày cao gót ra khỏi chân Hạ Tử Khâm, chăm chú quan sát bàn chân cô. Cũng may, gót chân không làm sao. Anh dùng tay xoa bàn chân cho cô.

“Chỗ này có đau không?”

Hạ Tử Khâm cắn môi gật đầu, cô vẫn không quen với việc đi giày cao gót, nhưng chiều cao giữa hai người có chênh lệch nhất định, thường ngày thì không sao, mỗi khi đi dự tiệc, để tương xứng với Tịch Mộ Thiên, cô thường phải đi giày cao. Nếu đứng yên một chỗ thì còn đỡ, chứ cứ phải đi lại nhiều là chân cô đau nhức.

Mà ở trước mặt Tịch Mộ Thiên, cô chẳng muốn phải giấu giếm, bởi vì cô thích nhìn ngắm cái vẻ xót xa của anh. Mỗi lần nhìn thấy vẻ xót xa hiện hữu trên khuôn mặt lạnh lùng ấy, trong lòng cô rất dễ chịu, hơn nữa, như vậy cô mới có cơ hội đòi hỏi những chuyện mà thường ngày có yêu cầu anh cũng không cho, ví dụ như một lần ăn KFC, ăn kem hay những món vặt vặt mà cô thích.

Tịch Mộ Thiên ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt hơn hớn đầy tính toán của cô, gian xảo như một con cáo thì không nhận được cười. Anh đứng dậy, gõ vào trán cô:

“Đồ ranh con hư hỏng, lại định đưa ra điều kiện gì đây!”

Trong giọng điệu ẩn chứa sự nuông chiều, Hạ Tử Khâm đang định nhân cơ hội vò vĩnh thì nhìn thấy Tiểu Dương tắt đèn đi tới, thì thào vào tai Tịch Mộ Thiên chuyện gì đó. Tịch Mộ Thiên nhìn xuống chân Hạ Tử Khâm rồi cúi xuống nói vào tai cô:

“Anh có việc phải ra ngoài một chút, em ở tạm đây đợi anh, lát nữa anh qua đón em về nhé!”

Cô ngoan ngoãn gật đầu. Tịch Mộ Thiên quay người đi ra ngoài. Hạ Tử Khâm nhấc hẳn chân lên ghế ngồi, ngoảnh đầu ra cửa sổ.

Ban này không để ý, chỗ này được bài trí rất tinh tế, đằng sau ghế sofa là một bức vách bằng kính, nên ngoài tấm kính có thể nhìn thấy quang cảnh toàn thành phố A. Đây là tầng thượng của khách sạn sáu sao, có thể cúi đầu nhìn ngắm ánh đèn từ bên dưới lung linh, đẹp tựa một cơn mơ.

“Đẹp chứ hả? Trước kia đây là nơi cao nhất của thành phố A, một khách sạn thuộc Vinh Thị, lúc nhỏ anh thường đến đây, về sau các tòa nhà cao tầng thi nhau mọc lên, nó không còn là tòa nhà cao nhất nữa rồi, nhưng anh vẫn thích quang cảnh nơi này. Chị anh thường nói anh là một kẻ hoài cổ, chị ấy chết rồi, anh lại thích em. Từ đó có thể thấy anh cũng là một người đàn ông có mối nói cũ, giống như Tịch Mộ Thiên!”

Giọng nói của Vinh Phi Lân đột nhiên vang lên, mang theo cả sự không cam tâm và lạc lõng. Anh đứng bên cạnh, nhìn thẳng vào cô, ánh mắt anh u ám bất định, cô không làm sao nhìn rõ được. Những lời Vinh Phi Lân nói rốt cuộc là sự mỉa mai ác ý hay còn có ý khác.

Cô rất đẹp, càng ngày càng đẹp, sao trước đây anh lại nghĩ cô lười thôi, tầm thường nhỉ? Vinh Phi Lân gần như không thể kiềm chế sự tham lam muốn ngắm nhìn cô. Hôm nay cô mặc chiếc váy màu xanh da trời ôm sát cơ thể, bên dưới là một lớp lụa mềm mại, dài đến đầu gối. Chân cô rất đẹp, dài và thon, những ngón chân cong, mu bàn chân tròn, tạo nên một vẻ đẹp rất tự nhiên.

Nếu như không phải Vinh Phi Lân quá hiểu Hạ Tử Khâm là một cô gái như thế nào, có lẽ lúc này đây anh sẽ cho rằng cô có hứng thú với anh, thậm chí đang quyến rũ anh. Tịch Mộ Thiên rất biết chăm chú cho cô, không quá phô trương, nhưng cũng chẳng hề tầm thường, biết cách phô bày cái đẹp của cô một cách chuẩn mực.

Hạ Tử Khâm không muốn suy đoán những điều Vinh Phi Lân nói là thiện ý hay ác ý nữa, cô thẳng thừng nói:

“Phi Lân, em hiện giờ rất hạnh phúc, cho dù anh muốn nói với em cái gì, em cũng sẽ không từ bỏ Tịch Mộ Thiên. Em yêu anh ấy, đời này kiếp này và cả kiếp sau nữa, em không thể nào yêu người đàn ông khác ngoài anh ấy. Hơn nữa em lại là một người cố chấp và ngốc nghếch, chỉ biết đi trên một con đường, vì vậy cho dù anh nói gì cũng chỉ tốn công sức mà thôi!”

Hạ Tử Khâm đã thông minh ra rồi, rất thông minh, cô học được cách tự bảo vệ mình, bảo vệ tình yêu của cô. Lúc này cô đã lột xác để trở thành một người phụ nữ đẹp đến mức chói mắt, gần như có thể khiến Vinh Phi Lâm phát điên vì đố kị.

“Tử Khâm, em thật sự yêu anh ta sao? Yêu đến mức như em nói sao? Em chắc chứ?”

Vinh Phi Lâm gần như rít từng từ qua kẽ răng, đầy phần nộ và cố chấp. Hạ Tử Khâm chẳng chút e dè, kiên định gạt đầu:

“Em yêu anh ấy, chắc chắn!”

Vinh Phi Lâm đột nhiên bật cười, tiếng cười chói tai.

“Vậy anh sẽ chờ xem. Em cứ mở to mắt ra mà nhìn, để xem rốt cuộc người em yêu có xứng đáng không?”

Anh liền nhét một chiếc USB vào tay cô rồi quay người bỏ đi. Hạ Tử Khâm nắm chặt USB như nắm một miếng sắt nóng bỏng tay. Cô rất muốn vứt nó đi, nhưng không sao buông ra được.

Nghiêng đầu thì thấy Tịch Mộ Thiên đang lại gần cô, cô nhanh tay nhét USB vào túi xách. Tịch Mộ Thiên lại gần, liếc nhìn cô:

“Ban này là Phi Lâm phải không? Cậu ta nói gì với em thế?”

Hạ Tử Khâm nhìn anh chằm chằm vài giây rồi nói: “Tịch Mộ Thiên, anh sợ em và anh ta nói chuyện gì à? Hay là anh đã làm chuyện gì mà sợ em biết được?”

Tịch Mộ Thiên cúi xuống đi giày vào chân cho cô, ngẩng đầu nhìn Hạ Tử Khâm, vẻ mặt cực kì nghiêm túc:

“Mặc dù không biết Phi Lâm đã nói gì với em, nhưng anh ghét những người đàn bà đa nghi. Nếu muốn biết gì có thể hỏi thẳng anh đây này, anh không bao giờ nói dối em cả, còn bây giờ thì về nhà thôi!”

Hạ Tử Khâm biết anh đang tức giận, mặc dù trên mặt không hề biểu hiện điều đó nhưng ra khỏi khách sạn, lên xe, suốt dọc đường anh chẳng đoái hoài đến cô, cũng không nhìn cô. Về đến nhà, anh đi thẳng vào thư phòng, bỏ mặc cô một mình cô quạnh.

Hạ Tử Khâm đi tắm rồi nằm một mình trên chiếc giường rộng thênh thang, cảm giác vô cùng cô độc. Đây là căn biệt thự của nhà họ Tịch trong thành phố A, Hạ Tử Khâm mới chỉ ở đây có vài hôm, căn nhà rất rộng, cảm giác không quen cho lắm, nhưng người đàn ông kia rõ ràng không định để ý đến cô.

Hạ Tử Khâm ầm ục bĩu môi, đưa mắt liếc khắp căn phòng rộng kín cửa, cầm điện thoại lên gọi cho Mạch Tử ca cảm.

Mạch Tử nghe cô ca thán xong liền nạt:

“Hạ Tử Khâm đúng là đồ ngốc! Trâu không đi tìm cọc thì cọc đi tìm trâu vậy! Tổ đã nói với cậu rồi, có rất nhiều cặp vợ chồng tình cảm nứt mẻ đều là từ chiến tranh lạnh mà ra đấy. Tục ngữ nói không sai, vợ chồng cãi nhau ở đầu giường, làm lạnh phía đuôi giường. Anh ấy không đếm xỉa đến cậu thì cậu qua quyến rũ anh ấy đi. Tổ không tin Tịch Mộ Thiên lại có thể kiềm chế không động vào cậu, trừ phi anh ta đột nhiên bị bất lực!”

Chương 34

Hạ Tử Khâm đặt điện thoại xuống, trong lòng đang đấu tranh gay gắt. Nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng im ỉm cô quyết định xuống khỏi phòng, mở tủ quần áo, lục lọi hồi lâu nhưng chẳng tìm được bộ nào như ý cả.

Đồ ngủ của cô là một quá trình hờ hang đến bảo thủ, dường như đã trải qua sự thay đổi phong cách của cả một thế kỉ. Tâm lí của Tịch Mộ Thiên rất khó nắm bắt, hồi mới kết hôn, đồ ngủ toàn là những bộ hở ngực hở lưng, cực kì sexy, khiến cho lúc đó cứ tối đến là cô lại sợ.

Nhưng bây giờ thì hoàn toàn khác biệt, quần áo hoàn toàn là những bộ kín từ đầu đến chân. Hạ Tử Khâm cúi đầu nhìn mình, mắt chợt sáng lên, cô đột nhiên nảy ra một sáng kiến.

Hạ Tử Khâm chải chuốt thơm tho, bện lên và vội vàng đi đến thư phòng. Vừa giơ tay lên định gõ cửa thì cánh cửa mở ra từ bên trong. Tịch Mộ Thiên đứng ngây người, mắt nhìn cô chăm chăm, trông như vừa tắm xong, trên người quấn một cái khăn tắm rất to.

Tịch Mộ Thiên khẽ thở dài, cúi xuống bế cô lên đưa về phòng ngủ, anh đặt cô xuống giường, kéo chăn đắp lên người cô, sau đó đứng dậy nói:

“Anh có việc gấp, phải ra ngoài một lát, em ngủ trước đi, đừng đợi anh!”

Hạ Tử Khâm chỉ còn biết giương mắt nhìn Tịch Mộ Thiên đi. Kế hoạch quyến rũ của Hạ Tử Khâm còn chưa bắt đầu đã thất bại rồi.

Hạ Tử Khâm nhiều lần tự nhắc nhở bản thân, thậm chí còn thẳng tay ném cái USB mà Vinh Phi Lân đưa cho cô vào bồn cầu, xả nước cho nó trôi đi mất dạng. Nhưng kể từ khi từ thành phố A trở về, Tịch Mộ Thiên trở nên bận rộn hơn trước, bận rộn đến mức cô muốn gặp mặt anh cũng khó.

Anh thường xuyên đi công tác, mỗi lần đi là mấy ngày trời, có lúc bảy tám ngày không nhìn thấy mặt mũi anh đâu. Lúc cô gọi, anh không hợp thì cũng đang tiếp khách, thỉnh thoảng gặp được, anh cũng chỉ nói dăm ba câu.

Hạ Tử Khâm không muốn nghĩ ngợi vớ vẩn nhưng trong lòng thường thấp thoáng một nỗi hoài nghi.

“Nghĩ gì mà mắt cứ dờ ra thế kia?”

Mạch Tử đưa tay kên gõ đầu cô. Con nhóc này gần đây hình như có gì đó bất thường, toàn thất thần hoặc ngơ ngác ngác ngác như người trên trời. Hạ Tử Khâm nhả ống hút trong miệng nói:

“Mạch Tử, cậu nói xem, có phải một người đàn bà đa nghi khiến đàn ông rất ghét không?”

Mạch Tử trừng mắt:

“Cậu nói vớ vẩn gì thế? Không chỉ đàn ông mà ngay cả đàn bà cũng ghét đấy!”

Mạch Tử đảo một vòng trên người cô:

“Sao thế? Cậu nghi ngờ Tổng giám đốc nhà cậu ngoại tình à? Không phải chứ? Mới đợt trước thấy hai người còn dính nhau như sam cơ mà?”

Sắc mặt Hạ Tử Khâm chợt u ám, cô u uất nói:

“Dạo này anh ấy rất bận.”

Mạch Tử gật gù:

“Tớ tưởng là chuyện gì to tát lắm chứ? Tổng giám đốc nhà cậu phải nuôi bao nhiêu nhân viên như thế, còn phải nuôi một cái thùng cơm suốt ngày nhân rồi như cậu, không bận sao được?”

Hạ Tử Khâm lắc đầu: “Mạch Tử, tớ nói thật đấy!:

Mạch Tử đang định hỏi cho kĩ thì nhác thấy một cô gái xinh đẹp đang tiến lại gần. Đây là khu ngồi nghỉ của trung tâm thương mại, do đó những người ngồi đây đa phần là phụ nữ, dù gì chuyện mua sắm đối với phụ nữ luôn là một sở thích chẳng bao giờ nhàm chán. Liếc mắt một vòng, nơi đây chẳng thiếu người đẹp, những người sắc vóc tạm được cũng không thiếu. Nhưng khi cô gái này vừa bước vào, vẻ đẹp của cô ta đã khiến nhiều người phải chú ý.

Ăn mặc đơn giản, áo phông trắng, chất liệu rất đẹp, cổ áo trễ để lộ rãnh sâu hút hồn. Dáng đi của cô ta uyển chuyển, thân hình mỹ miều, tóc xoăn lộn to màu nâu hạt dẻ, nổi bật trông thấy.

Mạch Tử nghĩ thầm: “Cái giống lai tạp này quả là ngon!”

Ngậm nước hoa quả vừa vào đến miệng Hạ Tử Khâm suýt nữa thì bị phun ra, Mạch Tử nhiều lúc ăn nói rất thâm thúy, nhưng ngay sau đó hai người chẳng thể cười thành tiếng, bởi vì cô gái người lai này chẳng thèm nhìn mà đi thẳng về phía hai người họ.

Ánh mắt cô ta liếc qua Mạch Tử rồi dừng lại trên người Hạ Tử Khâm từ đầu đến chân dò xét, sau đó nở nụ cười, nói bằng tiếng Trung rất thành thạo:

“Xin chào Tịch phu nhân, tôi là Jennifer, bạn học của Riza ở đại học Harvard, anh ấy có từng nhắc đến tôi chứ?”

Hạ Tử Khâm ngậy người rồi lắc đầu, chỉ biết Riza là tên tiếng anh của Tịch Mộ Thiên, Jennifer nhoẻn miệng cười đầy hàm ý, thò tay vào túi lấy một vật gì đó rồi chìa ra trước mắt Hạ Tử Khâm: “Mấy ngày nay chẳng gặp được anh ấy, hôm nay tình cờ gặp được Tịch phu nhân, nhờ cô trả giúp cho anh ấy giùm tôi.”

Ánh mắt Hạ Tử Khâm dò dẫm nhìn lên mặt bàn, một cái khay áo bằng pha lê đen, dưới ánh đèn, nó đang phản chiếu một thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Mạch Tử nhanh chóng hiểu ra, chớp ngay lấy chiếc khay, nhét thẳng vào tay cô gái kia:

“Không cần phải giả trò này đâu, nếu ý cô muốn nói là cô và Tịch Mộ Thiên đã lên giường với nhau, tôi nghĩ cái cúc áo nhỏ này chẳng chứng minh được điều gì!”

Jennifer liếc Mạch Tử đang đứng chắn trước mặt Hạ Tử Khâm, nhướn mày:

“Đúng là tôi và anh ấy đã lên giường với nhau, không chỉ một lần. Tôi rất thích khả năng của anh ấy, cho dù là sự nghiệp hay là về chuyện chăn gối, anh ấy điều khiển đàn bà khó quên. Còn nữa...”

Cô ta lấy ra một cái hộp, đặt lên bàn: “Khẩu vị của anh ấy trở nên kém đi rồi!”

Ánh mắt cô ta lướt qua người Hạ Tử Khâm: “Tôi nghĩ ví tiền của đàn ông phải giống như vợ của anh ta. Quan trọng nhất là phải tương xứng!”

Mạch Tử trừng mắt nhìn theo cô ta bước ra ngoài, hậm hực chửi một câu: “Con mụ già, đồ hồ ly, nhìn một cái là biết chẳng phải loại tử tế nào mà!”

Mạch Tử vừa chửi vừa lo lắng quay nhìn Hạ Tử Khâm. Hạ Tử Khâm mở cái hộp trên bàn ra, là một cái ví, sắc mặt cô cực kì khó coi. Mạch Tử xoa xoa má Hạ Tử Khâm:

“Tử Khâm, cô ả này thật kì quái, nói năng hồ đồ chẳng có căn cứ gì, cậu đừng nghĩ bậy bạ! Với địa vị của chồng cậu, những chuyện như thế này khó tránh. Cô ta tìm đến cho thấy cô ta không đạt được những gì cô ta muốn từ người đàn ông của cậu, chớ cùng dứt giậu thôi mà, cậu nghĩ xem tớ nói có đúng không?”

Mạch Tử nói hơi loạn xạ. Thực lòng, chính bản thân cô nếu gặp phải chuyện này cũng tin đến bảy tám phần, huống hồ Hạ Tử Khâm lại ngây thơ như thế. Mạch Tử đưa Hạ Tử Khâm về nhà, khuyên nhủ cô suốt cả buổi chiều. Ăn cơm tối xong, Triệu Tiểu Nhạ cứ gọi điện thoại liên tục thúc giục, Mạch Tử mới đành phải đi.

Mạch Tử đi rồi, căn nhà càng trở nên lạnh lẽo. Hạ Tử Khâm ngồi thu mình trên ghế sofa trước cửa sổ, thất thần nhìn ra ngoài. Đây chính là chỗ đẹp nhất để ngắm cảnh. Đèn đường đã bật sáng, ngồi đây có thể nhìn rõ ràng dòng nước chảy với những cây hoa anh đào bên bờ hồ. Gió đêm lướt qua, những cánh hoa rụng xuống mặt hồ, chợt có cảm giác bui ngủi thương xót cho những cánh hoa rơi.

Chẳng biết cứ ngồi như vậy bao lâu, Hạ Tử Khâm đưa tay với lấy ống nghe trên bàn, đắn đo vài giây rồi ấn phím gọi. Điện thoại đổ chuông bảy tám hồi mới có người nghe máy, nhưng là một giọng nữ, nghe qua là Hạ Tử Khâm đã vội vàng cúp máy, chính giọng nói đó, Hạ Tử Khâm nhanh chóng nhận ra là cô gái người lai tên Jennifer đã gặp lúc ban ngày.

Hôm qua cô gọi điện anh còn nói đang ở Pháp, hôm nay đã về đây rồi. Hạ Tử Khâm không nhớ đã bao lâu hai người không thân mật, dường như hơn một tháng rồi. Thực ra hơn một tháng nay, hai người ở bên nhau rất ít, từ nồng nhiệt đến lạnh lùng dường như không qua một tháng.

Hạ Tử Khâm cảm thấy những ngọt ngào trước đây tựa như một giấc mơ. Cô yêu anh, cũng rất tin tưởng anh, nhưng nền tảng của một sự tin tưởng này giờ bỗng trở nên vô cùng yếu ớt.

Điện thoại trên bàn đổ chuông, từng hồi chói tai giữa đêm đầy cố chấp, tiếp theo là tiếng di động của cô.

Cuối cùng Hạ Tử Khâm vẫn nghe máy: “A lô!”

“Sao muộn rồi mà còn chưa ngủ?”

Vẫn là giọng nói quen thuộc ấy, Hạ Tử Khâm thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cầm điện thoại, đôi lông mày nhíu chặt của anh.

“Tử Khâm, Tử Khâm!”

Tịch Mộ thiên gọi mấy tiếng liền: “Ban này là em gọi cho anh à?”

Hạ Tử Khâm ậm ừ: “Không sao, em gọi cho Mạch Tử, nhưng ần nhầm số!”

Đầu dây bên kia trầm ngâm, loáng thoáng tiếng nói của nam nữ và tiếng nhạc. Hạ Tử Khâm cắn môi:

“Tịch Mộ Thiên, ngày mai em muốn về thăm Mẹ viện trưởng, chắc sẽ ở đó vài ngày, anh làm việc của anh đi! Em ngủ trước đây!”

Điện thoại vang lên tiếng tút tút liên hồi. Tịch Mộ Thiên nhíu mày, hình như cô có gì đó không bình thường, anh định gọi lại thì Jennifer từ trong phòng chạy ra:

“Riza, mau vào đi, anh chạy ra ngoài làm gì thế?”

Nói rồi chẳng để anh lên tiếng, cô ta đã kéo anh vào trong. Người làm kinh doanh khó tránh khỏi những bữa tiệc tùng, nhất là lúc này, khi Tịch Mộ Thiên vừa khởi động một hạng mục đầu tư mới. Nếu không có cái phê chuẩn quan trọng này, tất cả công sức trước đây đều là công cốc, hạng mục phải gác lại thì tổn thất về nhân lực, tiền bạc không biết bao nhiêu mà kể.

Tìm được Jennifer giúp đỡ cũng chỉ tình cờ. Jennifer là bạn học với anh từ hồi còn ở Harvard, xinh đẹp có tiếng, hai người từng qua lại một thời gian.

Jennifer là cô gái lớn lên ở Mỹ, có những tư tưởng rất thoáng về chuyện tình dục. Về sau Tịch Mộ Thiên phát hiện Jennifer có quan hệ cùng lúc với vài người đàn ông khác ngoài mình. Anh tự nhận mình không có sự độ lượng, thế nên đã đề nghị chia tay. Lúc gia đình xảy ra chuyện, Tịch Mộ Thiên hối hả về nước, chuyện này vì thế mà gác lại.

Chẳng ngờ bao nhiêu năm sau tình cờ gặp lại cô ở thành phố C, đến tận bây giờ Tịch Mộ Thiên mới biết thế lực của mẹ Jennifer ghê gớm đến mức nào. Cô chủ động giúp đỡ anh, hơn nữa Tịch Mộ Thiên cũng có ý kéo cô vào làm cho Tịch Thị, dù gì Jennifer cũng là một cô gái có năng lực, trừ việc cuộc sống riêng quá lãng nhãng.

Chuyện của hai người thật ra đã sớm trở thành quá khứ, ít nhất Tịch Mộ Thiên nghĩ như vậy. Nhưng anh quên mất rằng Jennifer rất hiểu thẳng, anh càng không ngờ cái quá khứ tưởng như không quan trọng này lại khiến anh suýt chút nữa thì mất Hạ Tử Khâm mãi mãi.

19. Chương 35 - 36

Chương 35

Đến tận khi trời sáng, Tịch Mộ Thiên vẫn chưa về nhà, Hạ Tử Khâm trần trọc không sao ngủ được nên dậy từ rất sớm, thu dọn đồ đạc rồi ra khỏi cửa, bắt taxi đến bến xe, lên xe về ngoại ô.

Nếu nói thành phố C là một thành phố rất phát triển, trong thành phố toàn nhà cao tầng, ồn ào náo nhiệt thì ra đến ngoại ô lại có chút hương vị của núi non.

Cô nhi viện Thánh Tâm không bị di dời, theo ý của Tịch Mộ Thiên bên bệnh viện tổng hợp có một cô nhi viện cũng tốt, nó sẽ giúp nâng cao hình tượng cho doanh nghiệp, mang lại lợi ích rất lớn. Cô nhi viện do đó còn được xây dựng mở rộng trên nền tảng ban đầu, điều kiện cũng tốt lên nhiều.

Phần móng của Bệnh viện tổng hợp Tịch thị đã hoàn thành, Hạ Tử Khâm có hơi ngạc nhiên. Bác Trương bảo vệ nhìn hồi lâu mới nhận ra cô, vội vàng mở cửa:

“Tử Khâm về rồi à? Bác già rồi mắt kém quá, suýt chút nữa không nhận ra, nhưng cháu lớn quá rồi, xinh đẹp hơn nhiều nữa. Nghe viện trưởng nói cháu đã lấy chồng, chúc mừng cháu nhé!”

Hạ Tử Khâm đỏ mặt: “Cháu cưới rồi, nên không làm tiệc rượu gì cả!”

Hạ Tử Khâm hơi ngại ngùng, hỏi đầu cô và Tịch Mộ Thiên lấy nhau thực ra là một sự trao đổi, cả hai đều không có ý tổ chức rình rang, vì không biết ngày nào sẽ li hôn nên tránh âm ỉ đến mọi người, lúc đó lại khó ăn khó nói, vậy nên cô cũng chỉ thông báo cho Mẹ viện trưởng qua điện thoại mà thôi.

Mẹ viện trưởng không nói gì, nhưng Hạ Tử Khâm có thể cảm nhận được vẻ nuối tiếc từ mẹ. Cả Hạ Tử Khâm và Mạch Tử đều biết mẹ thương Hạ Tử Khâm nhất, từ nhỏ đến lớn luôn như vậy.

Khi Hạ Tử Khâm còn nhỏ, mẹ túc trực suốt cả đêm bên giường cô, cho đến khi cô hết sốt mới về phòng nghỉ ngơi. Nhiều lúc Mạch Tử còn nói:

“Người nào không biết, có khi còn nghĩ cậu là con đẻ của mẹ viện trưởng ấy chứ!”

Lúc Hạ Tử Khâm vào cô nhi viện, cô không có họ như Mạch Tử nên theo họ Hạ của bà. Trong mắt Hạ Tử Khâm, Mẹ viện trưởng là một người phụ nữ hiền hậu và dịu dàng, nói năng nhẹ nhàng, nấu nướng rất ngon. Hạ Tử Khâm thích nhất là các món canh mà mẹ nấu.

Những đứa trẻ cùng lứa với Hạ Tử Khâm giờ đều có cuộc sống riêng, thỉnh thoảng vẫn quay về thăm lại cô nhi viện, nhưng không liên hệ nhiều, chỉ có Mạch Tử và Hạ Tử Khâm vẫn coi đây là nhà của họ.

Trẻ mồ côi bây giờ thực ra không nhiều, nghe Mạch Tử nói Mẹ viện trưởng có ý sát nhập cô nhi viện vào nhà nước. Mạch Tử và Hạ Tử Khâm cũng mong như vậy, dù gì mẹ cũng lớn tuổi rồi, sức khỏe không tốt cho lắm, chẳng còn nhiều sức lực mà chăm sóc lũ trẻ, nhất là những đứa trẻ bị bệnh tật bẩm sinh.

Mẹ viện trưởng ở trong khu nhà mái bằng đằng sau, lúc Hạ Tử Khâm vào, bà đang phơi chăn ga vừa mới được giặt sạch sẽ cùng lũ trẻ.

Hạ Tử Khâm chợt nhớ lại chuyện lúc nhỏ, cô bỏ ga trải giường vào cái chậu to, cởi giày rồi cho chân vào giẫm sạch. Giặt xong phơi lên dây, từng hàng từng hàng, màu sắc giống hệt như màu của bầu trời, một màu xanh thuần khiết.

Cô và Mạch Tử rất thích chui vào giữa chơi trò trốn tìm, mỗi lần chẳng may chạm tay vào tấm ga mới giặt là hằn vết tay đen đen, Mẹ viện trưởng biết được liền phạt hai người phải giặt lại. Giờ nghĩ thấy đó là những lúc vui vẻ, vô tư nhất, đến khi lớn rồi không lo cái này cũng phải lo cái khác, khó mà tìm được cảm giác vui vẻ như ngày nào.

“Chị Tử Khâm!”

Đám trẻ reo lên rồi vây lấy Hạ Tử Khâm, luôn miệng hỏi:

“Chị Tử Khâm, Mẹ viện trưởng nói chị kết hôn rồi, kết hôn là gì vậy?”

Tiểu Thụ mở to đôi mắt hiếu kỳ chờ đợi câu trả lời, cô bé Na Na đứng bên cạnh bĩu môi: “Đồ ngốc! Kết hôn mà cũng không biết, kết hôn là một người đàn ông và một người đàn bà cùng ăn cơm, cùng ngủ chứ là gì nữa!”

Tiểu Thụ chớp chớp mắt: “Thế tớ và Na Na ngày ngày cùng ăn cơm, cùng đi ngủ, như thế chúng ta cũng kết hôn rồi à?”

Đám trẻ mỗi đứa một câu, vô cùng đáng yêu. Mẹ viện trưởng lại gần xoa đầu chúng:

“Kết hôn nào phải chỉ cần ăn cơm, chỉ cần đi ngủ, còn có cả tình yêu, chung thủy và quan trọng nhất là sự tin tưởng!”

Mẹ viện trưởng mỉm cười, Hạ Tử Khâm vỗ vào vali hành lý của mình: “Trong này quà mà chị mua cho các em, ai cũng có phần nhé!”

Cô giao vali ột người phụ trách đứng gần đó cầm giúp. Cô chỉ vào vali, nói: “Nào, bây giờ chúng ta về phòng mở quà thôi.”

Mẹ viện trưởng đón lấy cái túi trên tay Hạ Tử Khâm, kéo tay cô vào phòng. Chỗ ở của mẹ đơn giản, chẳng hề có một món đồ nào thừa thãi.

Hạ Thục Nhân kéo tay Hạ Tử Khâm ngồi xuống giường, rót cho cốc nước. Hạ Tử Khâm uống ực một hơi, quệt ngang miệng rồi nói: “Nước ở đây thật là ngọt!”

Hạ Thục Nhân mỉm cười, dí tay vào trán cô: “Chớ có lẻo mép, nước ngọt mà bao lâu nay không thêm về!”

Hạ Tử Khâm ôm eo Mẹ viện trưởng, cọ đầu làm nũng:

“Chẳng phải con đã về rồi sao? Lần này con đảm bảo sẽ ở lại một thời gian mà!”

Hạ Thục Nhân âu yếm đưa tay lên vuốt tóc cô, hồi lâu sau mới khẽ hỏi: “Cãi nhau rồi đúng không? Là anh ta bắt nạt con sao?”

Hạ Tử Khâm lắc đầu, ừ ừ đáp: “Không cãi nhau ạ, anh ấy không bắt nạt con, mẹ đừng lo!”

Hạ Thục Nhân nâng mặt cô lên, quan sát hồi lâu rồi nói:

“Tử Khâm, từ nhỏ con đã không biết nói dối, con quên rồi sao?”

Hạ Tử Khâm lại sà vào lòng Mẹ viện trưởng:

“Yêu thì dễ, nhưng sự tin tưởng thì khó!” Ánh mắt Hạ Thục Nhân như sầm xuống, bà nhẹ nhàng xoa lưng Hạ Tử Khâm, khẽ an ủi: “Không sao đâu! Tử Khâm của chúng ta nhất định sẽ làm tốt mà.”

Lớn thật rồi, Tử Khâm đã lớn thật rồi, lúc nhỏ gầy gò ốm yếu chẳng khác gì một cọng giá đậu tương, thế mà nhoáng một cái đã thành một cô gái, từ một cô bé vô lo vô nghĩ trở thành người phụ nữ biết buồn phiền vì chuyện tình yêu và gia đình.

Hạ Thục Nhân thấy mọi thứ cứ như một giấc mơ, từng kỉ niệm cứ ùa về, những bức ảnh bị nhuộm màu thời gian, cứ mờ ảo nhưng vẫn không thể hoàn toàn quên lãng.

Nguyện vọng lớn nhất của Hạ Thục Nhân là được nhìn thấy Tử Khâm mặc lên người chiếc váy cưới, lấy một người đàn ông yêu cô và được cô yêu, sau đó sống một cuộc sống bình dị như bao người khác. Đáng tiếc vận mệnh thật khó mà suy đoán, có những người, có những chuyện cho dù bạn cố gắng né tránh nhưng nó vẫn đeo bám.

Hạ Tử Khâm tỉnh dậy lúc trời đã tối đen. Cô ngửi thấy mùi canh củ sen hầm xương thơm mát, đây là món ăn mà cô và Mạch Tử thích nhất. Ngày trước Mẹ viện trưởng thường vào bếp nấu cho hai đứa ăn, chỉ cần hầm món canh này là cả hai thi nhau ăn, hết bát này đến bát khác, có thể ăn cả nồi canh, còn cả món cá sốt thịt thái sợi nữa chứ.

Hạ Tử Khâm chảy nước miếng thèm thuồng. Cô bước xuống khỏi giường, đi đôi dép lê cũ của mẹ rồi lạch bạch chạy ra ngoài, đi đến phòng bếp:

“Ôi thơm quá, làm cho con thêm chảy nước miếng rồi này!”

Hạ Thục Nhân ngoảnh đầu lại:

“Đồ mèo tham ăn, mau đánh răng rửa mặt, chuẩn bị xong rồi đây!”

Hạ Tử Khâm lại gần vòng tay ôm lấy Mẹ viện trưởng từ phía sau:

“Mẹ, mẹ thật tốt!”

Người Hạ Thục Nhân khựng lại, lần đầu tiên Hạ Tử Khâm gọi bà là “mẹ”, trước kia cô luôn gọi bà là Mẹ viện trưởng. Tử Khâm đi rồi Hạ Thục Nhân mới phát hiện khoe mắt mình đã hoen ứot, trong lòng có cảm giác buồn bã khó nói thành lời.

Hạ Tử Khâm ăn cơm xong, rửa bát sạch sẽ, đang định ra khỏi bếp thì Mẹ viện trưởng đưa điện thoại cho cô:

“Suýt chút nữa mẹ quên mất, con vừa ngủ thì điện thoại của con đổ chuông. Mẹ sợ con tỉnh giấc nên đã giúp con tắt máy rồi, giờ con gọi lại đi, không biết chừng có chuyện gì đó, tránh để người ta tìm con không được lại lo lắng!”

Hạ Tử Khâm đón lấy, đắn đo hồi lâu mới mở máy. Vừa bật máy lên đã lại thấy điện thoại đổ chuông. Cô ngẩng người nhìn vào dòng chữ “Tịch Mộ Thiên” đang hiển thị trên màn hình.

“Sao không nghe máy thế?”

Hạ Thục Nhân lên tiếng nhắc nhở Hạ Tử Khâm. Cô vâng dạ rồi cầm điện thoại đi ra gốc cây bên ngoài sân, ấn phím nghe:

“A lô!”

“Sao em lại tắt máy?”

Tịch Mộ Thiên uống hơi nhiều, cả ngày hôm nay anh lo sốt vó, ngoài cuộc gọi đầu tiên có tín hiệu ra, còn lại đều thông báo thuê bao tắt máy, nếu hôm nay không phải vì có cuộc họp quan trọng thì anh đã lái xe qua tìm cô lâu rồi. Cô chẳng lúc nào để anh được yên tâm, nhất là bây giờ sức khỏe của cô...

Hạ Tử Khâm đổi điện thoại sang tay kia, áp sát vào tai, giải thích: “Em ngủ say quá, Mẹ viện trưởng sợ em tỉnh giấc nên tắt máy!”

Tịch Mộ Thiên trầm ngâm giây lát, giọng điệu đã dịu bớt: “Sao tự nhiên em lại muốn về đó thế?”

“Ừ, em muốn ăn món ăn do mẹ nấu!”

Hạ Tử Khâm ngồi xuống chiếc ghế dưới gốc cây, chân mài mài xuống mặt đất trong vô thức, miệng chậm rãi nhả ra từng chữ, rất bình thản, dường như trái tim đã không còn quá hoang mang.

“Bữa tối em ăn cái gì? Ăn bao nhiêu rồi?”

Có lẽ là trong điện thoại nên giọng nói của tịch Mộ Thiên trở nên vô cùng dịu dàng. Hạ Tử Khâm cắn chặt môi, hồi lâu mới buột miệng hỏi:

“Tịch Mộ Thiên, anh không bận à?”

“Riza, sao anh lại ra ngoài rồi, mau vào đi, chỉ chờ anh nữa thôi đấy!”

Một giọng nữ quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia, tịch Mộ Thiên nói gì đó với người ấy rồi tiếp tục với Hạ Tử Khâm:

“Khi nào em về anh bảo ông Lưu đi đón em!”

Hạ Tử Khâm trầm ngâm rồi nói:

“Em muốn ở lại đây vài ngày, anh làm việc của anh đi. Hơn nữa em có chân, em sẽ tự về!”

Điện thoại vang lên tiếng tút tút kéo dài. tịch Mộ Thiên ngẩng người, hình như cô đang tức giận, là bởi vì dạo này anh trở nên bận rộn, lơ là không quan tâm đến cô ư? Đợi qua đợt bận rộn này, anh sẽ thường xuyên ở bên cô.

Chương 36

Hạ Tử Khâm nhìn điện thoại hồi lâu, cho đến khi có một chiếc áo khoác lên người, cô mới sực tỉnh, Hạ Thục Nhân khẽ thở dài:

“Mặc dù đã đến mùa xuân nhưng buổi tối vẫn lạnh lắm, đừng có đứng ngẩn ngơ ở đây nữa, mau vào phòng đi!”

Hạ Tử Khâm gạt đầu đứng dậy, nghiêng mình dựa vào vai Mẹ viện trưởng:

“Sau này con ở đây với mẹ có được không?”

Hạ Thục Nhân vỗ trán cô rồi bảo:

“Ngốc ạ, đã lớn đến bằng ngần này rồi, sao có thể ở mãi bên mẹ được? Con có cuộc sống thuộc về riêng con, cho dù thế nào mẹ vẫn hi vọng con được bình an, hạnh phúc. Chỉ có điều, cuộc sống đôi lúc khó mà tránh khỏi những điều không như ý, con phải cố gắng giữ gìn một trái tim bình thản.”

Hạ Tử Khâm nhìn Mẹ viện trưởng, bà lúc nào cũng sáng suốt, có thể hóa sự bất diệt thành một trí tuệ thần kì.

“Mẹ ơi, con cảm thấy mẹ thật thông thái, con lại rất ngốc nghếch, nếu con là con gái ruột của mẹ thì tốt quá, như thế con có thể kế thừa sự thông minh, trí tuệ của mẹ!”

Sống lưng Hạ Thực Nhân như cứng đờ, bà kéo Hạ Tử Khâm vào trong phòng, ngồi xuống ghế sofa rồi gạt những lọn tóc của cô ra sau mang tai:

“Tử Khâm của chúng ta chẳng ngốc tẹo nào, chỉ có điều kết hôn, làm phẫu thuật mà toàn giấu mẹ, thực sự đáng đánh đòn!”

Hạ Tử Khâm bỗng thấy áy náy, vội vùi đầu vào ngực Mẹ viện trưởng: “Mẹ đang tính lại nợ cũ đấy à?”

Hạ Thực Nhân lắc đầu: “Mẹ chỉ cảm thấy người mẹ này có hơi tắc trách. Thực ra hồi nhỏ lúc con phát bệnh tim phải cho con làm phẫu thuật luôn mới phải.”

Nói rồi bà khẽ thở dài. Hạ Tử Khâm đá đôi dép lê dưới chân ra, nằm duỗi trên ghế sofa, gối đầu lên chân Hạ Thực Nhân, ngẩng mặt nhìn bà:

“Lúc ấy cô nhi viện chúng ta đang khó khăn, lấy đâu ra tiền cho con làm phẫu thuật. Thực ra cũng không nghiêm trọng lắm, Tịch Mộ Thiên cứ làm lớn chuyện thôi mà!”

Hạ Thực Nhân cúi đầu nhìn cô hồi lâu. Hạ Tử Khâm đến đây cả một ngày trời mà đây là lần đầu tiên nhắc đến cái tên này, ánh mắt Hạ Thực Nhân chợt u ám: “Vợ trước của Tịch Mộ Thiên là thiên kim nhà họ Vinh phải không?”

Hạ Tử Khâm ừ ừ đáp: “Dạ, Vinh Phi Loan, một thiên kim tiểu thư vô cùng xinh đẹp và thanh lịch!”

Mặc dù đã là quá khứ nhưng mỗi lần nhắc đến Vinh Phi Loan, Hạ Tử Khâm lại thấy chua xót trong lòng, đột nhiên nghĩ đến cô gái gặp ở khu mua sắm, Hạ Tử Khâm cắn chặt môi. Trước đây cô không hề biết Tịch Mộ Thiên lại phong lưu đến mức đó, những điều cô gái ấy nói rõ ràng đến thế, hơn nữa cúc áo của Tịch Mộ Thiên...

Hạ Tử Khâm xoay người, quay mặt vào trong, vòng tay ôm lấy Mẹ viện trưởng:

“Anh ấy chưa từng nói yêu con, mặc dù anh ấy đối với con rất tốt, nhưng đến tận bây giờ con cũng không thể xác định được anh ấy có thật sự yêu con không. Công việc bận rộn, anh ấy đã quen với việc không giải thích với con nhiều việc, còn chê con hay suy đoán linh tinh. Thực ra con cũng chán ghét mình về điều này, nhưng có những chuyện bản thân con không tự kiểm soát được, con nhận thấy mình không thể nhắm mắt mở một mắt như người khác. Con là đứa ích kỷ, so đo, hay ghen, hay đổ lỗi. Mẹ à, mẹ bảo con phải làm sao?”

Hạ Tử Khâm vẫn như thuở nhỏ, mỗi khi gặp chuyện ảm ức, buồn bã lại vùi đầu vào lòng mẹ kể lể, giọng điệu ảm ức, nũng nịu. Chỉ có điều nội dung về cuộc sống hôn nhân gia đình, dường như đã từ một con búp bê bé nhỏ biến thành một cô gái trưởng thành.

Bàn tay thô ráp của Hạ Thực Nhân xoa vào lưng cô, bà không nói gì, chỉ lắng nghe Hạ Tử Khâm kể lể:

“Còn cả Vinh Phi Loan phiền phức nữa, bây giờ con vẫn không biết rốt cuộc con đắc tội gì với anh ta, cứ dăm ba hôm anh ta lại mang phiền phức đến cho con. Đây là chuyện mà con nghĩ nát óc cũng không ra, anh ta cứ như bóng ma lơ lửng sau lưng vậy, vừa mới cảm thấy cuộc sống yên ổn được vài ngày thì anh ta từ đâu nhảy ra gây sóng gió, luôn miệng nói thích con. Anh ta thích con là việc của anh ta, con không thích anh ta chẳng nhẽ là sai à? Chẳng nhẽ anh ta không thể nhìn con hạnh phúc, phải nghĩ cách phá cho bằng được?”

Hạ Thực Nhân ngậy người:

“Vinh Phi Loan mà con nói... là của tập đoàn Vinh Thị?”

“Là đại thiếu gia à!”

Hạ Tử Khâm ngửa đầu lên nói:

“Một gã đại thiếu gia phiền phức, trước đây con còn cảm thấy anh ta khá tốt bụng, về sau không biết bị trúng tà gì mà lạ thế chứ!”

Hạ Thục Nhân nhìn cô, ánh mắt vô cùng phức tạp:

“Cậu ta thích con ư? Thích kiểu nam nữ á?”

Mặt Hạ Tử Khâm đỏ bừng lên: “Anh ta nói như thế, nhưng con cảm thấy anh ta rất đáng ghét. Nghe Tịch Mộ Thiên nói từ nhỏ anh ta không có mẹ, lớn lên cùng chị gái, trước đây từng yêu chị gái, bây giờ rất cố chấp, thật không thể tưởng tượng nổi!”

Hạ Tử Khâm nói rất nhanh, trút hết những buồn bực và ảm ức bao ngày qua tích tụ trong lòng, giống như một bịch hạt đậu đổ ào, đổ ra hết rồi chợt thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhiều mà không hề chú ý đến vẻ mặt bất thường của Hạ Thục Nhân.

Nửa đêm Hạ Tử Khâm tỉnh giấc vì buồn tiểu. Cả tháng nay không hiểu vì sao cứ nửa đêm cô lại buồn đi vệ sinh. Hạ Tử Khâm mơ mơ màng màng, mở mắt, ngồi dậy mới phát hiện bên mình trống không, Mẹ viện trưởng đâu rồi?

Cô dụi dụi mắt, xuống giường, đang định mở cửa phòng thì thấy Mẹ viện trưởng đang ngồi trên ghế sofa, bà cúi gập người, tay đang cầm bình giữ nhiệt rót nước từ bình vào cốc, nhưng quá nửa đã bị đổ ra ngoài. Bà đặt cái bình xuống, lấy từ trong túi ra một lọ thuốc nhỏ. Nhét mấy viên vào miệng, bê cốc nước lên uống một hơi.

“Mẹ uống thuốc gì thế?”

Hạ Thục Nhân vội vàng định giấu lọ thuốc trong tay vào túi, nhưng bàn tay run rẩy khiến lọ thuốc rơi xuống đất, những viên thuốc nhỏ vãi đầy sàn nhà. Bà vội vàng vươn tay định nhặt lấy nhưng bàn tay cứ run lên bần bật, mãi mà không nhặt được.

Hạ Tử Khâm chạy đến cầm lọ thuốc giơ ra ánh sáng, đều là tiếng nước ngoài, cô đọc được dòng chữ trên cùng ghi “Tramadol Hydrochloride”, Hạ Tử Khâm từng nghiên cứu khá nhiều tài liệu về phương diện này để viết tiểu thuyết, cô chẳng còn lạ lẫm gì, đây là thuốc giảm đau liều cao, thường dùng cho những bệnh nhân bị ung thư giai đoạn cuối.

Hai từ “ung thư” vừa đi vào đầu Hạ Tử Khâm, toàn thân cô đã lạnh toát, hai từ khủng khiếp này đại diện cho cái gì chẳng ai là không biết.

Hạ Tử Khâm lao ngay vào phòng, mặc quần áo rồi lấy áo khoác cho Mẹ viện trưởng:

“Chúng ta lập tức đến bệnh viện kiểm tra!”

Giọng nói hoang mang có chút run rẩy, Hạ Thục Nhân kéo cô ngồi xuống ghế, khó nhọc khuyên nhủ cô:

“Bây giờ đang là nửa đêm, ở đây lại khó gọi xe lắm. Tử Khâm, con đừng tự hù dọa bản thân, mẹ không sao, thật sự không sao mà!”

Hạ Tử Khâm òa khóc:

“Cái gì mà không sao chứ? Mẹ lừa con, thuốc này đâu phải dành cho người bị bệnh bình thường uống đâu?”

Hạ Tử Khâm móc điện thoại trong túi ra, tay run rẩy ấn số của ông Lưu. Hạ Thục Nhân biết rõ thường ngày mặc dù Hạ Tử Khâm rất ngây thơ, hiền lành nhưng một khi đã cố chấp thì chẳng ai ngăn lại được, bao gồm cả bà. Trên thực tế, bà cũng không thể ngăn cô lại, lúc ông Lưu đến, bà ngắt đi rồi

Mạch Tử cấp tốc về đến bệnh viện thì trời đã hưng hửng sáng, cô chạy thẳng lên phòng theo dõi, thấy Hạ Tử Khâm đang ngồi nhìn Mẹ viện trưởng không chớp mắt, giống hệt như một kẻ đờ đẫn. Ánh mặt trời buổi bình minh chiếu qua cửa kính dát lên mặt cô một lớp sáng bàng bạc, thoáng nhìn trông cô giống như một con búp bê bằng sáp vô hồn.

Mạch Tử lại gần, khẽ gọi:

“Tử Khâm!”

Hạ Tử Khâm ngẩng lên, những giọt nước mắt lăn dài không kìm nén được:

“Mẹ viện trưởng bị ốm rồi, bệnh rất nặng. Nặng đến mức này rồi mà vẫn giấu chúng ta, nếu không phải hôm qua tớ về thì không biết chừng mẹ đã...”

Mạch Tử ôm lấy Hạ Tử Khâm, ngoảnh đầu sang nhìn Hạ Thục Nhân đang chìm trong giấc ngủ, hơi thở đều đều, trông dáng vẻ vẫn hiền từ và dịu dàng. Chai nước truyền vẫn còn một nửa, Mạch Tử nhờ người nhà bệnh nhân giở giường bên cạnh trông hộ một lát rồi kéo Hạ Tử Khâm ra ngoài.

Đứng trên hành lang, Mạch Tử khẽ hỏi: “Rốt cuộc là bệnh gì? Cậu không nói rõ qua điện thoại.”

Nước mắt Hạ Tử Khâm đã chảy rơi:

“Ung thư gan, bác sĩ nói là giai đoạn cuối rồi, bảo chúng ta chuẩn bị tư tưởng đi. Nhiều nhất là còn ba tháng thôi, bây giờ điều duy nhất có thể làm là giảm bớt nỗi đau đớn của mẹ!”

Mạch Tử ngây người, miệng lẩm bẩm:

“Vô lí, sao có thể? Mẹ viện trưởng trước giờ rất khỏe mạnh, hơn nữa trước đó cũng có dấu hiệu gì đâu.”

Hạ Tử Khâm gạt nước mắt: “Đây là vì Mẹ viện trưởng giấu chúng ta đấy. Bác sĩ nói bệnh này của mẹ không phải ngày một ngày hai đâu”

“Vì vậy mẹ mới bắt đầu lo chuyện tồn tại của cô nhi viện?”

Mạch Tử đột nhiên hiểu ra vấn đề.

“Mạch Tử, tớ muốn chuyển mẹ về bệnh viện Tịch Thị, ở đó điều kiện tốt hơn, cũng tiện cho việc chăm sóc, ban nãy tớ đã gọi cho viện trưởng ở đó rồi, bọn họ nói lát nữa sẽ trực tiếp cử người sang đón.”

Lúc Tịch Mộ Thiên biết tin, Hạ Thục Nhân đã được đưa vào phòng VIP của bệnh viện Tịch Thị, chính viện trưởng Sở gọi điện thông báo cho anh biết. Tịch Mộ Thiên lúc này mới phát hiện sự việc có vẻ nghiêm trọng, cô vợ của anh lần này không chỉ là hờn dỗi đơn thuần mà đang thực sự chiến tranh lạnh, một chuyện lớn như thế này mà cô không thềm báo với anh nửa lời.

Tịch Mộ Thiên không tìm thấy Hạ Tử Khâm trong phòng bệnh, Mạch Tử nói cô đi lấy nước, Tịch Mộ Thiên lại đi sang phòng lấy nước, cũng không thấy ai. Tìm khắp một vòng, cuối cùng nhìn thấy cô ở cuối đầu hàng lang khu vực nghỉ.

Hạ Tử Khâm thất thần ngồi trên ghế, bên cạnh cô là một phích nước to, đầu cô cúi gằm, những sợi tóc dài che lấp khuôn mặt, có thể nhận ra một vẻ tuyệt vọng toát ra từ người cô. Hạ Tử Khâm của lúc này khiến trái tim Tịch Mộ Thiên như thắt lại đau đớn.

Một cái bóng cao lớn che mất ánh sáng trước mặt, Hạ Tử Khâm ngẩng đầu, Tịch Mộ Thiên đang đứng trước mặt cô, trông anh vững chãi tựa như một ngọn núi cao.

Hạ Tử Khâm phát hiện ra bản thân vô dụng, muốn lập tức sà vào lòng anh, bắt chấp tất cả nhưng lại cần răng cõ chịu đựng, không muốn mình yếu đuối như vậy.

Tịch Mộ Thiên thở dài, quỳ xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng: “Anh biết làm thế nào với em bây giờ?”

20. Chương 37 - 38

Chương 37

Mặc dù trong lòng vẫn còn sự nghi kị và khoảng cách nhưng cô không thể từ chối vòng tay của Tịch Mộ Thiên. Vòng tay anh rất ấm áp, ấm áp đến mức cô không thể kháng cự. Được anh ôm chặt trong lòng, phảng phất mùi hương quen thuộc, sự kiên cường, cố gắng gượng của Hạ Tử Khâm hoàn toàn sụp đổ.

Cô dựa hẳn vào lòng Tịch Mộ Thiên, vòng tay ôm quanh eo, gối đầu lên bờ vai anh, nhưng không nói bất cứ lời nào, chỉ im lặng như vậy. Tịch Mộ Thiên cũng để mặc cô, hồi lâu sau mới khẽ hỏi:

“Em đã ăn sáng chưa?”

Hạ Tử Khâm lắc đầu nhưng vẫn không nói gì. Tịch Mộ Thiên, một tay ôm cô, một tay lấy điện thoại gọi cho Tiểu Dương. Tiểu Dương nhanh chóng xách một lồng bánh bao và sữa đậu nành vào viện, đặt ở trên bàn khu vực ngồi nghỉ. Tịch Mộ Thiên cầm một cái nhét vào miệng cô:

“Ăn tạm cái bánh bao trước đi!”

Hạ Tử Khâm đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên người nhà những bệnh nhân ngồi quanh đó đang cười họ. Mặt Hạ Tử Khâm ngại ngùng, cô đưa tay đón lấy cái bánh bao, vừa ăn được một miếng thì cảm thấy axit trong dạ dày như trào ngược, vội vàng bịt miệng ọ ọ mấy miếng, cô đặt bánh bao vào lòng rồi lắc đầu:

“Không được, em không ăn được mấy thứ nhiều dầu mỡ!”

Tịch Mộ Thiên nâng cằm cô lên, dịu dàng hỏi:

“Em muốn ăn gì? Bây giờ chúng ta đi ăn có được không?”

Hạ Tử Khâm cắn môi, lắc đầu

“Mẹ viện trưởng còn chưa tỉnh, có mỗi Mạch Tử ở đây, nếu xảy ra chuyện gì, bên cạnh ngay cả một người cũng không có, em không thể đi!”

Hạ Tử Khâm vừa dứt lời đã thấy Mạch Tử tất cả chạy lại:

“Tử Khâm, Mẹ viện trưởng tỉnh rồi, xem ra tinh thần vẫn tỉnh táo, mẹ bảo tớ đi gọi cậu đấy!”

Hạ Tử Khâm đứng bật dậy, chẳng còn tâm trí nào mà để ý đến Tịch Mộ Thiên, cô lao như bay về phòng bệnh, Tịch Mộ Thiên cũng chạy vào phòng bệnh ngay sau cô. Ban này lúc Tịch Mộ Thiên đến, vừa đứng lúc Mạch Tử ra ngoài lấy đồ, do đó anh chưa bước chân vào phòng bệnh, cũng chưa gặp Hạ Thực Nhân.

Theo sau Hạ Tử Khâm vào phòng bệnh, ánh mắt Tịch Mộ Thiên dán chặt vào người phụ nữ đang nằm trên giường, bà già nua và xanh xao hơn nhiều so với trong kí ức, nhưng Tịch Mộ Thiên chỉ nhìn một cái là nhận ra ngay, bà chính là mẹ của Phi Loan.

Lúc còn nhỏ anh đã gặp bà nhiều lần, sao giờ bà lại trở thành Viện trưởng của cô nhi viện Thánh Tâm được. Vậy thì Tử Khâm, Tịch Mộ Thiên khẽ nhún mày, anh không muốn lồng các sự việc lại với nhau, nhưng có những chuyện quá trùng hợp, Tử Khâm và Phi Loan rất giống nhau, Tử Khâm cũng là nhóm máu A.

“Mẹ bị bệnh nặng thế, sao có thể giấu con và Mạch Tử chứ? Nếu như sớm...”

Hạ Tử Khâm nói đến đây thì không thể tiếp tục được nữa, nước mắt cứ hối hả tuôn ra. Cánh tay không bị truyền nước của Hạ Thực Nhân giơ lên, vuốt ve mặt Hạ Tử Khâm:

“Vẫn cứ hay khóc nhè như thế à, con người ai chẳng phải sinh lão bệnh tử, sống đến ngần này tuổi cũng thọ lắm rồi, con người sinh ra đã được an bài số phận, lo liệu xong chuyện cô nhi viện là tâm nguyện của mẹ cũng được hoàn thành một nửa rồi.”

Hạ Thực Nhân ngẩng đầu khẽ liếc

“Tử Khâm, con không giới thiệu chồng con ẹ à?”

Lúc này Hạ Tử Khâm mới nhớ ra Tịch Mộ Thiên, cô ngoảnh đầu lại nhìn Tịch Mộ Thiên, gượng gạo giới thiệu:

“Anh ấy là Tịch Mộ Thiên. Tịch Mộ Thiên, đây là mẹ em!”

Tịch Mộ Thiên lễ phép gọi một tiếng “mẹ” theo Hạ Tử Khâm. Tiếng “mẹ” này dù thế nào, người phụ nữ đang nằm trước mặt anh đây hoàn toàn xứng đáng.

Mạch Tử đi xử lý công việc của cô nhi viện, bác sĩ nói ở đây có y tá chăm sóc đặc biệt, không cần Hạ Tử Khâm phải túc trực hai tư trên hai tư. Thực ra cứ nghe theo ý Hạ Thục Nhân xuất viện cũng tốt, dù gì bà biết rõ bệnh tình của mình, có ở đâu cũng chỉ chờ chết thôi, nhưng Mạch Tử và Hạ Tử Khâm kiên quyết không cho bà xuất viện.

Hạ Thục Nhân cũng thâm hiểu, nếu đã gặp Tịch Mộ Thiên rồi, những ân oán trong lòng bao năm cô đơn này cũng nên chấm dứt thôi. Chỉ có Tử Khâm, bà lo lắng cho Tử Khâm, Tử Khâm yếu đuối, nhạy cảm và cực kì cố chấp, có những chuyện cô không thể nghĩ thoáng ra được, cho dù có thể nhưng lúc đầu chắc chắn sẽ không chấp nhận.

Hạ Tử Khâm không ăn không ngủ, khuôn mặt trắng bệch khó coi, bị Mẹ viện trưởng ép phải về nhà nghỉ ngơi, lúc ấy cô mới để Tịch Mộ Thiên đưa về.

Đến nhà, Hạ Tử Khâm nằm vật ra giường, Tịch Mộ Thiên hâm sữa nóng, cho thêm một thìa mật ong vào, khuấy đều rồi bê tới bên giường. Anh nâng người cô lên, kề miệng cô, nói: “Uống ít sữa rồi hãy ngủ, ngoan nào!”

Hạ Tử Khâm mơ màng mở mắt, nếm thử một ngụm, thấy không có vị hôi của sữa mới uống ực một hơi, uống xong liền đẩy Tịch Mộ Thiên qua một bên, xoay người lăn ra giường rồi ngủ thiếp đi.

Tịch Mộ Thiên đặt cái cốc lên đầu giường, chỉnh lại tư thế ngủ cho cô, anh bê một chậu nước ấm vào lau mặt, lau chân tay, thay quần áo cho Hạ Tử Khâm. Anh ngồi bên giường ngắm cô, chắc chắn cô rất mệt, vất vả suốt nên chẳng mở nổi mắt, hai mí khép chặt, cả khuôn mặt như tiêu tụy đi trông thấy.

Tịch Mộ Thiên khẽ thở dài, gạt những lọn tóc lòa xòa trên mặt cô rồi đứng dậy đi ra ngoài. Ra khỏi biệt thự, anh lên xe: “Đến bệnh viện đi!”

Hạ Thục Nhân tỉnh táo ngồi dựa lưng vào thành giường, thấy Tịch Mộ Thiên bước vào liền mỉm cười:

“Ta biết con sẽ quay lại mà! Ngồi đi!”

Nói rồi bà liền nhìn Tịch Mộ Thiên bằng ánh mắt rất phức tạp. Hạ Thục Nhân chẳng lạ gì Tịch Mộ Thiên. Nhà họ Tịch và nhà họ Vinh không giống nhau cho lắm, sản nghiệp nhà họ Vinh do Vinh Hồng Thịnh tay trắng dựng lên, nhưng nhà họ Tịch làm ăn đã nhiều đời, đến đời bố Tịch Mộ Thiên thì phát triển hưng thịnh nhất. Hồi đó nhà họ Tịch với nhà họ Vinh đấu đá không ít lần, nhưng đánh nhau vỡ đầu rồi lại trở thành bạn, hai nhà chẳng lạ lắm gì nhau.

Nhà xây ngay cạnh nhau nên Hạ Thục Nhân và mẹ Tịch Mộ Thiên cũng khá thân thiết, Phi Loan với Tịch Mộ Thiên cũng có thể coi như một đôi thanh mai trúc mã. Tịch Mộ Thiên là đứa trẻ lớn trước tuổi, có lẽ bởi vì sức khỏe của mẹ mình không được tốt. Trong kí ức của Hạ Thục Nhân, Tịch Mộ Thiên rất hiểu chuyện, giỏi giang nhưng có phần hơi trầm mặc. Phi Loan từ nhỏ đã thích leo theo sau cậu ấy.

Trước khi mẹ Tịch Mộ Thiên qua đời từng nói đùa với Hạ Thục Nhân, bảo rằng hay là hai nhà hứa hôn cho hai đứa, cũng chẳng mấy để tâm đến chuyện Phi Loan bị bệnh tim. Về sau, Hạ Thục Nhân nghe tin Phi Loan lấy Tịch Mộ Thiên thật nên đã vui mừng rất lâu. Hồi đó không thể dẫn Phi Loan đi, chẳng qua cũng vì bất đắc dĩ. Bệnh tim của Phi Loan không thể sống cuộc sống bôn ba phiêu bạt, hơn nữa lúc ấy Hạ Thục Nhân chẳng có một người thân thích, không biết mình nên đi đâu, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, bắt buộc phải rời khỏi nhà họ Vinh, rời xa người đàn ông tên Vinh Hồng Thịnh đó.

Ban đầu mỗi lần nhớ đến Phi Loan trái tim bà lại đau thắt, không biết bao nhiêu lần muốn quay về thăm con nhưng cuối cùng đều cố chịu đựng. Nếu quay về mà để Vinh Hồng Thịnh phát hiện, bà sẽ không bao giờ ra đi được nữa. Vinh Hồng Thịnh là người đàn ông ngang ngược, từ khi tay trắng đến khi giàu sang, khả năng và thủ đoạn của Vinh Hồng Thịnh như thế nào, người biết rõ nhất. Do đó bà không muốn mạo hiểm, huống hồ lúc ấy bà mới phát hiện mình đang mang thai Tử Khâm.

Ngày Phi Loan kết hôn, bà vui mừng trốn trong nhà uống hết nửa chai rượu. Lúc hay tin Phi Loan qua đời, bà chạy ra cái hang ở ngọn núi phía sau khóc suốt một ngày trời.

Nhưng vận mệnh lắm lúc thật trớ trêu, loanh quanh một vòng, cổ nhân rồi lại quay về với nhau. Biết tin Tịch Mộ Thiên và Hạ Tử Khâm kết hôn chớp nhoáng, bà giật nảy mình, sau sự kinh ngạc là lo lắng, lo lắng Tử Khâm sẽ đi vào con đường cũ của chính bà, lo lắng Vinh Hồng Thịnh tìm đến, lo lắng thân thể của Tử Khâm bị sáng tỏ.

Sau khi phát hiện mình bị ung thư gan, Hạ Thực Nhân đột nhiên cảm thấy mọi ân oán hận thù trước đây chẳng còn quan trọng nữa, quan trọng là Tử Khâm có thể sống hạnh phúc.

Tịch Mộ Thiên ngồi xuống ghế, cũng không vòng vo mà hỏi thẳng vào vấn đề:

“Con muốn biết Tử Khâm có phải là em gái của Phi Loan không?”

Hạ Thực Nhân khẽ gật đầu, ánh mắt trách móc sắc bén của Tịch Mộ Thiên nhìn thẳng vào Hạ Thực Nhân:

“Tại sao? Nếu Tử Khâm là con gái mẹ, vì sao hai mươi sáu năm qua cứ để cô ấy nghĩ mình là cô nhi bị bỏ mẹ bỏ rơi. Mẹ không cảm thấy làm như vậy là quá bất công với cô ấy sao?”

Hạ Thực Nhân hơi ngẩn người, từ lúc Tịch Mộ Thiên còn nhỏ cho đến giờ, bà chưa bao giờ nhìn thấy Tịch Mộ Thiên giận dữ như thế này. Hạ Thực Nhân đột nhiên mỉm cười vui mừng, Tử Khâm luôn lẫn lộn không thể xác định được việc Tịch Mộ Thiên có yêu mình hay không, nhưng con bé thật là ngốc, người đàn ông này đã bộc lộ rõ như vậy rồi, chẳng qua là do Tử Khâm nhà ta không nhận ra mà thôi.

Hạ Thực Nhân cười hiền từ, trả lời như không trả lời:

“Nếu đã yêu nó như thế, tại sao không cho nó biết. Con nên hiểu Tử Khâm là một con bé ngốc nghếch, không bảo là không biết gì hết.”

Tịch Mộ Thiên khựng người trong vài giây, mặt thoáng đỏ lên.

“Nếu yêu thì nên cho đối phương biết, cũng là cách tốt nhất để tránh những hiểu lầm không đáng có!”

Hạ Thực Nhân không nói tiếp chuyện này mà quay trở lại chủ đề cũ:

“Lúc phát hiện có thai Tử Khâm, mẹ đang làm công nhân trong một công xưởng ở gần đây. Nói thực lòng, hoàn cảnh lúc đó rất khó khăn, mẹ từng nghĩ đến việc bỏ đứa bé trong bụng, nhưng cuối cùng không nỡ. Lúc ấy mẹ giấu giếm chuyện từng kết hôn, sinh Tử Khâm ở một trạm y tế hẻo lánh. Điều kiện ở trạm y tế đó có hạn, không thể phát hiện tim của Tử Khâm có vấn đề. Lúc đó mẹ rất vui mừng, để Tử Khâm lại ột đôi vợ chồng ở trong thôn nuôi dưỡng, hàng tháng gửi cho họ một khoản tiền, đến sau này mẹ tiếp quản cô nhi viện mới đón Tử Khâm về. Lúc ấy con bé đã được năm tuổi, nhìn đôi mắt đen láy của nó, mẹ phát hiện không thể nói cho Tử Khâm biết sự thực mẹ là mẹ đẻ của con bé. Cứ nghĩ đợi sau này Tử Khâm lớn hơn một chút, sẽ nói cho nó biết. Nhưng đây đưa mãi cho đến tận bây giờ, mẹ đã không còn biết phải giải thích thế nào nữa.”

Tịch Mộ Thiên đứng dậy: “Nếu có thể, con hi vọng tạm thời cứ duy trì tình trạng này. Tử Khâm mà biết, con sợ sức khỏe của cô ấy không chịu đựng nổi, cô ấy có bầu rồi!”

Chương 38

Lúc Hạ Tử Khâm tỉnh dậy, không biết là mấy giờ, chỉ thấy đèn đường đã bật sáng. Vừa mở mắt ra là nhìn thấy Tịch Mộ Thiên, anh đang ngồi ngay sát giường, bên cạnh cái bàn gấp cô hay dùng. Laptop đặt trên bàn, anh liên tục nhấp chuột và chuyển động.

Hạ Tử Khâm khẽ nhúc nhích, cảm thấy vẫn hơi khó chịu, không thể kiểm soát cơn trào ngược của dạ dày, cực kỳ buồn nôn. Cô vội vàng bịt miệng nôn khan mấy tiếng. Tịch Mộ Thiên đỡ cô ngồi thẳng dậy, bàn tay vuốt dọc sống lưng cô, đợi cơn buồn nôn qua đi, anh khẽ vén lại mái tóc rối bời của Hạ Tử Khâm:

“Em dễ chịu hơn chút nào chưa? Em muốn ăn gì?”

Giọng nói của anh dịu dàng, chậm rãi.

Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn anh, người đàn ông này thực sự không thể nhìn thấu tâm can, cũng không thể hiểu rõ.

Anh lạnh nhạt với cô, đến mức gần một tháng trời mắt nhắm mắt tích, thế rồi dùng cái lại quay sang dỗ dành cô như con búp bê.

Trong lòng nghĩ mãi không hiểu, Hạ Tử Khâm cảm thấy bức bối, gạt tay anh ra, xuống đất đi vào nhà vệ sinh. Cô xả nước trên bồn rửa mặt rồi vùi đầu xuống đó, hồi lâu sau mới ngẩng lên, lấy tay lau mặt. Người phụ nữ trong gương hốc hác, đôi mắt phù trũng, đầu tóc rối bời, bộ quần áo trên người rộng thùng thình trông chẳng khác gì bà vợ già.

Hạ Tử Khâm gạt nước trên mặt, cơn buồn nôn lại ập tới. Cô vội vàng chạy tới trước bồn cầu, không biết đã nôn ra dịch vị hay là thứ gì nữa.

Cánh cửa nhà vệ sinh bật mở, Tịch Mộ Thiên bước vào, Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn anh: “Có phải em bị bệnh gì không?”

Tịch Mộ Thiên nhú mày:

“Em nghĩ xem đã bao lâu chưa ăn gì rồi? Dạ dày khó chịu là chuyện bình thường, ăn vào là ổn thôi, giờ nói cho anh biết em muốn ăn gì nào?”

Hạ Tử Khâm ôm bụng, thấy trống rỗng và khó chịu, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đành nói: “Em muốn ăn khoai tây sốt chua cay!”

Cô gi mắt nhìn Tịch Mộ Thiên, Tịch Mộ Thiên cúi người bế cô đến bồn đánh răng, bóp kem đánh răng lên bàn chải rồi nhét vào tay cô.

“Em đánh răng trước đi, anh xuống nhà làm cho em ăn. Muốn ăn khoai tây, còn muốn ăn gì nữa không?”

“Còn muốn ăn dưa chuột trộn, không cho tỏi, ừ tặc thôi!”

Tịch Mộ Thiên nhướn miệng cười: “Em cũng dễ nuôi thật đấy!”

Tịch Mộ Thiên ra ngoài, Hạ Tử Khâm đánh răng được mấy cái đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ trong gương.

“Sao mày không có chút trí nhớ nào thế nhỉ? Chỉ cần anh ấy đối xử với mày hơi tốt một chút là mày đã không phân biệt được đông tây nam bắc. Mày quên rồi à? Bên cạnh anh ấy còn có một cô gái không rõ lai lịch đấy!”

Trong lòng Hạ Tử Khâm chợt có giọng nói phản bác khe khẽ:

“Cô ả con lai ấy có khi đang cố ý nói láo để hãm hại người khác, giống như cái cô Hàn Phong gì đó mà thôi!”

Đầu óc Hạ Tử Khâm càng lúc càng rối bời, cô nhổ bọt kem đánh răng trong miệng ra, súc miệng rồi quần khăn tắm đi xuống.

Ngồi trước bàn ăn, nhìn hai đĩa thức ăn một nguội một nóng trước mặt, Hạ Tử Khâm không khỏi nuốt nước bọt. Tịch Mộ Thiên đem bát cơm đưa cho cô, Hạ Tử Khâm cầm đũa lên gắp khoai tây trước. Ừm, vị chua ngọt rất ngon miệng, còn ngon hơn cả Vinh Phi Lân làm. Đột nhiên cô nghĩ đến Vinh Phi Lân, nghĩ đến Vinh Phi Lân lại không khỏi nghĩ đến cái USB đã bị cô ném đi, rốt cuộc trong đó là cái gì?

Hạ Tử Khâm lắc đầu, cố nhét hết thức ăn trên đĩa vào dạ dày. Đặt đũa xuống, cô sực nhớ ra hình như Tịch Mộ Thiên chưa ăn gì.

“Anh ăn gì?”

Tịch Mộ Thiên nhướn mày cười: “Anh ăn rồi, giờ đã là tám giờ rồi!”

Anh dắt tay cô rời khỏi phòng ăn lên lầu, lấy một tấm chăn mỏng choàng lên người cô, anh ngồi xuống ghế dựa bên ngoài ban công, ôm cô vào lòng. Tịch Mộ Thiên hỏi thẳng:

“Giờ có khi em nên nói cho anh biết rốt cuộc em đang hờn dỗi chuyện gì đi nhỉ?”

Thật ra Hạ Tử Khâm cũng chẳng biết mình đang giận dỗi chuyện gì. Những chuyện khó chịu trong lòng không thể nói cho anh biết, chẳng nhẽ nói là vì hơn một tháng nay anh rất ít về nhà, công việc của anh bận

rộn, rõ ràng cô thật không biết điều. Hay là nói rằng, cho dù anh về nhà cũng không đụng đến em, có phải anh có người đàn bà khác ở bên ngoài không?

Hạ Tử Khâm không phải kiểu phụ nữ biết nói thẳng, nếu cô là một người thẳng thắn như thế, cô đã chẳng phải tự đấu tranh với bản thân mình rồi.

Do vậy khi Tịch Mộ Thiên hỏi vậy, cô chỉ biết cúi đầu không nói nửa lời. Tịch Mộ Thiên thở dài, nhìn cô hồi lâu rồi bắt đầu suy đoán:

“Có phải dạo này anh bận rộn quá không?”

Hạ Tử Khâm cắn chặt răng, vẫn không chịu nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt là Tịch Mộ Thiên biết mình đã đoán đúng. Anh lắc đầu:

“Em vì anh bận rộn quá, không có thời gian ở bên em nên mới giận dỗi anh, một mình về cô nhi viện phải không?”

Hạ Tử Khâm thấy lời nói phát ra từ miệng Tịch Mộ Thiên sao nghe như cô là người vô lí vậy. Tịch Mộ Thiên đang định giải thích vài câu thì điện thoại đột nhiên đổ chuông. Hạ Tử Khâm nghe thấy trong điện thoại vọng ra giọng nói của cô gái con lai kia:

“Riza, anh mau qua đây đi! Bữa tiệc tối nay xong rồi, chỗ giấy tờ của anh cũng không thành vấn đề nữa. Mau qua đây, bọn em đang ở hội quán phía Đông, anh họ em đang tìm anh đấy!”

Tịch Mộ Thiên ngẩng đầu nhìn Hạ Tử Khâm, gật đầu nói: “Ừ, đợi anh khoảng nửa tiếng.”

Cúp điện thoại, anh cúi đầu hôn lên trán Hạ Tử Khâm: “Anh ra ngoài một chuyến, tối nay chắc sẽ về muộn, em ngủ trước đi!”

Anh đặt cô lên giường, kéo chăn đắp cho cô, sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Đi đến cửa chợt nghe giọng nói của Hạ Tử Khâm vang lên:

“Cô gái trong điện thoại là ai thế?”

Tịch Mộ Thiên ngây người, đắn đo giây lát. Anh biết cô vợ bé bỏng của mình không phải người độ lượng, cũng hơi nhỏ nhen lại hay ghen. Tuy nhiên, tất cả những điều ấy qua con mắt của Tịch Mộ Thiên chỉ là một phần tính cách của cô, nhiều lúc rất đáng ghét, nhưng nhiều lúc lại đáng yêu. Nhưng những chuyện như thế này, Tịch Mộ Thiên vẫn không muốn cho cô biết, hơn nữa đó là chuyện của nhiều năm về trước, bây giờ anh và Jennifer chẳng còn chút tư tình, cần gì phải lật lại quá khứ.

Tịch Mộ Thiên quay trở lại giường, giải thích qua loa:

“Cô ấy học cùng đại học Harvard với anh, rất có năng lực. Anh muốn kéo cô ấy về làm Phó tổng của Tịch thị. Em đừng nghĩ bậy, nhắm mắt ngủ đi, ngày mai anh sẽ đưa em vào bệnh viện thăm mẹ!”

Hạ Tử Khâm ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng cánh cửa vừa khép vào cô liền mở mắt ra, lắng nghe tiếng bước chân Tịch Mộ Thiên xuống lầu, tiếng đóng cửa và tiếng động cơ xa dần. Cô ngồi dậy, mặc quần áo rồi vợ vội lấy túi xách, mở cửa đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cổng đã nghe thấy tiếng còi xe inh ỏi chói tai, Hạ Tử Khâm giật nảy mình. Từ bên kia đường có một chiếc BMW màu đen đồ sộ khuất trong bóng cây cổ thụ, nếu không nhìn kĩ thì khó mà thấy. Đèn pha ô tô đột nhiên bật sáng, Hạ Tử Khâm lấy tay che mắt, hồi lâu sau mới nhìn rõ người trong xe là Vinh Phi Lân.

Hạ Tử Khâm vừa biết là Vinh Phi Lân liền lập tức quay đầu bỏ đi, như thể không quen biết anh. Cô đi ra cổng khu đô thị, Vinh Phi Lân lái xe theo sau. Thấy cô đứng ngoài cổng bắt taxi, chặn được mấy xe nhưng đều bị người khác tranh mất, Vinh Phi Lân liền mở cửa xe, lại gần kéo tay cô:

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi, cứ thế này cả đời cũng chẳng bắt được xe đâu!”

Hạ Tử Khâm hất tay anh ra: “Vinh Phi Lân anh phiền phức thật đấy!”

Vinh Phi Lân không vui thấy rõ, mặc cho Hạ Tử Khâm cúi kính vẫn kéo cô lên xe. Hạ Tử Khâm đẩy cửa xe mãi mà không được, đành ngoảnh đầu sang hạm hực gắt:

“Anh là đồ biến thái! Anh cứ lẻo đẻo theo tôi làm gì?”

Vinh Phi Lâm nhìn chằm chằm vào bàn tay đang cầm túi xách của cô, bình thản nói: “Em đi đâu?”

“À, anh biết rồi, em muốn bám theo Tịch Mộ Thiên để bắt tận tay gian phu chứ gì?”

“Cái...cái gì?”

Hạ Tử Khâm yếu ớt phản bác:

“Anh chớ có nói bừa, mau mở cửa, tôi muốn xuống xe!”

Vinh Phi Lâm khẽ cười: “Cái anh đưa cho em, em đã xem chưa?”

Vinh Phi Lâm nhìn cô rồi gật gù:

“Em không xem, em định nói gì với anh, em tin Tịch Mộ Thiên là một chính nhân quân tử, tin anh ta là một Liều Hạ Huệ quân tử đúng không? Tử Khâm, anh không thể không nghĩ, em còn ngây thơ hơn cả tưởng tượng của anh, thế bây giờ em muốn làm gì? Tịch Mộ Thiên vừa ra khỏi cửa, em đã bám theo sau. Nói thật lòng, cái USB anh đưa cho em, em không xem, hôm nay có qua đó cũng chưa chắc đã phát hiện được gì. Người đàn bà đó em biết là ai không? Là bạn gái mà Tịch Mộ Thiên đã qua lại gần một năm trời lúc còn học bên Mỹ, về sau ông Tịch lâm bệnh nặng, anh ta mới về nước tiếp quản sản nghiệp, mối tình này do vậy mà chấm dứt. Bao nhiêu năm không gặp, bây giờ tình cũ đột nhiên tương phùng, sẽ xảy ra chuyện gì? Điều này dường như nằm trong dự đoán, em nghĩ sao?”

Mặt Hạ Tử Khâm trở nên trắng bệch, nhưng vẫn cố gắng phản bác:

“Vinh Phi Lâm, anh có biết không? Mấy thủ đoạn của anh thật là trẻ con, trẻ con đến mức dù là kẻ ngốc như tôi cũng phát hiện ra ngay!”

Hạ Tử Khâm khẽ thở dài, giọng nói trở nên chậm rãi: “Phi Lâm, nếu anh muốn, chúng ta có thể khôi phục quan hệ bạn bè như trước đây, như vậy không tốt sao?”

“Bạn bè ư?”

Ánh mắt Vinh Phi Lâm đột nhiên bùng bùng như ngọn lửa, anh tóm lấy cánh tay Hạ Tử Khâm: “Anh không muốn làm bạn bè gì hết, anh yêu em Tử Khâm! Anh cũng không biết tại sao mình lại yêu một người con gái như em, nhưng anh đã yêu em rồi. Anh phát hiện ra điều này hơi muộn, nhưng em có thể nhìn anh không? Cho anh một cơ hội để yêu em! Tử Khâm, Tịch Mộ Thiên không hợp với em đâu, anh ta rất bận rộn, sự nghiệp của anh ta rất lớn, không như anh. Anh có thể bỏ hết tất cả, ngày ngày ở bên cạnh em, sẽ không để em có một giây một phút nào cảm thấy cô đơn, chúng ta có thể đi chơi khắp mọi nơi, chơi chán sẽ tìm một nơi non xanh nước biếc để ở lại. Đại Lý, anh nhớ em thích Đại Lý, chúng ta có thể ở lại đó, mua một căn hộ ở bên bờ sông!”

Hạ Tử Khâm không khỏi kinh ngạc, cô cố vùng ra khỏi bàn tay cứng như thép nguội của Vinh Phi Lâm:

“Vinh Phi Lâm, anh nói bậy bạ gì thế? Tôi hoàn toàn không yêu anh, người tôi yêu là Tịch Mộ Thiên!”

“Em yêu anh ta ư?”

Vinh Phi Lâm cay cú gật đầu: “Được, em yêu anh ta, vậy anh dẫn em đi tìm anh ta, hi vọng em đừng có hối hận!”

Nói rồi Vinh Phi Lâm nhấn ga, chiếc xe lao vút đi như tên bắn.

21. Chương 39 - 40

Chương 39

Tịch Mộ Thiên vừa đẩy cửa phòng ra đã không khỏi nhăn mặt, cả căn phòng rộng lớn chỉ có một mình Jennifer, làm gì có ai khác. Ánh mắt Tịch Mộ Thiên dừng lại trên người Jennifer, cô ta ăn mặc khá táo bạo, nhất là ngày hôm nay, chiếc váy ren điểm hoa mỏng tang trên người, bầu ngực trắng ngần được đẩy cao, để lộ hoàn toàn các đường cong cơ thể.

Jennifer thoải mái để anh nhìn thấy, dường như còn sợ Tịch Mộ Thiên nhìn không được kĩ, cô ta đứng dậy, tiến lại gần anh, những ngón tay lằng lơ đặt hẳn lên vai anh, nụ cười đầy vẻ lằng lơ quyến rũ:

“Thế nào? Bao nhiêu năm nay em vẫn giữ được thân hình hoàn hảo đúng không Riza? Em còn nhớ bộ dạng sung sướng đến rên rỉ của anh khi lên giường cùng em, hãy để chúng ta ôn lại mộng cũ nhé, chính tại nơi đây, sẽ không có ai làm phiền ta đâu.”

Jennifer xoay người lại, để lộ cả tấm lưng trần, thấp thoáng rãnh sâu thiêu đốt mắt người nhìn. Tịch Mộ Thiên chẳng thèm nhúc nhích, sắc mặt thậm chí không hề thay đổi, anh chỉ nhìn cô ta và nói:

“Jennifer, anh không nghĩ như thế này có bất cứ ý nghĩa gì, đàn ông xưa nay em đâu thiếu, đám nô lệ dưới gấu váy em đếm không xuể. Chuyện của chúng ta đã qua từ lâu, hơn nữa anh đã kết hôn rồi!”

“Kết hôn ư?”

Jennifer khê nhếch mép, cười khẩy đầy bất cần: “Với cô vợ n xanh chưa phát triển hết của anh á? Em không nghĩ cô ta có thể thỏa mãn anh. Khả năng của anh ra sao em rất rõ. Ngoài ra, em không quan tâm đến chuyện anh đã có vợ, chúng ta âm thầm qua lại, vợ anh sẽ không biết đâu!”

“Em gặp vợ anh rồi ư?”

Tịch Mộ Thiên hỏi vặn lại:

“Em đã nói gì với cô ấy? Em đã khiến cô ấy hiểu nhầm? À không! Có khi anh nên hỏi mục đích của em là gì thì phải?”

Ánh mắt Tịch Mộ Thiên trở nên sắc bén như dao, giọng nói đầy nghiêm nghị, cả c người tràn đầy nộ khí. Jennifer không khỏi sợ hãi lùi lại sau vài bước, khê mỉm cười rồi lại tiến lên, vòng đôi cánh tay trần của mình qua cổ Tịch Mộ Thiên, ghé môi vào tai anh.

Hạ Tử Khâm nhắm mắt, quay người bước ra khỏi phòng giám sát, không buồn ngoảnh đầu lại. Cô gần như lao thẳng vào trng thang máy, xuyên qua đại sảnh xa xỉ của hội quán rồi chạy như bay, vừa chạy đến bên đường thì bị Vinh Phi Lân giữ lại: “Tử Khâm, em nghe anh nói!”

Hạ Tử Khâm dừng lại, quay đầu nhìn Vinh Phi Lân. Hạ Tử Khâm lúc này trông rất đáng sợ, mắt đỏ hoe, Vinh Phi Lân có thể nhìn rõ những giọt nước mắt đọng trng đáy mắt cô cùng với sự kìm nén đến tột độ. Hạ Tử Khâm thế này khiến anh vô cùng thương xót, Vinh Phi Lân muốn ôm cô thật chặt, an ủi, che chở cô, nhưng toàn thân cô đang hiện rõ vẻ từ chối không muốn anh lại gần.

“Vinh Phi Lân, chúc mừng anh! Cuối cùng anh cũng thành công một lần, thật sự cảm ơn anh đã bỏ công sức để tôi nhìn thấy sự thực. Thôi được rồi, mục đích của anh đã đạt được rồi, mau rút đi! Tránh xa tôi ra, mãi mãi đừng bao giờ xuất hiện. Vinh Phi Lân, anh là người mà tôi căm ghét nhất trên đời này!”

Đúng lúc ấy một chiếc taxi chạy ngang qua. Hạ Tử Khâm hất tay Vinh Phi Lân ngồi vào trng xe. Vinh Phi Lân mặt mày xanh xám, chẳng kịp nghĩ ngợi, lên ngay taxi đằng sau để đuổi theo. Tròng lòng Hạ Tử Khâm khó chịu như bị tảng đá đè chặt, cô lấy tay ôm ngực, cảm giác đau đớn như bị kim châm trước đây trở lại, phải cố gắng hít thở thật sâu, nó mới từ từ dịu đi:

“Bác tài, cho tôi đến bệnh viện Tịch Thị!”

Hạ Tử Khâm xuống taxi, đi thẳng lên phòng bệnh VIP, vừa mới quẹo ở hành lang thì thấy một bóng người quen thuộc. Hạ Tử Khâm dừng bước, Vinh Hồng Thịnh sao lại xuất hiện đây? Nhìn thấy ông ta bước vào phòng bệnh của Mẹ viện trưởng, Hạ Tử Khâm càng cảm thấy kinh ngạc.

Đắn đo vài giây, cô vẫn đi về phía đó, vừa đến cửa phòng bệnh, cô y tá chăm sóc đặc biệt mở cửa đi ra:

“Tịch phu nhân, muộn thế này rồi chị vẫn còn qua đây à? Cô Hạ đang có khách!”

Hạ Tử Khâm cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo:

“Tôi biết rồi, cô cứ đi đi, tối nay tôi sẽ ở lại đây với mẹ tôi.”

Cô y tá do dự giây lát rồi nói: “Vậy tôi đến phòng trực ban trước mặt, có chuyện gì chị cứ ần chuông nhé!”

Hạ Tử Khâm gật đầu, Vinh Hồng Thịnh đang ở trng phòng bệnh, sự tò mò của Hạ Tử Khâm lên đến tột độ, nổi nghi hoặc này nhất thời chiến thắng cú sốc do Tịch Mộ Thiên và cô gái kia gây ra.

Hạ Tử Khâm áp tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh bên trng.

Vinh Hồng Thịnh từng tưởng tượng ra vô vàn lần cảnh hai vợ chồng ông gặp lại nhau. Nhưng cho dù thế nào ông cũng không thể ngờ lại rơi vào tình cảnh như thế này.

Hạ Thực Nhân không quá bất ngờ, chỉ khẽ cười một tiếng:

“Anh đến đây à...?”

Giống hệt như hai mươi mấy năm về trước, mỗi lần ông về đến nhà, bà thường chạy đến mỉm cười, nói: “Anh về đây à?”

Hạ Thực Nhân là người phụ nữ vô cùng hiền dịu, lúc ấy Vinh Hồng Thịnh bận tới mất tới mũi, ngày nào cũng phải tiếp khách đến rất khuya, thậm chí cả đêm không về nhà cũng là chuyện thường tình. Nhưng cho dù ông về muộn đến mấy trng bình giữ nhiệt luôn có đồ ăn đêm chuẩn bị sẵn. Nếu cả đêm ông không về, bà sẽ đích thân làm đồ ăn sáng rồi bảo tài xế riêng của gia đình mang đến công ty.

Bà thích đan len, gần như mỗi lần về đến nhà ông đều thấy bà đang đan len, dưới ánh đèn. Trước đây, lúc còn nghèo khó cũng vậy, sau này giàu sang rồi vẫn thế. Đã mấy lần ông nói bà về chuyện, có tiền rồi, muốn cái gì mà chẳng được, thiếu gì loại thời trang hàng hiệu, thậm chí có thể trực tiếp đặt hàng, cần gì phải động tay vào làm ệt. Vinh Hồng Thịnh nhiều lần khuyên nhủ nhưng bà chỉ cười, nói rằng, áo len đan tay sẽ ấm áp hơn. Về sau bà đi rồi, Vinh Hồng Thịnh mới phát hiện ra, có rất nhiều thứ chỉ đến khi mất đi rồi mới thấy nó đáng quý như thế nào. Những món ăn đêm, những bữa sáng, đáng về bà ngồi đan len dưới ánh đèn... đã qua hai mươi mấy năm rồi vẫn hiển hiện rõ nét trng đầu ông, cứ như thể mọi việc chỉ mới ngày hôm qua.

Hai người họ giờ đều đã già, thực ra già đi chẳng có gì đáng sợ, đáng sợ là chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa. So với hơn hai mươi năm trước, bà xanh xao và hốc hác đi nhiều, những nếp nhăn ở đuôi mắt đã hằn sâu bởi bước chân của thời gian, chỉ có nụ cười trên môi vẫn ngọt ngào và hiền dịu như ngày nào, chẳng hề thay đổi.

Vinh Hồng Thịnh đã mất hai mươi bảy năm mà vẫn không hiểu hết được người phụ nữ này, người vợ mà ông kết tóc se duyên, người vợ đã sát vai bên ông từ lúc còn gian khó, nhưng lại rời xa ông lúc ông giàu sang.

Mấy năm đầu sau khi bà bỏ đi, Vinh Hồng Thịnh tức điên người, ông không tìm bà cũng không tin người đàn bà này có thể bỏ đi đâu được. Nhưng cùng với thời gian, Vinh Hồng Thịnh nhận ra rằng Hạ Thực Nhân đã thực sự rời xa ông, bà bỏ đi mất tăm mất tích.

Không phải ông không đi tìm bà, mà là chẳng có lấy một chút tin tức gì. Hai mươi bảy năm trôi qua, cuối cùng hôm nay ông đã tìm được, nhưng lại hay tin bà bị ung thư gan giai đoạn cuối, cuộc sống chẳng còn kéo dài được bao lâu.

Hạ Thực Nhân nhìn Vinh Hồng Thịnh rất lâu, cái vẻ căng tràn sức sống của tuổi trẻ đã bị nhấn chìm bởi thời gian. Nhưng cho dù là lúc nào, tấm lưng của ông vẫn luôn uốn thẳng, trông trẻ hơn nhiều so với tuổi tác.

Còn mình thì sao? Hạ Thực Nhân ái ngại đưa tay vuốt những lọn tóc đã lốm đốm bạc.

“Nếu lúc đó đã bỏ đi, sao không cố mà sống cho tốt hơn, tại sao cuối cùng lại thành ra thế này?”

Giọng điệu của Vinh Hồng Thịnh có phần tức giận, Hạ Thực Nhân cười:

“Bao nhiêu năm rồi mà tính cách của anh vẫn vậy. Ngồi đi! Em đã nghĩ thông suốt từ lâu rồi, không cần thiết phải nhắc lại chuyện cũ nữa, cho dù có bao nhiêu ân oán, đến bây giờ nghĩ lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Là Tịch Mộ Thiên nói cho anh phải không? Em trốn đi trốn lại, cuối cùng cũng chẳng thoát được vận mệnh, khoảnh khắc biết Tử Khâm lấy Tịch Mộ Thiên, em đã đoán, sớm muộn gì anh cũng tìm đến, chỉ có điều trước khi chết có thể gặp mặt một lần cũng tốt.”

“Cái gì mà trước khi chết, làm gì đến mức nghiêm trọng thế? Toàn một lũ bác sĩ vô dụng, sáng mai anh sẽ liên hệ với các chuyên gia nước ngoài, chúng ta sẽ ra nước ngoài làm phẫu thuật, anh không cho phép em chết, em vẫn còn nợ anh hai mươi bảy năm vợ chồng.”

Hạ Tử Khâm đứng ngây ra ngoài cửa, đầu óc vô cùng rối bời, vợ chồng ư? Tổng giám đốc Vinh Hồng Thịnh của Vinh Thị và Mẹ viện trưởng sao có thể là vợ chồng? Nếu đó là sự thật, tại sao Mẹ viện trưởng lại trở thành Viện trưởng của cô nhi viện Thánh Tâm?

“Hồng Thịnh, chúng ta đều già rồi, có những chuyện em không nhắc đến nữa! Chết thực ra cũng chẳng có gì đáng sợ, Phi Loan đã đi rồi, em xuống đó với con cũng tốt, dù gì em chưa làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Nhưng Tử Khâm là điều duy nhất em chưa thể yên tâm. Nhìn con lớn lên từng ngày, bởi vì trg lòng áy náy nên từ nhỏ đã quen che chở cho nó trg vòng tay, khiến tính cách của con bé rất yếu đuối, nhưng nó là một đứa trẻ lương thiện, cứ coi như đây là sự ích kỉ của một người mẹ, em hi vọng cả đời nó có thể sống bình yên, vui vẻ, không có sóng gió. Nếu như em chết, em mong anh có thể dùng hết khả năng của mình để bảo vệ nó, bởi vì Tử Khâm cũng là con gái của anh, c gái ruột của anh!”

Hạ Tử Khâm thấy đầu mình như nổ tung thành một mớ hỗn độn. Vinh Hồng Thịnh và Mẹ viện trưởng là vợ chồng, còn bản thân mình là c để của Mẹ viện trưởng. Người cha ruột, người mà bản thân cô luôn nghĩ là một ai đó xa xôi tận chân trời thực chất lại chính là Vinh Hồng Thịnh. Vậy thì Vinh Phi Loan, Phi Lân...?

Đây là chuyện quái quỷ gì vậy, dường như trg khoảnh khắc, thế giới của cô đã hoàn toàn sụp đổ. Tình yêu, tình thân, ân oán, thân thế, tất cả mọi chuyện đều cuốn vào nhau, rối cuộc cô là ai? Chính bản thân cô cũng cảm thấy mơ hồ, những gì mà cô vẫn nghĩ hai mươi sáu năm nay lại là một lời nói dối kinh khủng, mà người tạo ra lời nói dối ấy chính là Mẹ viện trưởng, người mà cô yêu thương nhất.

Hạ Tử Khâm thấy cuộc đời mình lúc này thật sự hoang đường, tại sao cô và Vinh Phi Loan lại giống nhau như thế, lúc này câu hỏi đó cũng có lời giải đáp. Nhưng cô không muốn chấp nhận tất cả những chuyện này. Cô vẫn muốn quay trở lại như lúc đầu, liệu có được không?

Chương 40

Tịch Mộ Thiên chẳng chút khách khí hất Jennifer ra: “Jennifer, anh hi vọng đây là lần cuối cùng. Ngoài ra, anh không thể không nhắc nhở em, đừng có gây phiền phức cho vợ anh. Nếu không, tin anh đi, em sẽ biết thế nào là lễ độ!”

Giọng điệu của Tịch Mộ Thiên vô cùng lạnh lùng, tựa như một xô nước lạnh tạt thẳng vào ngọn lửa đang bùng cháy của Jennifer. Jennifer tức tối nhìn Tịch Mộ Thiên bằng ánh mắt đố kị và không cam tâm, cố gọi với theo Tịch Mộ Thiên:

“Riza, nếu bây giờ anh đi, đồng công văn cần phê duyệt của hạng mục này sẽ trở thành giấy vụn, Tịch Thị có gánh nỗi tổn thất như thế không? Cho dù có gánh được, cũng sẽ rơi vào nguy cơ lớn đấy! Vì người đàn bà đó, làm vậy có đáng không? Em không tin anh là một người đàn ông yêu mĩ nhân hơn yêu giang sơn. Em quá hiểu anh, vì vậy thay vì ra khỏi cánh cửa đó để phải hối hận, chi bằng bây giờ hãy để chúng ta yên ương ôn lại mộng cũ!”

“Yên ương ôn lại mộng cũ ư?”

Tịch Mộ Thiên cười khẩy: “Jennifer tiếng Trung của em học chưa đến nơi đến chốn rồi, em và anh trước đây có thể miễn cưỡng gọi là “bạn tình”, chỉ đơn thuần là chỗ giải quyết vấn đề sinh lí. Cái từ “yên ương” này quá sạch sẽ, không thích hợp để dùng với em. Còn nữa, anh quả thực là một người yêu giang sơn không yêu mĩ nhân, nhưng Tử Khâm không phải mĩ nhân, cô ấy là vợ anh, cho dù có tổn thất quá nửa giang sơn của Tịch Thị để lấy được niềm vui nơi cô ấy, anh thấy vẫn xứng đáng, em nghĩ sao?”

Đến tận lúc cánh cửa đóng sầm lại trước mặt, Jennifer vẫn chưa định thần lại được, Riza của lúc ban nãy còn quỵn rũ và phg độ hơn khi xưa nhiều.

Tịch Mộ Thiên về đến nhà mới phát hiện Hạ Tử Khâm vốn đang nằm trên giường đã không còn ở đấy. Anh đi thẳng vào bệnh viện, nhưng vừa bước vào thang máy, Hạ Tử Khâm đã từ trg một thang máy khác lao ra.

Hạ Tử Khâm giống như một c rối không có linh hồn, lang thang trên đường phố. Trên thực tế, cô không hề biết mình nên đi về đâu, dường như chẳng còn nơi nào để cô có thể trú chân. Ngày trước còn có cô nhi viện, bây giờ ngay cả cô nhi viện cũng không còn, những kí ức thời thơ ấu đều hóa thành cát, một vùng hoang sơ chẳng chút sinh khí.

Sau lưng cô còn có một người cũng mất hồn không kém, đó là Vinh Phi Lân. Kể từ lúc hiểu chuyện cho đến giờ, Vinh Phi Lân không hề được gặp mẹ, bố anh nói mẹ đã chết rồi, cho dù là chết nhưng tại sao trg nhà chẳng có một tấm ảnh nào? Về sau Vinh Phi Lân được xem một bức ảnh đã ố vàng ở chỗ Phi Loan, Phi Loan nói đó chính là mẹ.

Người phụ nữ trg bức ảnh mỉm cười rất dịu dàng và hiền từ. Khi ấy Vinh Phi Lân đã mười tuổi, hình ảnh về mẹ trong đầu anh đã mặc định là người phụ nữ hiền hậu này. Anh không bao giờ nghĩ, người phụ nữ anh luôn cho rằng là mẹ đó lại vẫn còn sống, hơn nữa Tử Khâm...

Nếu người phụ nữ trong đó chính là Vinh phu nhân, là mẹ đẻ của anh và Phi Loan, vậy Tử Khâm chẳng nhẽ chính là em gái ruột anh?

Vinh Phi Lân còn sốc nặng hơn Hạ Tử Khâm. Người anh thích, anh yêu, thậm chí không tiếc để giành lấy cuối cùng lại chính là em gái, em gái ruột của anh, trg mạch máu của họ đang chảy chung một dòng máu, vậy tình yêu của anh sẽ là cái gì? Một điều cấm kị? Vinh Phi Lân khó mà chấp nhận được những điều này.

Vinh Phi Lân đột nhiên có một ý niệm điên khùng, anh vội vã đuổi theo tóm lấy cánh tay Hạ Tử Khâm: “Tử Khâm, chúng ta đi thôi. Chúng ta ra nước ngoài, mãi mãi không bao giờ quay về.”

Giọng anh vô cùng khẩn thiết, Hạ Tử Khâm nhìn Vinh Phi Lân chằm chằm, giằng tay anh ra, nói chẳng chút khách khí:

“Vinh Phi Lân, anh điên à?”

Nói rồi Hạ Tử Khâm gật gật đầu, tiếp tục: “Anh điên thật rồi, anh có muốn đến chân trời góc bể thì cứ việc, cần gì phải kéo tôi theo? Tôi và anh chẳng có quan hệ gì hết, anh có thể dừng bám theo tôi nữa được không? Tôi bực chết mất? Khó chịu chết mất!”

Vẻ chán ghét trên mặt cô gần như khiến bàn tay Vinh Phi Lân thấy bỏng rát, anh vội thả tay cô ra. Hạ Tử Khâm chạy như bay rồi lên taxi đi mất.

Tịch Mộ Thiên vội vàng qua phòng trực, y tá chăm sóc đặc biệt của Hạ Thục Nhân thấy vậy liền báo: “Tổng giám đốc Tịch, Tịch phu nhân vừa đi xuống đấy!”

Tịch Mộ Thiên quay người chạy như bay ra thang máy, lao xuống lầu, nhưng nào thấy bóng dáng Hạ Tử Khâm. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không có ai nhắc máy. Tịch Mộ Thiên lại bắt đầu nhẩn tin, nhẩn không biết bao nhiêu tin rồi lại tiếp tục gọi điện, lần này đầu dây bên kia đã trực tiếp tắt máy.

Tịch Mộ Thiên vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy khuôn mặt khó coi của Vinh Phi Lân. Tịch Mộ Thiên lao đến túm lấy anh ta:

“Vinh Phi Lân, rốt cuộc mày muốn thế nào? Đừng tưởng tao không biết mày đã giở trò gì sau lưng tao. Nhân viên trực ban nói ban nãy mày đã dẫn một cô gái đi vào hội quán, có phải là Tử Khâm không? Mày đã để cho cô ấy nhìn thấy cái gì rồi?”

Vinh Phi Lân nhìn Tịch Mộ Thiên đầy mỉa mai:Tịch Mộ Thiên, anh sợ cái gì chứ? Nếu không có tật thì sao phải giật mình? Tôi chỉ cho Tử Khâm nhìn thấy sự thật thôi!”

Tịch Mộ Thiên điên tiết vung tay cho Vinh Phi Lân một đấm.Vinh Phi Lân loạn choạng suýt ngã ra đất. Anh ta đứng thẳng dậy, quệt máu ở khóe môi, chính người đàn ông này đã cướp mất Hạ Tử Khâm, còn không biết trân trọng cô. Con hận bùng lên, Vinh Phi Lân siết tay thành nắm đấm trả đòn.

Lúc Vinh Hồng Thịnh đi ra bắt gặp hai người đang đánh nhau không thương tiếc, cứ như thể động vật giống đực đang mất hết lí trí. Ông quát lớn:

“Mộ Thiên, Phi Lân, hai đứa đang làm gì thế hả?”

Vinh Phi Lân xông đến hỏi:

“Bố, bố nói cho c biết, người phụ nữ trg kia không có quan hệ gì với con hết, con và Tử Khâm không phải là anh em. Bố nói cho c đi, mau nói cho c biết!”

Tịch Mộ Thiên kinh hãi kéo Vinh Phi Lân lại, đôi mắt đỏ vằn:

“Tử Khâm đâu? Tử Khâm đã biết những chuyện này rồi à? Tao hỏi mày Tử Khâm đâu? Cô ấy đi đâu rồi?”

Vinh Phi Lân hất tay Tịch Mộ Thiên ra: “Sao anh không đi quán lấy cô người đẹp c lai của anh đi, tìm cô ấy làm gì?”

Vinh Hồng Thịnh ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, liền hỏi: “Phi Lân, ban nãy bố với Thục Nhân nói chuyện, con và Tử Khâm đều nghe thấy hết sao?”

Vinh Phi Lân như không nghe thấy ông hỏi gì: “C và Tử Khâm có phải anh em không? C và người phụ nữ trg kia có quan hệ gì đúng không? Bố mau nói cho c biết đi, có phải không?”

Vinh Hồng Thịnh thở dài, quyết định nói thẳng cho Vinh Phi Lân: “Thục Nhân không phải mẹ đẻ c, nhưng Tử Khâm đích thị là c gái của ta, hai đứa là anh em cùng cha khác mẹ!”

Tịch Mộ Thiên lúc này mới xâu chuỗi các sự việc lại, anh đoán chắc, Jennifer đã tìm gặp Tử Khâm, với tính cách xảo quyệt và mưu mô của Jennifer, muốn gây hiểu lầm cho Tử Khâm thì dễ như trở bàn tay. Gần đây bản thân anh quá bận rộn, lạnh nhạt với Tử Khâm, cô có thai nên tâm lí không ổn định, vốn lại hay nghĩ vớ vẩn.

Buổi tối anh vừa ra khỏi nhà, cô cũng lập tức bám theo, còn có cả Vinh Phi Lân chuyên gây rắc rối, chính cậu ta đã dẫn cô vào hội quán, hội quán ấy là của nhà họ Vinh, Vinh Phi Lân muốn làm gì dễ như trở bàn tay. Chuyện xảy ra giữa anh và Jennifer nếu để Tử Khâm nhìn thấy, chắc chắn cô sẽ hiểu lầm, sẽ buồn, với tính cách của cô chắc chắn sẽ đi tìm Mẹ viện trưởng, nhưng vô tình lại bắt gặp Vinh Hồng Thịnh, thân thể của cô cuối cùng bị lộ ra vào chính cái thời điểm không thích hợp này.

Nhưng cô đã đi đâu rồi? Sức khỏe của cô vốn không tốt, lại đang mang thai. Tịch Mộ Thiên tóm cổ Vinh Phi Lân, chỉ hận không thể bẻ gãy cổ anh ta. Tịch Mộ Thiên nghiến răng nói: “Mày còn không nói mau đi, Tử Khâm đi đâu rồi? Cô ấy đang có thai, nếu có sơ xảy gì, Vinh Phi Lân, mày có tin tao giết chết mày không?”

“Ban nãy ở bên trạm tàu điện kia, cô ấy bắt xe đi rồi, cô ấy không cho tôi đi theo, Tử Khâm nói đừng làm phiền cô ấy.”

Vinh Phi Lân thần thờ nói, Tịch Mộ Thiên thả anh ta ra, lái xe bỏ đi. Tìm suốt cả đêm mà không thấy tung tích gì, Hạ Tử Khâm cứ như bốc hơi khỏi nhân gian vậy. Cuối cùng, vẫn không thể giấu Hạ Thục Nhân, dù gì Hạ Thục Nhân cũng là người hiểu cô nhất.

Hạ Thục Nhân vốn cũng có chung suy nghĩ với Tịch Mộ Thiên, tạm thời giấu Hạ Tử Khâm chuyện thân thể của cô, dù gì Hạ Tử Khâm cũng rất nhạy cảm và yếu đuối, nhưng chuyện đời là vậy, càng muốn giấu càng không giấu nổi, cuộc đời chẳng có bí mật nào là vĩnh viễn, không sớm thì muộn cũng lộ rõ chân tướng, chỉ có điều thường vào những lúc không phù hợp.

Mạch Tử dìu Hạ Thục Nhân đứng ở c dốc phía sau cô nhi viện, Hạ Thục Nhân chỉ lên nói: “Trên đó có một cái hang, hồi nhỏ mỗi lúc buồn tủi Tử Khâm thường thu mình trg đó suốt cả ngày.”

Tịch Mộ Thiên không kịp nghe hết đã leo ngay lên dốc. Là một cái dốc thoải thoải, không quá nguy hiểm, cái hang cũng không quá khuất nên Tịch Mộ Thiên chẳng mất nhiều công sức cũng tìm thấy. Đúng là Tử Khâm có đến, Tịch Mộ Thiên tìm thấy tấm khăn lụa của cô, nhưng không thấy người đâu cả.

Đầu óc Tịch Mộ Thiên g g như muốn vỡ tung, Tử Khâm mà cố chấp có khi sẽ tìm cách trốn tránh anh cả đời. Về điểm này cô và mẹ đẻ giống hệt nhau. Nhưng Thục Nhân hỏi đó ra đi là vì nguội lòng, trg khi đó chuyện giữa anh và cô chỉ là hiểu nhầm.

Tịch Mộ Thiên quyết định sau này đi đâu cũng sẽ dẫn cô theo, không để cô rời khỏi tầm mắt, nhưng trước tiên phải tìm thấy cô đã.

Đến hai giờ chiều, bởi vì Hạ Tử Khâm mở máy nên thiết bị định vị toàn cầu đã định vị được vị trí của cô, chính là ở phía đông nam của ngọn núi này, nhưng vị trí cụ thể ở đâu thì thiết bị không xác định được.

Ngọn núi này chỉ khai thác một nửa, phần sát với cô nhi viện vẫn còn hoang sơ, núi cách mặt biển rất cao, không có đường mòn, vì thế rất được những người leo núi yêu thích, năm nào cũng có vài vụ cần cứu hộ vì gặp nguy hiểm. Huống hồ Tử Khâm hàng ngày lười vận động, lại không đem theo công cụ leo núi, chắc chắn cô sợ anh tìm thấy nên chạy bừa vào trg núi.

Tịch Mộ Thiên đi theo đội cứu hộ, nửa đường gặp một nhóm leo núi tự tổ chức, họ nói tầm trưa có thấy Tử Khâm ở phía đông bắc ngọn núi.

Tịch Mộ Thiên lại theo đội cứu hộ đi về hướng đông bắc, men theo c đường mòn, đến tầm bốn giờ chiều thì thời tiết thay đổi, vừa mới nắng rực rỡ mà chỉ trg mấy phút trời đã sấm chớp dưng dưng, mưa to như trút nước.

Đội cứu hộ dừng chân trú mưa tại chỗ, Tịch Mộ Thiên bất chấp lời khuyên nhủ của đội trưởng, tiếp tục tìm kiếm. Càng lên ưa càng to, nhiệt độ giảm xuống, mưa như tấp vào mặt lạnh đến thấu xương, nhưng chắc chắn không thể lạnh bằng trái tim Tịch Mộ Thiên.

Anh thấy hối hận rồi, rõ ràng bản thân anh hiểu tính cách Hạ Tử Khâm, thế mà không chịu giải thích với cô cho rõ ràng, hối hận vì bận kinh doanh mà lạnh nhạt với cô, vì tối đó ra ngoài gặp Jennifer, anh có quá nhiều điều phải hối hận.

Cuối cùng Tịch Mộ Thiên hiểu ra, không có Hạ Tử Khâm, sự nghiệp của anh dù lớn đến mấy cũng chẳng nghĩa lí gì, nhiều tiền hơn nữa cũng chẳng sánh nổi với một nụ cười của cô vợ bé bỏng.

“Tử Khâm, em ở đâu? Tử Khâm, mau trả lời anh đi! Tử Khâm xin em đấy!”

Tiếng hét của Tịch Mộ Thiên như xé toạc không gian, nó vô cùng khó nghe, mang theo cả sự khùng hoảng và yếu đuối, nào giống một Tổng giám đốc kiêu ngạo, nắm mọi quyền hành trg tay?

Trời đã tối sầm, đúng vào lúc Tịch Mộ Thiên gần như tuyệt vọng, anh mới loáng thoáng nghe thấy tiếng của Hạ Tử Khâm:

“Tịch Mộ Thiên... Tịch Mộ Thiên...”

Giọng nói nhỏ, vô cùng yếu ớt. Trời đã về đêm, không gian tối đen như mực, Tịch Mộ Thiên tìm thấy Hạ Tử Khâm trg một cái hang nhỏ.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hạ Tử Khâm toàn thân run rẩy, co ro ngồi trg góc hang, trái tim Tịch Mộ Thiên trùng xuống, toàn thân như muốn mềm nhũn ra.

22. Chương 41 - 42

Chương 41

Tịch Mộ Thiên không nói nửa lời,nhanh chóng cởi từng lớp quần áo ướt đẫm trên người Hạ Tử Khâm. Áo phông, quần bò, thậm chí là áo lót.

Hạ Tử Khâm để mặc cho anh làm, cô đang hoảng loạn, toàn thân lạnh cóng, giống như một con rắn bị chết cóng ở trong hang.

Tịch Mộ Thiên lấy tấm chăn trong ba lô quần quanh người Hạ Tử Khâm, anh kéo khóa áo khoác leo núi ra, ôm cô thật chặt trong lòng. Cơ thể anh rất ấm, nhưng Hạ Tử Khâm vẫn run lên cầm cập.

Hạ Tử Khâm hoàn toàn chẳng còn sức lực đâu mà phản kháng. Trên thực tế, kể từ lúc phát hiện ra mình lạc đường, cô đã bắt đầu sợ hãi. Lúc đầu cô trốn trong cái hang ở ngọn núi đằng sau cô nhi viện, đến khi trời sáng, sợ Tịch Mộ Thiên sẽ tìm đến, dù gì Mẹ viện trưởng cũng hiểu rất rõ về cô, thế nên cô đã một mình đi vào trong núi.

Hạ Tử Khâm luôn cho rằng mình là đứa trẻ bị bố mẹ bỏ rơi, không ngờ mẹ cô lại ở ngay trước mắt. Cô không thể nào hiểu được, tại sao bà nhìn cô lớn lên từng ngày, vậy mà lại nhẫn tâm không chịu nhận cô?

Mẹ viện trưởng rất thương cô, rất chiều cô, nhưng bà không nhận cô. Hạ Tử Khâm nghĩ mãi mà không hiểu, do đó cô không muốn gặp họ, cô cũng không biết phải đi về đâu. Nếu xuống núi sẽ bị họ tìm ra, sau đó Tịch Mộ Thiên lại đối xử thật tốt với cô, lại giải thích, thế là cô sẽ ngốc nghếch tin theo.

Hạ Tử Khâm thấy mọi người xung quanh quá thông minh, bản thân cô lại ngu ngốc hết thuốc chữa. Hạ Tử Khâm trong cơn tức tối đã đi thẳng vào trong núi, ban đầu chỉ là đi mà không có đích đến, nhưng chưa được bao xa thì phát hiện mình bị lạc đường, không thể nào phân biệt được phương hướng trước mặt.

Cô bắt đầu lo lắng và sốt ruột, càng đi càng thấy lạnh. Bên ngoài mặc dù trời đang là mùa xuân, nhưng ở trong núi, thời tiết mới chỉ như chớm đông, cô lại mặc quá ít áo, quần áo và tay chân đều bị gai cào rách.

Đã thế trời còn bắt đầu mưa to, trong cơn hoảng loạn, Hạ Tử Khâm đã chui vào một cái hang để tránh mưa, cái hang lại rất nông, cô sợ hãi co mình nép chặt vào trong góc, vừa đói vừa mệt, vừa lạnh vừa đau.

Khi Tịch Mộ Thiên tìm thấy Hạ Tử Khâm, cô đang lên cơn sốt mê man, miệng chỉ biết lẩm nhẩm gọi tên Tịch Mộ Thiên mà không hề nghe thấy tiếng anh đang hét gọi cô

Tịch Mộ Thiên ôm cô ở trong lòng, nhưng cô vẫn mê man, Tịch Mộ Thiên cảm thấy hình như kiếp trước mình nợ cô một món nợ lớn, thế nên kiếp này cô đến tìm anh để đòi lại, nhân tiện đòi cả gốc lẫn lãi.

Nói như vậy, nhưng Tịch Mộ Thiên biết, chỉ cần cô ngoan ngoãn ở trong vòng tay anh, anh sẵn sàng chấp nhận để cô giày vò cả đời. Tịch Mộ Thiên dán miếng giảm sốt lên trán cô, bây giờ dùng thuốc cũng không tùy tiện được nữa, dù gì trong bụng cô cũng có một sinh mạng bé nhỏ, đứa bé rất hiểu chuyện, bị mẹ “hành hạ” như vậy vẫn ngoan ngoãn nằm trong bụng.

Đêm nay là đêm dài nhất, thấp thỏm nhất trong cuộc đời Tịch Mộ Thiên. Cứ được vài giây anh lại áp trán mình vào trán cô để thử xem cô còn sốt không, miệng thì ngậm nước mớm vào miệng cô, còn mớm cả orezon để chống mất nước.

Đến tận khi trời sáng, Hạ Tử Khâm mới giảm sốt và ngủ ngon trong lòng anh. Lúc này Tịch Mộ Thiên mới có thể thở phào nhẹ nhõm, anh dựa lưng vào vách núi, khẽ nhắm mắt rồi thiếp vào giấc ngủ.

Tịch Mộ Thiên bị đánh thức bởi tiếng chim hót líu lo bên ngoài, anh vội vàng cúi đầu nhìn xuống, áp má vào trán cô, thử xem cô còn sốt không.

Đã mát hơn rồi, Tịch Mộ Thiên cầm chai nước, kề vào đôi môi đang khô nứt của cô, khẽ nói: “Uống chút nước nhé?”

Anh thẳng thừng bóc mẽ Hạ Tử Khâm, anh biết cô đã tỉnh nhưng vẫn giả bộ ngủ. Mặt Hạ Tử Khâm đỏ bừng lên, cổ họng cô đúng là đang khô rát, cô muốn tự uống nước nhưng phát hiện ra tay mình bị cuốn chặt ở trong chăn. Trông cô bây giờ giống như một con nhộng được anh ôm gọn, do đó, cô để mặc anh chăm sóc như một phế nhân.

Tịch Mộ Thiên cho cô ăn một ít bánh quy, ép cô uống hết hộp sữa nhỏ xong đội cứu hộ mới đến. Anh bế cô xuống núi, lên xe về bệnh viện rồi cũng nhất định không chịu buông cô ra.

Cô nằm trong phòng kiểm tra, anh cũng ở bên cạnh cô, từ đầu đến cuối không nói nửa lời, vẻ mặt vô cùng

Sau một loạt các kiểm tra, Hạ Tử Khâm được Tịch Mộ Thiên bế thẳng về phòng bệnh, anh giúp cô tắm rửa rồi thay cho cô một bộ quần áo sạch mà Tiểu Dương mới mang vào.

Hạ Tử Khâm xưa nay luôn sợ anh, cho dù cô cảm thấy lỗi sai không phải do mình, nhưng cô vẫn sợ Tịch Mộ Thiên như thế này. Lúc cầm kết quả kiểm tra vào phòng bệnh, Viện trưởng Sở thấy Hạ Tử Khâm len lén đưa mắt nhìn Tịch Mộ Thiên, rồi lại cúi gằm đầu xuống, không biết đang nghĩ cái gì. Trong khi đó, Tịch Mộ Thiên đang ngồi trước máy tính, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Viện trưởng Sở không khỏi cười thầm, bộ dạng này của Tịch Mộ Thiên chỉ dọa được cô vợ bé bỏng kia thôi, chứ lúc bé Hạ Tử Khâm vào bệnh viện, Tịch Mộ Thiên hoang mang ra sao những người có mặt đều có thể cảm nhận.

Tịch Mộ Thiên đứng dậy, hỏi: “Thế nào rồi? Có vấn đề gì không ạ?”

Giọng nói của anh thoáng vẻ căng thẳng, Viện trưởng Sở lắc đầu:

“Thanh niên các cô cậu đúng là biết bày trò, cũng may đứa bé không sao!”

“Đứa bé? Đứa bé nào nào ạ?”

Hạ Tử Khâm ngạc nhiên, Viện trưởng Sở cũng ngây ra, Tịch Mộ Thiên nói:

“Cám ơn bác Sở, thế bây giờ chúng cháu có thể về nhà rồi chứ ạ?”

Tịch Mộ Thiên hoàn toàn không đếm xỉa gì đến Hạ Tử Khâm, Viện trưởng Sở gật đầu: “Đương nhiên! Sức khỏe của Tử Khâm đều bình thường, phải nhớ chú ý dinh dưỡng, ăn nhiều hoa quả và rau tươi, có thể ăn thêm các loại hạt cứng, trong thời gian mang bầu cần bổ sung thêm axit folic, đến khám thai định kì là được rồi.”

Tịch Mộ Thiên tiễn Viện trưởng Sở ra ngoài, lúc quay lại, Hạ Tử Khâm đã đi xong giày. Cô đứng ở đầu giường, tay đặt lên bụng, mắt mở to nhìn anh:

“Em có thai rồi, có thật không?”

Tịch Mộ Thiên lại gần nắm tay cô, cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “Về nhà thôi!”

Hạ Tử Khâm thấy rất bức bối, giữa cô và Tịch Mộ Thiên như rơi vào một bầu không khí kì quặc. Mặc dù chăm sóc cho cô rất tốt, bữa sáng đầy đủ dinh dưỡng, bữa tối là sữa bò mật ong, tất cả đều được anh tự tay mang đến, thậm chí anh còn giúp cô tắm giặt, thế nhưng anh vẫn không chịu đếm xỉa đến cô.

Mặt Hạ Tử Khâm ngay lập tức tối sầm, anh vẫn không đoái hoài gì đến cô, một câu cũng không chịu nói:

“Đang nghĩ gì vậy? Mặt lúc đỏ lúc đen, trông như con mèo lem nhem ấy!”

Mạch Tử hươ hươ tay trước mặt cô. Cô béo ra rồi, kể từ sau khi ở trên núi về, chỉ mới có mấy ngày mà Hạ Tử Khâm đã béo lên như một quả bóng bị bơm đầy khí. Thực ra không hẳn là béo, nhưng trông khá tròn trịa, mặt mũi mồm mĩm, mái tóc mượt mà buông xõa, tóc mái hơi dài ra, che đi cặp lông mày cong cong.

Mạch Tử hiểu được sự khó chịu của Hạ Tử Khâm, dù gì cũng mang tiếng là trẻ mồ côi hai mươi sáu năm trời, vậy mà đột nhiên phát hiện ra, mẹ đẻ của mình ở ngay trước mặt, bố đẻ thì là tài phiệt, lại cả một người anh trai cùng cha khác mẹ nữa, người anh ruột này ôm trong lòng sự đố kị yêu đương với cô, bản thân cô lại lấy chính anh rể của mình.

Mạch Tử cảm thấy cuộc đời Hạ Tử Khâm có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết, một cuốn tiểu thuyết lãng nhãng, mọi chuyện lãng nhãng đều tập trung hết trên người Hạ Tử Khâm.

Cô không phải là trẻ mồ côi, mà là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Vinh Thị, đúng là một tình tiết như trong chuyện cổ tích, cô bé lọ lem vốn là một nàng công chúa.

Từ nhỏ Mạch Tử đã cảm thấy trên người Hạ Tử Khâm có nét gì đó rất giống một nàng công chúa. Mạch Tử thậm chí không kiềm chế được bản thân muốn bảo vệ cô, giống như bảo vệ em gái của chính mình vậy.

Cô giống như bông hoa hồng đang chúm chím yếu ớt, được Mẹ viện trưởng bao bọc trong nhà kính, may mắn thay gặp được Tịch Mộ Thiên, một người biết thương hoa tiếc ngọc. Trước đây có thể Mạch Tử còn chút hoài nghi, nhưng từ sau hôm nhìn thấy Tịch Mộ Thiên bế Hạ Tử Khâm từ trên núi xuống, khuôn mặt không giấu được vẻ mệt mỏi mà vẫn nhất định không chịu bỏ Hạ Tử Khâm ra, Mạch Tử biết, Mẹ viện

trưởng của mình có thể yên tâm được rồi. Tịch Mộ Thiên hoàn toàn đáng tin cậy, anh ta yêu Tử Khâm, yêu hơn bất cứ thứ gì.

Hạ Tử Khâm chu môi: “Mạch Tử, anh ấy không đoái hoài đến tớ, cả tuần nay rồi chẳng nói với tớ nửa câu.”

Mạch Tử nhướn mày nói về đùa bỡn:

“Như thế này là bạo lực gia đình đấy, cậu có thể tố cáo anh ta rồi!”

Hạ Tử Khâm gõ đầu Mạch Tử: “Người ta đang nói chuyện nghiêm túc với cậu mà!”

Mạch Tử thu lại nụ cười trên môi, thở dài rồi trịnh trọng:

“Tớ cũng nói nghiêm túc với cậu, giữa vợ chồng có hiểu lầm thì nên nói thẳng ra, chứ cứ để ở trong lòng, với tính cách của cậu chắc chắn sẽ nghĩ ngợi vẩn vơ, mà kết quả của việc nghĩ ngẩn ngơ là nghi ngờ. Hôn nhân và tình yêu không giống nhau, quan trọng nhất là sự tin tưởng, có tin tưởng mới có hạnh phúc. Tử Khâm, hôn nhân cần dùng trái tim để vun đắp!”

Hạ Tử Khâm đột nhiên cười: “Mạch Tử cậu giống như chuyên gia tư vấn tâm lý trên ti vi ấy. Thế nào? Cậu cũng muốn kết hôn rồi chứ gì? Là ai đấy? Anh chàng đại minh tinh của cậu à”

“Anh ta á?”

Mạch Tử nói về độc địa: “Cho dù đàn ông trên đời có chết hết, tớ thà làm ni cô chứ không lấy anh ta, loại công tử đào hoa, “cái dó” của anh ta sớm muộn gì cũng nát bét cho xem!”

“Mạch Tử độc mồm quá đấy!”

Mạch Tử bụm miệng cười, cúi đầu nhìn đồng hồ: “Chàng nhà cậu sắp về rồi, tớ phải đi thôi, còn phải qua bệnh viện nữa!”

Nụ cười trên mặt Hạ Tử Khâm như đông cứng lại. Mạch Tử đứng dậy, nhìn cô hồi lâu rồi vỗ vai cô, nói:

“Mặc dù cũng hiểu được những khúc mắc trong tim cậu, nhưng Tử Khâm này, bao nhiêu năm nay ngoài việc không nói rõ chân tướng với cậu ra, Mẹ viện trưởng đã làm hết trách nhiệm của một người mẹ rồi. Hơn nữa tớ không hi vọng sau này cậu phải hối hận, con muốn chăm nhưng cha mẹ chẳng còn, Mẹ viện trưởng không còn nhiều thời gian, mặc dù mẹ không nói gì nhưng tớ nhận ra mẹ rất nhớ cậu, rất rất nhớ!”

Chương 42

Mạch Tử xách túi trên tay, đi ra ngoài cửa rồi liền ngoảnh đầu lại, mỉm cười với Hạ Tử Khâm:

“Những chuyện khác tớ không biết nhưng tớ có thể khẳng định, Tịch Mộ Thiên rất để tâm đến cậu. Tử Khâm, không phải người đàn ông nào cũng thích treo hai chữ tình yêu trên miệng, nhưng điều ấy không có nghĩa người ta không yêu cậu. Người đàn ông đó đã yêu cậu như vậy, cậu còn sợ cái gì? Anh ta không đoái hoài đến cậu, cậu cũng không đoái hoài đến anh ta là xong. Cứ thử lấy sự gan lì lúc nhỏ của cậu mang ra thi gan xem sao, tớ đảm bảo chàng của cậu sẽ không tiếp tục làm mặt lạnh được nữa đâu. Nếu thực sự không được, cậu cứ quyến rũ anh ta. Mặc dù bây giờ đang là thời kì đầu có thai, không thể làm thật được, nhưng như thế lại càng hay. Thử nghĩ mà xem, anh ta muốn nhảy xổ vào cậu, nhưng lại phải nghĩ cho đứa bé, he he. Cứ tưởng tượng thôi cũng thấy máu nóng hết cả lên rồi, đàn ông bắn loạn là đáng yêu nhất đấy!”

Hạ Tử Khâm thẳng tay ném cái gối tựa về phía Mạch Tử, nhưng cánh cửa đã khép lại. Mặt cô đỏ lên, ngồi ngây ra như phồng trên ghế, cũng chẳng biết đang nghĩ ngợi chuyện gì, nhưng mắt la mày lén như lấy trộm vậy.

Tịch Mộ Thiên vừa vào đến cửa đã đánh mắt nhìn ra ghế sofa, hàng ngày Hạ Tử Khâm hay ngồi đó đợi anh, cứ nhìn thấy anh về là mở to mắt, phụng phịu như phải chịu ầm ứ gì lớn lắm, vô cùng đáng thương.

Thực ra Tịch Mộ Thiên đã mềm lòng từ lâu rồi, đàn ông khi đứng trước người phụ nữ mình yêu không thể nào thực sự cứng rắn được. Nhưng Tịch Mộ Thiên lần này buộc phải cho cô bài học nhớ đời

Anh có thể để mặc cô hờn dỗi, miễn là không nguy hiểm. Nhưng lần này cô suýt nữa mất cả cái mạng nhỏ, Tịch Mộ Thiên đã biết được tầm quan trọng của người phụ nữ này đối với mình, do đó anh không thể tưởng tượng được sau này mà mất cô sẽ ra sao.

Nếu đã không chịu được mất mát, vậy chỉ còn một sự lựa chọn, đó là mãi mãi giữ cô ở bên. Cô chính là của anh, anh không cho phép cô có bất kì sơ sẩy nào, cho dù chính bản thân cô gây ra cũng không được.

Chẳng thấy bóng dáng Hạ Tử Khâm trên ghế, cô giúp việc cũng không có mặt. Tịch Mộ Thiên sải bước lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ bước vào. Anh thở phào nhẹ nhõm, cô đang nằm ở trên giường.

Tịch Mộ Thiên tháo cà vạt trên cổ, lại gần đưa tay lên sờ trán cô, trán mát. Tay anh vừa chạm vào, Hạ Tử Khâm đã nắm chặt rồi kéo vào trong chăn.

Khi bàn tay cảm nhận được sự mịn màng, những sợi thần kinh cảm giác truyền thông tin lên đại não, Tịch Mộ Thiên không khỏi ngây người. Cô lật tung chăn ra, bộ quần áo ngủ thường ngày không biết đã đi đâu, thay vào đó là chiếc váy ngủ màu đen mỏng tang bằng lụa, thiết kế rất thiếu vải, chỉ che đi những chỗ quan trọng, phần diện tích da thịt lộ ra ngoài rất nhiều.

Cô nhìn anh, ánh mắt hiện rõ vẻ căng thẳng và nôn nóng, hai má đỏ bừng, kéo dài từ mặt xuống tận cổ, xương quai xanh

Bàn tay anh vẫn bị tay cô nắm chặt, áp vào lồng ngực mềm mại của cô. Bởi vì có bầu nên chỗ đó của cô to hơn, cảm giác mềm mại và mịn màng hơn.

Mắt Tịch Mộ Thiên sáng lấp lánh nhưng ngọn lửa như đang nhảy nhót trong đôi mắt anh chỉ trong chớp lát đã tắt ngấm. Anh hít thở thật sâu, lại cảm thấy cảnh tượng này có phần nực cười.

Cho dù là đang quyến rũ đàn ông nhưng Hạ Tử Khâm vẫn chỉ được miễn cưỡng xếp vào dạng học sinh mẫu giáo, các động tác của cô vô cùng gượng gạo, vẻ mặt ngại ngùng, thiếu đi sự cáng đáng, ánh mắt quá trong, không có sự lảng lơ cần thiết. Nhưng cho dù là vậy, vẫn khiến một người luôn tự hào giỏi kiểm chế như Tịch Mộ Thiên, suýt chút nữa đã không giữ nổi mình.

Tịch Mộ Thiên rút tay lại khiến mặt Hạ Tử Khâm sa sầm, cô dường như đã hạ quyết tâm, cắn chặt môi ngồi bật dậy, sà hẳn vào người anh, cánh tay quấn quanh cổ Tịch Mộ Thiên, đè chặt môi mình lên đôi môi anh. Cô cắn môi anh, có chút gì đó gượng gạo, ngại ngùng nhưng cũng vô cùng nôn nóng.

Ngọn lửa dục vọng khó khăn lắm Tịch Mộ Thiên mới đè nén được lại tiếp tục bùng lên. Anh giơ tay giữ chặt gáy cô, vai trò chủ động nhanh chóng được thay đổi. Anh đưa lưỡi vào trong miệng cô khuấy động, bàn tay trượt trên cơ thể cô, cho đến khi chạm vào bụng dưới của Hạ Tử Khâm, lúc này lý trí mới trở lại, anh miễn cưỡng đẩy cô ra: “Không được làm bừa!”

Hạ Tử Khâm có hơi cay cú, chẳng phải trong sách thường nói, đàn ông không thể kiểm soát trước cám dỗ hay sao, tính ra anh đã hai tháng trời chưa động đến cô rồi. Một người đàn ông thiếu thốn đến hai tháng trời, đối mặt với một người phụ nữ trong bộ dạng trần trụi mà vẫn kiểm soát được bản thân chỉ có hai khả năng:

Một là anh ta bất lực, hai là anh ta ghét cô, ghét đến mức cô có dâng đến tận miệng anh ta cũng không thèm. Vậy anh là ở khả năng nào?

Hạ Tử Khâm cắn chặt môi, ngồi bệt trên giường, chăm chăm nhìn vào Tịch Mộ Thiên, đến mức khiến anh sờn cả da gà. Rốt cuộc ánh mắt cô là thế nào?

Anh chưa kịp phản ứng gì thì Hạ Tử Khâm nhanh nhẹn thò tay, đặt xuống phần dưới cơ thể anh. Tịch Mộ Thiên “ơ” lên một tiếng, chưa kịp làm gì thì Hạ Tử Khâm đã hỏi:

“Tại sao? Rõ ràng anh có phản ứng, tại sao không động vào em?”

Khuôn mặt cô vô cùng căng thẳng, cũng rất cố chấp, lại phảng phất nét buồn:

“Hay là anh đã chán em rồi?”

Cô rút tay lại, thu mình trong chăn, quay lưng lại với anh cũng không dám nhìn anh nữa. Tịch Mộ Thiên đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười, anh đứng ở đầu giường hồi lâu mới chậm rãi nói:

“Bây giờ em có thai mới được hai tháng, làm vậy sẽ ảnh hưởng đến con!”

Giọng Tịch Mộ Thiên có vẻ nghèn nghẹn, giống như đang cực kì nhẫn nhịn, đè nén. Trái tim huyệt hắc của Hạ Tử Khâm bỗng chốc sống lại bởi lời giải thích đó. Cô xoay người ngồi dậy, bộ dạng sững sốt:

“Anh không động đến em vì em có bầu ư?”

Tịch Mộ Thiên khẽ gật đầu. Hạ Tử Khâm nhoẻn miệng cười:

“Từ lúc ở trên núi xuống đến bây giờ anh chẳng đoái hoài gì đến em, Mạch Tử nói anh đang sử dụng đến bạo lực gia đình!”

“Bạo lực gia đình á?”

Tịch Mộ Thiên hừ giọng, kéo cô vào trong chăn:

“Nếu không phải em đang có bầu, anh đã đánh vào mông em rồi. Anh nói biết bao nhiêu lần rồi, có chuyện gì cứ hỏi thẳng anh đây này, em cứ thích nghĩ bậy nghĩ bạ. Đầu óc em đơn giản, lần này nếu không phải ăn may, không biết chừng em đã chết cồng trong núi rồi. Còn có chuyện gì quan trọng hơn tính mạng của em nữa? Anh chỉ muốn em kiểm điểm bản thân thôi!”

Mấy ngày liền Tịch Mộ Thiên chẳng đoái hoài gì đến cô, giờ vừa nhắc đến là anh tuôn một tràng trách móc. Hạ Tử Khâm co ro trong chăn, càng nghe càng cảm thấy bản thân mình không ra gì. Cô đột nhiên nhớ ra cô gái lai kia, dường như đã tìm được cái cớ để phản bác, thế nên vội ngắt lời anh:

“Tịch Mộ Thiên, em nhìn thấy cô gái đó hôn anh, hơn nữa còn trần trụi...”

Giọng Hạ Tử Khâm có vẻ ghen tuông, Tịch Mộ Thiên đột nhiên cười:

“Cởi áo đối với cô ấy còn dễ hơn cả ăn cơm, đi ngủ. Không chỉ có anh, ở trước mặt bất cứ gã đàn ông nào cũng đều như vậy. Không thể phủ nhận cô ấy từng là bạn gái anh, chỉ có điều đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi. Tử Khâm, bối móc quá khứ của chồng không phải là hành động của một phụ nữ thông minh đâu!”

“Từ xưa đến nay em có thông minh đâu, nhất là ở trước mặt anh!”

Miệng thì nói thế nhưng trong lòng cô đã nhẹ nhõm đi nhiều, bởi vì có lời giải thích của anh, bởi vì giọng điệu yêu chiều và ấm áp của anh. Mặc dù Tịch Mộ Thiên không giải thích kĩ nhưng Hạ Tử Khâm hiểu, mỗi khi anh nhắc đến một người phụ nữ nào đó bằng giọng điệu bình thản và nhạt nhòa như vậy, đối với anh, người phụ nữ đó chẳng hề quan trọng.

Tịch Mộ Thiên luồn tay vào trong chăn, cởi cái váy ngủ mỏng manh trên người cô, ngoắc trên ngón tay mình, nhíu mày hỏi: “Em moi ở đâu ra đấy?”

“Ừm, mua ở trên mạng đấy!”

“Sau này không cho phép mua những thứ này nữa, toàn hàng đẽu, hơn nữa cũng chẳng đẹp mắt!”

Hạ Tử Khâm đột nhiên hoài nghi có phải mình không có sức hấp dẫn không? Trần trụi như vậy rồi mà anh chẳng hề hấn gì, nhất là khi anh có phản ứng sinh lý.

Mới nghĩ đến đây cô liền phát hiện Tịch Mộ Thiên đang đứng trước gương, lần lượt cởi quần áo, cà vạt, khuy áo, thắt lưng.

Lúc anh ôm chặt lấy cô, Hạ Tử Khâm mới chợt dạ nói: “Tịch... Tịch Mộ Thiên, anh vừa bảo em đang có bầu, không... không thể...”

Nhưng câu tiếp theo đã bị Tịch Mộ Thiên nuốt trọn. Nụ hôn của anh đầy khao khát, lúc Hạ Tử Khâm suýt ngạt thở mới chịu thả cô ra. Hạ Tử Khâm khó khăn lắm mới tìm được lí trí, chưa kịp nói gì đã thấy anh đang gặm nhẹ vào vành tai mình, giọng nói thì thầm thoảng qua:

“Em đã châm lửa thì phải có trách nhiệm dập lửa!”

Khi bàn tay anh đặt tay cô vào nơi đang cương cứng và nóng rực của mình, Hạ Tử Khâm mới hiểu ý của anh:

“Tử Khâm, đừng nhanh quá!”, Hạ Tử Khâm ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của anh.

Đến khi Hạ Tử Khâm thấy bàn tay mình như sắp bị tê cứng, cuối cùng Tịch Mộ Thiên mới chịu tha cho cô. Hơi thở gấp gấp từ từ chậm lại, cả căn phòng chìm trong sự tĩnh lặng. Hồi lâu sau, đột nhiên Hạ Tử Khâm lên tiếng:

“Tịch Mộ Thiên, hai tháng nay anh đều dùng cách này... để xử lí?”

Mặt Tịch Mộ Thiên thoáng biến sắc nhưng không trả lời cô. Hạ Tử Khâm khẽ cười mấy tiếng, hồi lâu sau mới nói:

“Tịch Mộ Thiên, sau này em sẽ giúp anh, ừm... vào những lúc em không thể...”

Tịch Mộ Thiên không nhịn được cười, cúi đầu nhìn cô. Mặt cô vẫn còn vẻ ngại ngùng, nhưng đôi mắt lại mở to nhìn thẳng vào anh đầy kiên định. Trái tim Tịch Mộ Thiên như có một luồng ánh sáng mặt trời rọi thẳng vào âm ập. Anh không khống chế được cảm xúc cúi xuống hôn lên môi cô, nhẹ nhàng và vẫn vương miện khẽ nói: “Tử Khâm, anh yêu em...”

23. Chương 43 - 44

Chương 43

Tử Khâm không biết phải đối mặt với Vinh Hồng Thịnh như thế nào. Với người cha từ trên trời rơi xuống này, cô cảm thấy khó xử hơn cả Mẹ viện trưởng. Vinh Hồng Thịnh quá xa lạ, xa lạ không khác gì một người qua đường, có thể là hơn người qua đường một chút, bởi vì “người qua đường” này bỗng dưng biến thành cha cô, cha ruột của cô.

Cho dù cô thừa nhận hay không, trong huyết quản của cô đang chảy dòng máu của ông ấy. Cô và Vinh Phi Loan, Vinh Phi Lân là anh chị em ruột, có mối quan hệ huyết thống mà giữa ba người còn có một Tịch Mộ Thiên, khiến cho tất cả luôn ở trạng thái đối đầu.

Đúng như Mạch Tử nói, vây quanh Hạ Tử Khâm là những tình tiết vô cùng “kịch”, mà trong vở kịch ấy, cô hoàn toàn bất đắc dĩ.

Hạ Tử Khâm khẽ đan những ngón tay vào nhau, từ lúc vào đây đến giờ cô không nói nửa lời, thậm chí chẳng ngẩng đầu lên. Vinh Hồng Thịnh ngồi đối diện cũng không nói gì, cốc trà thơm thoang thoang cùng tiếng đàn du dương không khiến cho không khí đỡ ngọt ngào.

Nước đã sôi, Tịch Mộ Thiên chọn lá trà bỏ vào ấm đất sét đặt bên cạnh, anh dùng nước sôi tráng sạch ấm trà, hương trà man mát thoang qua, động tác của anh vô cùng điêu luyện. Trà Ô Long chính cống là thứ đồ uống Vinh Hồng Thịnh yêu thích nhất.

Ánh mắt ông dừng lại trên người Hạ Tử Khâm, có chút gì đó xa xăm. Ông không bao giờ nghĩ mình còn có một đứa con gái, đứa con gái ruột Hạ Thực Nhân đã sinh cho ông, một đứa con gái khỏe mạnh hơn Phi Loan.

Mặc dù mất con gái lớn suốt nửa đời người nhưng khi về già, Vinh Hồng Thịnh cũng coi như có con trai con gái đầy đủ, điều này đúng là một tin mừng. Còn cả Hạ Thực Nhân nữa, như Thực Nhân nói, bọn họ đã già rồi, đứng trước cái chết còn gì mà nuối tiếc. Cho dù là ân oán hai mươi năm qua, ai đúng ai sai, đến giờ chẳng cần phải tính toán làm chi, cứ coi như cả nhà cuối cùng đã được đoàn tụ.

Đối với Hạ Tử Khâm, Vinh Hồng Thịnh là người cha ôm ấp náy sâu sắc, ông không biết mình vẫn còn một đứa con gái ở trên đời, để mặc nó lớn lên trong hoàn cảnh khó khăn. Nếu được sinh ra được bên cạnh ông, Vinh Hồng Thịnh đã nâng niu cô trong lòng bàn tay, che chở cho cô khôn lớn, không để cô gặp phải chút ảm ức nào.

Đáng tiếc ông không hề hay biết. Vinh Hồng Thịnh muốn bù đắp, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu, nỗi bức bách này đè nén trong tim, khiến ông không biết phải làm sao. Cho dù Hạ Tử Khâm ngồi ngay

trước mặt, nhưng Vinh Hồng Thịnh thậm chí không biết nên mở miệng nói với cô thế nào. Ông không biết cô có oán trách ông, thậm chí là hận ông hay không?

Ông biết rõ cô không muốn gặp ông, cô đề phòng ông theo bản năng, bởi đối với cô, ông chỉ là một người cha từ trên trời rơi xuống. Vinh Hồng Thịnh biết nên cho cô thời gian, ông có thể đợi, nhưng Hạ Thực Nhân thì chưa chắc, mà Hạ Thực Nhân lại không thể yên tâm về cô.

Tịch Mộ Thiên rót trà vào cốc của Vinh Hồng Thịnh rồi rót cho Hạ Tử Khâm một cốc nước lọc, sau đó đứng dậy: “Con ra ngoài gọi điện thoại một chút ạ!”

Anh vừa đứng lên thì phát hiện vạt áo của mình bị Hạ Tử Khâm giữ chặt. Cô không ngẩng đầu lên, nhưng nhất khoát chẳng chịu buông tay. Tịch Mộ Thiên lắc đầu, cô nhóc này vừa nhát gan vừa lảm chuyện, anh có thể giúp cô giải quyết rất nhiều việc, nhưng những việc này cô buộc phải đối mặt.

Tịch Mộ Thiên nắm chặt lấy bàn tay cô, xoa xoa rồi cúi xuống thì thầm:

“Anh chỉ ra ngoài một chút thôi, anh sẽ quay lại ngay mà!”

Hạ Tử Khâm cứ mở to mắt nhìn Tịch Mộ Thiên bước ra ngoài. Tịch Mộ Thiên vừa ra khỏi cửa, cô đã cúi gằm mặt xuống. Những hành động thân mật giữa hai người đều không thể qua mắt Vinh Hồng Thịnh. Ông thật sự kinh ngạc, nhưng cũng lấy làm mừng. Dù gì Tử Khâm vẫn may mắn hơn Phi Loan. Phi Loan mặc dù lớn lên trong hoàn cảnh sung túc, vô lo vô nghĩ nhưng suốt cuộc đời chẳng có được tình yêu con bé muốn có, hoặc có thể Phi Loan ở trên trời đang phù hộ để em gái hạnh phúc thay mình.

“Tịch Mộ Thiên là một người đàn ông trầm tính, điểm này giống hệt như cha nó, có rất nhiều chuyện sẽ không chủ động nói ra, nhưng chỉ cần trong lòng nó có con, cả đời này nó sẽ không buông tay!”

Vinh Hồng Thịnh nói rất từ tốn. Cuối cùng Hạ Tử Khâm cũng chịu ngẩng đầu, đôi mắt long lanh đang chuyển động, kiên định gật đầu:

“Dạ, cháu biết ạ!”

Giọng điệu của cô có vẻ thẹn thùng như thiếu nữ, khuôn mặt tròn đầy đặn, khí sắc rất tốt. Ánh mắt Vinh Hồng Thịnh chợt trở nên dịu dàng, nói thật lòng, đôi mắt Tử Khâm giống hệt Thực Nhân lúc còn trẻ, nhưng giữa đôi lông mày lại có chút gì đó ngang bướng giống ông.

Hạ Tử Khâm giống vợ chồng ông còn hơn Phi Loan, Phi Loan thực ra giống người cô ruột hơn, chỉ có điều nếu hai chị em đứng cạnh nhau, vẫn có năm bảy phần giống. Chính bởi sự na ná này mới khiến Tử Khâm gặp và lấy Tịch Mộ Thiên, và cả Phi Lâm nữa.

Vinh Phi Lâm biến mất như thể bốc hơi khỏi thế giới này. Hôm ấy sau khi Tịch Mộ Thiên cứu Hạ Tử Khâm an toàn xuống núi, Vinh Phi Lâm đã quay đầu bỏ đi, gọi điện không nghe, cho người tìm cũng không thấy.

“Phi Lâm...”

Vinh Hồng Thịnh vừa nhắc đến nhưng chợt thấy không ổn nên lại thở dài:

“Sức khỏe của con vẫn ổn chứ? Có ốm nghén lắm không? Bố đã nhờ người kiếm được ít tổ yến, lát nữa sẽ bảo lái xe mang sang cho con, mỗi ngày ăn một chút, có lợi cho cả hai mẹ con.”

Hạ Tử Khâm vô cùng ngạc nhiên, Vinh Hồng Thịnh lúc này nào có giống một chủ tịch tập đoàn cao vợi vợi, ông như một người cha bình thường, quan tâm và chăm lo cho con cái, khoảng cách giữa hai người đột nhiên được kéo gần lại.

Hạ Tử Khâm có thể cảm nhận được sự ảm áp từ Vinh Hồng Thịnh, có chút gì đó dè dặt, áy náy, cũng có vẻ gì đó nôn nóng, nhưng Hạ Tử Khâm vẫn không biết nói gì với ông, chỉ có thể tiếp tục im lặng.

Thấy Tịch Mộ Thiên bước vào, Vinh Hồng Thịnh thở dài đứng dậy:

“Bố về trước đây!”

Hạ Tử Khâm đứng dậy, Tịch Mộ Thiên lại gần dắt tay cô cùng tiễn Vinh Hồng Thịnh ra cửa. Vinh Hồng Thịnh ngồi vào trong xe rồi quay lại nhìn Hạ Tử Khâm, nói:

“Thục Nhân không muốn ở bệnh viện, bố đã đón bà ấy về nhà. Khi nào rảnh con nhớ đến thăm mẹ, mẹ rất nhớ con, những chuyện trước đây không thể trách bà ấy, đều là lỗi của bố!”

Mắt Hạ Tử Khâm chợt cay cay, cuối cùng cô vẫn gạt đầu. Xe của Vinh Hồng Thịnh khuất dần khỏi tầm mắt. Tịch Mộ Thiên dặt tay cô:

“Chúng ta cũng đi thôi, anh đã hẹn với chủ nhiệm Lưu đến khám thai cho em.”

Hạ Tử Khâm xoa bụng mình: “Ngày mai em muốn đi thăm mẹ!”

“Ok, anh sẽ đưa em đi!”

Đây là khu biệt thự hai tầng ở ngoại ô, kiến trúc tinh tế, ấm cúng và thanh lịch. Lúc Hạ Tử Khâm và Tịch Mộ Thiên đến, Hạ Thục Nhân đang nằm sưởi nắng trên chiếc ghế ngoài ban công. Bà gầy đi nhiều, chỉ mới có mười mấy ngày mà bà gầy đi nhiều quá, khuôn mặt đã trên nên hốc hác, được cái tinh thần vẫn tỉnh táo.

Vinh Hồng Thịnh ngồi bên cạnh Hạ Thục Nhân, tay cầm cuốn sách đọc cho bà nghe, trên mặt nở nụ cười ấm áp và hài lòng. Tịch Mộ Thiên chưa từng thấy một Vinh Hồng Thịnh như thế này, đứng từ xa nhìn lại, ở hai người toát lên vẻ hạnh phúc, cho dù thứ hạnh phúc này đến hơi muộn, nhưng dù sao vẫn còn hơn là không đến.

Hạ Tử Khâm vừa nhìn thấy Hạ Thục Nhân gầy guộc chỉ còn da bọc xương đã không kìm được nước mắt, cô sà vào lòng bà, chẳng nói được điều gì khác, chỉ nghẹn ngào gọi hai tiếng “Mẹ ơi!”

Hạ Thục Nhân mỉm cười, giọng nói đầy xúc động:

“Lớn bằng ngần này rồi mà vẫn làm nũng mẹ như trẻ con, Mộ Thiên đang cười con kìa!”

Tịch Mộ Thiên đi cùng Vinh Hồng Thịnh vào phòng khách nói chuyện, nhường lại ban công cho hai mẹ con. Bên ngoài ban công có một cây hòe to, hoa vẫn chưa rụng hết, cành cây còn lác đác vài chum, mỗi lần gió thổi qua là lại ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào.

Hạ Thục Nhân chỉ vào cây hòe đó và nói:

“Trước đây ở bên cạnh cô nhi viện chúng ta cũng có hai cây hòe, ở giữa còn có một cái xích đu, hàng ngày đến giờ ngủ trưa con và Mạch Tử thường lên trốn ra đó chơi. Thực ra, lúc ấy mẹ đứng ở cửa sổ nhìn thấy hết, nhưng vẫn giả bộ như không biết, để cho hai con nhóc bọn con tha hồ đùa nghịch. Về sau con bị ngã từ trên xích đu xuống, đầu gối bị rách cũng không dám nói, nửa đêm Mạch Tử đến chỗ mẹ lên lấy bông băng thuốc đỏ, lúc ấy mẹ giả bộ ngủ thôi.”

Hạ Thục Nhân cười:

“Giờ nhớ lại cái bộ dạng đần độn của bọn con mà không nhịn nổi cười.”

Hạ Tử Khâm cũng cười, lúc ấy cô và Mạch Tử còn bàn nhau làm làm thế nào để lên lấy bông băng thuốc đỏ từ chỗ của mẹ mà không bị phát hiện, bây giờ mới biết, hóa ra Mẹ viện trưởng cố ý tha cho.

Hạ Thục Nhân xoa đầu cô, mái tóc Hạ Tử Khâm rất dày và mềm mại, giống như một tấm lụa. Lúc còn nhỏ, Hạ Tử Khâm rất ghét gội đầu, mỗi lần mẹ gội đầu cho là cô lại nước mắt ngấn nước mắt dài, vô cùng tội nghiệp. Nhưng bây giờ cô đã biết chăm sóc rất tốt mái tóc của mình.

Hơn hai mươi năm, từ lúc còn nhỏ xíu cho đến bây giờ, dường như mới chỉ là cái chớp mắt:

“Tử Khâm, không phải mẹ không muốn nhận con, bao nhiêu năm nay gần như ngày nào mẹ cũng nghĩ, nghĩ làm thế nào để nói cho con những chuyện đó. Mẹ sợ con buồn, sợ con tổn thương, càng sợ con oán hận mẹ, do đó cứ lần lữa năm này đến năm khác. Thực ra kể từ lúc con còn bé xíu, trong lòng mẹ chỉ có một mong ước, hi vọng con có thể bình an, hạnh phúc cả cuộc đời, không giống như mẹ, mất đi rồi mới biết trân trọng. Thực ra giờ nghĩ lại, có những sai lầm cũng không đến nỗi không thể tha thứ, giữa vợ chồng quan trọng nhất là sự thẳng thắn, chân thành. Sau này đừng làm mình làm mẩy với Mộ Thiên, đừng đối hờn trẻ con. Mẹ có thể nhận ra, nó rất yêu con, mẹ cũng yên tâm rồi!”

Hạ Thục Nhân dừng lại một chút mới nói tiếp:

“Còn nữa, bố con hai mươi sáu năm nay không hề biết về sự tồn tại của con. Nếu biết, ông ấy sẽ là một người cha thương yêu con gái nhất trên đời, vì vậy không phải lỗi của ông ấy.”

Hai mẹ con nói chuyện suốt cả buổi sáng. Một tháng sau, Hạ Thục Nhân nói lời từ biệt nhân gian.

Chương 44

Hạ Thục Nhân được mai táng trong khu mộ của nhà họ Vinh, cát bụi lại trở về với cát bụi, mọi yêu hận ân oán đều chấm hết, chỉ còn sót lại nụ cười hiền từ sẽ ăn sâu trong tâm trí người ở lại.

Vinh Hồng Thịnh đau đầu nhìn vào tấm bia mộ của vợ, trong lòng dậy lên một cảm xúc khó tả, không biết là hối hận hay áy náy. Hợp tan, tan hợp, nổi trôi suốt nửa đời người nhưng cuối cùng cũng chỉ có Hạ Thục Nhân mới là người phụ nữ để lại dấu ấn sâu đậm nhất trong lòng ông. Còn nữa, bà để lại cho ông một đứa con gái khỏe mạnh và lương thiện.

Vinh Hồng Thịnh ngoảnh đầu nhìn sang Hạ Tử Khâm đứng bên cạnh, bộ đồ đen tang tóc khiến cho nước da trắng càng nổi bật, bụng vẫn chưa lộ rõ. Tử Khâm đứng dựa vào lòng Tịch Mộ Thiên, vệt nước mắt nhàn nhạt vẫn hằn trên má, mí mắt sưng đỏ vì khóc quá nhiều.

“Mộ Thiên, con và Tử Khâm về nhà trước đi, bố ở lại đây với Thục Nhân thêm chút nữa!”

Tịch Mộ Thiên khẽ gật đầu nhưng Hạ Tử Khâm cứ đứng trơ như bất động, Tịch Mộ Thiên đành khẽ dỗ dành:

“Bố còn có lời muốn nói với mẹ, chúng ta về trước đi, em cần nghỉ ngơi, con cũng cần nghỉ ngơi mà!”

Hạ Tử Khâm vẫn không thể coi Vinh Hồng Thịnh là cha, mặc dù trong một tháng cuối cùng ở bên mẹ đã kéo gần khoảng cách giữa hai người, nhưng cũng không thể thân thiết được, ít nhất cũng không giống như bố và con gái, cứ cảm thấy có chút gì đó xa cách ngại ngùng.

Hạ Tử Khâm biết rất rõ, cho dù mẹ đã hận hơn hai mươi mấy năm trời, oán trách suốt nửa đời người, cho đến lúc chết vẫn chỉ yêu người đàn ông này. Chính bởi vì yêu nên mới không thể chấp nhận sự phản bội, người mẹ trông thì tưởng là yếu đuối mà tính cách lại vô cùng cứng cỏi, nhưng ở đời cứng cỏi quá đôi khi lại dễ bị bẻ gãy. Trong lòng Hạ Tử Khâm có một nỗi oán trách mờ nhạt, không phải là oán trách bản thân, mà là vì mẹ, nếu như mẹ cô luôn ở vị trí là một Vinh phu nhân giàu sang thì có lẽ bà đã không bị ung thư gan, cũng không phải bốn ba vất vả suốt cả cuộc đời, căn bệnh của bà là vì mệt mỏi quá mà ra. Sự oán trách này giống như trút giận, nhưng nó không khiến cho Hạ Tử Khâm thực sự nhẹ lòng.

Lên xe rồi, Tịch Mộ Thiên gơ tay lên vuốt tóc cô:

“Tử Khâm, em nên đối xử với bố tốt một chút, dù gì ông ấy cũng là bố đẻ của em!”

Hạ Tử Khâm cúi đầu, siết chặt những ngón tay của mình mà không nói gì. Tịch Mộ Thiên thở dài:

“Kể ra thì tính cách ương bướng này của em giống hệt như mẹ em vậy!”

Hạ Tử Khâm đột nhiên ngẩng đầu lườm anh:

“Anh biết thế thì tốt, sau này anh mà bỗng nhiên có đứa con riêng nào từ trên trời rơi xuống, em cũng sẽ làm giống như mẹ em đấy!”

Giọng điệu đe dọa trẻ con, Tịch Mộ Thiên ôm cô vào lòng:

“Yên tâm, anh sẽ không để em có cơ hội đó đâu!”

Tiếng gọi “Bố” đầu tiên của Hạ Tử Khâm là ở trong bệnh viện, lúc thành phố C đón trận tuyết đầu tiên. Tử Khâm hạ sinh một cậu nhóc mũm mĩm trong bệnh viện Tịch Thị, bởi vì thằng bé được tròn bảy cân[1] nên đặt tên ở nhà là “Thất Cân”, trông mặt mũi rất bướng bỉnh và khỏe mạnh.

[1] Đơn vị tính của Trung Quốc, 1 cân tương đương với 0,5kg.

So với Tịch Mộ Thiên và Hạ Tử Khâm lần đầu được làm bố mẹ, người quán quýt thằng bé nhất không ai chính khác chính là ông ngoại Vinh Hồng Thịnh. Ông gần như không rời khỏi bệnh viện.

Lần đầu tiên Hạ Tử Khâm nhìn thấy Vinh Hồng Thịnh như vậy. Ông bế Thất Căn rất thành thạo, mỗi khi thăng bé khóc là ông lại nhẹ nhàng rung rung, cái vẻ lạnh lùng trên mặt dường như đã biến mất, thay vào đó là sự hiền từ, dịu dàng và yêu thương. Đó là hình ảnh của một người ông vô cùng bình dị, đời thường.

“Bố ơi, bố đưa Thất Căn cho con đi, chắc là nói dối rồi!”

Tiếng gọi “Bố” này của Hạ Tử Khâm đặt trong một câu nói hết sức bình thường, có chút mơ hồ, Vinh Hồng Thịnh mới định thần lại. Tịch Mộ Thiên đứng bên ngoài cửa cũng khẽ nở nụ cười, bàn tay cầm nắm cửa khẽ hạ xuống, anh đi ra chiếc ghế tựa đối diện, để cho hai cha con có cơ hội gần gũi nhau hơn. Vợ của anh là một con nhóc rất sĩ diện.

Hạ Tử Khâm thật sự muốn cuộc đời của mình sẽ có kết thúc viên mãn như trong tiểu thuyết, nhưng đáng tiếc vẫn còn những nuối tiếc. Đó chính là Vinh Phi Lân. Kể từ buổi tối hôm ấy, chẳng ai biết tin gì về Vinh Phi Lân, điều này làm Tịch Mộ Thiên vô cùng bất ngờ.

Tịch Mộ Thiên có thể hiểu được sự trốn tránh của Vinh Phi Lân, dù gì đem lòng yêu chính em gái của mình không phải là một điều mà mỗi người đàn ông có thể dễ dàng đối mặt, có rất nhiều chuyện cần thời gian để bình tĩnh lại. Nhưng Tịch Mộ Thiên không nghĩ Phi Lân sẽ đi quá xa, bởi vì người cậu ta để tâm nhất chính là Tử Khâm, cậu ta sẽ xuất hiện, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Phi Lân rồi sẽ nghĩ thông suốt, dù gì trên đời ngoài tình yêu còn có tình thân.

Nhưng Tịch Mộ Thiên nào ngờ Phi Lân sẽ xuất hiện trong hoàn cảnh như thế này. Hàn Phong đóng giả là y tá của bệnh viện, trà trộn vào phòng trẻ sơ sinh bế Thất Căn đi, lúc bị phát hiện, cô ta ôm thẳng bé lên thẳng sân thượng. Chỉ trong vài chục phút ngắn ngủi, phóng viên đã lao đến như ong vỡ tổ.

Nên nói rằng kể từ khi thân phận của Hạ Thục Nhân bị tiết lộ. Hạ Tử Khâm trở thành một nhân vật nổi tiếng được dư luận bàn tán xôn xao. Ai mà ngờ, một người chưa bao lâu trước còn bị chụp lên đầu cái mũ “cô bé lọ lem” bỗng nhiên thành thiên kim tiểu thư của nhà họ Vinh, còn Vinh Phi Lân lại là con riêng của Vinh Hồng Thịnh.

Đã vậy hai chị em còn người trước kẻ sau, lần lượt lấy Tịch Mộ Thiên, càng khiến câu chuyện trở nên đặc sắc. Công việc làm ăn của hai nhà vì chuyện này mà trở nên biến động.

Hai nhà Vinh Tịch trước nay vẫn có quan hệ mật thiết, nhưng dù sao vẫn cứ là hai nhà riêng biệt, từ giờ trở đi thì khó nói rồi. Sau khi thân phận của Hạ Tử Khâm được tiết lộ, Vinh Hồng Thịnh đã sửa lại bản di chúc, phân chia toàn bộ cổ phần dưới tên mình thành bốn phần, chia cho Vinh Phi Loan đã chết một phần, Vinh Phi Lân một phần, Hạ Tử Khâm một phần, phần cuối tặng đứa cháu ngoại còn chưa ra đời, chính là Thất Căn bây giờ.

Vinh Phi Loan đã chết, phần tài sản ấy nghiêm nghiêm thuộc về Tịch Mộ Thiên. Hạ Tử Khâm hiện giờ cũng là Tịch phu nhân, con là con Tịch Mộ Thiên, thế nên cổ phần của Vinh Thị, Tịch Mộ Thiên đã chiếm đa phần. Về lý thuyết mà nói, cái chức Đồng sự trưởng Vinh Thị đã thuộc về Tịch Mộ Thiên, vì vậy mặc dù vẫn chưa hợp nhất nhưng cũng có thể coi như là một nhà, kết quả ra sao không cần nói cũng biết.

Tịch Mộ Thiên cũng chẳng có đứa con nào khác, thế nên đứa bé trong bụng Hạ Tử Khâm vừa ra đời đã nghiêm nhiên trở thành người thừa kế của cả hai nhà, vì vậy giá trị thân phận không thể tính toán được. Cái tin thăng bé bị người khác bắt cóc vừa đồn ra ngoài, giới truyền thông đã đổ xô đến bệnh viện.

Tịch Mộ Thiên gần như không thể kiểm soát được tâm trạng của mình, anh thực sự sợ Hàn Phong sẽ quá khích giống như một người đàn bà nổi cơn điên mà ném thẳng thăng bé xuống dưới. Mặc dù chỉ có bốn tầng, bên dưới đã trải đệm khí cứu hộ nhưng Thất Căn mới ra đời, còn chưa đầy một tháng, sinh mạng rất yếu ớt. Đứa con trai mà Tử Khâm đau đớn lắm mới sinh ra cho anh, anh và Tử Khâm còn phải cùng nhau ngắm nhìn con lớn lên từng ngày, trưởng thành rồi kết hôn, sinh con đẻ cái, anh không cho phép có bất cứ sơ sẩy nào xảy ra với nó.

“Hàn Phong, rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Thế nào ư?”

Hàn Phong cười khẩy: “Tịch Mộ Thiên, cuối cùng anh cũng biết sợ rồi hả? Anh cũng biết xót xa đứa con của mình ư? Thế đứa con của tôi thì sao, con của tôi thì sao?”

Ánh mắt Tịch Mộ Thiên sắc lạnh như dao, đôi môi mím chặt. Đứa con của Hàn Phong không phải con anh, cha nó là ai anh cũng không biết, lúc ấy anh không cảm thấy người đàn bà này sẽ là mối đe dọa cho bản thân, dù gì Tịch Mộ Thiên đối xử với cô ta không bạc, hơn nữa cũng không đuổi cùng giết tận.

Nhưng bây giờ Tịch Mộ Thiên thực sự hối hận khi đã không truy cứu đến cùng. Trạng thái tinh thần của Hàn Phong không ổn, sắc đẹp cũng không thể nào khôi phục được như xưa, khuôn mặt hốc hác, trên người là bộ quần áo y tá màu xanh nhạt, càng khiến cô ta trở nên già cỗi và tiều tụy, khóe mắt đã hằn những nếp nhăn không thể che giấu.

Tịch Mộ Thiên quả thật không hề muốn ép Hàn Phong tới đường cùng. Đứa bé trong bụng Hàn Phong cũng đã sinh ra đời, chỉ vì trong thời gian mang bầu cô ta không chịu điều dưỡng khiến thể chất của đứa trẻ suy yếu, xuất viện lại không được chăm sóc chu đáo, thế nên được ba tháng đã viêm màng não qua đời. Sau cái chết của đứa con, Hàn Phong rơi vào tình trạng khủng hoảng tinh thần, ngày ngày ở nhà uống rượu, lâu dần tâm trí càng không bình thường.

Những luồng thông tin về Hạ Tử Khâm trên đài báo đã khiến cô ta trở nên quá khích, Hàn Phong dồn tất cả những oán hận của mình lên đầu Hạ Tử Khâm.

Mai phục trong bệnh viện suốt mấy ngày mới tìm được cơ hội để ra tay, bắt cóc đứa bé xong, cô ta đi thẳng lên ban công. Mục đích của Hàn Phong là muốn ném chết đứa bé trước mặt Hạ Tử Khâm và Tịch Mộ Thiên, có như vậy mới giải tỏa được nỗi hận. Nhưng khi nhìn thấy Tịch Mộ Thiên, cô ta vẫn không thể tự chế ngự bản thân.

Bàn tay siết chặt thành nắm đấm, anh gần như đang dùng ý chí để kiềm chế bản thân, Vinh Hồng Thịnh đẩy cửa ban công bước ra, dù gì ông cũng là người từng trải qua không ít sóng gió, thế nên còn điềm đạm hơn cả Tịch Mộ Thiên. Ông nhìn thẳng vào Hàn Phong nói:

“Cô muốn điều kiện gì cứ nói ra!”

Tịch Mộ Thiên chen ngang: “Nếu cô dám làm hại đến một cọng lông của thằng bé, tin tôi đi, tôi sẽ cho cô hối hận vì đã tồn tại trên đời này!”

Hàn Phong không khỏi rùng mình, sau đó cô ta lại cười lớn:

“Tịch Mộ Thiên, bây giờ anh không dọa được tôi nữa đâu! Tôi chẳng còn gì, tuổi thanh xuân, sự nghiệp, con cái, đàn ông, chẳng còn gì hết, tôi sợ gì nữa chứ? Còn nữa...”

Ánh mắt Hàn Phong lướt qua Vinh Hồng Thịnh, nụ cười đầy vẻ mỉa mai:

“Chủ tịch Vinh ạ, tôi chẳng cần điều kiện gì hết, tôi chỉ muốn cho cô con gái Hạ Tử Khâm của ông ném mùi vị của sự mất má đứa con do mình dứt ruột đẻ ra, ha ha ha.”

Trái tim Vinh Hồng Thịnh và Tịch Mộ Thiên như thót lại, người đàn bà này có vấn đề về tâm thần. Mắt Hàn Phong sáng lên, lướt qua bọn họ.

“Hạ Tử Khâm, cuối cùng cô cũng xuất hiện rồi!”

Tịch Mộ Thiên và Vinh Hồng Thịnh vội vàng ngoảnh đầu lại, Hạ Tử Khâm trong bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, sắc mặt trắng bệch, đầu cúi nhìn đứa bé trên tay Hàn Phong.

“Trả lại con cho tôi!”

Hạ Tử Khâm hét lên một tiếng, rồi lao bổ về phía Hàn Phong, may thay Tịch Mộ Thiên phản ứng kịp, ôm ghì lấy cô:

“Tử Khâm, bình tĩnh, bình tĩnh nào! Hãy tin anh, con sẽ không sao, không sao đâu, không sao!”

Rõ ràng Hàn Phong càng thêm kích động trước cảnh tượng này, nổi đố kị bùng lên trong đôi mắt cô ta. Cánh tay Hàn Phong đưa ra rồi buông thõng, cô ta vứt đứa bé trong tay xuống dưới. Một cái bóng lao đến từ bên hông của Hàn Phong, nhưng cũng chỉ kịp ôm lấy đứa bé, cả người và đứa bé rơi xuống lầu. Cảnh tượng trước mắt Hạ Tử Khâm như tối sầm lại, cô ngã vào lòng Tịch Mộ Thiên, ngất đi không biết gì nữa.

Vinh Phi Lân rơi hướng lưng xuống, ngã lên tấm đệm khí dày dưới đất, đứa bé được anh ôm chặt trong lòng. Sau khi yên vị trên tấm đệm, anh cúi xuống nhìn Thất Cân đang nằm gọn trong lòng mình, thằng bé mở to đôi mắt ướt ướt nhìn anh như mới tỉnh ngủ, có lẽ lạ nên vừa liếc thấy anh, nó đã khóc nức nở. Thất Cân khỏe mạnh nên khóc rất to, tiếng khóc cũng rất vang. Vinh Hồng Thịnh và Tịch Mộ Thiên ở trên tầng thượng nghe thấy tiếng khóc liền thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Phong bị cảnh sát lôi đi, kết cục thế nào khỏi nói cũng biết. Tịch Mộ Thiên sẽ không cho cô ta có thêm cơ hội hãm hại Hạ Tử Khâm và con mình nữa.

Ngã từ trên cao như vậy, Phi Lân bị gãy mất hai xương sườn vẫn còn là may mắn. Vinh Hồng Thịnh nhìn anh con trai trên giường bệnh, nói:

“Bao ngày nay con biến đâu mất thế?”

Vinh Phi Lân nhướn mày:

“Bố à, đừng cứ thấy con là nhúu mày như thế, con biết bố không muốn gặp con, nhưng bố cũng đừng thể hiện rõ ràng thế chứ. Con trai bố yếu đuối lắm, không chịu nổi những lời đả kích của bố đâu!”

Vinh Hồng Thịnh thở dài, ngồi xuống ghế:

“Cho dù thế nào, Phi Loan, Tử Khâm và con đều là con của ta, các con là anh chị em của nhau. Vì vậy...”

“Được rồi, được rồi bố ơi, con biết rồi!”

Vinh Phi Lân thẳng thừng cắt lời Vinh Hồng Thịnh:

“Con và Tử Khâm sẽ yêu thương nhau, yêu thương nhau được chưa ạ?”

Tịch Mộ Thiên dìu Hạ Tử Khâm vào, đúng lúc nghe thấy câu này không khỏi bật cười. Ánh mắt Vinh Phi Lân thoáng dừng lại trên người Hạ Tử Khâm, sau đó chuyển sang Tịch Mộ Thiên đứng bên cạnh, khóe miệng đột nhiên nhếch lên:

“Tịch Mộ Thiên, anh làm anh rể hơn chục năm, bây giờ lại trở thành chồng của em gái tôi. Nào, mau gọi một tiếng anh vợ đi!”

Vinh Hồng Thịnh giả bộ nghiêm mặt:

“Phi Lân, chỉ nói đùa! Mộ Thiên, con ra ngoài với bố một lát, bố có chuyện cần nói với con.”

Tịch Mộ Thiên dìu Hạ Tử Khâm ngồi xuống ghế rồi mới đi theo Vinh Hồng Thịnh. Ra đến cửa, anh đột nhiên quay đầu lại, cười với Phi Lân:

“Phi Lân, nếu cậu không sợ bị chê già, tôi sẵn sàng gọi cậu một tiếng anh vợ đấy!”

Vinh Phi Lân khựng người, cánh cửa khép lại rồi quay sang Hạ Tử Khâm:

“Tử Khâm, em xác định sẽ sống với gã chồng già đó cả đời chứ?”

Hạ Tử Khâm đáp: “Con cũng sinh ra rồi còn gì nữa!”

Ánh mắt Vinh Phi Lân lang thang giây lát rồi cũng dừng trên người Hạ Tử Khâm. Cô còn xinh đẹp hơn trước đây, xinh đẹp và đầy đặn, toàn thân tỏa ra ánh hào quang của một người mẹ, khiến cho cô trông chừng chắc hơn, nhưng đôi mắt vẫn trong veo, nên nói rằng, đã trở nên trong veo như hồi đầu anh gặp.

“Vinh Phi Lân, cảm ơn anh đã cứu Thất Cân, nếu không có anh kịp thời bảo vệ...”

Hạ Tử Khâm không thể nói tiếp, cứ nghĩ đến chuyện sáng nay là cô lại sợ run lên, nước mắt trào ra. Vinh Phi Lân định đưa tay lên nhưng lại thu lại, lấy giấy ăn trong hộp ra ấn vào tay cô:

“Mau lau đi, Tịch Mộ Thiên không nói làm gì, nhưng lão gia nhà chúng ta mà nhìn thấy con gái rượu khó khăn lắm mới tìm về đang bị anh làm cho nhỏ lệ, không khéo cái gậy trong tay ông ấy lại phi thẳng vào mặt anh ấy chứ!”

Vinh Phi Lân nói tiếp: “Đấy em xem, cười xinh hơn bao nhiêu khóc lóc trông xấu kinh!”

Vinh Phi Lân cứ như thể là người mất trí, không nhắc một lời nào về những chuyện đã xảy ra giữa hai người trước đây. Vinh Phi Lân của hiện nay khiến Hạ Tử Khâm cảm thấy nhẹ nhõm:

“Vinh Phi Lân, rất vui vì anh là anh trai em, thật đấy!”

Nói xong câu này, Hạ Tử Khâm liền biến mất bên ngoài cửa. Nụ cười trên môi Vinh Phi Lân vẫn chưa biến mất, nhưng trở nên vô cùng gượng gạo, khó khăn lắm mới nói được một câu: “Còn anh lại không hi vọng em là em gái của mình!”

“Tình yêu đang độ chín” phát sóng đã khiến Thanh Thanh Tử Khâm vô danh trên mạng thành biên kịch hàng đầu được yêu mến. Nhận lời mời của đài truyền hình, Hạ Tử Khâm đã thực hiện một cuộc trò chuyện.

Cô dẫn chương trình xinh đẹp, ăn nói sắc bén. Có lẽ đàn bà bẩm sinh là kẻ địch của nhau, nhất là đối mặt với một “vật cứng” như Hạ Tử Khâm, không muốn đồ kị và ngưỡng mộ cũng khó.

Ánh mắt cô ta dừng lại trên người Hạ Tử Khâm, xét một cách khắt khe thì chưa hẳn là một người đẹp, ít nhất thì người đẹp trong giới giải trí cũng nhiều như kiến. Người phụ nữ này nhan sắc không mấy nổi trội, nhưng lại thật may mắn, thiên kim của tập đoàn Vinh Thị, phu nhân Tổng giám đốc Tịch Thị, biên kịch nổi tiếng, nhà văn xinh đẹp. Tình yêu, sự nghiệp, gia đình, hôn nhân... Gần như tất cả những thứ mà mỗi người phụ nữ mong muốn cô đều có.

Cô hạnh phúc đến mức khiến cho tất cả những người phụ nữ khác phải ghen tị:

“Thưa cô Hạ, xin mạo muội hỏi một câu, nếu cô không phải tiểu thư nhà họ Vinh, phu nhân của Tổng giám đốc Tịch Thị, vậy cô cảm thấy tác phẩm của mình có giành được thành công lớn như vậy không?”

Tịch Mộ Thiên ngồi bên dưới khe nhú mày, nhân viên chế tác toát mồ hôi hột, vội đánh mắt ra hiệu với MC nhưng cô ta vẫn giả bộ như không nhìn thấy.

Hạ Tử Khâm liếc nhìn khuôn mặt sầm sì của Tịch Mộ Thiên, đột nhiên mỉm cười, tự nhiên và hạnh phúc:

“Đương nhiên là không rồi, nhưng tôi vô cùng vui mừng, bởi chính vì cuốn tiểu thuyết này mà tôi gặp được anh ấy, lấy và yêu anh ấy. Kể từ lúc yêu chồng, tôi mới biết hóa ra cuộc đời mình cũng có lúc rực rỡ như thế này. Bởi vì có anh, cuộc đời tôi mới trở nên viên mãn. Tôi yêu chồng của tôi, yêu lắm! Nếu nói tôi không quan tâm đến việc tác phẩm của tôi có thành công hay không là nói dối, ngay chính bản thân tôi cũng không tin được, nhưng điều tôi để tâm nhất chính là, bởi vì có tác phẩm này mà tôi mới giành được hạnh phúc, hạnh phúc thuộc về riêng tôi!”

24. Ngoại Truyện (hết)

Ngoại truyện:

Tự gây nghiệp chướng, không thể sống

“Mạch Tử, tớ béo lên phải không?”

Hạ Tử Khâm xoay qua xoay lại trước gương, khuôn mặt hơi nhăn lại. Mạch Tử với lấy cái mũ trên giá, ngoảnh lại úp lên đầu cô, nhân tiện liếc cô một cái:

“Béo hay không không quan trọng, dù gì lão chồng cậu cũng không chê, cậu sợ cái gì nào?”

“Cái gì mà “lão chồng”?”

Hạ Tử Khâm chẳng thích nghe Mạch Tử gọi Tịch Mộ Thiên như vậy: “Tịch Mộ Thiên chẳng già tẹo nào!”

Mạch Tử xì một tiếng dài: “Xem ra vẫn thẩm thiết lắm, nhưng tớ nghe nói tuổi tác của đàn ông phải xét từ phương diện khác kia!”

“Phương diện nào?”

Hạ Tử Khâm đặt cái mũ lại vị trí cũ, kéo tay Mạch Tử dò hỏi. Mạch Tử cười he he rồi vắt mấy bộ quần áo đã chọn lên tay, giao cho cô bán hàng đứng bên cạnh. Dù gì hôm nay cũng được dịp móc hầu bao của đại gia, Hạ Tử Khâm tiền nhiều như nước, Mạch Tử có tiêu chút đỉnh cũng coi như là giúp cô quyên góp cho người nghèo mà thôi.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình mời mọc:

“Hôm nay chỗ chúng tôi có rất nhiều đồ lót mới về, các chị có muốn xem thử không ạ?”

Hạ Tử Khâm chẳng hứng thú nhưng mắt Mạch Tử đã sáng lên, vội vàng gật đầu. Cô nhân viên dẫn hai người ra khu bán đồ lót, Mạch Tử lướt hết một lượt rồi lấy ra một bộ, ghé vào tai Hạ Tử Khâm thì thầm: “Bộ này hợp với cậu, mặc lên đảm bảo lão chồng cậu sẽ như sói vồ cừu non cho xem, cho dù già mấy cũng phải cứng thôi!”

Hạ Tử Khâm trừng mắt nhìn Mạch Tử: “Còn lâu anh ấy mới già nhé!”

Liếc nhìn bộ nội y trên tay Mạch Tử, màu tím sang trọng rất đẹp, bên trên còn thêu hoa, đường viền có ren màu xanh, nếu người nào trắng mặc lên chắc chắn sẽ đẹp lắm. Nhưng mà...

Hạ Tử Khâm chỉ vào bông hoa thêu nổi trên áo, nói: “cái này không ổn, sẽ bị lộ ra áo ngoài mất!”

Mạch Tử phì cười:

“Cậu ngốc thế! Cái này không phải để cậu mặc bên trong mà là để mặc cho ông chồng của cậu ngắm cơ mà. Hiểu chưa hả? Cậu mặc cái này chắc chắn sẽ đẹp!”

Nói rồi Mạch Tử ngoảnh sang hỏi cô bán hàng: “Loại này size của cô ấy, có tất cả mấy màu?”

Nhân viên bán hàng vội nói bốn màu, ngoài tím và đen ra còn có màu đỏ đụn và xanh lá.

“Mỗi loại hai bộ!”

Mạch Tử nói rồi quay sang chìa tay ra trước mặt Hạ Tử Khâm: “Đưa thẻ đây cho tớ!”

Hạ Tử Khâm lấy ví tiền ở trong túi xách đưa cho Mạch Tử, Mạch Tử mở ví ra, toàn là thẻ tín dụng. Mạch Tử phì cười, đưa một tấm thẻ trong số đó cho nhân viên bán hàng, nhân viên bán hàng mừng lắm, miệng cười ngoác đến tận mang tai, nhiệt tình đưa hai vị khách sộp đến quầy nghỉ ngơi ngồi đợi, sau đó còn bê cà phê đến phục vụ rồi mới đi quẹt thẻ.

Hạ Tử Khâm nhấp ngụm cà phê và nói: “Tịch Mộ Thiên cho tớ hai tấm, còn lại là bố tớ và Phi Lân nhét cho đấy, thực ra tớ cũng chẳng dùng đến, đồ đặc thường ngày đều có người mang đến tận nhà. Bọn họ cứ suốt ngày đưa cho tớ thẻ, lâu dần thành ra ngần ấy cái thẻ.”

“Ồi cục cưng của tôi ơi!”

Mạch Tử thở dài thốt lên, kể ra cũng phải, hai nhà Vinh Tịch tính cả bé lẫn lớn chỉ có mình Hạ Tử Khâm là phụ nữ, sao có thể không cưng nựng như báu vật được? Một người cha nóng lòng muốn bù đắp cho con gái, một người anh yêu em đến mức nghiêm trọng, một ông chồng chu đáo cưng chiều vợ hết mực. Ngay đến con trai Thất Căn cũng không được cưng chiều bằng cô.

Nhắc đến Thất Căn, Mạch Tử khẽ huých Hạ Tử Khâm: “Con trai nuôi của tớ đã hơn hai tuổi rồi, khi nào cậu bổ sung thêm một cô công chúa dễ thương cho tớ đây?”

Nói rồi Mạch Tử liếc mắt, thì thầm vào tai Hạ Tử Khâm: “Đã hai năm rồi mà cái bụng cậu chẳng có động tĩnh gì, không phải lão chồng cậu có vấn đề đấy chứ? Tuổi tác của đàn ông phải xét từ năng lực làm chuyện ấy đấy, cậu biết không hả? Lão chồng cậu gần bốn mươi rồi, tớ thấy dạo này mặt cậu mốc lên, có phải chuyện ấy không được như ý không?”

Mạch Tử lảm chuyện còn hơn đám phóng viên. Hạ Tử Khâm trừng mắt nạt: “Mạch Tử, cậu chỉ suy đoán bừa bãi, Tịch Mộ Thiên rất giỏi!”

“Rất giỏi?”

Mạch Tử đã hỏi là phải hỏi đến cùng: “Giỏi thế nào? Một đêm mấy lần? Một lần bao lâu?”

Hạ Tử Khâm chẳng buồn đếm xỉa đến câu hỏi của Mạch Tử. Vừa đúng lúc ấy nhân viên bán hàng lại gần, mang đồ cho hai người. Hạ Tử Khâm bỏ lại Mạch Tử, một mình đi trước. Mạch Tử ở phía sau cười phá lên.

Hạ Tử Khâm vốn không để tâm đến mấy lời Mạch Tử nói, nhưng tối về, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại nhớ đến, mặt ửng hồng lên. Từ trong nhà tắm đi ra, nhìn thấy vợ đang bụm mặt dưới ánh đèn, khuôn mặt quàng đỏ, anh lại gần sờ trán cô nói:

“Mặt em sao lại đỏ lên thế, có phải khó chịu ở đâu không?”

Anh luồn tay vào trong chăn, sờ lên người cô, cảm giác trơn trơn và ấm nóng. Tịch Mộ Thiên hơi ngạc nhiên rồi nhoẻn miệng cười, cúi xuống hôn cô: “Tử Khâm, em quyến rũ anh đấy à?”

Giọng nói trầm khàn đầy gợi cảm, miệng nói, tay anh đã lật tung tấm chăn trên người cô lên, ánh mắt anh lướt qua người Hạ Tử Khâm rồi quay trở lại bờ môi cô, cô nàng bây giờ đúng là đang phóng hỏa mà.

Mặc dù rất muốn đè lên người cô nhưng Tịch Mộ Thiên không hề nôn nóng, nụ hôn của anh rất nhẹ, rất vờn vờn rồi từ từ sâu dần, bàn tay anh không vội vàng cởi đồ lót của Hạ Tử Khâm mà men theo khoe môi trượt xuống cổ cô.

Cổ Hạ Tử Khâm thon dài, rất đẹp, nhất là mỗi lúc hưng phấn cô hay ngẩng lên thở dốc, hôn lên những động mạch đang khẽ nháy nhót của cô, Tịch Mộ Thiên cảm thấy bị kích thích khó tả, đến mức anh muốn biến thành một con ma cà rồng để cắn vỡ những mạch máu ấy.

Đương nhiên, Tịch Mộ Thiên không nỡ làm vậy. Trên thực tế, cô là báu vật anh nâng niu trong lòng bàn tay.

Hạ Tử Khâm khẽ rên rỉ, bầu ngực như có một con thú nhỏ đang muốn phá tung rào cản để lao ra, nôn nóng muốn được giải thoát nhưng lại không nỡ vào lúc này. Khuy cài áo ngực bung ra, bầu ngực trắng hồng vô cùng cuốn hút.

Tịch Mộ Thiên cúi đầu ngậm lấy, Hạ Tử Khâm khẽ rên lên. Đôi tay anh trượt xuống, như một dòng nước đổ từ trên núi cao, luồn vào những vách đá, tung bọt trắng xóa rồi tiếp tục đi vào nơi sâu thẳm của “vườn đào”.

Tịch Mộ Thiên nổi tiếng là người chiều vợ, nhưng đây là trên phương diện khác, còn về chuyện giường chiếu, anh không bao giờ “nuông tay” với vợ, nhất là khi cô đang quyến rũ anh như thế này.

Tay nắm chặt lấy đùi cô, giơ lên cao. Dưới ánh đèn, đôi chân thon dài, trắng muốt như tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Eo của cô rất mềm, rất nhỏ, hai năm nay được anh chăm bẵm cho béo ra không ít, cho dù là ôm ở trong tay hay gì vẫn cảm thấy người cô thật mềm mại.

Từ xưa đến nay, dường như tất cả nam nữ đều cảm thấy thích thú không biết mệt mỏi với “môn thể thao” tưởng chừng như đơn điệu này.

Cuối cùng Hạ Tử Khâm cũng thấm thía thế nào là tự gây nghiệp chướng, không thể sống. Cô chính là một ví dụ điển hình, chỉ vì câu hỏi: “Một đêm mấy lần, một lần bao lâu?” của Mạch Tử, muốn nhân đây để chứng tỏ người đàn ông của cô không hề già, cô quả thực là ấu trĩ. Làm gì được mấy lần, chỉ một lần thôi Tịch Mộ Thiên đã làm cô rệu rã rồi.

Hành vi mất tập trung của Hạ Tử Khâm đã chọc tức Tịch Mộ Thiên, sự mất tập trung của đàn bà khi ở trên giường đồng nghĩa với việc nghi ngờ năng lực của đàn ông.

Tịch Mộ Thiên hơi dừng lại, lúc Hạ Tử Khâm tưởng rằng anh sẽ thả cô ra thì đột nhiên anh lật người cô lại, kéo eo cô lên, toàn thân Hạ Tử Khâm đỏ hồng.

Cô lắc lư tỏ ý không hài lòng, Hạ Tử Khâm ghét nhất là tư thế này, bởi vì nó khiến cô liên tưởng đến các con vật. Tịch Mộ Thiên cũng biết điều đó, thường ngày cũng ít khi bắt cô phải làm tư thế này, nhưng hôm nay, rõ ràng người đàn ông này không muốn tha cho cô.

Dám mất tập trung à? Tịch Mộ Thiên giơ thanh gươm lên tấn công, vừa mạnh vừa nhanh, Hạ Tử Khâm có cảm giác mình sắp bị hất văng đi, nhưng bàn tay của anh đã giữ chặt lấy eo cô.

Hạ Tử Khâm không thể nào mất tập trung được nữa, tiếng rên rỉ lại phát ra từ miệng cô.

Lúc Tịch Mộ Thiên thả cô ra, Hạ Tử Khâm thấy mình như mất đi nửa tính mạng, trong đầu chỉ còn một câu: “Tự gây nghiệp chướng, không thể sống.”

“Tử Khâm, thế nào? Cậu có thử bộ đồ lót đó trước mặt lão chồng của cậu chưa? Hiệu quả thế nào?”

Hai người đang ngồi uống trà trên ghế mây ngoài ban công nhà họ Vinh. Tịch Mộ Thiên đi Pháp công tác nên đem vợ con về gửi nhà bố vợ. Thực ra Thất Căn đã gần hai tuổi rồi, không ở cùng với bố mẹ nhiều, thường ngày thằng bé ở với cô giúp việc bên nhà họ Vinh, nhà họ Vinh rộng rãi, lại neo người, Vinh Hồng Thịnh đã không lo việc của công ty nữa, dù gì cả con trai lẫn con rể ông đều tài giỏi cả.

Tịch Mộ Thiên thì khỏi nói rồi, Phi Lâm hai năm nay cũng thay đổi rất lớn, anh nhanh chóng trưởng thành, có thể độc lập gánh vác công việc, cái vẻ công tử bất cần ngày xưa đã thay thế bằng sự trầm tĩnh. Những người vốn nghĩ sẽ có sự tranh giành quyền lực giữa con trai và con rể nhà của nhà họ Vinh đều phải thất vọng, hai nhà Vinh Tịch vẫn hòa thuận, vui vẻ.

Vinh Hồng Thịnh rảnh rỗi nhiều hơn nên khó tránh khỏi thường nhớ về người vợ đã qua đời, cộng thêm bệnh tim, mỡ máu cao nên cũng không thích đi lại nhiều, lâu dần tinh thần ngày càng suy kiệt.

Hạ Tử Khâm vô cùng lo lắng, quyết định gửi Thất Căn đến chỗ ông. Có thằng bé ở bên cạnh, sức khỏe của Vinh Hồng Thịnh khá lên nhiều. Thất Căn nghịch ngợm, kể từ lúc biết bò là bò hết chỗ nọ đến chỗ kia, hai ông cháu cả ngày chơi trò ú tim, Vinh Hồng Thịnh phải chạy khắp nhà tìm thằng bé, vui vẻ cười đùa vang nhà.

Mấy tháng nay, lúc Thất Căn biết bám vào tường đi men, bệnh tình của Vinh Hồng Thịnh đã thuyên giảm hẳn, trên mặt ông lúc nào cũng nở nụ cười. Bác sĩ Lâm nói đùa là chẳng có linh đơn nào công hiệu bằng Thất Căn, Thất Căn cứ chạy ở đằng trước, ông ngoại sai bước đằng sau đuổi theo, cứ thế này muốn sống lâu trăm tuổi cũng không quá khó.

Bác sĩ Lâm chẳng qua chỉ nói khách khí thế, nào ngờ Vinh Hồng Thịnh vênh mặt nói: “Đương nhiên rồi, tôi còn phải sống thật lâu để còn lấy vợ cho Thất Căn nhà tôi chứ!”

Vinh Hồng Thịnh luôn miệng nói điều này khiến Thất Căn hai tuổi, mới học nói cứ một điều lấy vợ, hai điều lấy vợ. Hạ Tử Khâm dở khóc dở cười, nhưng ông ngoại chiều cháu như thế, bây giờ cô có muốn dạy dỗ thằng bé cũng khó. Nói thật lòng, Hạ Tử Khâm phải thừa nhận mình cũng thấy ghen tị với thằng nhỏ

Mạch Tử phát hiện Hạ Tử Khâm đang thất thần liền hươ hươ tay:

“Không phải bị tớ nói trúng rồi đấy chứ? Lão chồng cậu không ổn rồi chứ gì?”

Hạ Tử Khâm trừng mắt nhìn Mạch Tử, mặt đỏ bừng: “Cái gì mà không ổn?”

Cứ nhớ lại cuộc mây mưa dữ dội ngày hôm trước là Hạ Tử Khâm lại thấy run rẩy. Mấy chuyện tự gây nghiệp chướng như thế, sau này tuyệt đối không được làm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dong-y-goi-anh-la-chong>